

Liên Tình

Contents

Liên Tình	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	13
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	29
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	40
14. Chương 14	42
15. Chương 15	46
16. Chương 16	54
17. Chương 17	58
18. Chương 18	63
19. Chương 19	68
20. Chương 20	74
21. Chương 21	79
22. Chương 22	85
23. Chương 23	90
24. Chương 24	94
25. Chương 25	97
26. Chương 26	100
27. Chương 27	103
28. Chương 28	106
29. Chương 29	110
30. Chương 30	113
31. Chương 31	120
32. Chương 32	124
33. Chương 33	127
34. Chương 34	132
35. Chương 35	136
36. Chương 36	141
37. Chương 37	145
38. Chương 38	150
39. Chương 39	157

Liên Tình

Giới thiệu

Bé sinh ra trong một gia đình giàu sang, Nhưng do mẹ tin vào lời bói toán, Nói rằng số bé khắc cha, mẹ. sẽ là gia sản tiêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lien-tinh>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

“ Mau, nhanh lên...nhanh chuẩn bị nước ấm cùng bố khăn, phu nhân sắp sanh rồi!” một phụ nhân -1 có thân hình phúc thái -2 hồi hã ngược xuôi đến độ đầu đổ đầy mồ hôi, một bên dạn hạ nhân chuẩn bị tất cả người đỡ đẻ, một bên thì ứng phó với vị phu nhân vì lần đầu sanh mà bụng đau liên tục, liên phát ra những tiếng thét chói tai.

“Phu nhân, người kiên nhẫn một chút, cố gắng hấp khí (hít vào), dùng lực đẩy ra, đem hài tử sinh hạ, cứ từ từ không cần gấp a!”

Một bên dạy sản phụ hít thở để làm giảm bớt sự đau đớn, một bên tay chân bận rộn lên xuống nơi bụng của nàng mà đẩy mạnh , cố gắng làm cho thai nhi trong bụng mẹ mau chóng sinh ra, nước ối vỡ đến bây giờ đã gần một ngày, lại vượt xuống, chỉ sợ người mẹ cùng đứa nhỏ đều có thể gặp chuyện không may.

“ A—đau quá, đau quá a!! ta không sinh, ta không sinh nữa đâu!!”

Nữ nhân vì lần đầu sinh hạ mà đau đớn không chịu nổi, sớm đem tất cả cấp bậc lễ nghĩa giáo dục đều vứt bỏ, âm thanh không ngừng hô to, các ngón tay đều bấu chặt sau gối cơ hồ nổi gân xanh trắng.

“ Sao vậy, sao mà lâu quá vậy? rốt cuộc có sinh được hay không?” Ngoài cửa là một người đàn ông trung niên mặc hoa phục cũng nóng lòng đến độ ở trên hành lang đi tới đi lui, mỗi khi nghe được tiếng thét chói tai liền gấp đến muốn chạy vào xem, nhưng đều lại bị người hầu ngăn cản.

“ Cha , không cần lo lắng, Nhị nương sẽ không có việc gì.” Một nam hài khoảng chừng bảy, tám tuổi bộ dạng thanh tú nhàn rãi ngồi ở trên lan can, đôi chân nhỏ nhảm chán lúc ẩn lúc hiện .

“ Phu nhân, mau! Thở thêm một lần nữa đi, đứa nhỏ sắp ra rồi! Dùng sức đẩy mạnh nữa đi!” Bà mẹ lo lắng thúc giục sản phụ.

“ A—“ thiếu phụ sau lần hô cuối, liền một đến không kêu ra được tiếng nào, cuối cùng, mới nghe được tiếng khóc rất to của đứa trẻ mới sinh, thanh âm trong trẻo vang vọng khắp cả phòng.

“ Sinh rồi! Sinh rồi!” Bà mẹ cẩn thận đem đứa nhỏ mới sinh để vào nước ấm rửa sạch uế vật (vật dơ bẩn) trên người đứa nhỏ, lại dùng mao thấm-3 đem đứa nhỏ cẩn thận bao bọc.

“ Chúc mừng lão gia, chúc mừng lão gia, là một vị thiên kim xinh xắn a!” Bà mẹ béo ịch đem đứa nhỏ vừa mới sinh thanh tẩy xong, mới ôm ra ngoài, đưa vào trong lòng vị nam nhân đang hết sức nóng lòng bế con.

Nam tử cười đến toét miệng, cao hứng chơi đùa với tiểu hài tử trong vòng tay, khuôn mặt nhỏ nhắn với nhiều nếp nhăn tựa như nhúm chặt, dường như bất mãn rồi đi cơ thể mẹ, khóc càng lớn tiếng, đôi tay phấn nộn gắt gao nắm lấy, nam tử đem đứa nhỏ mới sinh ôm đến trước mặt tiểu nam hài, vui vẻ nói: “ Lâm nhi, người xem, nàng là tiểu muội muội của người, nga! Xem xem có đáng yêu không? Nàng tên gọi là.....ách.....đến lúc đó mời người coi tướng rồi hãy đặt sau !”

Tiểu nam hài tò mò tiến lại gần xem, nhất thời chán nản, hời hợt nói: “ xuy ~ nàng nhiều nếp nhăn quá, siêu xấu, nga !”

“ Khư ! Xú tiểu tử, người thì biết cái gì? Người khi sinh ra còn không phải cũng giống như vậy sao, so với nàng còn mặt mày còn nhăn nhó xấu xí hơn a! Làm như kiếp trước người ta thiếu tiền người không bằng.”

Nam tử nhấc đi nhấc lại hai câu, liền tự đùa với tâm can bảo bối trong lòng,

“A—a!!!” vốn lặng im hồi lâu, chợt trong phòng lại lần thứ hai truyền đến một trận hét chói tai

“Sao, làm sao vậy?” nam tử nghe được tiếng hét chói tai thiếu chút nữa sợ tới mức xém đánh rơi đứa nhỏ trong lòng, khẩn trương hướng bên trong hỏi.

“Lão... lão gia, còn một đứa nữa a!” Bà mẹ béo ụ mồ hôi chảy ròng ròng một bên xoa bụng thiếu phụ, một bên liền dặn dò thêm những người hầu ngoài kia chuẩn bị đồ vật này nọ.

Người đàn ông kia cùng tiểu nam hài nhất thời miệng mở to tròn giống như trứng gà, sợ tới mức sững sờ tại chỗ, không thể động đậy, còn....còn một đứa ư?!

“Cái gì? Song bào thai -4 ?! Đây là xuất hiện của điềm xấu ! Đây là một mầm tai họa ! Ai, ôi! Đau chết mất ! Sở Thiên Nghiêu, ta không bao giờ....sinh hài tử của ngươi nữa đâu a..aa!”

Vừa nghe trong bụng chính mình còn một đứa, Quan Nguyệt Hà sắc mặt liền biến đổi, ở nhà mẹ nàng cảm kị song bào thai, cái kia sẽ mang đến bất hạnh, theo nhà nàng, cha ông truyền lại từ xưa từ trước tới nay chưa bao giờ từng xuất hiện song bào thai, như thế nào gả cho Sở Thiên Nghiêu có thai lần đầu lại là sinh đôi chứ?! Quan Nguyệt Hà cảm giận, tức giận mắng, như thế nào lại cho nàng gặp được vị hôn phu như thế, thống khổ như vậy.

“Phu nhân, đừng cố nói chuyện, mau dùng sức đem đứa nhỏ sinh ra, bằng không ngay cả người cũng sẽ xảy ra chuyện!” bà mẹ không đoán được trong bụng cư nhiên còn có một thai nhi, mới vừa rồi thời điểm thai thứ nhất đã kéo dài lâu vậy, lần này lại chậm trễ nữa, đứa nhỏ muốn ra thật là một vấn đề.

Quan Nguyệt Hà nguyên nghĩ muốn tiếp tục mắng chính vị hôn phu của mình, lại nghe Từ ma ma người chiếu cố nàng từ nhỏ đến lớn ra tiếng cảnh cáo, lúc này mới phần hân quay lại, chính mình tập trung sinh hạ lần hai, cho dù không muốn hài tử thứ hai này, nhưng vì bảo mệnh, nàng vẫn phải đem nó sinh hạ.

Bởi vì lần sinh trước, sản đạo -5 đã khuếch trương rất nhiều, vả lại thai nhi trong bụng sinh ra so với thai trước có vẻ còn nhỏ hơn, vì thế lần này so với lần trước thoải mái hơn, Quan Nguyệt Hà dùng lực một chút liền đem đứa nhỏ trong bụng sinh hạ.

“Thật tốt quá! Rốt cục cũng đi ra, là một bé trai a!” Từ ma ma lúc này đây rất chú ý nhìn bụng Quan Nguyệt Hà rõ ràng đã tiêu tan rất nhiều, không thể lại có thêm thai nhi nữa liền yên lòng mà đem đứa nhỏ thứ hai rửa sạch sẽ.

Sau đó cẩn thận đem tiểu nam hài dùng một tấm vải sạch bao bọc lại, Từ ma ma phát hiện đệ đệ so với tỷ tỷ nhỏ rất nhiều, ngay cả tiếng khóc cũng không giống như tỷ tỷ gào khóc lớn đến độ long trời lở đất, ngược lại tinh tế ôn nhu, chỉ nghe thấy liên khiến kẻ khác rất đau lòng, thân hình so với tỷ tỷ cũng nhỏ hơn nhiều, có lẽ ở trong bụng mẹ là bị tỷ tỷ lấn áp, không chiếm được chất dinh dưỡng từ cơ thể mẹ, mới có thể nhỏ gầy như vậy!

Sau khi đem tiểu nam hài ôm ra ngoài cửa giao cho Sở Thiên Nghiêu, Từ ma ma liền tự ý quay vào trong phòng giải quyết hết mấy công việc còn lại sau khi sanh của Quan Nguyệt Hà.

Sở Thiên Nghiêu ôm hai đứa nhỏ trong lòng, đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ, nhìn qua lại đôi long phượng song thai, thai thứ nhất là tỷ tỷ, thai thứ hai là đệ đệ, hai người khoảng cách chỉ hơn kém nhau một khắc, tỷ tỷ hình thể giống như đứa trẻ khi sinh ra kích thước bình thường, thanh âm cũng vang dội, nhưng hướng tới đệ đệ liền so ra nhỏ, gầy một chút, tiếng khóc tựa như tiếng mèo con kêu, mỏng manh đến cơ hồ làm cho người ta không thể nghe rõ.

Sở Thiên Nghiêu biết thê tử mình lo lắng, kiêng kị song bào thai, nhưng...nói như thế nào cũng đều một mẹ sinh ra, nếu đem hai tỷ đệ tách ra, hình như...có chút tàn nhẫn

“Dư bá, ngày mai tìm một thầy tướng số đến xem hai đứa nhỏ, xem mệnh cách của bọn nó, cũng coi xem bọn nó nên lấy cái tên gì thì tốt.” Sở Thiên Nghiêu quay đầu đối một gã diện mạo trung hậu thành thật – tổng quản hầu hạ Sở gia cả đời mà nói. Hắn muốn xem bát tự của hai tiểu nhân mệnh này, cũng là loại trừ những lời nói kiêng dè của thê tử.

Sở Thiên Nghiêu ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm, đối với vận mệnh rất tin không nghi ngờ, khi hần sinh ra, phụ thân cũng từng tìm thầy tướng số thay hần tính qua, nói hần đời này nhất định là thương nhân, tuy không phải giàu có gì, nhưng là so với bách tính bình thường có thể nói cuộc sống thập phần đầy đủ, giàu sang phú quý. Lúc trước khi Sở Ngàn Lâm sinh ra, hần cũng cho là thầy tướng số xem qua, tiểu tử mệnh cách cùng hần giống nhau, từ nhỏ chính là muốn kế thừa quản lý gia nghiệp này, nhưng mẫu thân Sở Ngàn Lâm sớm qua đời, thầy tướng số nói với Sở Ngàn Lâm một mình muốn giữ lấy gia nghiệp thì dễ, nhưng nếu nghĩ muốn mở rộng bản đồ kinh thương, phải cần có người đến giúp đỡ

Nước phù sa không rơi vào ruộng ngoại nhân -6, Sở Thiên Nghiêu như thế nào cũng không thể giao gia nghiệp mà hần vất vả tạo nên cho một ngoại nhân giúp đỡ. Đúng vậy, hần lại thú -7 thê, con gái thứ hai của Hàng Châu thủ phủ Quan Dĩnh – Quan Nguyệt Hà, chính là nghĩ muốn thêm một vài đứa bé để mở rộng tài phú của hần, làm rạng rỡ trên dưới Sở gia.

Chú thích

1- Phụ nhân: phụ nữ, đàn bà đã có chồng

2- thân hình phúc thái: bộ dạng phúc hậu

3- mao thảm: khăn lông

4- song bào thai: sinh đôi

5- mình nghĩ chắc ai cũng biết rồi QT ca ca dịch cái này làm cho mình không biết nói làm sao

6- “ ” – QT dịch là “ Nước phù sa không rơi vào ruộng ngoại nhân” theo nghĩa đen thì nước phù sa có nhiều chất dinh dưỡng thì không được chảy và ruộng của người ngoài. Nghĩa bóng là cái gì tốt thì không thể cho ng' khác hưởng.

7- Thú : cưới

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Qua mấy ngày sau, Dư Bá mang từ bên ngoài một gã tự xưng là bán tiên đạo sĩ có thể tính toán như thần quay về Sở gia, Sở Thiên Nghiêu vội vàng thỉnh đạo sĩ đi vào phòng, dâng tặng một thiết Quan Âm tốt nhất, cũng cần dặn hạ nhân chạy nhanh vào trong viện nơi Từ ma ma đang chiếu cố hai đứa nhỏ, bảo mau ôm hai tử đệ họ ra đây.

Khi đợi Từ ma ma ôm một hài tử đi ra, Sở Thiên Nghiêu cũng nhìn đến đứa con lớn bảy tuổi – Sở Ngàn Lâm của mình cũng đang cố gắng ôm một đứa, sợ tới mức chạy nhanh đến đoạt đứa nhỏ vào lòng hần, sợ tiểu tử này không cẩn thận thả ra thì xong chuyện, đem nữ nhân bảo bối của hần làm rơi xuống thì tiêu.

Cẩn thận đem nữ nhân ôm vào trong lòng, nóng giận quay đầu lại thưởng cho Sở Ngàn Lâm một trận, mắng: “ Xú tiểu tử, xương cốt nó còn chưa cứng cáp! Mà cả ngày ôm hài tử kia, nếu như lỡ tay đánh ngã, xe ta không đánh người một trận mới là lạ a.”

“ Hi hi! Nàng vừa trắng vừa tròn, rất đáng yêu mà!” Sở Ngàn Lâm thè lưỡi, nghịch ngợm cười nói.

“ Bán tiên, ngài mau tới thay lão phu nhìn xem, mệnh hai đứa trẻ này cùng lão phu như thế nào? Tiện cho bọn hần lấy một cái tên tốt, tốt nhất là có thể giúp ta gia nghiệp thịnh vượng.” Sở Thiên Nghiêu ôm tỷ tỷ trong tay, vui vẻ hướng đạo sĩ mở lời.

Đạo sĩ đi ra phía trước, chăm chú nhìn tướng mạo đứa nhỏ ở trong lòng Sở Thiên Nghiêu, vừa vuốt râu, vừa cử động các ngón tay thăm tính, chốc lát, mới khen tặng, nói: “ Chúc mừng Sở lão gia, lệnh thiên kim tướng mạo xinh đẹp, thanh tú nổi bật, tương lai tất là một đại mỹ nhân, hơn nữa ngày sinh tháng đẻ của nàng cùng lão gia bát tự thập phần phù hợp, không chỉ có thể vượng -1 cha mẹ, tương lai nếu có một vị

hảo hôn phu , cũng là một thể tử giúp phu vận-2 hảo, có thể trợ phu thăng chức rất nhanh, dựng lên cơ đồ nghiệp lớn.”

Sở Thiên Nghiêu vừa nghe liền cao hứng miệng cười toa toét, rồi nói to: “ Hảo! Hảo! Bán tiên ngài thay lão phu tính mệnh cho nữ nhân , làm lão phu vừa lòng cực kỳ, thỉnh bán tiên lại thay lão phu lấy một cái tên tốt cho tiểu bảo bối của ta đi!”

“ Ân....Lệnh thiên kim vận mệnh đã định trước là tạo phúc cho cả nhà, cả đời trôi chảy, đại phú đại quý, chỉ cần chú ý chính là ngàn vạn lần phải rời xa người mang mệnh hỏa, bằng không sẽ gặp tai họa cực lớn. Như vậy đi! Ta thay lệnh thiên kim gọi là Hàm Du, Hàm tự mang thủy, thủy có thể khắc hỏa, Du tự là mỹ ngọc ý -3 , ôn nhuận, trong ngọc cũng mang thủy, tin tưởng là có thể thay lệnh thiên kim giải tiêu tai họa.”

“ Hảo, hảo, hảo, đa tạ bán tiên chỉ điểm, còn hài tử kia của lão phu thì sao? Mạng của hần như thế nào?” Sở Thiên Nghiêu mặc dù có chút để ý đến mệnh nữ nhi có tương khắc với mình, nhưng vừa nghe bán tiên ban cho nữ nhi cái tên có thể hóa giải, liền cũng không tiếp tục buồn bực, chạy nhanh ôm đứa nhỏ còn lại đến nhượng đạo sĩ xem.

Đạo sĩ vừa thấy, ánh mắt có chút kinh ngạc, do dự hỏi: “ Sở lão gia, đứa bé này.....cũng là lệnh thiên kim?”

“ Không, không phải, nó là bé trai, cùng tỷ tỷ chỉ kém một khắc đồng hồ mà thôi, như thế nào?” Sở Thiên Nghiêu nghe được bán tiên hỏi cũng kỳ quái, khi hần ôm nữ nhi cũng chưa nói là nam hay nữ, bán tiên liền liếc mắt một cái thì đã chắc chắn là con gái, vì sao ôm đến hài tử thì..., bán tiên hỏi lại hần vấn đề kì lạ như vậy?

“ Ân....ngày thường cùng với tỷ giống nhau, xinh đẹp động lòng người, bất đắc dĩ.... Loại tướng mạo này sinh ở thân nữ nhi là đại phú đại quý, sinh ở thân nam nhi thì....” Đạo sĩ nói đến một nửa liền ấp úng, không biết nên hay không tiếp tục nói .

“ Rồi sao nữa? Ngài cứ nói ra đi, bán tiên!” Sở Thiên Nghiêu sốt ruột, ngược lại càng thúc giục bán tiên hơn.

“ Theo ta thấy, hài tử này... là nam thân nữ mệnh -4.... Đường đường nam nhi thân cao bảy thước mà lại có gương mặt tựa như của nữ nhi, chẳng những tương lai không thể thành tựu nghiệp lớn, lại dường như không làm nên việc, chỉ biết rước lấy phiền phức mà thôi.” Đạo sĩ bất đắc dĩ nói ra sự thật.

“Nam thân nữ mệnh....là ,là mạng của hần sao? Bát tự của hần có biện pháp cứu không?” Sở Thiên Nghiêu nôn nóng hỏi, cũng đã biết nam thân nữ mệnh, nhưng bộ dạng cùng tỷ tỷ lớn lên giống nhau như đúc, thì dù sao cũng có thể giúp hần hưng gia lập nghiệp chứ?

“ Sở lão gia là người làm kinh thương-5 ư?” Đạo sĩ hỏi lại hần.

“ Đúng vậy! Sao?”

“ Đứa nhỏ này....cùng tỷ tuy chỉ kém một khắc khắc, nhưng mệnh cách lại khác nhau rất lớn, hần cùng với ngài một nhà hữu duyên vô phận, có thể là khắc cha khắc mẹ, nếu ngài....còn hy vọng tổ trạch-6 gia nghiệp thịnh vượng như trướcLão phu khuyên ngài...Tuyệt không thể nhìn nhận đứa nhỏ này....Nếu không.....Trong vòng ba năm nhất định sẽ gia đạo sa sút....Tổ truyền tâm huyết-7 thất bại trong gang tấc....”

Đạo sĩ cảm thán, hai đứa nhỏ mệnh cách khác nhau, cư nhiên đồng thời đều sinh tại trong nhà này, là phúc hay là họa....chỉ có thể do trời mà thôi!

.

“ Dư Bá, đến phòng sổ sách cầm một trăm lượng bạc, rồi tiễn bán tiên ra phủ.” Sở Thiên Nghiêu co người ngồi trên ghế, sắc mặt tối sầm thất vọng, hai mắt như chuông đồng trùng mắt nhìn xuống đứa nhỏ không biết chuyện gì xảy ra đương ngủ trong lòng .

Quả thực như lời nói của thê tử, trong song bào thai chắc chắn sẽ có một đứa là điềm xấu, nghĩ cả cuộc đời hần chưa từng làm chuyện gì đại nghịch bất đạo, tại sao tai họa lại đổ ập xuống ở trên người hần?

“ Sở, Sở lão gia, không cho ta thay lệnh lang lấy một cái tên sao?”

Sở Thiên Nghiêu tự giễu nói: “ Bán tiên, ngài nếu đã nói đứa nhỏ này cùng ta nếu có quan hệ, sẽ khiến gia đạo sa sút, tổ truyền tâm huyết đều thất bại trong gang tấc, thì ngài cần gì tái lãng phí khí lực thay nó đặt một cái tên? Dư Bá, tiễn khách!” cuối cùng lạnh lùng ra lệnh tiễn khách, đủ thấy hắn là phần uất như thế nào.

Hắn còn chưa nói xong, như thế nào Sở lão gia đã đuổi hắn đi rồi? Đạo sĩ thở dài, thật sâu nhìn tiểu nam hài liếc mắt lần cuối. Đứa nhỏ đáng thương, nếu người chống đỡ được kiếp nạn này của người, tương lai....chắc chắn sẽ có một người cùng người bầu bạn cả đời, đạo sĩ thầm than thở, quay đầu liền theo Dư Bá rời đi.

Đợi bán tiên đi rồi, Sở Thiên Nghiêu thô lỗ đem đứa trẻ đang ngủ say trong lòng ném cho Từ ma ma, ôm nữ nhi quay về, thuận miệng nói: “ Đem nó ném vào sài phòng, mặc nó tự sinh tự diệt.”

Từ ma ma nghe vậy kinh hãi, sững sờ tại chỗ. “ Lão, lão gia, nó....nó cũng là cốt nhục của ngài mà!”

“ Lão phu tuyệt không thể để tổ nghiệp gia truyền của Sở gia và tâm huyết nửa đời ta hủy hết trong tay nó, đem nó ném tới sài phòng đi, nếu là đã chết , cũng coi như nó mệnh hảo, sớm đi đầu thai, nếu mạng chó của nó không chết, là nó chính mình mệnh ngạnh-8 , chỉ cần nó còn có một hơi thở, nó phải làm nô tài cho Sở gia cả đời, dẫn đi!!” Sở Thiên Nghiêu tàn nhẫn hạ xuống mấy lời ân đoạn nghĩa tuyệt, rồi lập tức ôm nữ nhi hướng nội thất đi vào, cũng không thèm liếc mắt nhìn tới đứa nhỏ ở trong lòng cùng Từ ma ma một lần nào.

Từ ma ma nước mắt lan tràn, đau lòng nhìn đứa trẻ mới sinh ra trong phủ bắt quá mới vài ngày, chỉ vì mấy lời của một thầy tướng số mà từ thiên đường rơi xuống địa ngục, rõ ràng cùng là một mẹ sinh ra, bộ dáng giống nhau như đúc, như thế nào tỷ tỷ từ nhỏ được mọi người yêu thương, mỗi người đều đem nàng bồng bế vào lòng , hết mực yêu thương, đệ đệ ngược lại sinh ra đã gây yếu, không có ai thèm nhìn đến nó?

Mẫu thân kiêng kị song bào thai, xem đứa thứ nhì là điềm xấu, chưa từng ôm qua nó, mớm nó uống sữa, mà thân sinh phụ thân cũng chỉ ôm qua nó hai lần còn người tỷ tỷ cũng ngu ngơ không biết tí gì đã an an ổn ổn ngủ ở trong lòng cha mình đếm không biết bao lần!

“ Không việc gì, cha mẹ không thương người, ma ma sẽ thương người mà?” đưa tay vỗ nhẹ hai má trơn mịn của đứa nhỏ, tiểu nam hài thiêm thiếp ngủ, khóe miệng hơi hơi dâng lên qua cái vỗ về ấm áp của ma ma, ngủ chìm trong hương vị ngọt ngào của chút tình thương cuối cùng còn sót lại dành cho nó.

Chú ý

- 1- Vượng : phụng dưỡng, thịnh vượng
- 2- vận: vận mệnh
- 3- mỹ ngọc ý: hướng tới xinh đẹp, trong trắng
- 4- nam thân nữ mệnh: thân là nam nhưng mệnh là nữ
- 5- kinh thương: kinh doanh, buôn bán
- 6- tổ trạch: + tổ : tổ tiên, ông bà
+ trạch: nơi ở; chỗ ở, Yên định
- 7- Tổ truyền tâm huyết: tâm huyết tổ tiên truyền lại
- 8- ngạnh: kiên cường, bướng bỉnh.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

“ Thanh tỷ tỷ, chúng ta rốt cuộc là đi đâu a?” một bé trai có gương mặt trong sáng , tuấn tú , ngẩng đầu nhìn người kế bên – là một cô gái đang mang trên đầu là chiếc mũ sa-1 đơn giản , bọn họ đã đi nhiều ngày,

mỗi ngày trốn trốn tránh tránh, mệt mỏi không thôi, biểu tình trên khuôn mặt hần vừa đói vừa mệt, lại còn nhớ cha nhớ mẹ....

“ Tiểu thiếu gia, chúng ta đi Tô Châu thành là để tìm một vị bằng hữu của Vương gia, đến thỉnh hần giúp đỡ chúng ta a!” cô gái trẻ sắc mặt trắng bệch, một mặt mệt mỏi trấn an tiểu chủ tử của mình, một mặt lại, cẩn thận nhìn xung quanh có truy binh hay không.

“ Nga....tìm được bằng hữu kia của phụ thân, chúng ta có phải có thể về nhà và gặp được cha mẹ không?” Nam hài mở to đôi mắt, phần khởi hỏi nàng.

“ Ân...đúng vậy, tìm được người rồi, tiểu thiếu gia là có thể gặp Vương gia cùng Vương phi...”

Đau lòng nhìn vào đôi mắt to ngây thơ của nam hài, cái này, nàng như thế nào có thể nói ra sự thật đây, Vương gia cùng Vương phi từ lúc bọn họ trốn đi, thì cũng vào ngày hôm đó, Vương gia một mình cố hết sức chiến đấu với đám quan binh bao vây, cuối cùng sức cùng lực kiệt mà qua đời, mà Vương phi lại rất yêu thương trượng phu của mình, nên liền nâng đao tự sát nằm bên cạnh ngài.

Nhanh chóng tìm được vị Sở lão gia kia, tay nắm chặt ngực, từng trận đau nhức truyền đến khiến nàng thỉnh thoảng ứa ra mồ hôi lạnh, vết thương của nàng....kéo dài không được bao lâu nữa, hy vọng vị Sở lão gia kia thật có thể trợ giúp tiểu thiếu gia tránh qua kiếp nạn này!

Đến khi tới được Tô Châu thành toàn thân đã thấm mệt, dọc đường đi cũng thật vất vả , vào thành bọn họ liền hướng người qua đường hỏi thăm nơi ở của Sở gia, rồi ôm theo hy vọng đến gõ cửa đại môn tôn màu đỏ thắm của Sở gia.

“ Xin hỏi....Sở Thiên Nghiêu, Sở lão gia là ở đây phải không?” Cô gái trẻ thân hình nhỏ gầy, ôm chặt tiểu nam hài bên cạnh, hồi hộp nói, trong lòng mong nơi này sẽ có người bọn họ muốn tìm.

“ Ách....các người là.....?” Cửa mở, người hầu do dự bước ra hỏi, đảo mắt nhìn toàn bộ từ trên xuống dưới đánh giá hai người toàn thân dơ bẩn này, thầm nghĩ lão gia nhà mình liệu có biết hai người này không? Có thể nào là kẻ lừa đảo hoặc là chỉ là vài tên khát cái a?

Biết người hầu trước mắt không tin bọn họ, cô gái trẻ xuất ra từ trong ngực một mảnh ngọc bội hoa văn hình rồng, đưa cho người hầu nói: “ Mời người đem ngọc bội này giao cho lão gia các người, hần nhìn thấy liền sẽ rõ.”

“ Nga....vậy người cứ chờ trước cửa, ta đi vào thông báo lại với lão gia” đại môn lập tức đóng kín, liền đi vào trong, cũng chẳng thèm nhìn tới hai người bọn họ.

“ Thanh tỷ tỷ, tỷ xem người Sở gia như vậy thật không có phép tắc gì cả?” Hần nghiêm mặt cau mày hỏi nàng, từ khi sinh ra đến nay Nghiêm Dục Phong chưa từng chịu qua một tia ủy khuất nào, nếu không phải bọn họ hiện tại đang hướng Sở gia cầu xin, hần sớm đã cho bọn người hầu này ném mùi khở sở.

“ Tiểu thiếu gia, ngài trước nhẫn nại một chút, người hầu kia không biết chúng ta nên mới có thể như vậy mà thất lễ, Thanh Lan xoa dịu cơn giận của tiểu chủ tử.

Lát sau, đại môn lại lần thứ hai mở ra, người hầu có thái độ khinh thường lúc này đã không còn dùng ánh nhìn hệt như “cẩu” vừa rồi nữa, mà lập tức cúi đầu, lãnh đạm nói: “ Nhị vị, mời vào, lão gia nhà ta đang ở sau đại sảnh.”

Thanh Lan nhất thời nhẹ nhàng thở phào, tốt rồi.....chỉ cần Sở lão gia đồng ý gặp bọn họ, thì tiểu thiếu gia sẽ có một chút hy vọng, nhanh dắt tay Nghiêm Dục Phong theo người hầu đi vào.

“ Lão gia,người đã đến.”

“ Ân! Đi xuống đi!” Sở Thiên Nghiêu an nhàn ngồi giữa phòngchậm rãi thưởng trà.

“ Vâng!” Người hầu nhẹ nhàng đối chủ tử thi lễ, liền vội đi làm việc của mình.

“ Khụ! Nhị vị, mời ngồi!”

Sở Thiên Nghiêu một bên tiếp đón hai người, một bên suy nghĩ hai người trước mặt đến đây có ý đồ gì, dựa vào tin tức trong thành, Hoàng Thượng trước hạ một thánh chỉ tru di tam tộcVương gia – Nghiêm Thiều

một nhà hơn trăm khẩu, nghe nói là Nghiêm Thiệu có ý định mưu đồ tạo phản, đương lúc dư luận đều đang xôn xao, mà hai người này lại cầm tín vật – Long Văn Ngọc đại diện cho chính Nghiêm Thiệu đến tìm hấn, không biết là có ý đồ gì đây.

“ Nhị vị, tại hạ là Sở Thiên Nghiêu, xin hỏi nhị vị là?”

“ Là như vậy.....Tiểu nữ tử tên là Thanh Lan, vị này chính là tiểu chủ tử của nhà ta.....Thanh Lan cũng chẳng dám che giấu, chắc hẳn Sở lão gia cũng đã biết chuyện của Vương gia ta.....phải không?” Thanh Lan nhìn thoáng qua Nghiêm Dục Phong, hấn còn không biết phụ thân của mình đã gặp chuyện nguy hiểm, Thanh Lan cố gắng giữ ngữ khí hỏi Sở Thiên Nghiêu.

“ Có nghe nói qua.” Xem ra chính là hạ nhân của Nghiêm Vương gia, chạy trốn thập diện mai phục vẫn còn lọt lưới (không hiểu câu này nói gì a T T)

Thanh Lan phút chốc quỳ xuống khấn cầu nói: “ Sở lão gia, tiểu nữ tử ở chỗ này cầu ngài, cầu ngài ra tay cứu lấy tiểu thiếu gia nhà ta đi.”

“ Vị cô nương này, nàng trước hãy đứng lên đã! Có chuyện gì cứ từ từ nói, lão phu sẽ làm đúng với khả năng có thể.” Sở Thiên Nghiêu mở miệng nói như vậy, nhưng trong lòng sớm tính toán nên như thế nào đuổi hai người này đi, dù sao chứa chấp khâm mệnh tội nhân quan trọng, chính là tử tội a!

“ Sở lão gia, hấn chính là đích tôn độc nhất của cả nhà Vương gia ta, nể tình lúc trước Vương gia chúng ta cùng ngài giao hảo-2 , xin ngài hãy cứu giúp tiểu chủ tử nhà ta, dẫn hấn lên núi Trường Bạch đi tìm hảo sư phụ của hấn , được không?”

Thanh Lan kéo Dục Phong qua, đau khổ khấn cầu, nếu bản thân nàng không bị trọng thương, thời gian không nhiều, không thể tự mình mang theo tiểu chủ tử tìm sư phụ hấn, nếu không bọn họ cũng sẽ không đến nổi tự hạ thấp thân phận mà đi khấn cầu người khác.

“ Nàng, nàng nói là.....Hấn là nhi tử của Nghiêm Vương gia – Nghiêm Dục Phong sao?” Sở Thiên Nghiêu đột nhiên sắc mặt trắng bệch, tay run rẩy chỉ thẳng vào trước gương mặt, không chút thay đổi của tiểu hài tử hỏi.

“ Vâng, đúng là vậy!” Thanh Lan đáp.

Sở Thiên Nghiêu ảo não ấn huyết thái dương của mình, Xong rồi! Hoàng thượng đã tru di một nhà già trẻ Nghiêm Vương gia, ngay cả người hầu, đầy tớ cũng không buông tha, như thế nào lại còn có thể lưu lại huyết mạch của hấn chứ? Trước mắt là hai tên tội phạm chạy đến cầu cứu, hấn rốt cuộc là nên tiếp hay không tiếp đây? Nếu tiếp nhận sự việc này, mà lo liệu không tốt , Hoàng Thượng cũng có thể tru di cửu tộc nhà hấn, kia chẳng phải là con đường chết hay sao?

Năm đó khi đến Hàm Châu nói chuyện làm ăn, bị một đám ác bá nhìn chăm chú, thừa dịp nơi vắng vẻ, muốn cướp của giết người, thì vừa lúc gặp được Nghiêm Vương gia đi ngang qua ra tay cứu hấn, nếu không cái mạng già này của hấn sớm là về Tây Thiên cực lạc rồi, cũng sẽ không có khả năng ở chỗ này uống trà nói chuyện.

Về sau , hấn trong lòng tính toán, nếu có thể dựa vào mối quan hệ cùng hoàng thân quốc thích, người kia chẳng những đối với tiền đồ Sở gia hưng thịnh còn có thể giúp hấn rộng đường tài phú, vì thế Sở Thiên Nghiêu liền đáp ứng Nghiêm Thiệu ngày sau vô luận chuyện gì , hấn đều cũng cố gắng hết sức hỗ trợ, để hấn đền ơn cứu mạng đối với ân nhân.

Ai ngờ vài năm sau, Vương gia, người như thế nào làm ra một chuyện lớn như vậy, hại hấn hối hận năm đó liều mạng nịnh bợ, hiện tại tốt rồi, hai người nghĩ muốn đòi hấn giữ tròn lời hứa hẹn năm xưa mà đến đây, nhưng.....chứa chấp tội phạm quan trọng.....đồng dạng chính là tử tội!

Cả đời tỉ mỉ tính toán, Sở Thiên Nghiêu trong lòng không ngờ lại bị bắt chẹt như vậy, thôi! Dù sao Nghiêm Vương gia cũng đã chết, không thể bắt hấn làm chuyện gì, mà thoát nhìn Thanh Lan mệnh cũng không lâu, chỉ còn tiểu hài tử trói gà không chặt mà thôi, tái thế nào hấn cũng không thể lấy tánh mạng cả nhà mình đem làm trò đùa .

“ Khụ khụ....này Thanh Lan cô nương, hãy thứ cho lão phu bất lực, lão phu thật sự không thể đảm nổi trọng trách lớn này a!” Sở Thiên Nghiêu vờ tỏ vẻ bất lực.

“ Sở... Sở lão gia, người nói cái gì? Người không muốn giúp chủ tử nhà ta sao?” Thanh Lan hòng ghen lại, trợn mắt nhìn Sở Thiên Nghiêu, năm đó lời hứa cũng quên đi trôi theo mây gió?

“ Không....không phải ta không muốn giúp.....thật sự là.....lão phu chỉ là người kinh thương nho nhỏ, trong nhà còn có vợ con dựa dẫm ta mà sống.....mà các người....lại là khâm phạm quan trọng triều đìnhlão phu thật thật không thể lấy tính mạng cả nhà hơn mười khẩu đi làm liều đặt cược được.....” Cả người cứng đờ tỏ ra lúng túng, Sở Thiên Nghiêu khó khăn đáp.

“ A... còn không....lão phu cho các người một chút lộ phí....nha.....ngay cả ngọc bội này cũng trả lại cho hai người, các người vẫn là nên tìm hoàng thân quốc thích giao hảo với các người, đến giúp các người đi! Bọn họ tài đại thế đại-3 , tuyệt đối so với lão phu lợi hơn nhiều lắm.”

Nói xong liền đưa tay lên trả lại ngọc bội cho Thanh Lan, quay đầu dặn dò: “ Dư Bá, mang hai vì này đến phòng sổ sách lấy ra chút ngân lượng.....rồi tiễn bọn họ ra ngoài!”

“ Không cần! Ta không ham thứ tiền dơ bẩn của các người!” Từ đầu tới cuối Nghiêm Dục Phong đều không nói một lời, giờ đã chịu mở miệng, trong mắt hằn dằn đầy lửa giận, nhìn chằm chằm vào Sở Thiên Nghiêu.

Nếu là có thể tìm hoàng thân quốc thích giúp đỡ, Nghiêm gia hẳn hoi sẽ không rơi vào kết cục như vậy, còn cần đến một tiểu dân kinh thương phổ phường này sao? Bất quá chỉ toàn một thân bị thịt thối tha mà thôi!

“ Cha, người xem đi, một người ham sống sợ chết như thế này, cứ nhiên làm sao có thể là một hảo bằng hữu của người được, bổn thiếu gia không cần người giúp, cũng có thể đến được núi Trường Bạch! Thanh tỷ tỷ, chúng ta đi!” Nghiêm Dục Phong nộ khí khinh thường quay đầu nói, liền đỡ Thanh Lan với gương chán chường thất vọng đi ra ngoài.

1- ta cũng bó tay với từ này, nếu ai biết thì chỉ ta với, ta lên google search , định tìm hình nhưng lại không thấy T T

2- giao hảo: quan hệ thân thiết/ tốt đẹp

3- tài đại thế đại: nhiều tiền nhiều thế lực (chắc vậy) ^^

Vừa bước ra đại môn Sở gia, Thanh Lan liền oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, Nghiêm Dục Phong sợ tới mức chạy nhanh đến đỡ nàng, một bên ngồi xuống, khẩn trương hỏi: “ Thanh tỷ tỷ, người làm sao vậy? Người không sao chứ?”

Thanh Lan cười yếu ớt, bàn tay dịu dàng xoa lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu của Nghiêm Dục Phong , tuy có chút hơi bẩn, nhưng thật rất lạnh a, “ Thực xin lỗi, tiểu thiếu gia...Thanh Lan đã nói dối, Vương gia cùng Vương phi đã.....”

“Bọn họ đã chết rồi, đúng không?”

Nghiêm Dục Phong ánh mắt kiên định nhìn Thanh Lan, đôi môi nho nhỏ lạnh nhạt nói, năm đó tuy hẳn còn nhỏ, nhưng được cái thông minh lanh lợi, hẳn biết mấy ngày nay, bọn họ mỗi ngày đều trốn tránh chính là do sự truy sát của quan phủ, đêm đó phụ thân đưa hẳn giao cho Thanh Lan, về mặt tuyệt nhiên -1 , hẳn liền biết cơ hội gặp lại cha mẹ là rất xa vời.

Thanh Lan đau lòng nhìn tiểu chủ tử của mình, chưa lớn lên đã phải chịu nhiều ủy khuất, hai hàng lệ trong suốt, rơi xuống , nàng ghen ngào nói: “ Thanh Lan thực xin lỗi Vương gia, Vương phi, không thể hoàn thành tốt sự việc bọn họ giao phó , càng thực xin lỗi tiểu thiếu gia ngài, Thanh Lan không thể ở bên người chiếu cố ngài, dẫn ngài đến núi Trường Bạch....Tiểu thiếu gia ngài là một hài tử dũng cảm.....Thanh Lan cầu ngài.....Nhất định phải tìm được sư phụ ngài.....Miếng ngọc bội này.....Còn có phong thư này, chính là bằng chứng.....Tiểu thiếu gia, ngài phải dựa vào nó..... Hãy thay Vương gia...Vương phi, rửa sạch nỗi oan khuất kia! Oa....”

Thanh Lan vì bệnh tính công tâm, lại phun ra tiếp một ngụm máu tươi nữa.

“ Thanh tỷ tỷ....Người yên tâm đi! Ta sẽ không làm mất mặt cha mẹ ta đâu!” Biết thương thế của Thanh Lan đã hết cách , Nghiêm Dục Phong tuyệt nhiên dứt khoát nói.

“ Hảo... hảo hài tử, Vương gia Vương phi chắc chắn sẽ phù hộ tiểu thiếu gia ngài....” Nói xong liền mang theo một nụ cười. Hai tay nhẹ nhàng buông xuống, thanh thần ra đi.

Nghiêm Dục Phong hai tay ôm chặt thi thể Thanh Lan thật lâu, giống như một pho tượng chạm khắc tinh xảo, chưa từng chuyển động dù chỉ một chút, đôi mắt nhìn chăm chăm vào tấm bảng hiệu trước đại môn Sở gia, tựa như là muốn đem “ Sở phủ” hai chữ khắc cốt ghi tâm. Hài tử trong lòng nguyện thề, tương lai, hắn sẽ đem những cừ nhân kia , từng người từng người đòi lại hết thảy, bằng không...thề không phải con cháu Nghiêm gia!

Đột nhiên, có một tiếng động nhỏ truyền đến, Nghiêm Dục Phong trừng ánh mắt sắc bén, cảnh giác hướng nơi thanh âm phát ra, người nọ bị hắn dọa tới mức bình thường mà trở nên sợ hãi chỉ dám đứng tại chỗ không thấy rõ mặt, nhưng lập tức, xuất hiện một đứa bé đang cẩn thận đi tới, chỉ chốc lát đôi mắt băng lãnh của Nghiêm Dục Phong nhìn vào khuôn mặt có chút bẩn thỉu của đứa nhỏ, Nghiêm Dục Phong ngạc nhiên nhìn tiểu quý đơ bẩn trước mặt, đang ngồi xổm trước mắt hắn, có chút rụt rè , nhưng liền đối hắn mỉm cười.

Tiểu nam hài dơ bẩn, rụt rè mở miệng: “ Đại... đại ca ca, người ôm vị tỷ tỷ này ngủ đã lâu như vậy! Người chắc là đang đói bụng lắm phải không? Ở đây ta có vài cái bánh màn thầu-2, cho người ăn? Tuy có hơi cứng....nhưng còn có thể ăn được a....”

Tiểu nam hài vui vẻ nghĩ, may là mấy ngày qua là sinh thần của thiếu gia, phòng bếp đúng lúc đang vội, bận bịu chuẩn bị các loại đồ ăn, ma ma thừa dịp khi mọi người bận tới mặt tối mày lấy một ít thức ăn lên cho hắn, hắn mới có thể ăn một chút thức ăn ngon đến như vậy!

Tuy rằng hắn rất đói bụng, nghĩ muốn giữ lại ba cái màn thầu này để chống đỡ cho mười ngày tới, nhưng vừa rồi khi định ra cửa sau để đi gánh nước, thì hắn nhìn thấy vị đại ca ca này một thân cô độc ôm đại tỷ tỷ ngồi bên lề đại môn không hề nhúc nhích.

Tiểu nam hài đoán rằng đại ca ca này là chưa hề ăn cơm, đói quá nên mới như vậy mà không có khí lực đi tiếp. Thế là, khi ma ma đương trộm ba cái màn thầu cho hắn, hắn liền cao hứng thừa dịp khi không có ai chú ý, lén lút chuồn ra, nghĩ muốn đem chút đồ ăn quý báu này mang cho đại ca ca kia ăn.

Nghiêm Dục Phong nhíu mày liếc mắt, quan sát tiểu nam hài trước mặt, hắn có một đôi mắt to đen sáng ngời, giọng nói thì tựa như tiếng chim ôn nhu mềm mại, làm cho người nghe nổi lên một tia thoải mái cực kỳ. Bất quá tái đánh giá toàn bộ hắn từ trên xuống dưới, đầu tóc rối bù, khuôn mặt dơ bẩn, đen thui xấu xí, quần áo bằng vải thô cũ nát cũng đã trở nên xơ xác, đôi chân trần nhỏ gầy, ngay cả hài cũng không có mang, cả người gầy yếu, thoạt nhìn hắn bất quá độ chừng hai ,ba tuổi là cùng!

“ Đại ca ca? Người chắc là đói bụng lắm rồi, nhanh ăn đi! Ăn mới có khí lực a!” Tiểu nam hài nhìn Nghiêm Dục Phong vẫn chưa phản ứng, ngay sau đó hắn liền mở miệng “ Người, là người Sở gia?” Nghiêm Dục Phong lạnh lùng hỏi lại, mới vừa rồi hắn chính là nhìn thấy người này từ cửa sau của Sở gia bước ra, hướng hắn đi tới.

“ Ân....không, không được xem như là vậy đâu.....nô tài chỉ là người hầu ở đây thôi” Tiểu nam hài nhấp miệng, cúi đầu khổ sở, nếu lão gia và phu nhân nói tiếng thích hắn, hắn cũng có thể xem như người của Sở gia rồi....

Lắc lắc đầu, tiểu nam hài nghĩ muốn đem sự việc không thoải mái này quên đi, hai tay lại lập tức cầm ba màn thầu đến trước mặt Nghiêm Dục Phong tựa như lấy lòng, đối với Nghiêm Dục Phong cười toe toét, nói: “ Đại ca ca, người mau ăn màn thầu đi, hảo ăn đi! Hơn nữa nô tài còn dùng vải sạch bọc lại , không có bẩn đâu.”

Nghiêm Dục Phong chậm rãi cầm lấy một cái màn thầu, nhìn qua nhìn lại, bất quá chỉ là một cái màn thầu lạnh cứng, cho dù đem quăng cho chó trong Vương phủ , nó cũng chẳng thèm đụng tới nữa là. Tên tiểu quý chết tiệt này, coi hắn là cái thứ gì chứ? Tên ăn mày hay sao? Hừ lạnh một tiếng , đem màn thầu mà tiểu nam hài xem như là báu vật hướng đại môn Sở gia đại môn ném đi, rồi nhìn xuống khuôn mặt kính ngạc đầy tiếc rẻ của tiểu nam hài.

Tiểu nam hài chạy nhanh đến phía trước, nhặt lại màn thầu, bàn tay nhỏ bé khẩn trương phủi những hạt bụi bên trên xuống, hai mắt phấp phồng tạo thành một tầng hơi nước mỏng, không muốn phải nhìn thấy đồ ăn bị lãng phí.

Nhưng hắn vẫn không từ bỏ, liền đi trở về, lần nữa đưa hai cái màn thầu sạch khác, đối với Nghiêm Dục Phong sợ hãi nói: “ Đại ca ca.... người không thích ăn cái kia phải không? Ở đây.....ở đây ta còn hai cái....người mau ăn chút đi.”

Nghiêm Dục Phong nhìn tiểu nam hài kiên nhẫn trước mặt, dâng lên tia cười lạnh khốc, lại nắm lên một cái màn thầu, lần thứ hai nặng nề mà hướng đại môn Sở gia ném, cũng lần thứ hai vừa lòng nhìn biểu tình như chực khóc của tiểu nam hài.

Đối với việc Nghiêm Dục Phong tùy tiện lãng phí thức ăn, tiểu nam hài không buồn cũng không sinh khí, môi như sắp méo, vẫn như cũ im lặng chạy đi nhặt màn thầu trở lại, cẩn thận phủi bụi, tái chuyển cái màn thầu sạch sẽ cuối cùng, thành âm có chút nghèn nghào, “ Đại... đại ca ca....đây là cái cuối cùng rồi.....nếu người thật sự không thích ăn nó.... cũng đừng vứt nó đi được không....rất rất tiếc a.....này nó ăn ngon lắm mà....”

Nghiêm Dục Phong tà nịnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cùng bộ dạng sợ hãi chực khóc của tiểu nam hài, hắn lại muốn ném lần nữa, vẫn như vậy chậm rãi cầm cái màn thầu cuối cùng, bắt đầu nghĩ muốn dẫm nát trái tim ngây thơ của tiểu nam hài, nhưng khóe mắt chợt lóe sáng khi thấy đôi mắt mở to của nam hài, từng giọt từng giọt lệ tràn ra liên tục, hắn là đương giờ tay lên thì liền dừng ở giữa không trung, không biết vì sao, khi những giọt nước mắt trong suốt nóng hổi rơi xuống lại khiến trái tim băng giá của hắn, chợt hiện ra một tia yêu thương, Nghiêm Dục Phong nhắm mắt ngồi tại chỗ, hắn trừng mắt, cảm giận ngậm thứ đồ ăn cứng ngắt khó nuốt kia.

Nhìn Nghiêm Dục Phong rốt cục cũng ăn cái màn thầu mà hắn đưa, tiểu nam hài giật mình nín khóc, mỉm cười, hắn lặng lẽ ngồi xuống ở nơi cách xa Nghiêm Dục Phong một chút, thật cẩn thận lột những mảnh da của màn thầu bị bẩn do lúc này bị Nghiêm Dục Phong ném, nhìn Nghiêm Dục Phong ăn hết cái màn thầu, từ ba xuống còn hai cái, hắn vội vàng đưa lại cái thứ hai vừa được bóc sạch vỏ bẩn, “ Đại ca ca, người đừng có ghét nó nha? Nó tài đã đem nó lột sạch sẽ rồi a..... Vẫn còn có thể ăn được đó.”

Trùng mắt liếc nhìn tiểu nam hài, bất quá món đồ ăn kia vẫn hãy còn một ngụm lớn trong miệng, nếu hắn thật không cực kỳ đói bụng, bằng với thân phận của hắn, loại này ngay cả hạ nhân trong phủ, cũng không thèm liếc nhìn chứ đừng nói đến ăn, hắn cũng không hội liếc mắt nhìn, tiểu nam hài này cư nhiên đem loại thức ăn dở tệ thế này, lại điên cuồng cho là món ăn trân quý. Rõ là kì quái mà.

Chú thích

1- tuyệt nhiên: có lẽ là dứt khoát

2- bánh màn thầu: bánh bao

Sau một hồi, Nghiêm Dục Phong đã đem ba cái màn thầu trên tay tiểu nam hài ăn đến hết sạch sẽ, không thừa lại dù chỉ một chút, tiểu nam hài nhỏ nhẹ nói: “ Thực xin lỗi.....Đại ca ca.....Nô tài đã hết màn thầu rồi..... Người có muốn nô lên vào đến phòng bếp tìm xem vài cái nữa không....” Nói xong liền đứng dậy rời đi, nhưng bị ngăn lại.

“Không cần!”

“ Đại ca ca, người hết đói bụng rồi sao?” Tiểu nam hài quay đầu nghi hoặc hỏi, hắn như thế nào cảm thấy được đại ca ca này bộ dáng giống như không ăn no, đột nhiên nhìn chăm chăm hắn.

Nghiêm Dục Phong nhếch mép, bỗng chốc cảm cánh tay nhỏ bé gầy yếu của tiểu nam hài, hắn liền hướng cổ tay há miệng cắn mạnh.

“A!!!.....Đau, đau quá a.....” Bị Nghiêm Dục Phong hành động bất ngờ sợ tới mức thiếu chút nữa là thất thanh kêu to, nhưng lại sợ kinh động người khác, nếu như để người phát hiện hắn lấy trộm màn thầu, khẳng định sẽ lại bị đánh nữa, tiểu nam hài cố cắn chặt môi dưới, chịu đựng cơn đau đốn truyền đến từ cổ tay,

trong lòng cầu nguyện đại ca ca đừng cắn đứt tay hần, bằng không hần sẽ không thể tiếp tục làm việc được a....

Dám để cho hần ăn đồ ăn bần thủ khó nuốt đến như vậy, tiểu quỷ này chính là người đầu tiên, hần như là muốn cắn nát các khớp xương nhỏ bé này luôn (không biết phải diễn tả làm sao nữa) Nghiêm Dục Phong cắn càng lúc càng sâu, càng lúc càng dữ hơn, cho đến khi nghe được mùi máu tươi nhẹ nhàng thấm vào yếu hầu, thì mới vừa lòng nhả ra, trước khi rời đi còn khẽ liếm một chút máu nóng vừa chảy ra, thực ngọt, mỹ vị....

Nhắc mí mắt nhìn lên, ngắm nhìn tiểu nam hài một phen, người kia chính là bộ dạng cắn chặt môi dưới vô cùng ủy khuất, ngay cả môi dưới đều bị cắn ra tạo thành một vết máu mới, đôi mắt mở to sợ hãi, nước mắt rưng rưng, nhưng lại không dễ dàng rơi xuống.

Nghiêm Dục Phong nhìn tiểu nam hài một cách kì lạ, hần nghĩ đối phương sẽ mắng hần là tên vong ân bội nghĩa gì đó, cho hần đồ ăn, ngược lại còn bị hần cắn một cái, hần là không có não ư ?

“ Người không sinh khí ?” Nghiêm Dục Phong lãnh đạm lên tiếng.

Tiểu nam hài lắc lắc đầu, run rẩy rút tay về, ủy khuất mở miệng: “ Nô tài thực bần.....chỉ sợ làm bần người đại ca ca thôi, hơn nữa.....Đại ca ca nhất định là sinh khí, thực sinh khí lắm.....mới tức giận cắn nô tài.....”

“ Sao ngươi biết?” Không sai hần thực sự là rất tức giận, mười năm hần sống trên đời này chưa bao giờ từng chịu qua bất cứ ủy khuất nào. Mà cả ngày hôm nay, hần phải chịu đựng biết bao thứ ủy khuất, khó nhin được sự đè nén trong lòng, vì vậy hần mới đem toàn bộ tức giận của bản thân mà trút hết lên người tiểu nam hài này.

Tiểu nam hài do dự trong chốc lát, mới ấp úng nói: ” Người. . . . Bởi vì. . . . Nô tài vừa rồi ở bên trong nghe được những người khác nói chuyện. . . . Hình... hình như. . . . Lão gia không chịu giúp đại ca ca. . . . mà đại tỷ tỷ này lại sinh bệnh Cho nên đại ca ca mới sinh khí như vậy. . . . Đúng không? Hơn nữa. . . . Hơn nữa, người nhất định là không thích ăn.....những cái mần thần này. . . . Mới lại sinh khí lần nữa. . . . Mới cắn nô tài. . . . Nhưng mà. . . . những cái mần thần vừa rồi, là thứ tốt nhất mà nô tài có được.. . . Hễ mỗi lần nô tài có được cái gì ăn được.... Đều ăn hết sức vui vẻ!”

Mặc dù nhìn Nghiêm Dục Phong một thân chặt vật, nhưng dựa vào xiêm y-1 hoa lệ kia, tiểu nam hài biết hần hần là tiểu hài tử của một gia đình phú quý, loại mần thần cứng ngắc khó ăn này hần hần ngay từ đầu cũng sẽ không bao giờ liếc nhìn một lần.

Nhưng chính là bởi vì bản thân biết chịu ủy khuất là khổ sở như thế nào, cho nên với tâm địa thiện lương của hần là không muốn nhìn người khác khổ sở, nên hần mới cầm cái mần thần, mà chính bản thân mình hai ngày qua chưa có hạt cơm nào trong bụng, trong lòng thầm nghĩ đem thức ăn có được lén lút đi ra..... Đơn thuần hy vọng hần có thể đầy bụng, sẽ không phải chịu đói như vậy nữa.....chính là hần không nghĩ tới, Nghiêm Dục Phong lại ghét ăn loại mần thần này như vậy....

Năm tuổi.....Hần chỉ nếm qua mần thần một lần.... Là lần sinh thần trước của tiểu thư....Ma ma lén trộm một ít mần thần vụn, thứ mà người ta ăn nửa bỏ nửa trong các buổi tiệc.....Hần đã tràn đầy cảm kích vì đây là lần đầu tiên hần ăn được mỹ thực-2 như thế....Nhưng ma ma lại ở một bên vừa rưng rưng vừa nhắc đi nhắc lại.....Đều là cùng sinh một ngày....Thân phận cũng là một tiểu thiếu gia....Như thế nào vận mệnh lại khác xa nhau nhiều đến vậy?

Hần khó hiểu hỏi ma ma, mới phát hiện thì ra lão gia và phu nhân là cha mẹ của hần, mà thiếu gia cùng tiểu thư chính là thân ca ca và tỷ tỷ của hần, thì ra hần và tiểu thư cùng sinh cùng một ngày! Nguyên lại hần có người gia đình.....Không phải là đứa cô nhi không cha không mẹKhông phải là tạp chủng.....

Nhưng vì cái gì, hần không thể gọi bọn họ là cha mẹ hoặc ca ca tỷ tỷ.....Tái hỏi ma ma....Lại chỉ thấy ma ma càng khóc dữ hơn.....Liên tục mắng một thầy tướng số....Về sau.... Hần cũng không dám hỏi lại.....Sợ ma ma lại tái thương tâm....

Nghiêm Dục Phong lẳng lặng nhìn tiểu nam hài kia ngăn người dừng lại, trong đầu chỉ đơn thuần lo cho người khác vui vẻ, khoái hoạt, cũng không ngắm lại tình cảnh mình cũng không so với người ta tốt hơn bao nhiêu.

Đột nhiên, một trận thanh âm âm ỹ truyền đến từ bên trong Sở gia phủ, một đám người hầu đều la hét giống như đang tìm người....Tiểu nam hài vừa nghe thấy, thần sắc liền khẩn trương, nói: “ Ai nha! Nguy rồi, nước còn chưa gánh xong nữa! Mọi người nhất định là sinh khí....Đại ca ca....Thực xin lỗi....Nô tài phải đi rồi..... Người đừng đau khổ nữa nha.... Mau dẫn vị tỷ tỷ này đi tìm người thân đi.....”

Kích động đem những mảnh da lúc này xé ra, cẩn thận dùng một mảnh vải bấn bao bọc lại, một chút da này cũng đủ để hẩn chống đỡ vài ngày, lúc này mới hướng Nghiêm Dục Phong làm lễ, về mặt vội vàng hướng cửa sau Sở gia chạy tới.

Nghiêm Dục Phong nhứ mảy nhìn bóng dáng tiểu nam hài rời đi, mới vài tuổi thể thôi, gánh nước ư? Hẩn gánh được sao? Quên đi, chuyện của người khác hẩn lười để ý cũng lười đi quản, hận thù nhìn chằm chằm bằng hiệu của Sở gia, một ngày nào đó, hẩn sẽ trở về...báo thù!

Chú thích

1- xiêm y: quần áo

2- mỹ thực: thức ăn ngon

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

“ Sự việc điều tra như thế nào rồi?” trong bóng đêm truyền đến một giọng nói lạnh lùng, thanh âm này, làm cho người ta khi nghe cảm thấy được một trận lạnh toát cả người.

Một nam tử ước chừng hai mươi tuổi đứng phía sau lãnh tuấn- 1 nam nhân, cung kính đáp lời: “ Báo cáo Vương gia, Sở Thiên Nghiêu đến nay vẫn là ở tại trong thành Tô Châu, mười mấy năm qua, hẩn vẫn có tên trong danh sách Giang Nam thủ phủ, phạm là hiệu trà, tiệm vải, tiền trang, đồ phướng-2 , hiệu cầm đồ, đều lấy tên là Sở viện , năm cửa hiệu này liền được mở ra trong khắp tỉnh thành. Nhưng vài năm gần đây, những cửa hiệu của hẩn đều bị một gia phủ mới xuất hiện ra tay không chế, hiện giờ địa vị của hẩn ở Giang Nam Thủ Phủ đã gần như bị trang chủ của Hạo Nguyệt Sơn trang mới nổi danh – Triển Vân Du Sở thay thế.”

Nam nhân cười lạnh một tiếng, ý bảo nam tử thanh tú tiếp tục.

Nam tử nhẹ gật đầu, lại tiếp tục nói “ Tuy rằng, thế lực Sở Thiên Nghiêu càng lúc càng xuống, tài phú cũng không như trước, nhưng mọi người đều biết hẩn rất yêu thương con gái , yêu thương đến tận xương tủy, với bọn họ là cầu được ước thấy, nhất là tiểu nữ Sở Hàm Du, có người nói nàng lớn lên bộ dáng khuynh quốc khuynh thành, xinh đẹp đến động lòng người, Sở Thiên Nghiêu yêu thương con gái đến nỗi không muốn thấy nàng rơi dù chỉ nửa giọt nước mắt, nếu không toàn bộ người hầu đều gặp tai họa, cũng bởi vì hẩn mà nữ nhân được sủng mà kiêu, tính cách lăng phí, nghe nói ở trong thành Tô Châu cũng là gặp không ít phiền toái, khi mỗi lần tiếp xúc với người nào thì ai cũng lắc đầu nhứ mảy, đây chính là lí do mà Sở Hàm Du dù đã qua tuổi cập kê, mà vẫn chưa có hôn ước.”

“Mà con hẩn Sở Ngàn Lâm là một tên háo sắc có tiếng , trêu hoa ghẹo nguyệt không ít con gái nhà lành khắp thành Tô Châu, Sở Thiên Nghiêu sợ danh tiếng Sở gia bị Sở Ngàn Lâm bôi nhọ nên liền cho hẩn cưới một nữ nhân về, cũng đưa tiền hối lộ cho quan phủ để che dấu sự việc, hơn nữa việc hẩn ăn chơi trác táng, ở bên ngoài mắc nợ không ít, tất cả đều là do Sở Thiên Nghiêu thay hẩn thu dọn.”

Nam nhân trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên lộ ra một nụ cười âm hiểm, nam tử thanh tú vừa nhìn thấy mồ hôi lạnh chực rơi xuống một giọt.

“ Phong Minh, một chút đi giao cho Sở gia phong thư này.”

“ Vương, Vương gia ngài là.....” Vị nam nhân thanh tú này tên gọi Phong Minh, bỗng chốc ngẩng đầu lên, giữa hai bên trán liền tỏa ra mồ hôi lạnh, thanh âm thoảng chút run giọng hỏi lại.

“ Chính là nhượng Sở Thiên Nghiêu đem con gái của hần gả vào trong phủ, ta....muốn cưới con gái của hần.” Nam nhân suy nghĩ làm sao để Sở gia chấp nhận hay dùng kiểu hoa tám người đến cưới Sở Hàm Du về nhà , hần chính là muốn dùng cách này để giầy vò cùng áp bức và lãng nhục một nhà bọn họ, hần sẽ đem nữ nhân đó hành hạ đến sống không được chết không xong, xem xem có đúng như lời đồn trong thiên hạ , rằng yêu thương con gái đến tận xương tủy.

“ Nhưng.....Nhưng Vương gia, ngài.....là Hoàng thân quốc thích....Hôn sự này..... Dù sao cũng phải được Hoàng Thượng ưng thuận a, Hoàng Thượng hội sẽ định đoạt....” Phong Minh lấp bắp nghĩ muốn xoay chuyển quyết định của Vương gia, các triều đại Trung Quốc từ xưa tới nay đều hiểu được những người mang trên mình dòng máu hoàng thân đều không có tự do, đều không thể làm chủ hôn sự của bản thân.

Nam tử hừ lạnh một tiếng, khi nghe thanh âm băng lãnh khiến người khác không rét mà run, “ Chuyện này hần muốn quản cũng không quản được.....Người muốn quản sao?”

“ Không không, thuộc hạ không dám, Vương gia thứ tội.....” Phong Minh vội cúi đầu nhận sai, hần sớm đã biết chủ tử này của hần chính là thuộc loại người ngoạ thể bất cung-3, mọi người khắp thiên hạ hần đều không để ở trong mắt, cho dù đó là Hoàng Thượng hần cũng là không thèm nhìn qua.”

“Lui xuống.”

“ Vâng!” Phong Minh bình tĩnh nhìn bộ dáng kiêu ngạo của nam nhân. Trong lòng thầm thở dài, vẫn là linh mệnh lui xuống.

Nhớ tới bảy năm trước, Hoàng Thượng một mình cùng mọi người bàn luận, chính là muốn đem Vương gia và tiểu nữ nhân vừa mới mười lăm tuổi chỉ hôn, nghĩ muốn nhượng bọn họ hai người sinh ra một người kế thừa để có thể ổn định, Vương gia cuồng ngạo không kiềm chế được tâm tính, mà cả đời hần hận nhất chính là bị người khác thao túng chi phối, nhất là người kia, người làm hại hần tan nhà nát cửa, người ngồi trên long ý cao cao tại thượng – chính là đương kim Thánh Thượng.

Tuổi trẻ khí thịnh, lần đó hần hồi phủ về kinh thành vào trong một kỹ viện bắt một người bán nghệ không bán thân, phá thân thể của hần, không cưới cũng không chuộc thân, nói rõ hơn chính là nếu Hoàng Thượng tái thay hần chủ ý gì đó, hần chuyện gì cũng làm được, việc này làm huyên náo toàn bộ Kinh Thành, Hoàng Thượng tức giận giậm chân, từ lúc đó về sau không thèm ra chủ ý gì nữa, để tránh Vương gia lại làm ra cái gì hành động kinh thế hãi tục-4 , làm mất thể diện hoàng thất.

Mà lần này không biết Vương gia.....Lại sẽ làm ra những chuyện kinh khủng gì nữa....Phong Minh cũng không dám tiếp tục suy nghĩ.

Chú thích

- 1- lãnh tuấn : có lẽ là tuấn tú lạnh lùng.
- 2- đồ phưởng: sòng bạc
- 3- ngoạ thể bất cung: xem trời bằng vung.
- 4- kinh thế hãi tục: kinh động, hoảng sợ

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

“ Lão gia, người hãy nói chút gì đi! Phải làm thế nào mới tốt đây?” Một phu nhân phong hoa tuyệt đại-1 cau mày lo lắng hỏi vị phu quân bên cạnh.

“ Đây....Cái này....Ai! Ta cũng không biết a!!” Vị trung niên nam tử trả lời so với phu nhân càng thêm lo lắng, liên tiếp lau mồ hôi túa ra trên trán.

“ Thế nào lại không biết? Người không phải nói nhi tử duy nhất của Nghiêm Vương gia sớm đã chết rồi sao? Hiện giờ thế nào mà người vẫn sống, còn trở về Kinh Thành làm Vương gia? Bây giờ còn sai cả người

đến nhà chúng ta nói muốn đề thân-2 với Du nhi của chúng ta chứ? Hơn nữa vừa không có sính lễ lại vừa không thỉnh người mai mối đến nói chuyện... Hẳn nghĩ hôn sự này là cái gì a? Xem nhi nữ nhà chúng ta là cái thứ gì chứ?!” Quan Nguyệt Hà căng thẳng, sợ hãi mà không khỏi che mặt ngậm ngùi.

“ Ai....Ta làm sao biết mệnh hần lại lớn như vậy chứ, năm đó bản thân hần vừa không tiền không nhà, còn bị quan phủ truy sát, ta cho rằng hần chết là cái chắc rồi! Chắc, ai mà biết....” Sở Thiên Nghiêu đưa tay ấn ấn hai huyệt Thái Dương, rõ là người tính không bằng trời tính, thật không biết hần rốt cuộc làm như thế nào mà chống được tới tận hôm nay.”

“ Cha, nương....Du nhi đã về!” Một thanh âm nhẹ nhàng lưu loát từ ngoài cửa truyền vào, không lâu sau liền thấy một thân ảnh vận xiêm y vàng nhạt phiến nhiên đi tới, bổ nhào vào lòng mẫu thân, hi hi cười.

“ Cha, nương các người đang nói chuyện gì a? Di...? Nương, người sao lại khóc?” Sở Hàm Du khó hiểu nhìn mẫu thân không sao nói rõ được mà che mặt rơi lệ.

“ Sở Thiên Nghiêu, ta cảnh cáo ngươi, tuyệt đối không thể nhượng Du nhi chúng ta gả cho hần, hần nhất định là không tốt lành gì, nghe nói hần là một người thủ đoạn độc ác, lãnh huyết vô tình, hần khẳng định là muốn báo thù, nữ nhi nếu gả cho hần, đều không phải là đi vào tử lộ sao? Ôi, nữ nhi đáng thương của ta a....” Quan Nguyệt Hà một bên âu yếm ôm nữ nhi bảo bối do chính mình mang thai mười tháng khổ cực sinh ra vào lòng, một bên trừng đôi mắt duyên dáng tức giận nhìn Sở Thiên Nghiêu đe dọa hần.

Quan Nguyệt Hà dịu dàng vuốt nhẹ lên khuôn mặt tuyệt mỹ của nhi nữ, càng nghĩ càng sợ, không khỏi đau buồn, nước mắt rơi ra liên tục.

“ Nương, ta phải gả cho ai a?” Sở Hàm Du nghiêng đầu hỏi mẫu thân, bọn họ rốt cuộc là đang nói gì vậy? Cái gì là báo thù? Cái gì là tử lộ?

“ Ta....Ô ô....Lão gia, ngươi hãy tự mình nói với Du nhi đi!” Quan Nguyệt Hà lần nữa che mặt mà bật khóc, thật chẳng biết phải giải thích như thế nào với nhi nữ.

“ Ách.....Cái này....Du nhi a.....Hôm nay có người đến đây cầu thân.....Muốn....Muốn cưới người về.....” Sở Thiên Nghiêu ấp úng.

Sở Hàm Du không cảm thấy hứng phấn, lơ đãng hỏi: “ Hần là ai?”

Bởi vì khuôn mặt xinh đẹp này, mà không ít người đến đây cầu thân, nhiều đến phiền phức, bắt quá tất cả đều bị trò đùa quái ác của nàng sợ hãi chạy hết.

“ Là....Là....Là Duệ Vương gia Nghiêm Dục Phong....” Sở Thiên Nghiêu càng nói càng nhỏ.

Sở Hàm Du nhất thời trừng to đôi mắt tựa như chuông đồng, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ kinh sợ đến trắng bệch, thất thanh kêu lên: “ Không! Ta không muốn gả cho hần, hần nhất định sẽ giết ta, cha nương, các người mau mau thay ta nghĩ cách đi!”

Khi còn bé, nàng có nghe qua cha và nương nhắc tới chuyện của Nghiêm Dục Phong kia, lúc đó nàng chỉ cho rằng hần bất quá là có một phụ thân mưu đồ làm phản mà bị biên tịch -3, trở thành kẻ không nhà, hơn nữa năm đó phụ thân cũng không ra tay giúp hần bình an đi đến núi Trường Bạch tìm sư phụ hần, nghĩ rằng hần thế nào cũng đã chết từ lâu. Cho dù là có nghe qua, nhưng không chút lưu tâm, ai biết được mệnh hần không tuyệt, lại còn nhượng hần sửa lại án oan của Nghiêm gia khi xưa. Cả hoàng thượng cũng áy náy chuyện xưa tích cũ, trong lòng ray rứt liền phong danh hiệu Duệ Vương gia cho hần. Ngày hôm nay, hần lại vô duyên vô cớ phải người đến đề thân, nhất định là muốn nhắm cha nàng báo thù năm đó đã không ra tay cứu giúp.

“ Đây.....Cái này....Du nhi con đừng gấp, để cha từ từ suy nghĩ a....” Hần cả đời sợ nhất chính là nhìn thấy nước mắt của nhi nữ, Sở Thiên Nghiêu vội vã trấn an nàng.

Sở Thiên Nghiêu tại đại sảnh đi qua đi lại, trái lo phải nghĩ hồi lâu, đột nhiên, hần linh quang lóe sáng liền quát to một tiếng: “ A! Ta nghĩ ra rồi! Có cách, có cách rồi!”

“ Cách gì? Cha, người mau nói đi!” Sở Hàm Du không khỏi sốt ruột, chồm tới hỏi.

“ Khụ khụ!” Sở Thiên Nghiêu thanh thanh yết hầu, âm trầm nói: “ Người đâu! Đem cầu nô tài kia mang lên cho ta.”

Sở Hàm Du nhìn phụ thân khó hiểu, không hiểu vì sao hắn phải kêu tên nô tài kia đến, hôn sự này cùng hắn có liên quan sao? Nhìn sang mẫu thân, nàng như bình tĩnh trở lại.

“ Đúng rồi! Lão gia, người thật anh minh, nói đến đều là do cầu nô tài kia rước lấy tai họa, sớm nên để hắn gánh chịu mọi hậu họa!” Quan Nguyệt Hà lên tiếng ca thán phụ quân, nhưng khi nhắc tới tên nô tài kia, vẻ mặt nàng trở nên kinh thương cùng hiềm ác.

Lát sau, một đạo thanh âm sợ hãi từ ngoài cửa vang lên.

“ Lão gia, phu nhân, tiểu thư...” Một nam hài gầy trơ xương, sợ hãi đứng run ngoài bậc cửa, không dám đi vào.

“ Người vào đây!” Sở Thiên Nghiêu thanh thanh yết hầu gọi hắn đi vào, vừa nhìn hắn sắc mặt liền không vui, nhưng nếu không nhờ vào hắn giải quyết hôn sự này, Sở Thiên Nghiêu căn bản nhìn cũng không hội liếc hắn một lần.

“ Là....Lão gia gọi nô tài....có việc gì sao?” Nam hài âm thanh run rẩy hỏi, hắn kéo góc áo bị rách trên người lại, nỗ lực nhớ lại xem hôm nay có làm chuyện gì để bọn họ tức giận hay không, có phải như vậy lại muốn đánh hắn?

“ Không có việc gì ta sẽ tìm cầu nô tài người sao?! Cũng không phải ăn no rồi không làm việc!” Sở Thiên Nghiêu vẻ mặt hung tợn, cấm giận nói.

“ Ân....Xin lỗi....Lão gia.....Ngài đừng nóng giận.....” Nam hài thấp giọng, ân hận nói, sợ mình lại làm Sở Thiên Nghiêu càng thêm khó chịu, mà rước lấy một trận đòn.

“ Đầu tháng tám kế, người thay tiểu thư gả vào Duệ Vương phủ.”

Nam hài nghe vậy khiếp sở ngẩng đầu lên! Gả?! Hắn, hắn là nam nhân! Thế nào có thể lập gia đình với một nam nhân khác? Lại còn....đem gả cho một vị....Vương gia?!

“ Lão gia, không được! Nô tài, nô tài là nam mà.....sao có thể.....” Nam hài sốt ruột lắc hai tay cự tuyệt, hơn nữa đầu tháng tám này cách nhau không quá mười ngày, hắn....

“ Nói thừa! Ai chẳng biết người là nam, nhưng Du nhi của ta tuyệt không thể gả vào Duệ Vương để chịu khổ chịu tội được, cho nên người nhất định phải đại giá-3 !”

“ Lão, lão gia, vì sao.... lại phải là nô tài...?” Nam hài tuyệt vọng hỏi.

“ Đúng vậy! Cha, vì sao muốn hắn đại giá thay ta?” Sở Hàm Du vẻ mặt hoang mang, cha có đúng hay không là hồ đồ rồi? Gọi một tên nô tài đại tiện, còn là một nam nhân đi đại giá?

Sở Thiên Nghiêu cúi đầu khụ một tiếng, vẻ mặt tuyệt tình, lạnh lùng nói: “ Dư Bá, lau sạch mặt hắn đi.”

Dư Bá cầm khối khăn ướt, thô bạo dùng sức lau ở trên mặt nam hài, những vết bẩn theo gương mặt dơ bẩn kia mau chóng được lau sạch, tức thì liền lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ cùng Sở Hàm Du giống nhau như đúc, duy nhất không giống chính là, gương mặt Sở Hàm Du đầy đặn và mịn hơn, môi hồng răng trắng, mà hắn thì lại tái nhợt, gầy đến chỉ còn thấy một đôi mắt mở to sợ hãi đảo qua đảo lại.

“ Cha....Hắn....Hắn...” Sở Hàm Du sợ đến sắc mặt trắng bệch, nói không nên lời.

“ Duệ Vương gia chắc chắn là đã điều tra nhà chúng ta đến tường tận, mới có thể đề thân muốn cưới Du nhi, hắn nhất định cũng biết hình dáng của Du nhi, nếu chúng ta tìm người khác thay thế, tất nhiên sẽ bị hắn nhìn thấy, cho nên tên nô tài trước mắt chính là công cụ duy nhất bây giờ, dựa vào khuôn mặt giống nhau như đúc kia còn có thể chống qua một cơn đại nạn. Hơn nữa, Duệ Vương gia có thể sống đến bây giờ, tên cầu nô tài này cũng không khỏi liên quan, cho nên tội này phải do chính hắn tự mình gánh chịu.”

Sở Thiên Nghiêu lạnh lùng nhìn nam hài, nếu hắn năm đó không trộm bánh cho người kia ăn, nói không chừng tiểu tử kia từ lâu đã chết đói ngoài đường, còn có thể như vậy quay về báo thù Sở gia hắn sao?

“Khả cha.....Hắn....Hắn thế nào lại hội cùng ta giống nhau như vậy? A!.... Thật khiến người ta chán ghét mà!” Sở Hàm Du căn bản mặc kệ tên nô tài kia cùng Nghiêm Dục Phong có quan hệ gì, chỉ cần nghĩ đến diện mạo chính mình cư nhiên cùng một tên nô tài ti tiện lớn lên như nhau, nàng sẽ không thể nhẫn nhịn được mà liền làm điều ác, tức giận cùng xấu hổ càng tăng vọt, liền hung hăng đẩy nam hài ngã nhào ra trên đất.

Nam hài mất đi trọng lượng, chật vật liền ngã xuống đất, kêu lên một tiếng đau đớn nho nhỏ, trên người nhất thời lại đọng đến vài vết thương, hắn cố chịu đựng ánh mắt khinh bỉ của mọi người trong phòng, thân thể run rẩy tựa như từng trận thu phong, một đôi tay bần theo thói quen hướng chính mặt mình quệt xuống.

Từ nhỏ ma ma đã dạy hắn phải tận lực đem mặt mình làm dơ bẩn để che đi, khả dĩ ngăn ngừa nhiều trận đánh chửi không đáng, bởi vì lão gia, phu nhân không thích thấy hắn cùng tiểu thư lớn lên có khuôn mặt giống nhau, nếu thấy tránh không được thì đành phải nhận một trận nô khí sung thiên, hắn lại lần lượt bị đánh.

“Du Nhi, chuyện này cha lát nữa sẽ giải thích với con sau. Cậu nô tài, người tốt nhất trong đầu không nên có ý nghĩ muốn chạy trốn, bằng không lão phu nhất định không tha cho ngươi. Dư Bá, phải người giám sát hắn chặt chẽ.” Sở Thiên Nghiêu nói xong thì vừa lòng, dẫn theo nữ nhi của mình rời đi.

Chú thích

1- phong hoa tuyết đại : hào hoa phong nhã ; tao nhã

2- đề thân : muốn kết hôn

3- biên tịch: tịch thu tài sản

4- đại giá: thay thế đi giả

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Mấy ngày sau, vừa lúc sáng sớm nam hài gầy yếu đáng thương liền bị người ta mặc lên bộ hỉ phục đỏ thẫm của tân nương, chính là áp giải lên kiệu hoa màu đỏ kia, cả đời hắn chưa ngồi qua kiệu, nhưng hôm nay lại bị người khác mang đi, đến một nơi xa lạ chưa từng biết đến.

Nam hài nghiêm mặt trắng bệch, hoảng loạn suy nghĩ, nếu vị Vương gia kia phát hiện hắn là giả....Lại còn là một tên nô tài thấp kém Hội như thế nào sinh khí? Sẽ đối với hắn như thế nào? Đánh hắn sao? Hay là giết hắn đây?

Nhiều ngày qua, có nghe được những người hầu bình thường nhàn rỗi nói vị Vương gia kia là một người lãnh tâm vô tình, ma quỷ giết người không chớp mắt, thậm chí ngay cả Hoàng Đế cũng không để vào mắt, nếu chọc hắn tức giận, hắn hội tra tấn đối phương muốn sống không được, mà chết cũng không xong.

Vì cái gì lão gia lại nói hắn cùng Vương gia có quan hệ với nhau? Thân phận bọn họ căn bản là một trời một vực, liền ở tại Sở gia bị đánh đập đến chỉ còn chút hơi tàn, sao có thể biết được một vị Vương gia thân phận hiển hách cao quý như vậy chứ?

Nếu vị Vương gia kia khẳng định sẽ giết hắn, thì cũng tốt, hắn lại có thể đi theo ma ma như ngày xưa ấy.

Năm ấy tám tuổi, ma ma liền sinh bệnh mà qua đời, chỉ còn lại hắn một người đơn độc ở trong Sở gia mỗi ngày thật tối tăm ngột ngạt, lúc nào cũng đều lo lắng bản thân có làm sai chuyện gì hay không, có khiến lão gia, phu nhân, thiếu gia cùng tiểu thư không vui mà đòn roi trách phạt hay không.

Từ Tô Châu đến kinh thành, mấy ngày nay, mỗi khi nghỉ ngơi, nhóm kiệu phu rất kỳ lạ, họ đều tự chuẩn bị bữa ăn bữa uống cho chính mình, không ai quan tâm tới nam hài, cách hai ba ngày mới cho hắn một chút sứt thực-1 , miễn là không cho hắn đói chết, mỗi khi ngủ suốt đêm ở nơi thôn quê này, thì liền dùng dây xích sắt, xích hắn vào thân cây. Mỗi người trong mắt đều dâng lên một tia khinh thường cùng khinh miệt,

nếu không sợ hấn chạy thoát, bọn họ còn cảm thấy thay hấn khiêng cỗ kiệu chính là vũ nhục thân phận của chính mình!

Như thế nào lại lâu như vậy, nam hài choáng váng vì đói, sớm đã không có khí lực, cỗ kiệu rất cục cũng dừng lại, lúc sau Hỉ nương liền đưa đôi tay dài thô ráp túm hấn đi ra, không để ý hấn đang mắc hỉ phục quá lớn, mà hành động thỉnh linh xảy ra người thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất, thô lỗ cầm lấy cánh tay hấn đi đến đại đường, tùy tay hướng tổng quản Duệ Vương phủ bàn giao vài câu, cũng không quay đầu lại mà liền dẫn đoàn người khiêng kiệu hoa vội vã rời đi.

Chỉ để lại một nam hài như cá nằm trên thớt, đứng ở giữa gian phòng, người liền phát run, trên đầu là một cái hồng khăn voan -2, cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng hấn cảm nhận được quanh người là hơn mười ánh mắt đang quan sát đều hướng về phía hấn. Nam hài, bản thân cảm thấy bất an cùng bất lực hai tay cứ ở trên góc áo túm chặt lại, túm chặt tới nỗi các ngón tay đều trở nên trắng bệch, cả người toát ra mồ hôi lạnh, chỉ dám chờ người khác đi chuyển đến.

Đường lý hơn mười người, mọi người đều cảm thấy thật kỳ lạ, tiểu thư Sở gia này không phải thiên kim chi khu -3 sao? Như thế nào đoàn người cùng nàng tới liền để nàng xuống rồi tất cả đều rời đi, Sở Thiên Nghiêu là người keo kiệt như vậy sao? Nữ nhi duy nhất của hấn phải xuất giá, cư nhiên ngay cả một nha hoàn cũng không có, lại càng không nói gì đồ cưới, ngay cả thân hình so với tiểu hài tử cũng không bằng, hơn nữa cuộc sống cấm ý ngọc thực -4 của nàng đã qua, sao lại nhỏ gầy như vậy? Thoạt nhìn giống như tiểu oa nhi chưa trưởng thành.

Mỗi giây phút trôi qua dài hơn mười năm, rốt cuộc có một đạo thanh âm vang lên của một vị trung niên nam tử, “ Khụ! Phu nhân, tiểu nhân là tổng quản Cổ Sâm trong phủ của Duệ Vương gia, hôm nay....Hôm nay Vương gia vốn là nên ở trong phủ cùng người báai đường, nhưngVương gia tạm thời có chút việc phải vào cung, phu nhân ngài chính là chịu chút ủy khuất... Chờ Vương gia hồi phủ tái báai đường a! Ngọc Hồng, Châu nhi, hai người các người mang phu nhân đến tân phòng đi.”

Cổ Sâm hướng ngoài cửa nhìn thoáng trên dưới, một đôi mắt thâm sâu lướt qua, hấn chiếu theo lời dặn của Phong Minh mà làm việc, đã gả cho Vương gia ta, nên gọi nàng là Vương phi, nhưng toàn bộ mọi người trong Duệ Vương phủ đều biết Vương gia cưới nàng bất quá là vì báo thù, sớm muộn gì nàng cũng sẽ chết, căn bản không nghĩ đem nàng trở thành Vương phi cao cao tại thượng. Cổ Sâm cũng chỉ gọi nàng là phu nhân, một người bình dân tầm thường như vậy, nhất là nữ nhân Sở gia, không xứng nhượng bọn họ tung hô một tiếng Vương phi.

Nam hài nhất thời thở phào nhẹ nhõm một chút, may mắn....May mắn Vương gia không ở đây....Nếu không....Hấn thật không hiểu có thể giấu bao lâu, một mặt suy nghĩ rốt cuộc nên làm như thế mới có thể qua được cửa ải khó khăn này, một mặt hấn thuận ý theo hai nha hoàn mà hướng tân phòng rời đi.

Cổ Sâm có chút kinh ngạc, sững sờ tại chỗ trở mắt ra, Vậy là sao....Nữ nhân Sở gia này không phải nàng được phụ thân nuông chiều đâm ra kiêu kỳ điêu ngoa, tùy hứng chiều chuộng hay sao? Như thế nào hiện giờ bị ủy khuất như vậy....cũng chỉ gặt đầu, liền ngoan ngoãn theo người dẫn đi, hấn còn nghĩ đến nàng hội ẩm ỉ, hơn nữa xem thân hình nàng khi đi....Tựa hồ có chút khập khiễng...Rốt cuộc dạng nữ nhân này là loại gì đây? Rốt cuộc là tin đồn khác thường, hay là nàng giỏi tâm kế?

Chú thích

1- sừ thực: đồ ăn thiêu

2- khăn voan: khăn cô dâu

3- thiên kim chi khu: tiểu thư lá ngọc cành vàng (hok bik có đúng hok) vì trong QT ca ca dịch: + thiên kim : thiên kim tiểu thư

+chi khu: thân thể.

Ngọc Hồng, Châu Nhi hai người này, cũng tỏ ra không nguyện ý dẫn vị tân phu nhân mới kia đi đến tân phòng, hay muốn nói căn phòng kia được gọi là “ tân phòng” tuyệt đối cũng không ai tin, chính là ở bên trên không hề treo màn vải đỏ cao cao để lộ ra không khí vui mừng, trên song cửa càng không có cái gọi là

“ hỉ” tự, nơi đó chỉ là một nơi heo hút hẻo lánh sâu nhất trong Vương phủ, chẳng qua đây là một căn nhà gỗ rách nát nhỏ hẹp mà thôi, trên mái hiên cùng lương trụ -1 đầy mạng nhện, trên song cửa lại càng không có giấy dán, gió lạnh thổi, trong nhà gỗ liền giống như một hầm băng lạnh lẽo kinh người, trên nóc nhà thì lại bị thủng một mảng khá to. Nếu là ban đêm mà trời đột nhiên đổ mưa thì làm sao, người bên trong như thế nào có khả năng ngủ yên lành được.

Hai nha hoàn thô bạo kéo nam hài ép ngồi xuống chiếc sàng gỗ duy nhất ở trong phòng, Ngọc Hồng lạnh lùng nói: “ Phu nhân, nàng ngồi đi! Chờ Vương gia hồi phủ thấy nàng, nếu cao hứng thì sẽ cùng nàng bãi đường.”

Nói xong liền muốn cùng Châu Nhi lập tức rời đi, lại bị một thanh âm sợ hãi ngăn lại.

“ Thỉnh, xin lỗi....Vương gia....Khi nào hồi phủ?” Mở miệng khép nép hỏi, hần muốn biết hần còn có thể sống được bao lâu....

“ Chúng ta như thế nào biết được chứ! Vương gia xưa này hành tung bất định, vừa ra khỏi cửa không tới mười ngày thì là nửa tháng sẽ không hồi phủ, chúng ta là hạ nhân không tiện xen vào. Nhưng thật ra phu nhân à, nàng tốt nhất nên biết giữ bốn phận chính mình, đừng tưởng rằng một khi tiến vào Vương phủ, thì vẫn có thể xem bản thân còn là thiên kim tiểu thư, đối hạ nhân vênh mặt hást hàm sai khiến, tự do làm xằng làm bậy trong vương phủ. Hạ nhân mặc dù không cao quý, nhưng cũng không phải là thứ để nàng xem chúng ta như dân thường mà khinh khi. Ta huyền nàng ! Hãy nhớ kĩ, đừng tưởng rằng Vương gia cười người là thích người, vọng tưởng chiếm được tâm ý Vương gia , Vương gia hận nhất người ta đối với hần đây đưa không rõ (làm phiền), cũng hết như một danh kĩ trong thành Vạn Hoa lâu.”

Châu nhi không kiên nhẫn đứng lên nói một tràng dài liên tiếp, không cho vị tân phu nhân sau này có gan mà ra uy, nàng ở trong Vương phủ trên dưới hạ nhân đều khi dễ hay sao?

“ Đối....Thực xin lỗi....” Nam hài ân hận, ôn nhu nói, hần....Hần không hề nghĩ như vậy...Hần chỉ là nghĩ muốn biết Vương gia khi nào lại hồi phủ đến định tội của hần....Còn những gì Châu Nhi nói.....Hần hết thấy cũng chưa từng nghĩ qua....

“ Quên đi, Châu Nhi, đừng để ý nàng ta, đêm đã khuya, chúng ta đi ngủ đi! Người này hôi mùi huân thiên -2, khó ngửi chết được, đúng rồi, phu nhân, Vương gia đêm nay định là sẽ không hồi phủ, khăn voan nàng hãy tự mình vén lên đi!”

Nói xong liền kéo Châu nhi rời đi, không để ý thân phận mình là người hầu, so với chủ tử còn nghĩ mình có địa vị lớn hơn. Bọn họ lại càng không quan tâm phu nhân đã ăn cơm chưa, ngay cả xem cũng là lười liếc nhìn nàng một cái, liền song song rời đi.

Nam hài đợi hai người họ rời đi, mới sợ hãi đem khăn voan vén lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ gầy, nhưng lại thanh tú tuyệt mỹ , một đôi mắt to hoảng sợ , bắt đầu quan sát đánh giá bốn phía căn nhà gỗ rách nát, quanh mình truyền đến đến một mùi khó ngửi, bài trí cũng không có gì, thật rất giống sài phòng cùng hần ngủ suốt mười mấy năm kia, duy nhất khác là sàng (giường) gỗ này, ngay cả cái chăn cũng không có, nếu là người khác hội sẽ che mũi mà rời khỏi phòng, hần ngược lại cảm thấy có chút an tâm, nếu ở trong gian phòng bích lệ đường hoàng -3, hần nhất định là nhượng bộ lui binh, chết cũng không dám tới gần một bước.

Từ trong lòng xuất ra một bố trang nhỏ nhắn, cởi ra hỉ phục cùng đôi giày thêu màu đỏ từng mặc, hần thay vào bộ xiêm y cũ nát duy nhất đã mặc nhiều năm, tái đem hỉ phục cùng giày thêu cẩn thận đưa vào bố trang. Nhìn quanh một vòng bốn phía, kiểm xem trên đỉnh góc có chỗ sạch sẽ, lấy tay phải sạch tàn bụi, lại lo lắng vì chịu đói bụng vài ngày, hần sớm đã mệt, cũng không còn sức lực nào nữa, cuộn thân lại, nghiêng đầu qua một bên an an ổn ổn đi vào giấc ngủ.

Hôm sau, nam hài theo thói quen gượng thân mình tỉnh dậy, hơn nữa mười mấy năm qua mỗi đêm liên tục gặp ác mộng, mặt trời chưa hiện ra đã liền giật mình tỉnh giấc. Sương mù dày đặc, một hồi lâu ánh mắt mới nhìn rõ ràng chỗ của mình, lúc này mới nhớ tới, hần là thay thế tỷ tỷ gả đến Duệ Vương phủ, nhìn căn phòng Vương gia phía trước, hần hần là ở nơi này, tay xoa nhẹ thắt lưng hơi có chút đau xót, theo thói quen lau mặt, nam hài đứng lên, hần bắt đầu sắp xếp lại mọi thứ trong căn phòng này.

Gần đến trưa, nam hài mở hôi chảy ròng ròng , từ trong phòng ra ngoài phòng đều được sửa sang làm sạch lại “ nhất kiên nhĩ tịnh” (không hiểu nó nói gì) ngay cả lá rụng đầy trong sân cũng đều được hần dọn dẹp

đến không còn thấy dù là một cái bóng của phiến lá nào.

Lúc này, vài ngày chưa ăn cơm, bụng đói đã cảm thấy khó chịu, nhưng hắn biết ngày hôm qua hai vị nói chuyện với hắn kể cả nhà hoàn sẽ không đồng ý cấp hắn đồ ăn với lại hắn cũng ngại làm phiền. Hắn suy nghĩ, có lẽ hắn nên chính mình nghĩ cách dùng lao động để đổi lấy thức ăn, dù sao Vương gia vẫn chưa cùng hắn bái đường, nói như thế nào cũng không xem như một phu nhân được cưới hỏi đàng hoàng, cho nên hắn nghĩ muốn dùng thân phận nô tài ở trong này làm việc, cũng hảo bù đắp một chút trong lòng hắn, bởi vì cảm thấy rất áy náy khi phải lừa gạt trên dưới Duệ Vương phủ.

Không nghĩ nhiều, nam hài lập tức bước đôi chân khập khiễng tìm đường ra ngoài sân, hướng tới một hành lang dài, lặng lẽ hỏi thăm gia nô về quản sự ở trong phủ này là ở đâu, không lâu sau liền chiếu theo vị trí gia nô chỉ, mà tìm được quản sự – Hà đại nương của Duệ Vương phủ.

“Người là ai?” Hà đại nương hồ nghi nhìn nhìn thân hình gầy trơ xương trước mắt.... tiểu hài tử à? Còn lại là một tên què nữa? Trong phủ chuyên ti-4 gia nô, phân công làm việc của nàng rất khôn khéo, như thế nào mà trong đầu không nhớ rõ trong phủ lại có người này chứ.

“Nô, nô tài....nghĩ muốn ở trong này làm việc...Đại nương, ngài xin thương xót, nhượng nô tài tại nơi này một chỗ làm việc được không....?” Nam hài không biết giải thích thân phận của hắn với nàng như thế nào, ấp úng hướng Hà đại nương cầu nàng phân việc cho hắn, thứ nhất chỉ ít cầu cho ăn no một chút, thứ hai cũng để có thể giảm bớt chút áy náy trong tâm thức hắn.

” Vương phủ chúng ta không thu loại hạ nhân lai lịch bất minh. Nói mau, người vào đây bằng cách nào?” Quay đầu lại nàng hảo hảo mắng hai tên thủ vệ trước cửa, cư nhiên lại để cái loại dơ bẩn lai lịch không rõ này. . . . Để tiểu khát cái đi vào, xem Duệ Vương phủ là nhà từ thiện sao?

“Nô tài. . . . Nô tài là mới vào đây hôm qua.” Nam hài lắp bắp nói.

“Hôm qua? Người là hạ nhân của Sở gia à?” Hà đại nương nhớ đến, nghe nói hôm qua Sở gia đem nữ nhân đưa tới, nhưng Vương gia hôm qua không ở trong phủ, chưa bái đường, mà nàng thì lại bị vướng một đồng công việc vặt vãnh, không đi tham gia được, dù sao Phong Minh đại nhân cũng cần dặn qua, không cần câu nệ vị tiểu thư Sở gia kia, có thể coi nàng như không tồn tại.

“Vâng, đúng vậy!” Nam hài vội vàng gật đầu.

“Người nghĩ muốn ở chỗ này làm việc? Không cần hầu hạ tiểu thư nhà người sao?”

“Tiểu. . . . Tiểu thư không cần nô tài hầu hạ. . . .” Nam hài ánh mắt lóe ra, nhỏ giọng trả lời, mà đôi tay cùng các ngón tay vắn vẹo đến trắng bệch, nguyên là đang nói dối.

Xem bộ dáng nao núng nhất gan của nam hài, đoán chắc hắn cũng không dám gạt người, dù sao người Sở gia trong Vương phủ chẳng khác nào là hạ nhân, Hà đại nương cũng không nghi ngờ thân phận của hắn, thẳng thắn nói: “Nói cho người biết, ở chỗ này công việc không giống như những công việc thoải mái ở Sở gia các người đâu. Nếu hề làm sai chuyện gì, thì không được cơm ăn cũng là chuyện thường thấy. Nếu làm cho chủ tử mất hứng, đều là có gia pháp trừng trị nghiêm khắc như nhau, người đừng nghĩ người là người Sở gia, thì khỏi cần tuân thủ luật lệ, người cũng giống tiểu thư nhà người, sau này cũng sẽ là hạ nhân của Vương phủ, hết thấy đều phải lấy quy củ phủ làm theo, đã nghe rõ chưa?”

“Dạ, dạ hiểu !” Nghe được Hà đại nương đồng ý cho hắn một công việc, nam hài vội vàng cúi đầu cảm kích.

“Tên gọi là gì?” Nếu muốn ở lại trong phủ làm việc, tổng không thể không biết tên!

“Danh. . . . Tánh? Nô tài.” Nam hài vừa nghe đến câu hỏi Hà đại nương liền cúi đầu xuống một cách tịc mịch, mười mấy năm qua, chưa từng có người nào hỏi qua tên của hắn. . . . Trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng không biết nên trả lời như thế nào cho phải.

“Nói đi! Thanh niên trai tráng gì mà úp úp mở mở như thế?”

“Thực xin lỗi. . . . Đại nương. . . . Nô, nô tài không có tên. . . . Ngài cứ gọi là nô tài được rồi a. . . .” Nam hài tự ti cúi đầu nhỏ giọng trả lời, từ nhỏ, tất cả mọi người đều gọi hắn là cậu nô tài, cậu nô tài. . . . Lâu thành lệ. . . . Dần cũng thành thói quen. . . . Hắn cơ hồ còn cho rằng tên của hắn chính thực là nô tài.

Hà đại nương trở mắt nhìn trừng nam hài, Sở gia này xảy ra chuyện gì a? Tốt xấu cũng là Giang Nam thủ phủ, như thế nào hội ngay cả một hạ nhân cũng không có tên?

“Quên đi, không có tên cũng được, dù sao cũng không ai cần biết tới ngươi, ngươi khả nghe rõ rồi chứ, về sau công việc của ngươi đó là khi những người khác trong phủ tỉnh dậy, trước một ngày phải ở sân lấy nước và chuẩn bị thật tốt than củi, rồi lo dọn dẹp viện lạc (sân nhỏ) ở phía đông Vương phủ, cùng toàn bộ nhà xí vương phủ. Tiếp nữa, trong phủ mọi người từ trên xuống dưới, ngoại trừ quần áo chủ tử, tất cả quần áo những người khác ngươi đều phải giặt, hiểu không?”

Hà đại nương không cố ý phái hấn so với hạ nhân khác công việc nhiều và nặng hơn, nhưng thật ra nàng phải nhìn xem, hạ nhân Sở gia có giống như tiểu thư kia của Sở gia hay không, vô cùng nuông chiều. Hừ, ai bảo Sở gia các người đáng chết như vậy, trêu chọc đến Vương gia, cho dù là không liên quan gì tới tên hạ nhân này, nhưng cũng xem là có liên quan như nhau, không khỏi tránh tội vạ.

“Hiểu, nô tài đã hiểu rồi.” Công việc này so với ở Sở gia có nhỉnh hơn một chút. Nhưng nếu có thể lấy đi một ít áy náy trong lòng của hấn, cho dù là bắt hấn chết, hấn cũng sẽ không một tiếng oán than.

“Hiểu là tốt rồi, ngươi nếu làm tốt, một ngày một chén cơm là không thể thiếu phần ngươi, mỗi ngày công chuyện làm xong, đi đến phòng bếp, Ngọc thẩm hội hảo chuẩn bị thức ăn, nhưng nếu ngươi làm hỏng chuyện, bụi cây đằng kia, hoặc cờ lê nào đó sẽ thay nhau tiếp đón trên người ngươi, có nghe hay không? Còn nữa, không được cho ta thấy bất kì ai giúp đỡ ngươi, bằng không người hãy chuẩn bị chịu phạt đi!” Hà đại nương ác thanh ác khí đe dọa hấn, muốn từ trong mắt nam hài nhìn thấy sự hoảng sợ hoặc cùng cực sợ hãi nào đó, nhưng nàng không ngờ lại hoàn toàn thất vọng.

“Đã hiểu, nô tài sẽ cố gắng làm việc, sẽ không ngồi ăn không.” Nam hài chợt mở to mắt lóe ra tia sáng lấp lánh, vui vẻ trả lời, Hà đại nương thật sự là người tốt, một ngày một chén cơm! So với ở Sở gia khi tốt hơn rất nhiều rồi.

“Nghe hiểu rồi, sao còn không mau đi làm công chuyện đi, mau giặt quần áo đi!” Hà đại nương xem nam hài sợ hãi kia tươi cười, cảm thấy thực chướng mắt, không kiên nhẫn bèn phái hấn đi, một thân lôi thôi, bộ dáng dơ bẩn, nhìn vào khiến cho người ta không khỏi có ý nghĩ muốn che mũi rồi đi, nàng không tin là không chính nô tài Sở gia này đến chết.

Chú thích

- 1- lương trụ: + lương: xà nhà + trụ : cột
- 2- huân thiên: khói bụi, hay mùi đất
- 3- bích lệ đường hoàng: căn phòng ngọc bích xinh đẹp

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Một đôi mắt băng lãnh chăm chú nhìn về thân ảnh nhỏ gầy, đang khập khiễng mang thùng nước nghiêng qua nghiêng lại phía trước, lãnh nhân (lạng lẽ) nhìn thân thể gầy yếu kia cố sức mức nước từ trong giếng , đôi chân run gánh đầy thùng nước mà đi được năm mươi bước thì hết mười một bước là đã lão đảo muốn ngã xuống rồi, ánh mắt hấn càng lạnh hơn khi nhìn người kia ở trên đường lại không cẩn thận vấp phải một cục đá mà mắt đà té ngã.

Mùa thu tháng mười, những giọt sương băng lãnh toàn bộ đều rơi xuống trên tấm thân gầy yếu, làm cho hấn tức thời hắt hơi vài cái nho nhỏ, cả người nhân thể bất chợt vì lạnh mà run lên, một thân vải thô ẩm ướt lạnh như băng, dính chặt trên người hấn, có thể nhìn ra được nam hài kia căn bản chỉ gầy đến trơ xương.

Thân thể gầy yếu bởi vì trời lạnh mà người không ngừng run rẩy, nhanh chóng đứng lên, động tác khó khăn một chút, nhưng vẫn vội vàng làm tiếp công việc nặng nhọc này, nghĩ không còn nhiều thời gian nữa, muốn cố gắng nhanh chóng đem mấy chục thùng lớn đầy nước kia gánh về.

Mặc dù, đã thức từ sớm nhưng Hà đại nương vẫn hướng ánh mắt sắc bén nhìn nam hài chưa làm xong công việc, nổi giận đùng đùng cầm một cây mây to liền hướng thân thể gầy trơ xương của hắn mà đánh, một bên hung hăng mắng: “Ngươi – tên cẩu nô tài này, bảo ngươi làm việc, ngươi việc gì cũng làm không xong, mọi người đều nhanh nhẹn, ngươi ngay cả một nửa thùng nước này cũng giả vờ không gánh nổi là sao, không biết rót nước cho người là làm ăn cái gì a? Thế nào? Nổi nóng a? Muốn cho mọi người hôm nay không được dùng nước phải không? Ta phải hảo hảo giáo huấn ngươi, tiện nô tài này, để xem ngươi còn dám khi dễ Hà đại nương ta nữa không!”

“Đối, thực xin lỗi. . . . Nô tài không phải. . . . Có ý. . . . Thực xin lỗi. . . . Thực xin lỗi. . . . Nô tài không dám. . . . Không dám. . . .” Nam hài lui thân mình che đầu mặc cho Hà đại nương bắt chặp dồn hết sức cầm cây liễu mạng đánh hắn, đôi môi tái nhợt không dám phản bác, chính là càng không ngừng giải thích.

“Thật không hiểu sao Phong Minh đại gia còn lưu ngươi ở chỗ này làm gì ? Việc gì cũng làm không tốt, dưỡng trư so với tên què quặc như ngươi còn hữu dụng hơn nhiều, còn không mau đứng lên tiếp tục làm cho xong chuyện của ngươi à, hay còn muốn ăn đòn nữa à?” Hà đại nương khinh thường nhìn nam hài bị đánh giờ chỉ còn chút hơi thở mong manh, hướng trên người hắn thượng cái chân thô phì (to mập) không quên đạp nam hài thêm một cước nữa.

“Vâng . . . Thực xin lỗi. . . .” Bị Hà đại nương mắng đuổi nam hài có chút hoàn hồn, đứng lên cố hết sức chạy nhanh, loạng choạng nhẩy thùng nước lên, hắn tiếp tục công việc chưa hoàn thành. Dừng lại nhìn Hà đại nương hướng phòng bếp đi đến, xem ra. . . . Hôm nay lại đối bụng nữa rồi. . . . Đầu càng ngày càng không được tỉnh táo. . . . cứ đau đến muốn nứt ra, hắn nghĩ rằng tuyệt không thể bị bệnh. . . . Nếu bị bệnh Hà đại nương chắc chắn đuổi sẽ hắn ra khỏi Vương phủ. . . . Hắn chỉ còn chỗ này là chỗ dung thân duy nhất mà thôi. . . . Hơn nữa, Vương gia thậm chí còn chưa định tội hắn mà. . . .

Trời cũng dần dần chuyển lạnh hơn, quả thật thời tiết phương bắc Kinh Thành cùng Tô Châu rất chênh lệch nhau, mới giữa tháng mười người đã liền lạnh đến phát run, nam hài trên người nhiều năm qua chỉ có một bộ xiêm y cũ nát duy nhất này, hắn không có quần áo dư thừa để chống lạnh, lúc đầu hắn còn miễn cưỡng cố gắng kết thúc tất cả công việc trong ngày, mấy ngày gần đây bởi thời tiết đột nhiên chuyển lạnh, chân tay hắn trở nên đông cứng không còn nghe sự điều khiển nữa mà làm công việc càng chậm trễ hơn, trên người ngang dọc vết thương cũng nhiều đến không đếm xuể.

Từ đầu đến cuối, chủ nhân của đôi mắt băng lãnh đều ẩn thân ở một chỗ lạnh nhạt nhìn thấu mọi lẽ, con người sâu hút chợt lóe lên một tia thâm ý, sau tầm nửa tháng qua, chủ tử hướng Phong Minh mở miệng, nói: “Hắn là ai vậy?”

Phong Minh nhìn theo ánh mắt nam tử, bất an trả lời: “ Bẩm báo Vương gia, hắn. . . . Hắn chính là. . . . Là người mà ngài hơn mười ngày trước cưới về, nhưng chưa bái đường đích thị ” Sở gia tiểu thư ” .”

Nghiêm Dục Phong sắc bén liếc Phong Minh một cái, không hề giận mở miệng: “Hắn là nam.”

Xem Nghiêm Dục Phong hắn là người mù sao? Cho dù so với nữ tử bình thường ở tuổi thanh xuân này có phần nhỏ gầy đôi chút, nhưng thể nào cũng nhìn ra được khung xương kia rõ ràng là thuộc loại nam tính, đã vậy còn là một tên què quặc bẩm sinh.

Phong Minh đau đầu nghĩ, chuyện mình lo lắng rốt cục cũng đã xảy ra, hắn bất đắc dĩ nói: “Bẩm báo Vương gia, hắn. . . . Quả thật là nam. . . . Thuộc hạ đoán rằng. . . . Người Sở gia thừa dịp sự việc hết sức hỗn loạn mà quyết định. . . . Dừng hắn đến thay Sở Hàm Du đại giá. Mặt khác, thuộc hạ nhận được tin tức. . . . Sở Thiên nghiêu trước một ngày khi đưa hắn vào phủ, liền suốt đêm mang gia quyến-1 ly khai Tô Châu thành.”

Từ đầu tới cuối, mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ hắn đều rõ như lòng bàn tay, ngày ngày đầu tiên khi người được gã đến hắn liền biết tân nương tử là một nam nhân, không! Là một nam hài. . . . Nhưng chuyện kinh thiên động địa này, hắn là thuộc hạ cũng vô pháp làm chủ, đành phải một bên âm thầm phái người theo dõi nam hài, một bên thì lật tung khắp nơi để tìm kiếm, còn chủ tử người mà vừa ra khỏi cửa không dưới mười ngày, nửa tháng tuyệt không thấy thân ảnh kia bất ngờ trở về xem xét quyết định .

Nghiêm Dục Phong cười lạnh, nguyên lai. . . . Sở gia to gan lớn mật dám lừa gạt hắn, bị bức đến cùng

đường, tùy tiện nghĩ đem một nam hài đến thế thân? Xem Nghiêm Dục Phong hẳn là đồ chơi à? Mười một năm trước là cừu, còn hôm nay là hận, Nghiêm Dục Phong trong mắt tà mị, trước ngọn lửa đang tỏa ra chưa lâu, trầm tịch một lát, một lần nữa tâm lại thị huyết mà rung động.

Hắn hiện ra một mặt cười thị huyết, lạnh lùng mở miệng: “Đi điều tra, đem bọn họ toàn bộ bắt lại. Còn nữa, đêm nay...Do hắn thị tẩm”

Đã dám lừa hắn, thì phải có can đảm nhận kết quả này, hắn mặc kệ nam hài này là có tâm hay là vô tình, chỉ cần giúp người Sở gia, hắn tuyệt sẽ không buông tha.

Phong Minh mờ hồ lạnh chảy ròng nhìn bóng dáng chủ tử rời đi, lại nhìn hướng thân ảnh nhỏ gầy đáng thương kia, bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng thay hắn lo lắng, đứa nhỏ này. . . Có thể sống được qua đêm nay không?

“Khụ khụ!” Phong Minh vô thanh vô tức đi lên trước mặt nam hài nguyên lai vẫn đang bận rộn, liền ra tiếng nhắc nhở hắn.

“A! Phong. . . Phong đại gia.” Nam hài vừa nghe thanh âm vội theo quy củ mà đứng lên, cung kính đối Phong Minh xoay người hành lễ, hơn mười mấy ngày gần đây, nguyên lai là người này từng đến đây cùng hắn nói qua vài câu, và là người duy nhất trong Vương phủ đối đối tốt với hắn, vả lại còn biết cả chuyện hắn đại giá đến đây.

“Àn. . . Vương gia đã hồi phủ.” Phong Minh lời vừa ra khỏi miệng, không ngoài dự kiến liền thấy nam hài sắc mặt bất ngờ, thoáng cái lập tức trắng bệch.

Đôi mắt Nam hài kinh hoảng nhìn Phong Minh, cố đạt tới thanh âm bình ổn, hắn mở miệng nói: “Phong đại gia. . . Vương, Vương gia. . . Muốn tới trị tội nô tài phải không?”

Phong Minh lắc đầu, “Vương gia chưa nói, nhưng. . . Hắn muốn người đêm nay. . . Thị tẩm.” Hắn đơn thuần như giấy trắng, nhất định không biết đây là ý tứ gì.

“Thị tẩm? Phong đại gia. . . Cái gì là thị tẩm?” Chợt nam hài mở to hai mắt nghi hoặc hỏi, thị tẩm chính là định tội ư?

“Thị tẩm chính là. . . Chính là bồi cho Vương gia ngủ.” Phong Minh không muốn dọa chết đứa nhỏ đáng thương này, căn bản là vì gương mặt quá đơn thuần kia.

Ngủ? Ngủ không phải là một người thôi sao? Vì cái gì một nhân vật quan trọng như Vương gia lại muốn người khác bồi hắn ngủ? Nam hài đơn thuần suy nghĩ một đồng nghi vấn. Nhưng cũng chỉ là thuận tiện gặt đầu, không dám mở miệng hỏi lại, bởi thân phận hắn chỉ là hạ nhân, không nên hỏi quá nhiều chuyện.

“Tóm lại. . . Người đêm nay. . .Sau khi tự tẩm rửa xong, thì đi vào trong phòng Vương gia, Vương gia thì sẽ xử lý người.” Phong Minh nhìn đứa nhỏ nhất gan đơn thuần này mà cảm thấy thương hại.

” Người trước tiên nên đổi bộ xiêm y sạch sẽ đi! Trời lạnh như thế, người cả người đều ướt đầm, sẽ rất dễ nhiễm phong hàn.” Phong Minh định rời đi thì quay đầu hướng người kia, nguyên lai nhìn đôi môi nam hài bởi vì lạnh mà liền tái nhợt tím tái, y phục ẩm ướt dính sát vào trên thân thể gây trở xương không ngừng run rẩy, tâm không khỏi mềm nhũn, tái lại vài câu công đạo, chỉ hy vọng chủ tử đêm nay có thể xuống tay lưu tình một chút.

“Không, không cần. . . Nô tài mặc bộ này là tốt rồi. . . Nô tài không thấy lạnh. . . Cám ơn Phong đại gia. . .” cự tuyệt hảo ý của Phong Minh nhưng trong lòng lại cảm thấy một trận cảm kích cùng chua xót, đã thật lâu lắm rồi không có ai. . . quan tâm hắn như vậy. . .

Phong Minh thở dài, “Có phải vì cho người không có quần áo khác để thay không? Ta sẽ bảo Hà đại nương lấy cho người vài bộ xiêm y ấm áp để thay!”

Hắn tâm tư tinh tế tỉ mỉ, lúc đầu chỉ xem nhẹ nam hài này cho đến khi thấy hắn mang theo một bộ trang rách nát, bên trong khả năng có bao nhiêu xiêm y.

“Không sao. . . Phong đại gia. . . Nô tài, nô tài sớm muộn gì cũng bị Vương gia trị tội. . . Phong đại gia không cần. . . phải lãng phí đồ vật này nọ ở trên người nô tài đâu. . . Đa tạ ngài lắm. . .” Hốc

mắt đã có chút phấp phồng, nam hài cảm kích hướng Phong Minh nói lời cảm tạ, từ ánh mắt đồng cảm của Phong Minh, hẳn có thể thấy được sắp có việc gì đó xảy ra, có lẽ chẳng bao lâu nữa, hẳn có thể sớm gặp được ma ma rồi. . . .

Phong Minh bất đắc dĩ nói: “Ai. . . . Tùy người vậy. . . . Có cái gì cần thì cứ nói với ta!”

Từ lần đầu nhìn thấy, hài tử này liền khiến hắn cảm thấy đau lòng, bất luận người khác châm chọc như thế nào, vũ nhục, ngược đãi hắn ra sao, hắn chưa bao giờ có nửa phần oán hận hay tức giận, đôi mắt to trong suốt thuần túy chỉ có thể hoàn toàn thuận theo và cam chịu vận mệnh này, giống như hắn cần phải gánh chịu hết thảy những tai vạ này vậy, hài tử này. . . . Đường như chưa từng có người đối tốt với hắn hay sao?

Nam hài lại hướng Phong Minh nói tiếng cảm tạ, đợi sau khi Phong Minh rời đi, mới tranh thủ bắt tay vào làm đồng công việc còn dang dở, sợ rằng lát sau Hà đại nương thấy hắn làm việc chậm trễ, sẽ lại tiếp tục hù dọa lấy một trận đòn nữa.

Chú thích

gia quyền: người nhà

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Ban đêm, nam hài trong lòng bất an không yên nghe theo chỉ thị của Hà đại nương, bước chân khập khiễng đến trước tấm phòng cửa Nghiêm Dục Phong, thân thể run lên thình thoảng lại truyền đến một trận đau đớn nhức nhối, khi trời vừa sáng Hà đại nương liền nhượng Ngọc Hồng cùng Châu nhi đưa hắn đến phía sau núi, bên cạnh là suối nước lạnh, để tẩy sạch thân thể dơ bẩn của hắn, cầm bàn chải khá cứng dụng lực mạnh mẽ chà xát, cơ hồ da hắn đều bị chà xát đến muốn rách ra, trên người miệng vết thương nhiều chỗ bị xé toạc.

Sơn tuyết-1 lại càng thêm lạnh, thân thể hắn được thể run rẩy như hàn phong lạc diệp-2, đầu. . . . Càng ngày càng đau. . . . Thân mình lúc lạnh lúc nóng. . . . Thật sự rất sợ sẽ ngã bệnh. . . . Hắn không thể để mình bị bệnh được, bởi nếu như vậy sẽ lại lấy cho người khác, vì vậy hắn càng phải chú ý nhiều hơn nữa mới được.

Thân thể cực lực chịu đựng lúc lạnh lúc nóng, vươn bàn tay run rẩy gõ vài cái lên cửa phòng khép kín, một đạo thanh âm trong trẻo dễ nghe nhưng lạnh lùng truyền đến: “Vào đi.”

Nam hài khấn thở cũng không dám thở, nơm nớp lo sợ đẩy cửa phòng run rẩy tiến vào, trong phòng vẫn chưa đốt đèn, bốn phía một mảnh tối đen, nam hài sợ hãi đi vài bước, chân liền cứng lại không dám tiến vào, lắp bắp mở miệng: “Vương. . . . Vương gia. . . .”

“Lại đây.” Từ trong bóng tối vọng đến thứ thanh âm làm cho kẻ khác bất giác không rét mà run.

Sợ hãi đi tiếp về phía trước vài bước, loáng thoáng nhìn thấy có một bóng người ở phía trước, hai chân nam hài liền quỳ xuống, đầu đập xuống đất, chiếu theo cách dạy của Hà đại nương, cung kính mở miệng: “Nô, nô tài thỉnh an Vương gia.”

Trong bóng tối, đôi mắt hiện lên những tia sáng sắc bén tựa như con báo đen lười biếng, hắn cẩn thận đánh giá thân thể nhỏ gầy của nam hài trên mặt đất, nhìn người này run rẩy sợ hãi, tựa như ở tránh né tên thợ săn đang truy sát động vật nhỏ (TT:chứ còn gì nữa), tiếng nói ôn nhu dễ nghe như cất giấu sự nguy hiểm thâm sâu vô bờ.

“Người là người của Sở gia?”

“Thưa, thưa Vương gia. . . . Nô tài. . . . Là hạ nhân của Sở gia. . . .” Nam hài cố gắng cắn chặt răng cố ép thanh âm của mình khiến nó không ngừng run rẩy nữa.

Hừ! Quả nhiên là người Sở gia, tiếng nói lạnh lùng nhất thời ra lệnh cho nam hài, tựa như thân tại hàn băng, “Người cũng biết. . . . Lừa gạt ta kết cục là gì phải không?”

Nam hài vừa nghe, không khỏi sợ hãi cắn môi, ngay tại chỗ ngẩng đầu lên, “Thực xin lỗi, Vương gia. . . . Nô tài. . . . Nô tài không nên lừa gạt ngài. . . . Vương gia đánh chết nô tài hoặc giết nô tài cũng được. . . . Nô tài chỉ cầu.... chỉ cầu Vương gia đừng truy cứu lão gia bọn họ. . . .”

Lời còn chưa dứt, liền bị Nghiêm Dục Phong không kiên nhẫn mà cắt ngang, “Người. . . . Có tư cách gì cùng ta thương lượng?”

Nam hài sợ hãi một chút, rồi lui thân mình quỳ trên mặt đất không nói gì. . . . Đúng vậy! Hắn chỉ là một tên nô tài ti tiện không đáng kể, hai bàn tay trắng, hắn có tư cách gì cầu xin Vương gia đây? Hắn cúi đầu tịch mịch, cảm thấy áy náy nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi, Vương gia. . . . Nô tài. . . . Không nên vượt quá phép tắc. . . . Thực xin lỗi. . . .”

Nghiêm Dục Phong nhìn thấy bộ dáng tự ti kia của nam hài bất giác trong lòng hắn cảm thấy thương xót, tâm lãnh như băng nhất thời nổi lên một vòng gợn sóng, nhưng chốc lát, hắn liền đem những lời nói không nên nói kia đè nén xuống mà che dấu đi, hắn phải trừng phạt nặng cái kẻ lừa đảo đáng chết này, “Cởi quần áo!”

Nam hài hoảng sợ nhìn nơi thanh âm phát ra, cởi... cởi quần áo? ! Không phải. . . . Không phải là hầu hạ Vương gia ngủ thôi sao? Vì sao phải.... Cởi quần áo? Nhanh chóng nắm chặt xiêm y cũ nát của chính mình một cách sợ hãi, lưỡng lự không dám động.

Nghiêm Dục Phong không kiên nhẫn mở miệng phân phó lần hai, hất tay vung lên, liền một chưởng mạnh nhượng xiêm y trên người nam hài nhất thời thành từng mảnh nhỏ rơi xuống, nam hài sợ tới mức nghĩ Nghiêm Dục Phong thật là muốn trị tội hắn , sợ hãi dập đầu thật mạnh, trong miệng không ngừng cầu xin tha thứ: “Đối, thực xin lỗi, Vương gia. . . . Nô tài. . . . Nô tài không phải cố ý muốn gạt ngài. . . . Thực xin lỗi. . . .”

Nghiêm Dục Phong cười lạnh, một bàn tay to chụp đầu vai nam hài, đưa hắn vút lên giường, thuận thế áp thân mình lên thân thể gầy yếu của nam hài.

Nam hài quay đầu mơ hồ, không tỉnh táo của mình lại, hoàn toàn không biết ý đồ của Nghiêm Dục Phong , chính là kích động sợ hãi nghĩ muốn xuống giường, vội vàng mở miệng: “Vương gia, nô tài. . . . Nô tài trên người. . . . Thực bẩn. . . . sẽ làm dơ giường Vương gia mất. . . .”

“Người, viện có thật nhiều đấy.”

Nghiêm Dục Phong không kiên nhẫn nhấc lên mấy miếng vải trên mặt đất, vo thành khối, nhét vào miệng nam hài, nhất thời nam hài chỉ có thể phát ra âm thanh” ngô ngô” nức nở, hắn cực kỳ sợ hãi, mà không ngừng giãy dụa, liền bị Nghiêm Dục Phong tiến gần áp sát đến không để cử động hay thoát ra được.

Tàn nhẫn ý cười, bàn tay to lớn nhất thời nắm chặt cánh tay trái gầy yếu của nam hài, dùng sức đè lại! Chỉ khẽ nghe được một thanh âm giòn tan vang lên từ khớp xương bị gãy, cổ tay liền truyền đến một trận đau nhức, nhượng nam hài biết tay mình đã bị nam nhân cường ngạnh kia bẻ gãy , hắn thống khổ kêu ra thanh âm đau đớn, nước mắt không tự chủ chảy tràn xuống đôi gò má khô gầy, hai bên trán càng không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, đau đớn càng dữ dội, nhượng hắn toàn thân co rút, không lực giãy dụa, Nghiêm Dục Phong không để ý nam hài đau đớn, liền xé tơi mảnh vải nhỏ bên mép giường của hệ trụ sa trường-3 để làm dây thừng, đem tay phải kể cả tay trái đã bị biến dạng của nam hài vặn ra sau lưng quần lại, trói chặt .

Nam hài thống khổ thở dốc, hắn nhúu chặt mày, vẫn là cố gắng mạnh mẽ chống đỡ không cho chính mình ngất đi. Nghiêm Dục Phong lúc này mới chồm bàn tay to lớn của mình khẽ sờ soạng dưới thân thể kinh hãi của con thỏ nhỏ, càng sờ soạng, ánh mắt hắn càng lạnh liệt, bàn tay kia sờ đến mặc dù không phải là loại da thịt non mềm trơn trượt như tơ lụa, nhưng đến cả người bình thường da thịt cũng không thật thô ráp, trên người lại loang lổ vết thương, toàn thân trên dưới xương cốt cơ hồ không phải là một khối bình thường, hắn thậm chí cảm giác được, thân mình nhỏ gầy này có rất nhiều chỗ da tróc thịt bong, mơ hồ tìm thấy trên thân người kia còn có dính chút huyết chưa khô.

“Sở Thiên Nghiêu thật đúng là to gan lớn mật, cứ nhiên dấm đem thứ thân thể dơ bẩn ghê tởm này làm thể thân, rõ là đến tận cùng cũng không muốn ta được tận hứng mà.”

Nguyên lai nam hài đương liều mình lui thân né tránh sự đụng chạm của Nghiêm Dục Phong, vừa nghe Nghiêm Dục Phong lãnh liệt mở miệng nói ra lời lạnh lùng vô tình, nhất thời lại im lặng, ánh nhìn thất kinh vừa rồi giờ thay bằng ánh mắt tự ti nhất gan, hần tận lực đem thân mình lui đến một góc nhỏ, sợ làm ô uế đôi tay tôn quý của Nghiêm Dục Phong.

Nghiêm Dục Phong nhìn phản ứng của tên tiểu nhân này thoáng ngẩn ra, nhưng lập tức ánh mắt nguy hiểm liền nhanh theo dõi nam hài, hần. . .hần.... Đang đùa cái cái trò gì thế này? Muốn chơi trò mèo vờn chuột ư?

Hừ! Dám can đảm lừa hần, còn bắt đầu ngoạn(chơi) loại trò chơi này, hần thật muốn xem thử người này có biết phân phận chính mình hay không! Ly khai giường đi đến trước bàn nặng nề cầm lấy đế cầm nến, cầm ngọn nến, ngón tay thon dài che tiếm nến, nhưng cây nến thô ráp cũng theo đó mà mỗi khi đi đến đâu thì ánh sáng lớn dần đến đó, hần chậm rãi nhập cuộc, đôi mắt băng lãnh tà nịnh nhìn về phía thân thể gầy yếu trên giường, trong mắt chợt lóe lên một tia thâm độc, khoe miệng cũng giương lên một ý cười thị huyết.

Ý thức được nam nhân ly khai, nam hài ban đầu nhắm nghiền đôi mắt, lại cảm thấy khó hiểu mà mở ra muốn tìm bóng dáng của nam nhân. Đột nhiên, hần cảm thấy nam nhân băng lãnh kia đưa ngón tay đến phía sau nơi chỗ thẹn của hần lực lợi khiến hần khó có thể mở miệng, hần kích động giãy dụa, nhưng nam nhân cường ngạnh liền dùng tay nắm giữ đôi chân nhỏ gầy của hần, so với ngón tay nam nhân để sau tiểu huyết càng băng lãnh giống nhau, hần toàn thân căng thẳng sợ hãi nhìn về phía nam nhân.

“Nếu đã đại giá sang đây. . . . Ta cũng nên cho người nếm thử chút chi vị của đêm động phòng hoa chúc, có phải không?” Nghiêm Dục Phong ở bên tai ôn nhu nói, tiếng nói trầm thấp trong trẻo nhưng lại lạnh lùng làm cho người ta bất giác sợ hãi.

Nam hài không hiểu ý tứ lời nói từ Nghiêm Dục Phong, nghi hoặc ngẩn đầu, phút chốc, khoảnh khắc vật nọ xuyên qua thân thể băng lãnh của hần, nam hài đau đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh toàn thân túa ra ướt đầm, nguyên lai thân thể muốn kịch liệt giãy dụa nhưng bởi vì vật nọ phía sau vẫn ma xát nội bích mà sợ hãi không dám tái lộn xộn, khẩu huyết khô khốc tàn nhẫn bị xé rách, máu. . . . theo chỗ sâu trong thân thể chảy ra, mãi đến khi tại đùi nhỏ gầy kia từng giọt chảy xuôi xuống đầu gối hần nhỏ xuống trên giường, lan ra một màu đỏ thẫm nhìn thấy đau lòng.

Nam hài thống khổ nước mắt không ngừng rơi xuống, hần biết Vương gia thực sự sinh khí, chính mình lừa gạt hần, lại chọc giận hần, hần biết bản thân mình phải sống để còn chịu tội.

Đó là lí do mà, cho dù Nghiêm Dục Phong có lại tiếp tục đưa cái vật dài thô ráp vào để tra tấn hần, ở trong cơ thể liên tục tàn nhẫn khuấy đảo hần, hần vẫn là cam chịu cắn chặt răng chịu đựng, răng trên cắn chặt môi dưới đến xuất huyết tự lúc nào không biết, dù bị buộc chặt tay ở sau lưng đến không dám nắm chặt khăn trải giường cao quý bằng thứ tơ lụa thượng hạn tú thành, móng tay chỉ có thể cào cào cánh tay trái đã mất đi tri giác kia thôi, từ đó sinh ra những vết xước dài nhìn thấy kinh người, song nơi cổ tay bị trói cũng vì cọ sát quá nhiều mà trườn xuống từng dòng máu đỏ.

Nam hài thở hổn hển một cách yếu ớt, hai mắt đã dần dần khép lại, thân thể càng ngày càng lạnh, đầu cũng đau đến khó chịu, trong lòng càng không ngừng cầu nguyện Vương gia có thể nguôi giận một chút, đoạn thống khổ này cũng có thể nhanh nhanh qua đi.

“Hừ! Kẹp cũng chặt thật đấy, như thế nào, có thấy thoải mái không?” cầm vật đó trong tay mạnh mẽ rút ra, lại nhanh chóng sáp nhập phía sau giữa u huyết vô cùng thâm của nam hài, tiếp tục vô tình tra tấn thân thể gầy yếu dưới thân, đến thống khổ không thể chịu nổi, càng hoàn toàn không nhìn nam hài lộ ra chút dị trạng băng lãnh cứng ngắc.

Ngôn ngữ châm biếm nhượng suy nghĩ hần dần dần trở nên phiêu xa, nam hài không chịu đựng được vũ nhục của nam nhân, hần không dám hão huyền hy vọng Vương gia có thể buông tha hần, hần chỉ hy vọng Vương gia có thể lấy vật ở phía sau người hần ra, sau đó đừng làm phiền lão gia bọn họ nữa, hần chỉ là tên nô tài dè tiện. Chết cũng không tiếc, nói không chừng qua đêm nay, hần liền có thể đi tìm gặp ma ma rồi.

Ngoạn hơn nửa đêm, Nghiêm Dục Phong xem tiểu nam hài từ đầu tới cuối cũng xác thực không còn phản kháng quá kịch liệt hoặc giãy dụa nữa, coi như hắn xứng đáng chịu bị trừng phạt như vậy, trên gương mặt gầy chỉ có một đôi ánh mắt mang theo sự áy náy nhất gan, đôi mắt đó như nhìn ra tâm sự của hắn.

Nghiêm Dục Phong ngoạn có lẽ hơi quá, nhất thời mất hứng thú, tức giận rút toái bố ra khỏi miệng nam hài cùng vật vừa tàn phá bữa bãi trong thân thể, huyết theo giữa đùi lần lượt chảy ra, hắn một tay ném mạnh nam hài vào khuôn tường, mắt lạnh nhìn thấy nam hài bị va vào vách tường, miệng đột ngột phun ra máu tươi, phụt chốc lại hệt như một con búp bê bị đập vỡ rơi vãi trên mặt đất.

Nam hài quỳ rạp trên đất đến khó coi, nhìn huyết chính mình rơi xuống làm dơ sàn nhà, môi liền mấp máy, âm thanh nhỏ khàn, run rẩy nói: “Đối, thực xin lỗi. . . . Vương gia. . . . Không. . . . Thỉnh. . . . Ngài đừng nóng giận. . . . Nô tài. . . . sẽ lau sạch sẽ. . . . nơi này”

Nam hài lục phủ ngũ tạng đều đau đến tựa như không thể di chuyển, từ trán chảy xuống từng dòng từng dòng máu tươi, nhưng vì bản thân cảm thấy áy náy khi lừa Vương gia, liều mạng không cho chính mình ngất đi, hai tay bị trói vô pháp dùng sức, chỉ có thể chắt vật ở trên mặt đất nhúc nhích một ít nghĩ muốn cố gắng làm sạch vết bẩn kia, nhưng toàn thân đau đến khó chịu, thân thể càng ngày càng lạnh, hắn dần dần thấy không rõ mọi vật trước mắt, ngay cả âm thanh gió thổi lá động ngoài cửa đều cảm thấy được càng ngày càng cách xa.

Nhìn bộ dáng chịu đựng thống khổ, sợ hãi xin lỗi liên tục kia của tiểu nam hài, Nghiêm Dục Phong trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, tiểu nô tài này. . . . Cư nhiên không muốn cầu hắn tha mệnh chính mình, mà chỉ tại lo nơi bị chính mình dơ bẩn, thấy hắn không để ý thương thể nghiêm trọng của bản thân, lại ở trên mặt đất giống con kiến bé nhỏ chỉ muốn chính mình mau chóng lau sạch vết bẩn do mình gây ra.

Nghiêm Dục Phong trầm mặt, không chú ý bản thân đang dần hết tâm trí, tận đáy lòng bất chợt lóe lên một tia đau lòng rồi vô thức biến mất. Sau lúc mười tuổi, hắn liền không có tâm, chưa từng có người nào có thể làm cho kẻ luôn bình tĩnh và vô tâm như hắn nổi lên chút rung động, hắn thờ ơ lạnh nhạt với âm lạnh tình nhiệt của thế gian.

Cho dù hai năm sau, sự phụ ban đêm mang theo hắn xông vào hoàng cung, một lúc tất cả oan khuất của Nghiêm gia hắn đều được rửa sạch, nhưng hắn vẫn không hề có một chút vui vẻ nào, dường như việc rửa sạch tội lỗi kia vẫn không làm hắn vừa ý, mà cái tên gầy yếu này lại to gan lớn mật dám giúp đỡ Sở gia lừa gạt hắn, thế nhưng bất giác khiến cõi lòng hắn trước nay phủ đầy tàn tích, dấy lên một tia xao động.

Hừ lạnh một tiếng, liền gọi Phong Minh này giờ đang lo lắng ngoài cửa chờ đợi, “Đừng làm cho hắn chết, ta còn chơi chưa đủ!” Hạ xuống một câu nói tàn nhẫn, Nghiêm Dục Phong xoay người lạnh lùng rời đi.

Phong Minh âm thầm thở dài một tiếng, chạy nhanh vào phòng ngồi xuống bên thân thể xem xét thương thế của tiểu nam hài, hắn nhẹ lay động tiểu nam hài: “Người thế nào ? Không có việc gì chứ?”

Nam hài cố hết sức đem đôi mắt chính mình chực chờ khép lại, lo lắng nhìn về phía Phong Minh, thanh âm tựa như tiếng muỗi kêu, nói: “Thực xin lỗi. . . . Phong đại gia. . . . Nô tài. . . . Lại làm Vương gia sinh khí. . . . Đúng. . . .” Lời còn chưa dứt, nam hài liền mặc cho bóng đêm xâm chiếm ăn mòn đi ý thức.

Chú thích

1- Sơn tuyền: Suối trên núi

2- hàn phong lạc điệp: gió lạnh lá rụng

3- hệ trụ sa trường: là cái màn trường nơi 2 bên mép giường, tựa như cái mùng.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

“Lăng thiếu gia, hắn thế nào ?” Phong Minh vẻ mặt lo lắng, trong lúc đang chiếu cố nam hài nằm bên cạnh liền đi nhẹ đến nam tử tuần tú lo lắng hỏi.

Lăng Ngữ Hàn diện mạo tao nhã tuấn nhã nhần đôi mi thanh tú của mình lại, trừng mắt hướng phía Phong Minh, không hờn giận mở miệng: “Còn có thể thế nào? Không chết là tốt rồi, nếu ta không sớm đi đến nơi đây chữa trị, người cứ chờ mà nhật xác hắc đi! Cười người ta mà lại làm khuôn mặt người ta thành loại này, chủ tử nhà người là mở hình phòng-1 sao?”

Phong Minh khẩn trương về phía Lăng Ngữ Hàn chịu tội, ” Là . . . Là thuộc hạ chậm trễ, thỉnh Lăng thiếu gia mau nhanh nhanh cứu hải tử này đi!”

Lăng Ngữ Hàn trừng mắt liếc Phong Minh vẻ mặt biểu hiện như muốn nói thừa lời, không cứu hắc Còn tìm thầy thuốc – hắc đến để làm chi? Cũng không phải ăn no không làm! Lập tức quay đầu mặt hướng về tiểu tử đang hấp hối trên giường.

“Gãy trơ xương như củi, sốt cao không lùi, nội thương tích tụ nghiêm trọng, trên trán lại rách một mảng lớn, tiểu huyết thì bị xé rách nghiêm trọng, xuất huyết quá nhiều, tay trái gãy xương, tái thêm toàn thân trên dưới vết thương cũ mới nhỏ lớn đều có đủ, hơn nữa toàn thân hắc mỗi một đoạn xương cốt không phải nứt ra thì cũng chính là từng bị người đánh gãy qua. . . .” Lăng Ngữ Hàn càng nói sắc mặt càng lạnh, cuối cùng thanh âm không tự càng lúc càng lớn.

“Từ khi nào mà Duệ vương phủ lại biến thành thiên lao rồi thế ? Ngay cả một tiểu hải tử mang đôi chân què quác cũng ngược đãi thành như vậy, lại còn chưa trưởng thành nữa chứ! Nhìn qua đã biết hắc không có nửa điểm võ công, thoát nhìn bất quá cũng mới mười hai, ba tuổi! Hắc tới chỗ này mới bao lâu? Là thiếu các người mấy vạn lượng bạc sao? Cự nhiên ngược đãi thành cái dạng này. . . .” Lăng Ngữ Hàn tức giận đến không thể ngăn lại được nữa, nghiêng răng nghiêng lợi gào thét, trong tay vẫn là không ngừng cầm mấy cây ngân châm ở sau lưng nam hải đâm xuống mấy giữa đại huyết để cầm máu ngăn không để máu chảy ra nữa.

Phong Minh cứng họng không nói được lời nào, nhìn nam hải trên giường giãy dụa liên hồi đang gần đến quỷ môn quan, càng không biết nên như thế nào hướng Lăng Ngữ Hàn giải thích.

Phải chặt vật lăm công thêm mất hết sức của cửu ngư nhị hổ chi lực-2 thương thế của tiểu nam hải mới có thể tiến triển một ít, cẩn thận lấy vải tơ tằm mềm nhẹ che lên thân thể gãy yếu còn đang phát ra sốt cao của nam hải, Lăng Ngữ Hàn lúc này mới đi đến trước bàn rót một chén trà nóng uống, đợi sau khi thở lại bình thường, liền lãnh đạm mở miệng: “Mau giải thích đi? Tiểu mỹ nhân trên giường kia là như thế nào chọc tới chủ tử vô tình kia của người ?”

“Ách. . . . Đây. . . . Thuộc hạ trong khoảng thời gian ngắn. . . . Cũng nói không rõ. . . . Đây. . . . Đều là chủ ý của Vương gia. . . . Thuộc hạ không được phép hỏi đến. . . .” Phong Minh lúng túng mở miệng, đối diện Lăng thiếu gia càng khó đối phó hơn so với Vương gia.

“Hừ! Không nói phải không? Bổng thiếu gia sẽ tự đến hỏi cái tên vô tâm vô phế-3 kia, ta giao hắc cho người, tái đem chút đệm chăn đến lót ở bên cạnh hắc, vết thương của hắc chỉ có thể nằm úp xuống ngủ, còn phải chú ý xem hắc có sốt cao nữa không, người phải nghĩ cách đem nhiệt độ cơ thể hắc hạ xuống, nghe chưa?” Lăng Ngữ Hàn mặc dù trong lòng vội vả muốn đi chất vấn, nhưng trước khi đi còn không quên một tràng căn dặn.

“Vâng” Phong Minh trong lòng cảm thấy may mắn vì Lăng thiếu gia cũng không làm khó dễ hắc, chỉ cần có thể không đối mặt với Lăng Ngữ Hàn, kêu hắc làm chuyện gì hắc cũng đều nguyện ý.

Đợi Lăng Ngữ Hàn sau khi rời đi, Phong Minh mới cầm lấy bố khăn ẩm ướt ẩm áp nhẹ nhàng lau mồ hôi khắp thân thể của nam hải, lúc này mới phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của nam hải bình thường là cổ ý lấp thành dơ bẩn, sau khi lau sạch sẽ xong, cự nhiên là lộ ra dung nhan thanh tú đặc động lòng người, đôi má phồng nộn , ngũ quan tinh xảo tuyệt trần, mi thanh nhú lại, thoát nhìn như một bức tranh, như tiên tử hạ phàm. . . . tuyệt hảo mỹ lệ. . . .

Chỉ tiếc là hơi gầy, nếu có chút da thịt nói không chừng sẽ là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nhưng khuôn mặt này sinh ở trên thân thể nữ tử là vô cùng tốt, cổ tình sinh ở trên thân nam tử. . . . Chắc. . . . Không biết là phúc hay là họa đây. . . .

Phong Minh càng nhìn càng cảm thấy bất thường, đứa nhỏ này nói hắc là hạ nhân ở Sở gia, nhưng. . . . Sở gia như thế nào lại có được một hạ nhân mỹ miều như vậy? Hơn nữa hắc càng xem càng cảm thấy hắc

cùng với Sở Hàm Du trong bức họa thực rất giống nhau, nhưng. . . Như thế nào có thể chứ?

Sở Thiên Nghiêu cũng chỉ sinh Sở Ngàn Lâm cùng một nữ nhân là Sở Hàm Du thôi mà, cho dù huynh muội có giống nhau như thế nào, khuôn mặt này nói thế nào cũng không thể là của một Sở Ngàn Lâm ăn chơi trác táng được, Phong Minh thầm nghĩ, chuyện này. . . . tựa hồ là có chút ẩn tình kì hoặc, hẳn nhất định phải điều tra cho rõ mới được.

“Ân. . . .” Nam hài đột nhiên khê giọng lập đi lập lại, Phong Minh nghĩ đến hắc đã tỉnh, muốn lấy chén được từ trên bàn tới dứt hắc uống, lại phát hiện đôi mắt tiểu nam hài căn bản vẫn không mở ra, toàn thân càng không ngừng phát run, đôi môi phát tím tái không ngừng khép mở, ngạt ngừng liên tiếp làm cho người ta không nghe rõ những lời hắc nói, Phong Minh tức thời ghé sát lỗ tai vào nghe.

“Không. . . . Đừng. . . . Thực xin lỗi. . . . Lão gia. . . . Đừng đánh Nô tài. . . . Không dám Thực xin lỗi. . . . sẽ che mặt lại mà. . . . Không để ai nhìn thấy Đau quá. . . . Đừng đánh . a. . .” Thân thể đương nằm trên giường cứ nhiên đang trong cơn ác mộng, cả người kịch liệt run rẩy, một trận mồ hôi lạnh tuôn ra, đôi môi khô khốc, tái nhợt càng không ngừng nói ra những lời cầu xin tha thứ.

Phong Minh cau mày nhìn về phía nam hài cuộn mình nằm trên giường, trong ngực liền một trận đau lòng, càng tạo ra hàng tá vấn đề khiến người khác khó hiểu, lão gia ư? Là nói Sở Thiên nghiêu? Vì sao phải che mặt? Hắc thường bị đánh sao? Ngay cả trong mộng cũng không ngừng cầu xin khoan thứ?

“Đối. . . . Không phải. . . . Vương gia. . . . Nô tài. . . . Không phải cố ý. . . . Muốn gạt ngài Thực xin lỗi. . . . Nô tài. . . . Không nghĩ. . . . Phải Nô tài đáng chết. . .” Nam hài tựa hồ lại thay đổi cảnh mộng, Phong Minh rốt cuộc nghe không nổi nữa, lắc lắc nam hài.

“Này! Mau tỉnh lại, uống thuốc đi.” Phong Minh liền mình gọi nam hài tỉnh dậy, căn nguyên còn trọng thương, nam hài e rằng không còn sức lực để mở mắt.

Phong Minh bộ dạng đau đầu, cái này hơi rắc rối a, hắc phải như thế nào dứt một người đang hôn mê bất tỉnh đây? Vương gia còn chưa căn dặn hắc làm việc này! Phong Minh ảo não bưng chén được nhìn về phía người nằm trên giường không biết nên làm thế nào cho phải.

Chú thích

- 1- hình phòng : phòng hình phạt
- 2- cửu ngư nhị hồ chi lực: sức của chín trâu hai hồ
- 3- vô tâm vô phế: không tim không phổi

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

. . . . Ấm quá. . . . thoải mái quá. . . . Nơi này là nơi nào? Hắc đã chết rồi sao? Trước mắt tối đen như mực, cái gì cũng nhìn không thấy, bất giác tự với tay sờ soạng, chỉ cảm thấy dưới thân là những lớp vải dẹt nhu mềm mát mịn, thoảng đâu đó ngửi thấy được một mùi hương thơm thanh thoát dễ chịu, khả vì cái gì. . . . Hắc cảm thấy toàn thân trên dưới đau như bị ai dằn xé? Hắc là đã chết hay chỉ là đang trong cõi mộng? Đây là thực đâu là hư.

Cố gắng mở to mi mắt đang nặng như đeo chì, nam hài phát hiện chính mình đang nằm trên một chiếc giường mà cả đời này cũng chưa từng nghĩ sẽ được nằm qua nó, hắc mặc cảm tự ti nhất thời hiểu được bản thân dơ bẩn không xứng đáng được nằm ở đó.

Không kịp nghĩ nhiều, người đã lật đật ngọ nguậy muốn bò xuống giường, cũng không quan tâm toàn thân trên dưới trải đầy vết thương, tứ chi nặng chịch căn bản cũng không nghe theo sự sai khiến của hắc, hơn nữa cả người hư nhuyễn-1, khiến cho hắc không còn một chút sức lực, liền mất đà ngã xuống giường một cách rất khó coi.

Lúc ngã xuống, vô tình va phải cánh tay đau nhức đã bị bẻ gãy từ trước, lại tác động lên nội thương ở ngực, cổ họng ngọt một trận, nhin không được mà khụ vài cái, ói ra búng máu lớn, trên người vài chỗ miệng vết thương cũng vì té ngã va đập mà xuất huyết đến thê thảm, nhất là chỗ thẹn kia, truyền đến hỏa lạc đau nhức, hần cảm nhận được dường như có thứ dịch thể sền sệt từ trong cơ thể chậm rãi chảy ra.

Nhưng thế nào lại đau như vậy, lại khó chịu đến thế, nam hài vẫn cố lần nữa gom hết khí lực toàn thân lê lét trên mặt đất một cách khó khăn, hần không thể ở nơi này, hần là tên một nô tài thấp hèn Ngay cả đứng ở cửa cũng không xứng. . . . Nếu bị người khác phát hiện. . . . Hội sẽ lại bị đánh phạt. . . .

“Ai ~ người như thế nào đã thức dậy rồi?” Lăng Ngữ Hàn vừa vào liền chứng kiến tình cảnh dọa người trước mắt, đi theo phía sau là một nam nhân thân hình cao to vĩ ngạn-2, hai người cùng lúc liếc mắt nhìn nhau, hần làm sao có thể tỉnh nhanh như vậy? Trầm hương trên bàn đối với hần không có tác dụng sao?

Nhất gan ngẩng đầu, nhìn thấy hai người cực kỳ xa lạ, nam hài gương mặt trắng bệch cực kỳ sợ hãi nói: “Đối, thực xin lỗi. . . . Đại gia. . . . Nô tài. . . . Không phải cố ý. . . . Đợi một chút. . . . Nô tài lập tức đi ra ngay. . . . Thực xin lỗi. . . .” Thanh âm dễ nghe tựa như âm thanh của huyền cầm ngân nga trong trẻo đặc động lòng người, nhưng căn bản lại không hoàn mỹ toàn vẹn là vì ngữ khí tự ti khiếp nhược kia.

“Người toàn thân tro bụi như thế, mà còn muốn đi đâu?” Lăng Ngữ Hàn bộ dáng trêu chọc tươi cười hỏi, bước một bước lớn đi tới gần nam hài, hai tay chụp lấy thân thể yếu ớt của tiểu nam hài nhẹ nhàng ôm lên đặt hần trên giường nhưng hần nằm úp sấp, nhú mày nhìn một hồi, tiểu mỹ nhân này lại khiến mình biến thành một thân chặt vật.

Nhanh chóng gỡ các bông băng trên người nam hài xuống, một bên cầm vội chiếc khăn ẩm trong chậu rửa mặt, nhẹ nhàng lau rửa miệng vết thương cho nam hài.

“Đại. . . . Đại gia. . . . Nô tài sẽ làm bẩn ngài mất. . . .” Nam hài sợ hãi hướng góc trong giường lui lại, né tránh cánh tay đang tham tới của Lăng Ngữ Hàn, sợ trên người huyết bản cùng bụi bặm hội sẽ làm bẩn bộ xiêm y đặc tiền với chất liệu vô cùng thượng hạng trên người vị thiếu gia xinh đẹp kia.

Lăng Ngữ Hàn ôn nhu cười, “A! Đừng lo lắng, ta là lang y, mấy trường hợp huyết nhục-3 lẫn lộn ta đều đã thấy qua không ít lần, nếu người gọi cái này là bẩn, hai tay ta đây chẳng phải là sớm nên thói rửa hay sao? Đây là Tuyệt Liên cao, chuyên chữa trị ngoại thương, nó sẽ làm máu bầm tan ra mau thôi, người đừng sợ.”

Nam hài lo lắng tay chân lại tiếp tục giãy dụa càng khiến thương thế của hần càng lúc càng nặng hơn, Lăng Ngữ Hàn với một tay điểm Ma Huyết-4 của hần khiến hần không thể động đậy, một bên nhanh chóng lau rửa miệng vết thương, thượng dược, băng bó, động tác liền mạch dịu dàng lưu loát.

“Người chỉ tổn thương ở phần cánh tay là khá nghiêm trọng, nếu muốn nó chóng lành, nội trong một tháng tới, tốt nhất là đừng để nó là đừng cử động nhiều quá, tránh cầm vật nặng, biết không?” Khi Lăng Ngữ Hàn đi đổi được để thay cho tay trái của nam hài, dựa vào thiên tính của thầy thuốc liền mở miệng, cũng không quên trừng mắt, hung hăng liếc nam nhân phía sau một lần trước khi ra cửa.

Nam hài thần nhiên nhìn toàn thân sưng đến biến dạng, liếc mắt nhìn sang tay trái không cảm giác, đôi mắt buồn xuống không nói, phải làm việc. . . . nhất định sẽ dụng đến hai tay. . . . Tay không lành được, cũng không có vấn đề gì. . . . nhưng công việc. . . . không thể không làm. . . .

Sau cùng Lăng Ngữ Hàn định bắt tay vào việc xử lý vết thương nghiêm trọng nhất phía sau nam hài, vị nam nhân từ đầu tới cuối đều không lên tiếng phút chốc cướp đi được cao trên tay Lăng Ngữ Hàn, đôi mắt hàn băng ngàn năm nhìn chăm chăm Lăng Ngữ Hàn, đây là món đồ chơi của hần, trước khi hần còn chưa chơi đủ, ai cũng không được quyền động vào món đồ kia của hần.

Lăng Ngữ Hàn buồn cười nhìn Nghiêm Dục Phong, hai ngày qua khi phụ trách thân thể nhỏ gầy này nên xem nên sờ, hần toàn bộ cũng đã sờ soạng không ít lần, hiện tại hần mới chịu biểu hiện muốn giữ lấy, có phải là quá muộn rồi hay không? Bất kể hần còn sống hay đã chết lúc nào trông cũng hết như một kiệt tác của tạo hóa, do hần bắt hạo còn có thể tái ăn đậu hủ tiểu mỹ nhân nhi kia vài ngày sao.

Nam hài nằm im bất động trên giường, chịu đựng đau đớn chờ Lăng Ngữ Hàn thay hần chữa thương nơi thắt lưng, cổ họng không dám hé ra một tiếng, sau lại ý thức được bên giường tựa hồ thay đổi người khác, hần khó hiểu quay đầu lại nhìn, miệng vết thương phía sau đột nhiên lại bị một ngón tay thon dài vuốt nhẹ,

trên mặt tái nhợt chợt nhiễm một màu đỏ ửng, sợ hãi không dám nhìn hướng nam nhân bên giường, mãi đến khi cao được chạm vào bên trong miệng vết thương bị xé rách, trầy tâm-5 kia lạnh đến cắt da đau đến nỗi chợt kiềm không được kêu rên một tiếng, nhắm chặt hai mắt, cắn môi, tay phải nắm thành quả đấm, gồng mình cố gắng chịu đựng.

“Tạ ơn... nhị vị đại gia. . . .” Thật lâu sau, sau khi đợi nam nhân xử lý hoàn vết thương xấu hổ nơi hạ thể, rồi mới giải khai huyết đạo của nam hài, nam hài nhắm chặt hai mắt lúc này mới nhút nhát mở miệng nói lời cảm tạ.

“Ừ! Dục Phong, người đem hần tra tấn thành như vậy, hần còn đối với người nói lời cảm tạ đây!” Lăng Ngữ Hàn châm biếm nhìn Nghiêm Dục Phong.

Nam hài nghe vậy khiếp sợ ngẩng đầu lên nhìn về phía nam nhân có bộ dạng tuấn mỹ tà mị kia bên giường, nhưng không có một tia nhân khí của nam nhân (khí chất của người bình thường) , hần. . . . Hần chính là Vương gia? !

Đêm đó hần chỉ nghe được thanh âm châm chọc lãnh liệt kia của người kia, lúc đó trong phòng hoàn toàn tối đen, hần cái gì cũng không nhìn thấy, làm sao biết nam nhân tuấn mỹ vô trù này chính là Vương gia.

Hồi ức kinh hoàng thống khổ lúc đó như được rập khuôn tái hiện trong đầu, không quan tâm thân thể còn đang đau đớn kịch liệt, nam hài suy yếu lui thân nghĩ muốn hướng giường đi ra ngoài, gương mặt kinh hoàng, run rẩy nói: “Thực xin lỗi. . . . Vương gia. . . . Nô tài. . . . Lập tức đi ra ngay. . . . Thực xin lỗi. . . .”

Bàn tay to không kiên nhẫn liều mình áp chế thân thể đang giãy dụa của nam hài, ánh mắt lạnh lùng lần thứ hai trừng hướng Lăng Ngữ Hàn đứng lẳng lẳng một bên xem trò hay, còn tay kia thô lỗ đoạt chén thuốc trong tay hần bưng qua, nâng cằm nam hài lên.

“Uống thuốc đi.” Nam nhân lãnh ngạnh mở miệng.

“Không. . . . Không. . . . Nô tài không tư cách uống thuốc này. . . . Vương gia. . . . Thực xin lỗi. . . .” Mới hiểu được vừa rồi là Vương gia thay hần trị thương trong lòng lại vì thế mà cảm thấy e ngại hần , cư nhiên còn nhường hần chạm vào nơi địa phương dơ bẩn kia, gương mặt nam hài nao núng không ngừng nói, cúi thấp đầu xuống né sang một bên muốn tránh khỏi bát thuốc kia, hần bắt quả chỉ là tên nô tài đê tiện. . . . Không tư cách nhường chủ tử hầu hạ, huống chi bát thuốc kia là vô cùng quý giá, mười sáu năm qua cuộc sống ở Sở gia đau khổ thể nào càng khiến hần lo sợ đủ chuyện, thật lòng làm sao khi không lại dám nhận hảo ý của người khác.

Nhưng liều mình giãy dụa hơn nữa vì quá độ sợ hãi, mà lần thứ hai nội thương nơi ngực nam hài dẫn tới bộc phát, chợt ngực nam hài như đau thắt lại, nam hài cố gắng nuốt xuống vị tanh ngọt gần như sắp tuôn ra nơi cổ họng, sợ hãi sẽ lại làm bẩn giường và xiêm y đắt tiền của Vương gia.

Vì tốc độ nuốt xuống so với dồn ép trong ngực chậm hơn rất nhiều vì thế lập tức dâng lên tụ huyết, chỉ còn cách lấy tay vội vàng che miệng lại nhưng không thể ngăn chặn, nam hài run rẩy ho nhẹ vài tiếng, lượng máu lớn nhất thời từ khe hở nhỏ hẹp giữa ngón tay chảy ra, bất chợt mất quá nhiều máu khiến nhiệt độ cơ thể hần ngày càng trở nên hàn lãnh, hần còn muốn mở miệng hướng Nghiêm Dục Phong giải thích, rốt cuộc lần vì mất sức, hai tay mềm nhũn buông xuống, cứ như vậy đi vào hôn mê.

Nghiêm Dục Phong cúi đầu, chạy nhanh đến phong bế huyết đạo của nam hài để tránh hần tái nôn nhiều huyết, đem thân thể tê liệt của nam hài kéo vào trong lòng, ôn nhu đưa nội lực chậm rãi xuyên vào sau lưng nam hài, bảo vệ tâm mạch hần, khi chân khí xuyên vào giống nhau, Nghiêm Dục Phong nhíu mày, nam hài từ nhỏ trong cơ thể khí huyết tán loạn cùng thể chất hư hàn-6 , hần lại không có nửa điểm võ công, thậm chí tính ra so với đứa nhỏ bình thường thì yếu hơn, thật ra là chuyện gì đây?

Mà Lăng Ngữ Hàn lại quyết định xuất ra ngân châm thật nhanh trát vào mấy đại huyết ở ngực nam hài, khai thông khí huyết đang chạy tán loạn xung quanh, lát sau, thân thể băng lãnh của nam hài mới dần dần ấm lại, Lăng Ngữ Hàn mới đưa ngân châm từ từ gỡ xuống.

Sau khi vết vằn ổn định thương thế của nam hài, Lăng Ngữ Hàn mới bất mãn mở miệng: “Tiểu gia hỏa này thật là nhất gan, hần hiện tại cực kỳ sợ người, nên người đừng đi dọa hần nữa, dọa hần sợ quá, đến ta cũng

không cứu nổi đâu.”

Nghiêm Dục Phong lãnh nhận đảo mắt liếc nhìn người đang nói, sau đó thu hồi nội lực, cũng không ôn nhu lắm đem nam hài đặt ngay ngắn trên giường.

Lăng Ngữ Hàn ánh mắt lạnh lùng ngắm hướng nam hài trên giường, hỏi: ” Bây giờ người định làm gì với hắn?”

Nghiêm Dục Phong mặc không lên tiếng, một hồi lâu sau mới thản nhiên mở miệng: “Không biết.”

Lăng Ngữ Hàn vừa nghe qua không khỏi chán nản, cảm giận nói: “Nói như thế nào đứa nhỏ này cũng là vô tội! Người xem bộ dáng nhất gan tự ti thế kia, giống với kẻ hay gạt người sao? Cùng lắm chỉ là một tiểu hài tử thôi mà, hắn chẳng qua là bị tên thương nhân Sở Thiên Nghiêu vô lương kia uy hiếp bắt đại giá.”

“Đợi Phong Minh trở về trước rồi tính sau.”

Chú thích

1- hư nhược: trở nên yếu ớt, mơ hồ

2- vĩ ngôn: cao to tráng lệ, ngạo mạn, kiêu căng

3- huyết nhục: máu thịt

4- Ma Huyết: huyết làm cho tê dại

5- trùy tâm:

+ Trùy: cái dùi, vật hình dùi, dùi lỗ

+ Tâm: trung tâm

6- hư hàn: thân thể hư nhược, yếu ớt, băng lãnh

Nghiêm Dục Phong không muốn tiếp tục nghĩ về vấn đề này nữa, quay đầu nhìn về phía tiểu nhân nhi suy yếu ở bên giường, hắn lạnh lùng nhìn kỹ càng, Lăng Ngữ Hàn liền đứng dậy thu dọn toàn bộ vải băng bó đã bị dính đầy máu, tiểu nhân nhi này cư nhiên toàn thân trên dưới không có một chỗ nào là da thịt lành lặn, tiên thương-1, bị phỏng, đao thương-2. . . . Hầu hết đều hằn sâu trên da thịt thành nhiều vết thương chi chít hoặc tím bầm.

Nghiêm Dục Phong khi nhìn thấy liền xác định, khó trách sao xương cốt của hắn lại yếu ớt như vậy , hắn thậm chí ngay cả xương cốt đều dễ dàng nứt ra hoặc giả đã từng bị đánh gãy qua, những vết thương xanh tím cứ thế trải rộng trên tấm thân đơn bạc gầy yếu, thậm chí có những vết thương chưa qua xử lý đều đã sinh mủ , truyền đến từng trận tanh tưởi, vả lại toàn bộ đều là những vết thương cũ, hắn không đi đến gặp đại phu ư? Từng đạo vết máu để lại khó coi nhiều đến mức nhìn vào cảm thấy ghê người. Ngay cả khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt kia cũng có mấy vết sẹo nhạt mờ hồ không thấy rõ.

Nhìn ra Nghiêm Dục Phong nghi hoặc, Lăng Ngữ Hàn chậm rãi nói: “Trên người hắn phần lớn đều là vết thương cũ, nhất là hằn đoạn cốt-3 ở đầu gối bên phải, chỉ ít cũng gãy khoảng mười năm, khả là cũng chưa xem qua thầy thuốc, nên mới biến thành bộ dáng thê thảm như vậy, Có lẽ. . . . Hắn là lúc trước, khi còn ở Sở gia cuộc sống cũng chẳng mấy tốt đẹp gì, thật sự là đáng thương. . . . Cũng không biết hắn làm sao có thể sống được đến bây giờ?”

“Ân.” Không bao lâu, theo thói quen từ trước của nam hài đến lần thứ hai thức tỉnh, Nghiêm Dục Phong và Lăng Ngữ Hàn hơi kinh ngạc nhìn về phía hắn, bị thương nặng như vậy, hắn vẫn là có thể ở trong khoảng thời gian cực ngắn tỉnh lại, khó trách trên bàn có để lại không ít trầm hương có tác dụng an thần-4 lại không có tác dụng.

Trợn mắt mở mắt nhìn đến hai người mới vừa rồi còn ở trong phòng, lại nhìn đến dưới thân, cái giường bị huyết của hắn nhuộm thành một mảng đỏ hồng, ánh mắt lập tức co lại, giường. . . . bị hắn làm dơ bẩn thế này. . . . nếu Hà đại nương mà biết thì. . . .

Nam hài cúi đầu, gương mặt tái nhợt hèn mọn nói: “Đối. . . . Thực xin lỗi. . . . Vương gia. . . . Nô tài. . . . Làm bẩn giường rồi. . . . Nô tài. . . . sẽ đem nó đi giặt lại ngay. . . . A!”

Hắn nói xong liền đứng dậy thu dọn thì lại bị Nghiêm Dục Phong thô lỗ lôi vào trong lòng, tách hai chân nam hài ra bắt nam hài ngồi lên giữa hai chân hắn, để tránh khỏi chạm đến vết thương ở mông, sau đó liền đem tấm chăn lớn cuộn lại che lấp hoàn toàn thân thể của nam hài.

Thuốc được bưng tới bị gác qua một bên, Nghiêm Dục Phong cường ngạnh nắm cầm nam hài, lạnh lùng mở miệng: “Uống!” Nếu người này dám can đảm tái thổ huyết, hẳn chắc chắn sẽ đối người này thật tốt hơn.

Trong cuộc đời hắn, lần đầu tiên được người khác ôm vào lòng vô cùng thân thiết, nam hài hoảng loạn không biết làm sao, người kia chính là một vị Vương gia cao cao tại thượng ! Còn hắn. . . . Bất quá cũng chỉ là một tên nô tài hèn mọn. . . . Không, không tư cách khiến Vương gia người có địa vị cao như vậy lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp như hắn.

Mãi cho đến khi bát ngọc bích đem đến làn môi băng lãnh của hắn, nam hài mới rụt rè mở to mắt dò xét lên nhìn người trước mặt, Nghiêm Dục Phong lạnh lùng đưa mắt nhìn hắn, nếu hắn không chịu uống lần nữa, liền nghĩ bụng cách trực tiếp mớm hắn uống.

Nhưng hài tử kia vẫn chần chờ, chung quy không dám mở miệng, đưa miệng vội rời xa khỏi bát thuốc.

“Hửm? Người sao lại không uống ? Yên tâm đi! Ta không hạ độc đâu.” Lăng Ngữ Hàn khoe miệng mang tiểu ý, an ủi nam hài.

“Không, không phải. . . . Đại gia. . . . nô . . . nô tài. . . . không có tiền. . . . thuốc này. . . . hắn là rất đắt. . . . nô tài không thể uống được. . . .” Nam hài cúi đầu lúng túng nói ra nguyên nhân không muốn uống thuốc, chỉ là tội hắn lừa gạt Vương gia quá lớn, hắn làm việc cả đời đều không thể bồi lại đủ, huống chi là được này.

Nghiêm Dục Phong nhìn hắn chăm chú nửa ngày, lộ ra một ý cười tà mị, tự mình hớp lấy một ngụm thuốc, khi nam hài còn chưa kịp phản ứng, nâng cằm nam hài lên, đôi môi băng lãnh tái nhợt liền bị bao phủ bởi bờ môi của hắn, thuốc trong miệng không để chảy ra một giọt mà toàn bộ đều trôi tuột vào yết hầu của nam hài.

Nam hài mở to mắt kinh hãi nhìn động tác của Nghiêm Dục Phong, sốt ruột giãy dụa muốn thoát khỏi người hắn, lại bị bàn tay to lớn của Nghiêm Dục Phong chặt chẽ giam cầm vào trong ngực, không thể động đậy.

Không cho nam hài có nhiều thời gian giãy dụa, hắn liền hạ thủ vi cường mà đem một chén nước thuốc đắng gắt dùng phương thức như cũ mớm thuốc cho nam hài uống, đầu lưỡi linh hoạt thỉnh thoảng còn tham tiến vào trong miệng nam hài, hơi thở mùi đàn hương theo lưỡi trôi đùa hắn khả không thể nào trốn khỏi.

Trong miệng hài tử này thật là mỹ vị , vừa thơm vừa ngọt, làm cho hắn dâng lên một tia dục hỏa, lưỡi cường ngạnh mà càn bạo hơn núp chặt xung quanh chiếc lưỡi run rẩy cố tìm đường né tránh của nam hài, hắn liền như vậy không có cơ hội trốn thoát.

Lăng Ngữ Hàn ở một bên nhìn thấy trường hợp nhiệt hỏa này mà giống lại hết như đang xem hí kịch, nam hài được mớm thuốc đến toàn thân hư nhược, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt trong nháy mắt nhiễm lên một mặt ửng đỏ, đôi mắt hắc bạch phân minh cũng nổi lên một tầng sương mờ mịt.

Sau khi bị kẻ khác dùng loại phương thức xấu hổ này để ép thuốc, nam hài cúi đầu ngượng ngùng không dám nhìn hướng Nghiêm Dục Phong, từ sống mũi cảm thấy chua xót, khoe mắt cay cay, Chưa. . . . Chưa từng có ai đối với hắn tốt như vậy. . . . Thay hắn chữa thương, lại. . . . mớm thuốc cho hắn uống.

Trong trí nhớ của hắn, ngoại trừ mama ra, chưa từng có người nào nguyện ý tới gần hắn nửa bước, tất cả mọi người đều ngại hắn dơ bẩn, hôi thối, còn là đứa tai tinh chẳng lành, chỉ cần không bị đánh, hắn đã rất cảm kích rồi, như thế nào có thể có người giống như Vương gia cùng vị đại gia hảo tâm kia đối tốt với hắn như vậy.

“Khụ! Ta gọi là Lăng Ngữ Hàn, là hảo bằng hữu kiêm đồng môn sư đệ của Vương gia nhà ngươi, cũng là một đại phu, hắn đây! Chính là Vương gia – Nghiêm Dục Phong nhà ngươi, ngươi đã biết chưa?” Sau khi

đội Nghiêm Dục Phong mớm thuốc xong, Lăng Ngữ Hàn mới lên tiếng hỏi.

“Biết, dạ biết, nô tài. . . . Cám ơn Vương gia. . . . Cám ơn Lăng đại gia, nô tài nhất định sẽ cố gắng làm việc. . . . để chuộc tội và bồi lại tiền thuốc này. . . .” Nam hài e ngại nhìn về phía Nghiêm Dục Phong cùng Lăng Ngữ Hàn nói lời cảm tạ, hần. . . . Hần đã uống thuốc xong, vì cái gì Vương gia. . . . Còn không buông hần ra.

Vừa nghe đến nam hài nhỏ gầy trong lòng, ngữ khí tự coi nhẹ mình, Nghiêm Dục Phong liền cau mày khó chịu.

“Tên?” Nghiêm Dục Phong phá lệ mở miệng hỏi hần.

“Ân? Danh. . . . Tánh ư? Thưa, thưa Vương gia. . . . Nô. . . . Nô tài. . . . Không có tên. . . .” Nam hài ánh mắt hiện lên một tia ảm đạm, tự ti gục đầu không dám nhìn hướng hai người đang ở trong phòng.

“Như thế nào lại không có tên? Cha mẹ ngươi đâu? Bọn họ dù sao cũng phải đặt cho ngươi một cái tên chứ!” Lăng Ngữ Hàn ngạc nhiên nói, tùy tiện gọi là a miêu a cẩu gì cũng đều được, như thế nào ngay cả đặt cái tên cũng làm biếng sao?

“Nô tài. . . . là diêm xấu. . . . sẽ khắc, khắc chết cha mẹ. . . . bọn họ. . . . đều căm ghét nô tài. . . . cho nên. . . . Không. . . . Không có đặt tên. . . .” Nam hài thanh âm nho nhỏ dần run rẩy nói ra căn nguyên, ngữ khí hèn mọn nghẹn ngào làm cho người ta không khỏi đau lòng.

Bậm môi, tự ti cúi đầu không dám ngẩng lên, Vương gia và Lăng đại gia. . . . Nhất định sẽ nghĩ rằng hần ngay cả chó cũng không bằng! Người khác nuôi chó trong nhà đều còn có tên. . . . Duy chỉ mình hần là không có. . . .

Nếu có thể, hần cũng mong muốn mình chính là một đứa trẻ ngoan, nhưng hần chưa kịp biểu hiện yêu thương đối với cha mẹ, như vậy liền bị một câu nói của thầy tướng số đánh rơi xuống địa ngục, hần không trách thầy tướng số kia, lại càng không oán cha mẹ mình. . . . Là chính hần sinh ra không đúng thời điểm. . . . Không có quyền hận bất cứ ai.

“Đây là loại ngụy biện gì chứ? Làm gì có ai vì khắc cha mẹ mà không được đặt tên a! Cha ta đây cả ngày đều nói ta từ nhỏ là sát tinh khắc hần, ta cũng không phải là không có tên đâu?” Lăng Ngữ Hàn nói xong thì cảm thấy nộ khí sung thiên.

Nam hài thấy Lăng Ngữ Hàn sinh khí, hấp tấp giải thích nói: “Lăng, Lăng đại gia ngài đừng nóng giận, nô tài. . . . nô tài cũng quen rồi. . . . Nô tài. . . . Cũng là một cái tên vậy. . . .”

Mười sáu năm qua, chưa từng có người nào hỏi qua tên của hần, coi như hần căn bản chưa từng tồn tại, lâu thành lệ, cũng tập dần thành thói quen, nhưng gần đây nhất, đầu tiên là Hà đại nương, rồi lại đến là . . . Vương gia. . . . Bọn họ đều hỏi tên hần. . . . Cho dù mục đích hỏi hần có bất đồng. . . . Nhưng vẫn là làm cho hần cảm thấy. . . . Chính mình vẫn là một con người. . .

“Cái gì mà nô tài cũng là cái tên? Nô tài chính là để xưng hô, danh hiệu, tất cả hạ nhân toàn bộ trong vương phủ đều không phải là nô tài sao? Mỗi người bọn họ đều trùng tên trùng họ với người hay sao?”

Lăng Ngữ Hàn càng nói càng tức giận, hần chỉ là một đại phu hành y tế thế, thống hận nhất trên đời là nhìn thấy kẻ yếu vô tội gặp chuyện bị thương, bị đời khi dễ, cha mẹ là cái đồ bỏ, phi! Bất quá lại thích nghe mấy lời mê tín gièm pha của hàng tiểu nhân khốn kiếp nào đó.

“Đối. . . . Thực xin lỗi. . . .” Không biết nên giải thích như thế nào nam hài cứ theo thói quen mà liên tục thì thào tạ lỗi, tính cách này là được giáo huấn từ nhỏ đến lớn, chỉ cần có chuyện, hần sẽ là người đầu tiên xin lỗi trước nhất, dù đúng hay sai.

“Sau này, gọi ngươi là Hi Trần.” Nghiêm Dục Phong từ nãy đến giờ vẫn bất hơi không lên tiếng, lúc này lại lạnh lùng nói ra một câu, cắt đứt cơn thịnh nộ của Lăng Ngữ Hàn, lập tức đem nam hài trong lòng an trí trở về giường, rồi tuyệt nhiên rời đi.

“Oa! Có nghe thấy không? Vương gia nhà ngươi đặt cho ngươi cái tên thật hay đấy! Tiểu Trần nhi.” Lăng Ngữ Hàn vẻ mặt hưng phấn hô to” nạt danh” của Hi Trần, tên này rất dễ nghe, tiểu mỹ nhân rạng người

rạng dưới ánh nắng ban mai biệt nhiên giữa trần thế, Lăng Ngữ Hàn ở trong long tự ý đối với tên này tiếp tục nhận định.

Nam hài khiếp sợ nhìn phía Nghiêm Dục Phong đã rời đi, Vương, Vương gia. . . . Cho hần một cái tên? Đây là mộng phải không? Đường đường là một Vương gia tôn quý. . . . lại đặt cho một tên nô tài thấp hèn như hần, hơn nữa còn đặt tên cho một đứa lừa gạt như hần?

Trong tâm nho nhỏ như là tràn đầy hạnh phúc, nam hài không khổng chế được lệ tuôn không ngừng rơi xuống hai bên gò má mịn màng trơn bóng , hần không đáng. . . . Hần không xứng có được cái tên đẹp như vậy. . . . Hần không muốn làm cho Vương gia sinh khí. . . . Hần thật không hề muốn sẽ bị thu hồi cái tên lần đầu tiên hần có?

“Hả? Như thế nào cho người cái tên, người ngược lại còn khóc? Đừng khóc, yên tâm đi! Dục Phong nếu đặt tên cho người, liền minh chứng hần đối với người cũng không tệ lắm a, người an tâm ở đây dưỡng thương đi!” Nghĩ đến nam hài ra là sợ hãi, Lăng Ngữ Hàn liền nhẹ nhàng trấn an.

“Không, không phải. . . . Nô tài. . . . Là rất vui sướng nên, nên mới. . . . mới khóc Nô tài thật sự không đáng như vậy a. . . .” Hần thụ sủng nhược kinh, mười sáu năm qua trong cuộc đời cô tịch của hần, chưa từng nhận qua sự đối xử dịu dàng vậy, từ khoảng khắc hần tỉnh lại, đã ban cho hần cơ may mà hần chưa từng có, hết thấy mọi thứ đều tốt đẹp đến không tưởng, hoàn toàn như giấc mộng hư ảo trôi qua.

Chú Thích

- 1- tiên thương: vết thương do roi
- 2- đao thương: vết thương do đao
- 3- đoạn cốt: đoạn xương cốt bị gãy
- 4- an thụ: loại như an thần, thuốc ngủ

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Chưa đến canh tư, bóng đêm vẫn là mông lung u ám đều làm cho người ta thấy không rõ sự vật trước mắt, vài đạo thanh âm nho nhỏ truyền đến , chỉ thấy một thân ảnh nhỏ gầy ở phía sau viện đông đang vội vàng chuẩn bị, thừa dịp mọi người đều còn ngủ say, Hi Trần lại bắt đầu làm việc.

Gió lạnh thổi lướt quá thân hình chưa khỏi hần của hần, khiến cho hần rùng mình một cái, nhưng công việc trên tay như không chút nào ngừng lại được, tay trái bị thương không thể xuất lực, chỉ có thể dùng khuỷu tay vung về cổ hết sức gánh thùng nước đầy nặng nề đi một cách nghiêng ngã .

Năm ngày bị thương, đã làm cho hần cảm thấy hạnh phúc, mỗi ngày Lăng Ngữ Hàn đều hội đến thay hần chữa thương đổi được, nhượng hần uống được điều tức bổ khí, những... đều này là mộng đẹp hần mười sáu năm qua chưa từng có .

Bất quá, liền bởi vì hết thấy quá mỹ hảo, nhượng hần lo sợ không yên không biết làm sao, hần biết loại hạnh phúc này là không thể lâu dài, hần chính là tên nô tài thấp hèn người gặp người ghét , là không tư cách trải qua cuộc sống tốt đẹp như vậy .

Này là, từ buổi tối ngày hôm đó hần có thể xuống giường, hần liền trở lại căn phòng nhỏ cũ nát lúc đầu ở, mà Lăng Ngữ Hàn ở nhà có chuyện nên phải chạy về một chuyến, cũng không biết Hi Trần sớm lạng lẽ rời khỏi căn phòng kia, càng không cần mắt công nói với Nghiêm Dục Phong luôn luôn chính là thần long kiến thủ bất kiến vĩ* , bắt đầu từ lần cho hần cái tên , liền chính là chưa từng thấy qua thân ảnh đó nữa .

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, trên người mặc một bộ xiêm y vải thô không phù hợp hưởng đại nương trong phủ đi tới, hần liền lại bắt đầu công việc ban đầu, hần bất quá là cái hạ nhân, thương hảo, nên trở về

làm việc, không thể rước lấy hiềm khích. Hi Trần không dám chậm trễ nửa phần cố gắng làm việc, chỉ hy vọng Hà đại nương đến xem khi ấy sẽ cao hứng một ít.

“A ~ a ~” một thanh âm đánh đập trách mắng từ xa xa truyền đến, Hi Trần biết là Hà đại nương đến đây, vội vàng nhanh tay làm công việc, nước trong thùng cũng sắp đầy

“Yêu! Ta nói là ai nào? Nguyên lai ngươi là tên nam sủng thấp hèn không biết xấu hổ a! Còn biết phải về làm việc sao a? Ta còn nghĩ ngươi là đã muốn bay lên cây làm phượng hoàng! Bị thương là có thể làm thiếu gia sao?”

Hà đại nương vừa thấy Hi Trần liền xả ra một hơi đầy ý châm chọc ghen ghét, một ngày bắt đầu, trong Vương phủ tất cả mọi người đều biết thân phận của Hi Trần, cũng biết chuyện hấn đại giá. Đó là nguyên nhân mà mọi người, trong phủ mỗi lần vừa thấy đến hấn đều dùng một loại ánh mắt khinh miệt kỳ thị nhìn hấn, ở sau lưng hấn chỉ trỏ, dường như hấn là cái gì đó dơ bẩn.

Không chịu đựng được Hà đại nương châm chọc, trong lòng mặc dù không rõ vì sao Hà đại nương nói hấn là nam sủng, nhưng Hi Trần vẫn là xoay người hướng Hà đại nương làm lễ, không dám ngẩng đầu, hèn mọn mở miệng: “Đúng. . . . Thực xin lỗi. . . . Đại nương. . . . Nô tài. . . . Không, không nghĩ như vậy. . . . Nô tài. . . . Về sau hội cố gắng làm việc. . . . Sẽ không cho ngài thêm phiền toái.”

“Hừ! Ngươi tốt nhất nghe cẩn thận một chút cho ta, đừng tưởng rằng Vương gia hoặc Lăng thiếu gia đối với ngươi hảo một chút, liền vẽ cái đuôi lên, tiện nô tài chính là tiện nô tài, đừng vọng tưởng Ma Tước (chim sẻ) hội biến phượng hoàng, cứ nhiên dám gạt bọn người Duệ Vương phủ ta đến đại giá, lá gan ngươi thật không nhỏ a! Nếu Vương gia không lưu lại mà xử lý ngươi, lão nương sớm đem hai chân ngươi đánh gãy đuổi ra phủ.” Vừa thấy đến hạ nhân Sở gia này Hà đại nương liền cảm thấy được một trận ghê tởm, trong lòng lão nghi hoặc vì sao Vương gia không đồng nhất một đao giết đi hấn.

“Là . . . Cám tạ đại nương. . . . Nô tài hội an phận. . . . Sẽ không nhượng ... ngài ấy gặp phiền toái nữa. . . .” Hi Trần sợ hãi trả lời.

“Biết là tốt rồi, gánh nước xong còn không mau chuẩn bị củi? Ngươi còn có một đồng việc chưa có làm đấy! Ngươi đã nhiều ngày không ăn thì được giá trị liền vài hai trăm lượng, lão nương thật muốn xem ngươi làm sao mà bồi thường! Còn không mau cút đi đi làm việc? !” Hà đại nương vừa nói vừa cầm giận dùng ngón tay thô ráp hảo chọc vào chưa được toàn bộ cái trán của Hi Trần.

“Là . . . Nô tài lập tức đi. . . . Lập tức đi. . . .” Hi Trần ủy khuất chịu đựng vết thương trên trán đau đớn, chạy nhanh bắt tay vào làm công việc chưa hoàn thành.

Qua buổi trưa, khi nhóm hạ nhân làm xong công tác dùng xong ngọc thiện (cơm trưa) liền tranh thủ thời gian trốn về phòng ngủ trưa, trong Vương phủ xa xôi tại Đông Sương viện chỉ còn một mình Hi Trần đang quét lá cây đang tàn lụi đi vì gần đến mùa đông, khi hấn đang chuyên tâm vô công tác, phút chốc, có một đạo thanh âm gay gắt dọa hấn, hấn nhìn phía nơi thanh âm phát ra, chỉ thấy Nguyên ma ma chính là đuổi theo một tiểu nam hài chừng năm, sáu tuổi.

“Ngươi hài tử này, ngươi, ngươi mau lại đây cho ta, chờ ta bắt được ngươi, xem ta không hảo giáo huấn ngươi.” Nguyên ma ma một bên run rẩy đuổi theo thân ảnh mập mập đang chạy, một bên trong tay cầm một cây trúc bản tử thật dài thở hổn hển hừ hừ tức giận mắng tiểu nam hài bị nàng truy đuổi.

Hi Trần lẳng lẳng nhìn thấy cảnh tượng này, là . . . Tiểu hài tử kia đã làm sai chuyện sao? Vì sao Nguyên ma ma sinh khí như vậy? Bỗng nhiên, tiểu nam hài kia đột nhiên hướng hấn vọt lại, liền tiếp quay đầu lại nhìn Nguyên ma ma đang truy đánh hấn, không chú ý tới phía trước có người, mới vừa quay đầu lại, liền vừa vịn cùng Hi Trần đụng phải, hai người đều ngã ngổn trên mặt đất.

“Hảo a! Khả cuối cùng nhượng ta bắt ngươi, hôm nay nếu không giáo huấn ngươi một chút, ngươi khác đều nghĩ Vương phủ là không gia giáo.” Nguyên ma ma cầm lấy bả vai xiêm y của tiểu nam hài, một tay kia hung hăng hướng trên mặt tiểu nam hài đánh tới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nam hài tức thì hiện lên hồng ửng của năm ngón tay, tái tàn bạo gờ lên trúc bản tử liền hướng thân thể nhỏ gầy kia mà đánh.

Tiểu nam hài cũng không có khóc, hấn chính là dùng ánh mắt lãnh liệt giết người nhìn chằm chằm Nguyên ma ma không ngừng đánh hấn.

Hi Trần chấn động, chiếu Nguyên ma ma đánh đập như vậy, hội đem đứa nhỏ này đánh chết, hấn chạy nhanh tiến lên dùng bản thân bảo vệ tiểu nam hài, Nguyên mama thu thế không kịp, vài hạ toàn bộ quất trên người Hi Trần, Hi Trần chịu đựng cơn đau rên lên một tiếng.

“Người làm cái gì? Người cút ngay a! Ta giáo huấn người ai cần người quản a?” Nguyên ma ma tập trung nhìn vào, cư nhiên là tên nam sủng thấp hèn đã nhiều ngày trong Vương phủ đồn đến ồn ào huyền não, tức giận hỏi.

“Nguyên mama. Đừng nữa đánh hấn? Hấn còn nhỏ, ngài nên nói thì tốt rồi, vì sao phải đánh hấn?” Hi Trần gắt gao che chở tiểu nam hài trong lòng, nhưng tiểu nam hài tựa hồ cũng không cảm kích, hơi hơi giãy dụa.

“Không đánh? ! Không đánh sao? Tiểu quý này trời sinh cương cường tử-1, tính tình ương ngạnh, mới vừa rồi cấp cho hấn toàn bộ ngọc thiện(cơm trưa) dùng hấn liền như vậy đánh đổ, ta ôn tồn(dịu dàng), uy hiếp, dụ dỗ tất cả chiêu thức gì đều đã dùng, hấn toàn bộ là không cảm kích, không đánh hấn không được? Tương lai còn dài, truyền ra chính là Vương phủ bị chê cười, mỗi người đều hội cười Vương gia sinh một kẻ câm điếc không giáo dưỡng. . . .”

Nguyên ma ma hẩn hẩn mắng đến nước miếng tung bay, không ngờ một khi đã đứng dậy mắng chửi là miệng không ngừng lại được, liền nói lưu loát, đem thân phận tiểu nam hài cấp nói ra, năng nhanh chóng chốt dạ che miệng lại không hé răng.

Hi Trần kinh ngạc hướng ánh nhìn về phía đứa trẻ thanh tú trong lòng, tiểu nam hài với vẻ mặt lãnh đạm này..... Hấn là con của Vương Gia sao?! Nếu vậy nó phải là tiểu thiếu gia rồi? Vì có gì mà đường đường là tiểu thiếu gia của Vương phủ lại bị hạ nhân như vậy truy đánh? Đơn giản là. . . . Hấn là một kẻ câm điếc sao? Ấn định hấn vô pháp cùng người câu thông-2. . . . Cho nên hạ nhân bọn họ có thể như vậy mà không kiêng nể gì trách đánh hấn?

“Ai! Không nói với người nhiều như vậy, ta cảnh cáo người a! Ngàn vạn lần không được cùng ngoại nhân nhắc tới chuyện này, nếu không ta quyết không tha cho người, mau đưa đứa nhỏ cho ta, ta còn không giáo huấn đủ đâu!” Sau khi đe dọa Hi Trần xong, Nguyên ma ma liền làm bộ kéo tiểu nam hài bị Hi Trần ôm vào trong ngực.

“Không cần! Ngài đừng đánh hấn. . . . Ngài muốn đánh. . . . Đánh nô tài hảo lắm. . . . Đừng đánh tiểu thiếu gia!”

Hi Trần vừa thấy tiểu nam hài, liền mới nhớ tới chính mình trước đây, lòng chua xót cảm thấy khổ sở ủy khuất không thể cùng người khác nói, chỉ có thể thừa dịp chính mình khi đêm khuya tĩnh lặng một mình nhắm mắt (suy ngẫm), là người, hấn quyết tâm không thể nhàn tâm nhìn tiểu nam hài bị Nguyên ma ma đánh như vậy, khế cần môi, dù sao hấn chịu đòn cũng đã quen rồi, thêm nhiều nữa cũng chẳng sao.

“Người! Người cho người là ai a? Bất quá là cái nam kỹ thấp hèn thôi, ta muốn giáo huấn hấn, còn cần phải đến phiên người tới ngăn cản sao? Hảo! Hôm nay ngay cả người ta cũng giáo huấn.”

Nói xong liền không đầu không đuôi dốc hết sức xuống tay chính là đòn hiểm, Hi Trần một mặt chịu được Nguyên ma ma vô tình mà đánh tiếp, một mặt đem tiểu nam hài gắt gao bảo hộ vào trong lòng không cho hấn bị nửa phần thương tổn.

Trúc bản tử thẳng đánh tới liền bị gãy, trên xiêm y vải thô của Hi Trần cũng chảy ra một màu đỏ sẫm, Nguyên ma ma lúc này mới yếu lòng một chút mà ném trúc bản tử bị gãy thành hai đoạn xuống, thở nói: “Hừ! Nếu người xương cốt không ương, đem trúc bản tử của ta cấp đánh gãy, ta sớm tiếp tục đánh chết người cái tiện nam xương này, người thích che chở hấn, liền bảo hộ đi! Ta thật muốn nhìn người có thể chịu được này tiểu quý này bao lâu.” Nói xong liền mặt mũi rời đi.

Nguyên bản trong nháy mắt Hi Trần có mất đi ý thức cảm giác được tiểu nam hài trong lòng đẩy hấn, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, thật cẩn thận thối lui thân thể chính mình, trán đổ đầy mồ hôi lạnh, gương mặt trắng bệch hỏi: “Tiểu thiếu gia. . . . Ngài không có việc gì chứ?”

Tiểu nam hài mặt sắc diện vô tình trừng mắt nhìn Hi Trần, trong mắt có ý nói phòng bị cùng cảnh giác, Hi Trần suy yếu mỉm cười, thân thủ nghĩ muốn trấn an tiểu nam hài, lại bị tiểu nam hài một hơi nặng nề mà

cắn ở trên mu bàn tay hần, lập tức chạy đi cũng không thèm quay đầu lại.

Hi trần khổ sở nhìn phía bóng dáng tiểu nam hài rời đi, tiểu thiếu gia. . . . Là không tin hần sao? Cũng khó trách. . . . Ngay cả ma ma chiếu cố hần cũng liền như vậy đối đãi hần, hần hội không tin người cũng là bình thường.

Cổ hết sức đứng lên, vết thương trên người truyền đến từng trận nóng đau nhức, vết thương chưa khỏi hần hôm nay lại bị đánh tàn nhẫn đến da tróc thịt bong, Hi Trần cắn chặt môi dưới vồ về cái tay trái run rẩy. . .Cánh tay này. . . . Sợ là muốn phế. . . .

Nhưng trong lòng không có một tia hối hận, hần không thể trở mắt nhìn thấy tiểu thiếu gia trói gà không chặt bị người khi dễ, hần còn nhỏ như vậy. . . . Hần là rất nên nhận được sự quan ái (yêu mến) niên kỉ (lâu dài) của cha mẹ, khả vì sao Vương gia không thêm quan tâm hần chứ? Mẫu thân tiểu thiếu gia. . . . Là người ở đâu?

Mấy ngày tiếp theo, khi mỗi lần Hi Trần đến đông sương viện dọn dẹp, luôn hội nhìn thấy một thân ảnh nho nhỏ ở xa xa lên nhìn trộm hần, nhưng chỉ đến khi hần đối người lộ ra một nụ cười tươi nhất gan, thân ảnh nho nhỏ kia liền lại hội nhanh chóng chạy đi.

Chú thích

1- cương cường tử: tiểu tử bướng bỉnh, ương ngạnh, mạnh liệt

2- câu thông: khai thông; khơi thông; nối liền

* thần long kiến thủ bất kiến vĩ : thần long thấy đầu không thấy đuôi

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Bây giờ, Hi Trần vẫn đang kéo thân thể mang đầy thương tích cố gắng quét sạch lá rụng trên đất, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng ho khan rất nhỏ, hần nâng đôi mắt mệt mỏi lên, lại nhìn đến tiểu thiếu gia ở xa xa lên nhìn hần, hần theo thường lệ hướng người kia gật gật đầu, trở về một mặt tươi cười, chờ tiểu thiếu gia lại lắc mình chạy đi.

Nhưng lần này trở lại tiểu nam hài lại không hề xoay người bỏ chạy, hần chần chờ trong chốc lát, đi thẳng đến phía hần, tuy rằng trong mắt vẫn mang theo đề phòng, Nhưng lại không như trước đây cự tuyệt người khác như thiên lí chi ngoại (, hần đi đến trước người Hi Trần, nắm ống tay áo hần , ý bảo hần ngồi xuống.

Hi trần ngẩn người, lập tức hơi thối lui vài bước, sợ bệnh chính mình hội lây đến tiểu thiếu gia, thân thể mới ngồi xuống cùng tiểu thiếu gia nhìn nhau , khó hiểu hỏi: “Khụ. . . . Tiểu thiếu gia, ngài có việc sao?”

Tiểu nam hài lại gần hần, nắm tay phải gầy yếu của Hi Trần lên, bất ngờ liền nhìn thấy vết cắn kiệt tác ngày ấy của hần, trải qua mấy ngày, vết cắn nguyên bản thật sâu giờ chỉ còn là vết ấn nhạt nhìn không thấy ,tiểu nam hài trong lòng mang theo chút áy náy mắt nhìn chằm chằm vết thương kia.

Hi Trần thụ sủng nhược kinh nhìn ánh mắt tiểu thiếu gia, vội phát tay an ủi nói: “Tiểu thiếu gia. . . . Nô tài không sao. . . . Đây thương. . . . Đã muốn không đau Khụ khụ. . . . Mấy ngày nữa toàn bộ sẽ hảo. . . . Cảm ơn tiểu thiếu gia. . . .”

Tiểu nam hài dường như không tin lời hần, lại nhắc ống tay áo bằng vải thô quá lớn của Hi Trần lên, từng đạo vết máu lúc trước bị đánh bằng roi toàn bộ đều lộ ra , tiểu nam hài cau mày theo trong lòng xuất ra một bình cao được, nhét vào trong tay Hi Trần.

Hi trần kinh ngạc hỏi: “Tiểu, tiểu thiếu gia. . . . Đây là. . . . Cho nô tài sao?”

Thấy tiểu nam hài không chút do dự gật đầu, Hi Trần lẳng lẳng (ngẩn người) nhìn tiểu nam hài, cảm động mũi liền cảm thấy chua xót, nhanh như chớp trong mắt bao phủ một tầng hơi nước, các chủ tử trong vương phủ. . . . Vì sao đều đối hần tốt như vậy? Hần bắt quá là một tên nô tài, là một kẻ lừa đảo a!

Đúng rồi, lúc đó tiểu thiếu gia không phải cũng bị Nguyên ma ma đánh sao? Hi Trần vội vàng lau nhanh nước mắt, lập tức bình được lại nhét vào trong tay tiểu nam hài, kích động nói: “Tiểu thiếu gia, được cao này ngài là nên giữ lại dùng, khụ. . . . Khụ khụ. . . . Ngày đó ngài không phải. . . . Không phải cũng đã trúng vài đòn sao? Ngài mau nhanh sát được, khụ khụ. . . . Hội hảo rất nhanh. . . Nô tài. . . . Thật là cảm ơn ý tốt của tiểu thiếu gia.”

Tiểu nam hài vẫn là không thuận theo mà còn đẩy lại, ngay tại hai người đang giằng co, một đạo thanh âm chạy bộ dồn dập truyền đến, tiểu nam hài chạy nhanh đem bình được kia giấu ở đằng sau, nhưng vẫn không qua khỏi đôi mắt sắc nhọn của Nguyên ma ma.

Nhất thời bên tai hai người vang lên thét chói tai rung động trời đất của Nguyên ma ma: “Ai yêu! Ta nói là chính tiểu miêu nhi kia tha được của ta đi! Nguyên lai lại là người hài tử đáng chết này, người thật to gan, cứ nhiên lại dám bắt chước người khác làm hài tử ăn trộm a! Ta hôm nay mà không thể không hảo hảo giáo huấn người một chút thì không được!”

Hi trần vội vàng bảo hộ trước người tiểu nam hài, sốt ruột nói: “Nguyên ma ma , khụ khụ. . . . Ngài đừng đánh tiểu thiếu gia. . . . Được. . . . Là nô tài lấy. . . . Chuyện không liên quan tiểu thiếu gia. . . . Khụ. . . .”

“Hảo! Lại là người tên tiện nô tài này, chê ta ngày đó đánh người đánh đến chưa thành nghiệm có phải không? Còn muốn đến xin ta đánh người sao? Đừng tưởng rằng người che chở tên ách ba (cầm điếc) này thì chủ tử hội đối người ưu đãi, ta nói cho người biết, hấn bất quá là một kẻ mà Vương gia không cần đến.” Nguyên ma ma hung dữ nói, thật không hiểu sao Vương gia lại lưu nhi tử cầm điếc không lợi ích này , hại nàng còn phải lãng phí nhiều năm nay hầu hạ nan dưỡng nan giáo tiểu chủ tử này.

“Thỉnh. . . . Thỉnh ngài đừng nói tiểu thiếu gia như vậy. . . . Vương, Vương gia hấn nói không chừng chính là bận quá. . . . Khụ. . . . Không có thời gian đến xem tiểu thiếu gia mà thôi. . . . Nguyên ma ma. . . . Thỉnh ngài đối tiểu thiếu gia hảo một chút?”

“Hảo! Dám làm phản , một tên nam sủng đề tiện cũng dám cùng ta tranh cãi, toàn bộ trong vương phủ người là người đầu tiên, lão nương hôm nay trước hết đánh chết quỷ ho lao người, rồi sẽ giáo huấn tiểu ách tử (người cầm) này.” Nói xong liền giơ lên một cây mây thô không khỏi phản miinh gì liền liền mình hướng Hi Trần hung hãn đánh.

Hi Trần sợ Nguyên ma ma sẽ làm bị thương đến tiểu thiếu gia, liều mạng dùng thân thể gầy yếu bảo vệ hấn, nhưng tiểu nam hài lại giãy giụa thoát ra tiến lên bảo hộ Hi Trần, hấn mạnh mẽ đẩy Nguyên ma ma một cái, mà Nguyên ma ma thân thể mập mập không ngờ lại bị đẩy như vậy, nhất thời mất đi cân bằng, nhất thời lúng túng té ngã trên mặt đất.

“Ai yêu! Ngã chết ta. Đau quá a!” Nguyên ma ma khóc thét lên, trong tay nắm chặt cây mây đang định đứng lên tiểu nam hài giáo huấn, tiểu nam hài so với nàng tốc độ nhanh hơn bất lấy cánh tay cầm cây mây của nàng liền hung hăng cắn xuống.

Nguyên ma ma hoảng sợ nhìn cổ tay bị tiểu nam hài cắn đến xuất huyết, tiểu nam hài vừa cắn vừa dùng một loại ánh mắt hung ác như dã thú nhìn chăm chăm Nguyên ma ma, tựa như muốn đem nàng cắn xé đến chết, Nguyên ma ma kinh hãi đẩy tiểu nam hài ra, liền quay đầu lại nhìn hai người, vội vàng phát ra tiếng kêu thê lương, thân hình mập mập run rẩy liền nhanh chóng chạy đi.

“Khụ. . . . Tiểu, tiểu thiếu gia, ngài không có việc gì chứ? Có hay không bị đánh ?” Hi Trần không để ý chính mình bị đánh cho thân thể vết thương càng trầm trọng, cố hết sức tiến đến bên cạnh tiểu nam hài, kiểm tra trên người hấn có hay không vấn hão.

Tiểu nam hài lắc lắc đầu, ánh mắt đã không giống mới vừa rồi chính trực nghiêm túc, hấn đem bình được rơi trên mặt đất nhặt lên, bắt đầu kéo thân thể suy yếu của Hi Trần, dẫn hấn đến tấm phòng chính mình.

Vừa đến trước cửa tấm phòng của tiểu thiếu gia, Hi Trần liền đứng im lặng hồi lâu chân không dám tiến lên, tiểu nam hài khó hiểu nhìn hấn, Hi Trần lại cúi đầu bỗng chốc nở một nụ cười ngượng ngạo, nhỏ giọng giải thích : “Tiểu thiếu gia. . . . Nô tài. . . . Là hạ nhân. . . . Không thể đi vào. . . .”

Cũng không quản Hi Trần như thế nào giải thích, tiểu nam hài đem Hi Trần kéo vào trong phòng của mình,

một đôi tay nhỏ bé mặc kệ Hi Trần như thế nào ngăn lại, vẫn cố hết sức mà đem xiêm y vải thô dơ bẩn của hắn cởi xuống, rồi mở bình dược ra, muốn thay Hi Trần thương dược.

Hi trần vội vàng kích động ngăn cản, “Tiểu thiếu gia. . . Không cần. . . Khụ. . . Khụ. . . Thương của nô tài. . . Không có gì đáng ngại. . .” Tiểu thiếu gia vẫn đến gần hắn, lấy dược cho hắn, đã là ân huệ rất lớn, hắn nào có thể tái làm cho tiểu thiếu gia tự mình thay hắn chữa thương đâu?

Nhưng tiểu nam hài lãnh nhần trùng, liền làm cho Hi Trần nhát gan rụt lui cổ, ánh mắt của hắn . . . Cùng Vương gia cũng thật giống. . . Đều lãnh đặc dọa người. . . Hi trần ở trong lòng nhát gan thâm thì.

Thừa dịp Hi Trần cúi đầu ngăn người hướng tới, tiểu nam hài bắt đầu lấy một ít thuốc mỡ liền hướng nơi vết thương đang chảy máu của Hi Trần mà bôi lên, Hi Trần đau đến các ngón tay đều nắm chặt đến mức trắng cả, vẫn là cắn chặt răng không dám bật ra một tiếng.

Về sau mỗi ngày, Hi Trần luôn nhìn thấy tiểu thiếu gia diện vô biểu tình (mặt không chút thay đổi) luôn luôn đến đây, chung quy vẫn là im lặng như vậy nhưng lại lộ ra ánh mắt hết sức cô độc tịch mịch, mà mỗi khi hắn nhìn đến tiểu thiếu gia, liền một cổ chua xót trong lòng tuôn ra , hắn rất quen thuộc ánh mắt kia, khi còn bé bởi vì trước đây mỗi lần hắn chịu đói hay bị đánh thì thường lui vào trong sài phòng khóc, mà ma tới thăm hắn nhìn đến cũng là ánh mắt này, tiểu thiếu gia nhỏ như vậy. . . Hắn cũng chỉ là. . . Cần đến người quan tâm. . .

Cứ như vậy, trong Đông Sương viện tại Duệ Vương phủ , hay thường xuyên nhìn đến một đại hài tử và một tiểu hài tử, dường như trên đời chỉ còn hai người bọn họ sống nương tựa lẫn nhau cùng nhau an ủi, cùng nhau giúp đỡ.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

“Vương gia, thuộc hạ đã sai người đem toàn bộ một nhà bốn khẩu Sở Thiên Nghiêu bắt về, mấy ngày nữa liền có thể đưa tới vương phủ, thuộc hạ đặc biệt đi trước để báo lại việc điều tra tìm sự thật trong nhiều ngày qua với Vương gia.” Phong Minh một đường vất vả mệt mỏi chạy trở về, ngay cả một ngụm nước cũng chưa kịp uống, liền nhắm thẳng thư phòng hướng Nghiêm Dục Phong bấm báo.

Nghiêm Dục Phong thân hình cao to tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay thon dài như cổ ý vô tình mà lật sách, dăng mi mắt lên , ý bảo Phong Minh tiếp tục, nếu Phong Minh không trở về, hắn nhưng thật ra đều đã quên tiểu đồng tay gầy yếu xinh đẹp kia.

“Sở Thiên Nghiêu khi đưa đứa nhỏ kia đến vương phủ, toàn gia liền suốt đêm chạy trốn đến Nhị thúc gia bà con xa của Sở Thiên Nghiêu ở Tứ Xuyên để trốn tránh, mai danh ẩn tích, dự tính tránh khỏi tình thế sau này, dựa vào lợi thế của Nhị thúc hắn, tại Tứ Xuyên Đông Sơn Tái khởi (đợi thời cơ trở lại) . Bất quá, Sở Ngàn Lâm kia như trước tính cách không thay đổi vẫn ăn chơi trác táng, ở Tứ Xuyên nơi nơi ăn uống phiêu đồ, lúc này mới nhượng thuộc hạ tra ra tầm tích của bọn họ, mà hài tử thay thế kia. . . Là. . . Là tiểu nhi tử của Sở Thiên nghiêu!” Phong Minh vô cùng cung kính báo cáo .

Nghiêm Dục Phong nhíu mày, trong đôi mắt hắc ửu thâm thúy, hơi thở dẫn theo một tia nghiến ngấm, tựa hồ bởi vì lời nói của Phong Minh mà khiến cho hứng thú.

“Hài tử kia và Sở Hàm Du sinh cùng ngày, hai người chính là tỷ đệ song sinh, chỉ kém một khắc , nhưng bởi vì thể tử của Sở Thiên Nghiêu tin tưởng song bào thai giữa có tiểu nhân kia nhất định là điềm xấu, mà Sở Thiên nghiêu cũng tìm thầy tướng số bói toán, nói hài tử kia hội khắc cha mẹ, bại hoại gia môn.

Cho nên Sở Thiên nghiêu chưa từng nhận thức qua hắn, cũng không cho hắn tên, từ lúc sinh ra liền lập tức đưa hắn thành người dùng để sai bảo, động đánh chửi, không cho ăn cơm, trăm phương ngàn kế nghĩ muốn đem hắn chinh tử, tất cả đều là dựa vào một vị lão nương âm thầm trợ giúp mới sống.” Phong Minh thành thật nói ra, đau lòng nghĩ, khó trách hài tử kia hội gầy trơ xương như vậy, lại tự ti lại nhát gan.

“Mà khi vừa nghe nói Vương gia muốn thú Sở Hàm Du, Sở Thiên nghiêu sợ. . . .” Phong Minh nói đến một nửa liền cầm khẩu, không dám nói thêm gì nữa.

“Nói.”

“Hắn. . . . Hắn sợ Vương gia muốn trả thù, thú Sở Hàm Du là có ý muốn tra tấn Sở gia hắn. . . . Cho nên hắn mới nghĩ đến lợi dụng hài tử kia để thay thế, nghĩ muốn. . . . Kéo dài Vương gia, nhượng bọn họ khi đó có thể cải danh hoán họ (đổi tên đổi họ), Đông Sơn tái khởi, cho nên, từ đầu đến cuối. . . . Vương gia, hài tử kia là. . . . Là vô tội!” Phong Minh có chút cấp thiết nói, hy vọng sau khi chủ tử hiểu rõ sự tình chân tướng, đừng tra tấn hài tử đáng thương kia nữa...

Nghiêm Dục Phong dâng lên một mặt cười thị ngược, cũng dám ra loại chủ ý hạ đẳng này lừa hắn, hắn thật muốn nhìn đám tương tử (người chết) làm sao Đông Sơn tái khởi.

Đột nhiên, cửa thư phòng nháy mắt bị đục một tiếng ”bính” mở ra, mang theo một đạo lớn giọng khinh lăng : “Dục Phong a! Ta đến thăm ngươi , thuận tiện dẫn theo biểu muội khổng bố của ta đến đây.”

Thật là! Cha của hắn không đứng đắn cấp tốc đem hắn gọi về nhà cũng chỉ là vì muốn đem biểu muội Phương Tình của hắn cùng nhau mang đến Duệ vương phủ, kêu nàng đến thì hảo rồi thôi! Hà tất muốn hắn chịu khổ? Làm hại cũng không có thể lại ăn đậu hủ tiểu Trần nhi vài ngày.

Phong Minh vừa nghe Phương Tình cũng đến đây, không khỏi sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ai đều biết nói Phương Tình không gặp được Nghiêm Dục Phong, giống như con bướm đối bụng nghe được hương vị của mật hoa, không để ý phía trước có bao nhiêu nguy hiểm, nàng vẫn là hội bay đến, mà Vương gia tính tình băng lãnh như diêm vương, thật đúng là không có mấy nữ tử chịu được hàn khí của hắn, chỉ có vị Phương Tình này, nhưng của cá tính nàng. . . . Thật sự là kẻ khác không dám lĩnh giáo a!

Nghiêm Dục Phong mất lạnh đảo qua Lăng Ngữ Hàn, người bị trừng như trước vẫn cười như xuân phong, thần tình đắc ý, khắp thiên hạ chỉ có hắn không sợ hàn khí phát ra từ Nghiêm Dục Phong.

“Nghe được bao nhiêu?” Ngữ khí lãnh đạm khiến người khác nghe xong không rét mà run.

“Ân. . . . Ách. . . . Cũng mới nghe được vài câu mà thôi. . . . Phong Minh nói nhỏ như vậy. . . . Người ta nghe không được rõ ràng. . . .” Lăng Ngữ Hàn dương trang ngượng ngùng đánh mắt qua loa, còn thuận tiện lăm bắm oán giận một chút.

Nghiêm Dục Phong hắn cũng không tái phản ứng, ngay từ đầu hắn liền biết thân ảnh dáo dác ngoài cửa kia nhất định là hắn, bằng nội lực không kém của hắn không có khả năng nghe không rõ ràng Phong Minh nói chuyện, nhưng hắn cũng lười đi vạch trần tội nói dối không có sức thuyết phục kia của Lăng Ngữ Hàn.

“Uy! Dục Phong, hiện tại ngươi cũng biết tiểu Trần nhi là vô tội , dự tính làm sao bây giờ a?” Lăng Ngữ Hàn tò mò cúi người ghé vào văn kiện trước bàn nhìn Nghiêm Dục Phong.

Nghiêm Dục Phong vẫn là tinh mắt che đây, không nói một câu, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa ấn bàn được chế từ cốt mộc*, nghe xong hồi báo của Phong Minh, ngày ấy Hi Trần nói chuyện không có tên, vậy ra chuyện lạ này là có thực, Nghiêm Dục Phong cười lạnh một tiếng, nguyên lai. . . . Hắn coi như là một tiểu thiếu gia đi! Một tiểu thiếu gia không được cha mẹ thừa nhận!

Không biết nên nói là hắn ngốc hay là như thế nào , bị thân nhân chính mình khổ độc nhiều năm như vậy, hắn vẫn là khẳng khái một mực nghĩ muốn che chở toàn gia bọn họ, nếu là người bình thường, có thể đã sớm thoát khỏi cái loại địa ngục này đi? Rốt cuộc là hắn không đầu óc hay là ngu ngốc? Còn si tâm vọng tưởng bọn họ hội liếc hắn một chút sao?

Nhớ tới đêm kia, đôi mắt kinh cự lại tự ti cùng thân thể run rẩy không ngừng kia, bản thân rõ ràng bị tra tấn đả sát không bằng chết, lại vẫn như cũ nghĩ muốn thay Sở Thiên nghiêu cầu tình. Kia ánh mắt trong suốt đơn thuần giống như đã từng quen biết, hắn xúc động chôn dấu xuống đáy lòng (,), nhượng hắn phá lệ lưu lại cái mạng nhỏ kia.

Bất quá Nghiêm Dục Phong lúc này như chẳng quan tâm, thái độ không chút để ý này ngược lại khiến Lăng Ngữ Hàn cùng Phong Minh sốt ruột muốn chết.

“Ai! Người mau nói a!” Nghẹn cả buổi, cuối cùng Lăng Ngữ Hàn chịu không nổi không khí trầm buồn này đành mở miệng đầu tiên.

Nghiêm Dục Phong thờ ơ liếc hai người một cái, không muốn lại bị làm phiền, hần chậm rãi đứng lên lạnh lùng rời đi, chỉ để lại hai người ngây ra như phỗng.

“Phong Minh, có đôi khi tính tình của chủ tử nhà ngươi thật sự là đáng ghét đến làm cho ta nghĩ muốn bóp chết hần.” Lăng Ngữ Hàn buồn bực không ngừng oán giận .

“Ách. . . Thuộc hạ hiểu rõ.” Phong Minh nghẹn lời không biết nên như thế nào trả lời, đành phải qua loa có lệ với Lăng Ngữ Hàn, một người là chủ tử của hần, một người là Lăng thiếu gia hần không thể trêu vào, hai bên đều là đối tượng hần không thể đắc tội, ai. . . . Hần bắt quả chỉ là một cái hộ vệ nho nhỏ. . . . Hà tất làm khó hần đi. . .

án bàn được chế từ cối mộc*: cái này ta thật hok hiểu nó là cái gì à ^^!!!

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Bên ngoài trù phòng, dưới mái hiên thấp bé, Hi Trần thận trọng mò mẫm tìm tòi, trong lòng ngập tràn hi vọng. Khi đụng đến một cái vật gì đó cong cong, bé vui vẻ nở nụ cười.

Thật cẩn thận bưng cái chén bể lên, Hi Trần khắp khả khắp khiêng đi về phía căn phòng tồi tàn, ngồi xổm trên ngưỡng cửa. Lúc này, một cơn đau buốt nơi ngực bất ngờ ập đến khiến bé ho khan không dứt, nhưng khi nhìn đến đồ ăn trước mặt, bé chợt cảm thấy bệnh trạng trong người tốt hơn rất nhiều, mệt mỏi dường như từ từ tan biến không còn dấu vết.

“Phù...ù...lát nữa...ăn cái này...sẽ không thấy lạnh...phù ù...” Khí trời dần dần giá rét, Hi Trần một bên run rẩy, không ngừng thổi khí vào hai lòng bàn tay của mình, một bên an ủi bản thân, bé không ngờ mùa đông phương Bắc lại rét buốt đến như vậy, quần áo mỏng manh trên người không ngăn được lạnh, bản tính nhút nhát khiến bé không dám mở lời hỏi xin thêm quần áo, chỉ có thể không ngừng chà xát cơ thể, hà hơi xoa dịu bản thân.

Lạnh lẽo khiến cơ thể khó chịu, Hi Trần vô thức chuyển dời chú ý đến đồ ăn trong ngực, tay trái gây xương chưa lành, vụng về vòng quanh cái chén bể, tay phải khấn trương chà xát vào quần áo dơ bẩn trên người, cẩn thận dùng ngón tay bốc vật trong bát cho vào miệng chậm rãi nhai, trong lòng tràn đầy vui sướng. Một mặt, thoả mãn hưởng thụ chút thức ăn khó khăn lắm mới kiếm được, mặt khác, dung nhan nhỏ nhắn dơ bẩn ngược nhìn bầu trời đêm, thưởng thức ánh sao lấp lánh xinh đẹp.

Trong mắt Hi Trần chợt lóe lên tinh quang, lòng chan chứa vui thích nhìn khoảng trời đêm độc thoại: “Nhũ mẫu, người xem, hôm nay Ngọc thẩm ở trù phòng thưởng cho nô tài ăn, ăn rất ngon! So với lần trước còn ngon hơn...vẫn chưa có thiu, hay bị rút...Khụ Khụ...Nhũ mẫu người yên tâm ...nô tài luôn ngoan ngoãn, thường thường đều ăn rất ít, nên lúc này...có thể đủ no một vài ngày!”

“Nhũ mẫu, ngày hôm nay...có phải là sinh nhật mười sáu tuổi của tiểu thư không? Không biết...lão gia phu nhân có hay không tổ chức yến hội rất lớn cho tiểu thư, mừng sinh nhật tiểu thư? Nô tài...ngày hôm nay...cũng ăn... đây là...lễ vật của nô tài đây...” Trong lòng Hi Trần âm thầm chúc phúc cho vị tỷ tỷ ruột là tiểu thư của mình, bởi lẽ hôm nay là ngày sinh của hai người bọn họ, nhưng bé không ngờ rằng toàn gia Sở Thiên Nghiêu đã bị bắt, đang trên đường bị giải về vương phủ.

Trước đây, chỉ cần là sinh nhật tiểu thư, trong phủ sẽ không ngại tốn kém tổ chức tiệc linh đình, lão gia sẽ mua một ít đồ vật hiếm có, kỳ lạ, chỉ để khiến tiểu thư vui vẻ, còn Hi Trần...luôn luôn trốn ở một góc xa xa, yêu thích cùng ngưỡng mộ nhìn khung cảnh cả nhà hòa thuận vui vẻ, ấm áp, cảnh tượng ấy thật từng bừng náo nhiệt. Hi Trần nhìn thấy mọi người đều cao hứng, nên cũng sẽ cảm thấy vui lây, nhưng khi nhũ mẫu trông thấy Hi Trần như vậy thì luôn khóc và bảo bé ngốc, bảo bé quá thiện lương...không hiểu được cái gì gọi là oán, cái gì gọi là hận...

Vừa chậm rãi nhấm nuốt thức ăn không có hương vị trong miệng, vừa hồi tưởng quá khứ, thói quen chỉ cần ăn một chút gì đó cũng đủ để no khiến thân thể bé dần dần không còn run rẩy.

Hi Trần nhìn lên bầu trời một lúc lâu, thấy những vì sao nhỏ nhói chớp chớp tắt, khuôn mặt vốn cao hứng thỏa mãn, dần chuyển thành cô đơn, trong giọng nói mềm mại nhỏ yếu lộ ra nghẹn ngào: “Nhũ mẫu...khụ...đúng vậy...thỉnh người phù hộ nô tài...khụ khụ.....Bị bệnh...sẽ làm không tốt việc đơn giản...sẽ làm người khác tức giận, sẽ không có gì để ăn...Nô tài còn thiếu nợ rất nhiều tiền được...Phải mau chóng khỏe mạnh...Không thể lại sinh bệnh nữa...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ nét đau khổ nhìn vết thương của bản thân không được băng bó, dường như đã biến thành màu đen và cánh tay trái bị vắn đến sưng tấy, từ xương cốt bất ngờ truyền đến từng trận, từng trận đau đốn nện vào tim, Hi Trần cau mày, theo thói quen định ở trên miệng thổi hơi, bé như thoáng thở dài, nhàn nhạt líu ríu: “Tay...nếu không khỏi...sẽ không hoàn thành được công việc mọi người giao...”

Ngữ khí chỉ lo lắng bản thân mình làm không được việc, không nghĩ đến tay của mình thực sự sắp hỏng, mà bé cũng hoàn toàn không có ý oán trách kẻ đã gây ra thương tích cho mình.

Hi Trần thì thào tự nói với bản thân, không hề phát hiện dưới bóng cây không xa ngoài phòng, Lãng Ngữ Hàn sớm ở đằng kia chăm chú nhìn bé thật lâu, khuôn mặt tuấn nhã phẳng phất vẻ thương tiếc cùng đau lòng.

“Khụ! Tiểu Trần nhi” Lãng Ngữ Hàn từ góc tối đi ra, cất tiếng gọi Hi Trần.

Hi Trần bị Lãng Ngữ Hàn bất ngờ gọi to khiến bé vô cùng hoảng sợ, chén bể trong tay thiếu chút nữa đã rơi xuống, bé lo sợ nhìn Lãng Ngữ Hàn, không hiểu vì sao người kia biết mình ở chỗ này? Mới vừa rồi... lời mình nói...Lãng đại gia cũng nghe thấy?

“Lãng, Lãng đại gia...” Vội vàng đứng lên, cung kính hành lễ với Lãng Ngữ Hàn

Từ khi gặp Nghiêm Dục Phong ở thư phòng lúc hoàng hôn, mặc dù đã muộn, Lãng Ngữ Hàn vẫn vội đến gian khách phòng nơi Hi Trần ngụ khi bị thương, không ngờ, bé cứ nhiên thừa dịp lúc hẩn rời phủ, liền lén lút trốn đi, ngay cả thương tích cũng không có hảo nữa chứ! Hẩn vốn tự hào là người quen thuộc hết tất cả mọi góc ngách lớn nhỏ ở Duệ vương phủ, vậy mà phải tìm cả buổi tối cơ hồ lật khắp vương phủ, cuối cùng ở ngoài trừu phòng nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ kia, mới lén lút theo sát bé đi tới địa phương u ám đầy mùi kì lạ này, núp ở chỗ tối quan sát Hi Trần.

Hi Trần đọc thoại, hẩn nghe không sót từ đầu tới cuối, lời bé nói đơn thuần lại tự ti, nghe xong thì trong lòng chỉ muốn phát hỏa, thậm rửa quỷ tha ma bắt bọn hạ nhân Duệ vương phủ chó cạy thể chủ chết tiệt, lại đi khi dễ hài tử đáng thương nhỏ yếu này, cộng thêm tác phong của đương gia chủ tử Nghiêm Dục Phong từ đầu đến cuối thờ ơ lãnh đạm, nếu hẩn mà quay về chậm một ngày, hài tử này không biết còn bị hành hạ thành bộ dạng gì nữa.

“Tiểu Trần nhi, ngươi ở đây làm gì?” Lãng Ngữ Hàn không còn bộ dạng ngày thường không đứng đắn cười ha ha, hẩn nhíu mi hỏi Hi Trần.

“Hồi bẩm Lãng đại gia, nô tài đã làm xong việc rồi...mới trở về nơi này nghỉ ngơi...Khụ...” Nghe ngữ điệu của Lãng Ngữ Hàn tràn đầy tức giận, Hi Trần chỉ cho rằng hẩn không thích uest ở nơi đây, thoáng lùi lại mấy bước, thân thể tận lực co rút không cho mùi khó ngửi trên người mình lan ra xung quanh, bé cung kính làm theo quy củ Hà đại nương dạy cúi đầu đáp lời, Hà đại nương đã giáo huấn bé không ít về cấp bậc, lễ nghĩa...

.

Lãng Ngữ Hàn tức giận nói: “Nghỉ ngơi? Ngươi ngủ ở đây? Ai bảo ngươi ngủ chỗ này hả? Đây là chỗ để cho con người ngủ sao? Bốn phía âm phong gào thét, lại vừa bắn vừa thổi, ta xem cấp cho quỷ ngủ còn kém xa!”

(âm phong: gió lạnh) (://quymonquan.wordpress.com/m/%E1%BB%A5c-l%E1%BB%A5c-dam-m%E1%BB%B9-hoan/lien-tinh/” t “_blank)

“Khụ khụ...Hồi bẩm Lãng đại gia...nô tài vẫn luôn ngủ nơi này...chỉ có...mấy ngày bị thương...” thanh âm Hi Trần càng nói càng nhỏ.

.
Từ ngày đầu tiên bé đến đây, không ai muốn đặt chân vào nơi này dù chỉ một bước, tất cả mọi người đều ngại nơi này là chỗ ở của súc vật, vừa bẩn lại vừa thối, chỉ cần tới gần đều cảm thấy thân thể của mình bị làm bẩn, nhưng bé lại nghĩ chỉ cần sắp xếp một hồi thì sẽ thơm mát, gọn gàng, có thể ngủ được, bé tuyệt không nhận thấy nơi này bẩn thối...

.
Lăng Ngữ Hàn nhất thời minh bạch, vì sao lúc sáng sớm mỗi ngày hắn rời khỏi khách phòng giúp Hi Trần thay được, không bao giờ nhìn thấy bé nằm trên giường, mà là co rúm lại trong góc run rẩy, thân thể hoảng hốt nhìn ra ngoài cửa, dường như sợ có người phát hiện mình ở trong phòng. Nhất định bé cho rằng vì thân phận chính mình bẩn tiện không có tư cách ngủ ở nơi sạch sẽ, thơm mát này!

.
“Người cầm cái gì trên tay vậy?” Thấy Hi Trần gắt gao ôm khư khư cái chén bể, liếc thoáng qua thấy trong bát kia có vật gì đó màu trắng rõ rệt từng khối từng khối, Lăng Ngữ Hàn lộ ra vẻ mặt ghê tởm hỏi.

.
“Hồi bẩm Lăng đại gia, này...đây là...cơm tối của nô tài.” Hi Trần buông xuống một nửa suy nghĩ, giả vờ không phát hiện biểu tình chán ghét của Lăng Ngữ Hàn, có chút tự ti mà ôm chặt cái bát hỏng vào trong ngực, dường như sợ sẽ làm rơi.

.
Hi Trần hiểu đồ vật bản thân ăn so với thức ăn của người hầu trong nhà cách biệt một trời một vực nhưng bé cũng không cảm thấy cơm của mình khó mà nuốt trôi, nhũ mẫu đã nói, chỉ cần là thứ do sức lao động chân chính đổi lấy, đều là mỹ thực bậc nhất trên đời.

.
“Cơm chiều?”

.
“Vâng! Là Ngọc thẩm ở trù phòng thưởng cho nô tài, bây giờ trời lạnh. . . . Khụ khụ. . . . Cháo liền kết thành một khối lớn, nô tài lại đem nó làm thành từng tiểu khối tiểu khối, có thể từ từ ăn. . . . Khụ. . . . Ăn được vài ngày đấy!” Hi Trần vui vẻ mà hướng Lăng Ngữ Hàn giải thích .

.
Lăng Ngữ Hàn ghen hòng trợn mắt nhìn Hi Trần xem cái thứ kỳ dị kia như bảo bối, tuy rằng nó đã kết thành khối, nhưng y chỉ nhìn ra được là bát “cháo” đó trừ nước ra vẫn chỉ là nước, căn bản nhìn không thấy phía trên có gạo, loại đồ vật này bé cũng có thể ăn đến cao hứng như vậy? Cho heo ăn nó còn muốn phát giận ấy chứ! Hơn nữa ăn vật này sao có thể no?

.
Đường đường một Duệ vương phủ cư nhiên cho đứa nhỏ gầy yếu ngủ ở loại địa phương quỷ quái này, còn ăn loại thức ăn ghê tởm như vậy? Hắn bắt đầu nghi ngờ trong mấy ngày bé bị thương, hạ nhân trong phủ nhất định là chưa từng cho bé chút đồ ăn bình thường, bằng không sao bé có thể đem cái bát ghê tởm kia không ngừng coi như bảo vật.

.
“Trần nhi, đưa cái bát đó cho ta.” Lăng Ngữ Hàn ở trong lòng đem Nghiêm Dục Phong mắng hàng ngàn, hàng vạn lần, hắn nhất định bắt tên khốn kia đứng dậy nhìn xem vật Trần nhi ăn là những thứ không thể dùng này.

“Lăng, Lăng đại gia. . . . Có phải nô tài làm sai chuyện gì hay không? Nô tài hướng ngài xin lỗi, dập đầu. . . . Thực xin lỗi, van cầu ngài. . . . Đừng giận nô tài được không? Nô tài. . . . Khụ khụ. . . . Nô tài sẽ cố gắng làm việc. . . . Sẽ không tái. . . . khụ. . . . vụng về tay chân làm lỡ công việc được giao. . . . Van cầu ngài. . . . Đừng nóng giận. . . . Khụ khụ. . . .” Hi Trần hấp tấp quỳ xuống hướng Lăng Ngữ Hàn liếc mình dập đầu xin lỗi, không chú ý đến trán của mình bị thương đang chảy máu ròng ròng, bé thật sợ đến cực điểm, sợ Lăng Ngữ Hàn sẽ đem cơm chiều duy nhất của mấy ngày sau đoạt đi.

“Ai. . . . Người đừng dập đầu nữa, vết thương sẽ không có hảo đầu! Người hiểu lầm ý tứ của ta, ta không có giận dữ với người, ta là muốn người đừng ăn cái đồ vật này nữa, vì ta muốn dẫn người đi ăn thức ăn ngon hơn!” Lăng Ngữ Hàn vội vàng đem Hi Trần kéo lên.

“Không, không cần. . . . Nô tài có thể ăn cái này. . . . Khụ. . . . cái này ăn tốt lắm. . . . tạ ơn Lăng đại gia. . . .”

Lăng Ngữ Hàn nhìn chằm chằm trong bát còn hơn phân nửa đồ vật, châm biếm nói: “Người nói ăn ngon? ! Ta xem người cũng mới ăn hai khẩu! Còn lại sao không ăn hết?”

Hi Trần lắc lắc đầu, thỏa mãn mở miệng nói: “Hồi bẩm Lăng đại gia, nô tài đã ăn no, còn lại là. . . . Khụ. . . . Nô tài giữ lại, còn có thể ăn được vài ngày nữa!”

Trong lời nói tràn đầy ngữ khí vui sướng, vừa nghĩ đến vài ngày sau không cần chịu đói, Hi Trần liền cảm thấy thực cao hứng, thực thỏa mãn .

Lăng Ngữ Hàn kinh ngạc, tiểu gia hỏa này. . . . Thật sự không phải người! Chỉ ăn hai tiểu khối như vậy liền no rồi? Bé đã nhận loại đối xử vô nhân đạo như vậy, cư nhiên còn thực cao hứng? Bé rốt cuộc có biết hay không một người bình thường sống như thế nào? Dù ngay cả bách tính bần cùng khổ nhất cũng sẽ có thanh chúc rau dại vân vân, ăn uống so với bé còn tốt hơn!

(thanh chúc rau dại: chắc là cháo trắng)

Lăng Ngữ Hàn phần nộ nổi gân xanh đầy trán, quên đi! Ngày mai, hẳn nhất định sẽ xử lý chuyện này, bất quá vừa nghe đến tiếng ho khan đầy ẩn nhẫn của Hi Trần, hẳn mới nhớ tới mục đích đến nơi này, “Tiểu Trần Nhi, trả lời câu hỏi của ta, người không cần dùng nhiều quy củ như trả lời Vương gia nhà người, ta hỏi người, thương thế của người đã đỡ chưa?”

Đong một câu hỏi Lăng đại gia, tây một câu bẩm Lăng đại gia, hẳn sẽ nhanh bị khẩu lệnh khó chịu này phiền đến chết.

Hi Trần nghe vậy có chút sợ hãi, liền co thân mình lặng lẽ kéo dài khoảng cách lúc này với Lăng Ngữ Hàn, tay phải vô thức kéo ống tay áo của tay trái bị thương, dường như muốn che khuất bàn tay xấu xí kia, bé cung kính trả lời : “Hồi bẩm Lăng. Lăng đại gia, vết thương của nô tài đã đỡ nhiều rồi, không có việc gì cả.”

“Phải không? Để ta xem xem.” Lăng Ngữ Hàn thuận thế nắm lấy cánh tay gầy như que củi của Hi Trần , liền mở ra ống tay áo muốn kiểm tra.

.
Hi Trần vội vã rút tay ra, lại lùi về sau vài bước, che tay áo, lắp bắp mở miệng: “Lăng, lăng đại gia. . . .
Nô tài. . . . Thật sự hảo. . . .”

.
“Hừ! Ta tin mới là lạ!”

.
“Thực, thật mà. . . . Lăng đại gia. . . . A. . . . !” Còn định giải thích thì Hi Trần đã bị Lăng Ngữ Hàn kéo đến, nhanh chóng xốc ống tay áo của bé lên.

.
“Chết tiệt! Người còn dám nói người đã hảo, trên này là cái gì? Trang sức sao? Thân mình còn nóng như vậy, không lẽ người phải đem chính mình giết chết mới bằng lòng phải không?”

.
Vừa thấy vết máu ghê người trên cánh tay Hi Trần, lại nắm lấy cánh tay trái, chỉ nghe được tiếng kêu rên thống khổ của bé, đem ánh mắt chuyển qua cánh tay trái vô cùng thê thảm kia, Lăng Ngữ Hàn không khỏi kinh ngạc! Lúc trước thật vất vả nổi lại xương bị gãy, hiện giờ lại thành ra thê thảm như vậy, bị thương so với lúc trước càng nghiêm trọng hơn, nếu để chậm một hai ngày nữa, chỉ sợ tay này cũng sẽ giống như chân bé đều hỏng!

.
Lăng Ngữ Hàn nhìn không được mà lớn tiếng mắng chửi, mới ước chừng có vài ngày mà thôi, tiểu gia hỏa này lại có thể bị hành hạ đến toàn thân đầy vết thương, người trong vương phủ này cũng thật có thiên phú ngược đãi người!

.
“Thưa, thực xin lỗi. . . . Lăng đại gia. . . . Ngài đừng nóng giận. . . .” Hi Trần bị ngữ khí hung ác của Lăng Ngữ Hàn làm sợ tới mức run bần bật, bé lắp bắp nói không nổi.

.
“Người! Quên đi, đi theo ta!” Lăng Ngữ Hàn đem cái chén bể trong tay Hi Trần ném xuống đất, không hề giải thích kiên quyết kéo Hi Trần rời khỏi căn phòng nhỏ tồi tàn này.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

“Phang!”

.
Lăng Ngữ Hàn nổi giận dùng dùng đẩy cửa tấm phòng của Nghiêm Dục Phong ra, tức tối cùng hùng hổ bước tới, cố sức nắm chặt tay Hi Trần kéo theo sát bên mình.

.
Nghiêm Dục Phong nghiêng người dựa vào chiếc ghế thái sư* bên cửa sổ, một tay gác lên trán tựa như đang tập trung suy nghĩ, ánh trắng nhu hòa phủ lên khắp người khiến cho y thoát nhìn giống hệt một bức tượng bằng băng tuyết được chạm khắc tinh xảo, hắc mâu tà mị thâm trầm như muốn hút lấy hồn phách người khác, làm người ta không kìm nổi mà rơi vào hố sâu không đáy.

Hắn đối với việc Lăng Ngữ Hàn bất ngờ xông vào y đường như cũng không kinh ngạc, chỉ đơn giản nâng tầm mắt, liếc Lăng Ngữ Hàn một cái, liền đem mục quang thu hồi.

“Uy! Người đứng là cái đồ vô huyết vô tâm, người tự nhìn Tiểu Trần Nhi xem, hắn mới tới chỗ này chưa được bao, đã bị tra tấn thành phế nhân! Hắn rốt cuộc là thiếu người cái gì? Cho dù hắn thật sự thiếu nợ người, khi hắn đến đây thì từ ngày thứ hai liền ngày đêm làm việc, cho tới đêm kia người tàn nhẫn mà giày vò hắn đến gần chết như vậy, cũng có thể xem là đã trả hết nợ cho người rồi! Huống chi chọc tới người là Sở Thiên Nghiêu, cũng không phải Tiểu Trần Nhi! Người có giận cũng phải cũng phải đem mũi dùi hướng đúng người chứ!”

Lăng Ngữ Hàn vừa thấy bộ dạng như không liên quan đến mình của Nghiêm Dục Phong, nộ khí càng sôi trào, kéo Hi Trần xông lên phía trước, đi tới án thư của Nghiêm Dục Phong chửi bới không ngừng.

Bàn tay nhỏ bé của Hi Trần gắt gao nắm lấy y phục cũ nát trên người, liếc mắt một cái trộm nhìn Nghiêm Dục Phong, phát hiện người kia đang lạnh lùng liếc mình, vội vàng luống cuống quỳ xuống, sợ hãi mở miệng: “Nô. . . Nô tài xin thỉnh an Vương gia. . .”

“Ai! Còn thỉnh cái gì an hử? Ta mang người tới là muốn chất vấn hắn, không phải cho người vội thỉnh an hắn, mau đứng lên cho ta.” Lăng Ngữ Hàn không kiên nhẫn mà đem Hi Trần kéo lên.

“Người có nói hay không, người đối Trần nhi rốt cuộc tính toán cái gì? Ăn là thứ ngay cả heo cũng không buồn liếc mắt, so với hạ nhân nhà người còn không bằng, đem thức ăn thiu không thể ăn làm cơm thường ngày, còn để hắn ở tại căn phòng rách nát ở Bắc viện, ngay cả cái giường và chăn đều không có, còn có quần áo hắn mặc, đều rách nát thành như vậy, lại ngày nào cũng như ngày nào chỉ có một bộ, ngay cả đôi giày nhỏ cũng không có, người có biết hay không hiện tại sớm đã vào mùa đông ? Người muốn hắn chết cóng sao? Còn nữa! Ta rất vất vả mới chữa thương và trị bệnh cho hắn xong, vậy mà chỉ vài ngày sau, thương thể của hắn so với trước kia càng nghiêm trọng hơn, đây rốt cuộc là cái ý gì? ! Người thật sự muốn đem tay hắn phế đi hử?”

Lăng Ngữ Hàn lòng đầy căm phẫn mà nắm cánh tay Hi Trần, xốc ống tay áo bé lên để Nghiêm Dục Phong thấy rõ ràng trên người Hi Trần là vết thương khó coi cùng với cánh tay bị gãy nghiêm trọng.

“Nếu người thật sự chán ghét hắn như vậy, thì người hãy dứt khoát giao hắn cho ta, ta đem hắn về nhà ta, tránh làm người gai mắt.” Lăng Ngữ Hàn thấy phía sau Hi Trần vừa nghe đến hai chữ “chán ghét”, thân hình thoáng khẽ chấn động

Hi Trần khiếp sợ vươn cánh tay nhỏ bé dè dặt níu góc áo Lăng Ngữ Hàn, ôn nhu cùng ân hận nói: “Lăng đại gia. . . . Khụ. . . . Thực xin lỗi. . . . Ngài đừng nóng giận được không? Hết thấy. . . . Đều là lỗi của nô tài. . . . Là nô tài đáng chết. . . . Van cầu ngài. . . . Lăng đại gia. . . . Không nên cùng Vương gia cãi nhau được không?”

Lăng Ngữ Hàn căm giận hừ một tiếng, quay phắt đầu...Chằm chằm nhìn thẳng nam nhân tuần dật lạnh lùng trước mắt, mà Nghiêm Dục Phong cũng vẫn không cất tiếng, đôi mắt thâm thúy, băng lãnh lặng lẽ quan sát dáng người nhỏ gầy trước mặt, Hi Trần càng run rẩy, chỉ nghĩ là Vương gia chê tay bé bỏng, tự ti lặng lẽ lại đem tay đang níu y phục Lăng Ngữ Hàn rụt lại.

.
Hi Trần níu chặt vạt áo của mình, quỳ xuống hoảng sợ nói: “Vương gia. . . . Thực xin lỗi. . . . Nô tài không phải cố ý. . . . muốn làm ngài cùng Lăng đại gia sinh khí. . . . Van cầu ngài. . . . Khụ. . . . Đừng đuổi nô tài đi được không? Ngài để nô tài lưu lại chuộc tội. . . . Được không? Van cầu ngài. . . . Đừng đuổi nô tài đi. . . . Nô tài sẽ cố gắng làm việc. . . .”

.
Nghiêm Dục Phong nhìn thân ảnh kia tựa như đã quen, nhin không được đứng dậy thông thả đi đến bên cạnh Hi Trần, ngửi thấy trên người bé mùi bùn, mùi mồ hôi cùng mùi máu khó chịu, không khỏi khẽ nhủu mày, khóe miệng khép mở bật ra một câu: “Đi theo ta.” Nói xong liền hướng ra phía ngoài đi thẳng.

.
Hi Trần ngây ngẩn trong chốc lát, bé quay đầu nhìn về phía Lăng Ngữ Hàn, Lăng Ngữ Hàn cũng không hiểu ẩn ý của Nghiêm Dục Phong, chỉ nói: “Người hãy đi theo hần xem! Xảy ra chuyện liền gọi ta là được.”

.
“Vâng. . .” Hi Trần gật gật đầu, vội vàng đứng dậy cố hết sức bước từng bước khó khăn theo sát Nghiêm Dục Phong đằng trước.

.
Hi Trần thở phì phò khắp khiêng chạy theo sau nhịp bước thông thả của Nghiêm Dục Phong, cuối cùng đến một cái sân, sau khi vượt qua mấy hành lang dài thì tới một gian phòng, bên trong dường như nghe được tiếng nước chảy róc rách, đi vào sâu hơn, nhìn thấy một dục trì rộng rãi to lớn đầy nước đang bốc lên từng tầng khí mỏng ẩm áp, tựa hồ có thể chứa được vài chục người, mà bên kia dục trì là vách núi hoàn toàn tự nhiên, phía trên là nước suối cuộn cuộn không ngừng tuôn vào trong hồ.

.
Hi Trần mở to đôi thủy mâu hắc bạch phân minh, ngây ngẩn mà nhìn khung cảnh bồng lai này, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, thán phục không ngớt mà nhìn bốn phía xung quanh, hoàn toàn không biết nam nhân dẫn bé đến đây đang như có như không quan sát bé, thật lâu sau, Nghiêm Dục Phong mới lạnh lùng mở miệng: “Xem đủ chưa?”

.
Bị đạo lãnh ngữ kia gọi hoàn hồn khiến Hi Trần nhất thời xấu hổ muốn chui xuống lòng đất, khẽ lẩm bẩm : “Vâng, thực xin lỗi, Vương gia. . . . Nô tài. . . . Không phải cố ý.”

.
Thực mất mặt, giống như kẻ quê mùa chưa từng thấy qua khung cảnh xa hoa mỹ lệ mà nhìn chằm chằm vào bể tắm sạch sẽ nhà người khác, Vương gia nhất định là muốn cười nhạo mình sao?

.
“Cởi quần áo, tắm rửa.” Nghiêm Dục Phong cũng không quản Hi Trần đang bị chôn vùi trong mớ suy nghĩ xấu hổ, lạnh giọng mở miệng.

.
Hi Trần thoáng sợ run, Vương. . . . Vương gia là muốn mình ở chỗ này tẩy sao? Nhưng. . . . mình là hạ nhân. . . . Không nên ở chỗ này tẩy, ngay cả nhà tắm của hạ nhân vương phủ mình cũng không có tư cách sử dụng, huống chi là cái dục trì to lớn tràn ngập hương khí này.

.
“Vương gia. . . . Nô tài đi. . . . đến sau núi tẩy. . . .” Hi Trần khiếp sợ liền xoay đi .

Vương gia nhất định là chê thân thể mình bẩn thối nên mới có thể kêu mình đi tắm phải không? Từ sau đêm thị tắm kia, vẫn không một lần tẩy hay tắm, nhiều lắm chỉ có lúc Lăng đại gia giúp bé rửa sạch miệng vết thương, chà lau sơ qua một chút (Mèo: aka trộm ăn đậu hủ), tính toán. . . . Cũng đã mười ngày qua không tẩy hay chân chính tắm

.

Mỗi ngày phải làm rất nhiều công việc nặng nề thấp kém không ai chịu làm, lúc nào cũng nhuốm mùi thối, Hi Trần biết mùi trên người mình rất khó ngửi, cứ thử nhìn các hạ nhân trong phủ khi trông thấy bé từ xa liền có bộ dáng khinh thường che mũi rời đi thì hiểu.

.

Cánh tay dài của Nghiêm Dục Phong liền nắm quanh cổ tay Hi Trần, “Ở chỗ này tẩy.”

.

“Nhưng. . . . Nô tài. . . . Thực bẩn. . . . Không thể dùng nước ở đây. . . . sẽ bẩn mất. . . .” Hi Trần tự ti bất an mà nhìn bốn phía, vẫn sợ hãi không dám động thủ, nếu bị Hà đại nương biết, nhất định sẽ có một trận đánh đập thừa sống thiếu chết.

.

Nghiêm Dục Phong không kiên nhẫn, bàn tay to trực tiếp xả hạ dây lưng buộc bên hông Hi Trần, dờ hai ba cái bố y đơn bạc rách nát trên người bé toàn bộ liền rơi xuống đất, Hi Trần sợ tới thất kinh, luống cuống tay chân, đôi môi băng lãnh của nam nhân thốt lên một câu: “Muốn tự mình làm hay là ta động thủ?”

.

Khó xử lại do dự, Hi Trần biết chính mình dù có trốn tránh như thế nào cũng vô dụng, sợ hãi mà mở miệng: “Hồi bẩm. . . . Bẩm Vương gia. . . . Nô tài. . . . tự mình làm.” Bất đắc dĩ mà lấy cánh tay nhỏ gầy che phủ thân thể xấu xí của mình, nhìn bốn phía xung quanh như muốn tìm vật gì.

.

“Thỉnh, xin hỏi vương. . . . Vương gia. . . . nơi này. . . . Có thể có nước lạnh?” Tìm khắp không thấy, bất đắc dĩ hết sức, Hi Trần buộc lòng quay đầu hỏi Nghiêm Dục Phong.

.

Chả lẽ tiểu đông tây này muốn trong ngày đầu đông lạnh lẽo hui quạnh dùng nước lạnh lau người? Hải tử kia thân còn đang bệnh nặng có thể chịu đựng được nước lạnh sao? Nghiêm Dục Phong hướng băng mâu hàn lãnh về phía Hi Trần, lạnh lùng mở miệng: “Không có!”

.

Hi Trần yên lặng cúi đầu, không. . . . Không có nước lạnh a. . . . Kia. . . . Vương gia là muốn mình. . . . dùng nước trong hồ sao? Nhưng nước đó chắc chắn là nước ấm mà? Mình không nên dùng nó.

.

“Người tẩy hay không tẩy?” Khẩu khí lạnh như băng lý đã ẩn chứa một tia tức giận.

.

“Tẩy. . . . Nô, nô tài tẩy. . . . Vương gia. . . . Ngài đừng sinh khí. . . .”

.

Cầm giác được nam nhân đã bắt đầu không còn kiên nhẫn, Hi Trần cuống quýt cầm chiếc gáo múc nước đặt cạnh hồ lên, lấy một gáo nước, liền hoảng sợ tránh vào góc, cẩn thận vốc nước chà xát thân thể tự mình tắm rửa, chỉ sợ làm bẩn dục trì kia

.

Không biết từ khi nào, Hi Trần đang chuyên tâm tẩy thì phía sau nam nhân tà mị cao lớn toàn thân đã trần trụi tiêu sái đi đến, cánh tay duỗi ra liền đem Hi Trần gầy đến chỉ còn da bọc xương xóc lên.

Hi Trần nhất thời kinh suyền, hoảng sợ mở lớn hai mắt nhìn tình thế của cả hai, cả người bé “treo” trên tay Vương gia, phía sau lưng kề sát thân thể người bên cạnh, cả người còn chưa hoàn toàn tắm rửa sạch sẽ, đến nỗi có chút dơ bẩn theo dòng nước dính lên người Vương gia, lúc này bé mới chú ý tới Vương gia cũng đồng dạng xích lõa đến không còn một mảnh vải, Hi Trần hoang mang giãy dụa, nhưng khí lực của gà con sao có thể chống lại được cánh tay sắt thép của nam nhân.

(kinh suyền: thở gấp, thở hổn hển)

“Bẩm, thực xin lỗi. . . . Vương gia. . . . Ngài có thể. . . . thả nô tài xuống dưới? Nô tài làm bẩn. . . . thân thể ngài mất. . . .” viên mắt Hi Trần rưng rưng khẽ nói, bé đối với việc thân thể không sạch sẽ của mình làm bẩn Vương gia cảm thấy thập phần áy náy, dựa vào thân phận thấp hèn của bé, sao có thể làm bẩn Vương gia tôn quý!

Nghiêm Dục Phong không nói, tự ý ôm Hi Trần hướng dục trì đi đến, mang tiểu hài tử này ngồi xuống ở cạnh hồ, lại tự mình với vào trong ao, một tay cầm lấy gáo nước đầy nhẹ nhàng đổ xuống đầu Hi Trần. (Keng: sắc chết trắng nhỏ T^T)

Hi Trần thụ sủng nhược kinh nhìn hàng động của nam nhân, Minh. . . . mình là hạ nhân hèn mọn, sao có thể để người có địa vị tôn quý như Vương gia lại hạ thấp thân phận thay mình tắm rửa chứ! Vội vàng ngăn hành động tiếp theo của nam nhân lại, Hi Trần cất tiếng nhỏ như muỗi: “Vương, Vương gia. . . . Nô tài có thể. . . . tự mình tẩy mà.”

“Câm miệng!” Một lời rét lạnh làm Hi Trần sợ tới mức câm như hến, không dám có nửa phần hành động mù quáng.

Đợi bé tự tẩy hảo, chỉ sợ trời đã sáng, y cũng không có thời gian rảnh rồi chờ, Nghiêm Dục Phong lặng im không lên tiếng, bàn tay to cường ngạnh ở trên tóc Hi Trần làm ướt rồi quét chút hương tinh (chắc tương tự xà phòng ha các nàng), động tác tuy dùng sức nhưng lại không mất ôn nhu nhàn nhã mà tháo gỡ những sợi tóc rối, Nghiêm Dục Phong khẽ cau đôi mày anh tuấn, sợi tóc trong tay không mềm mại tựa như một đồng rơm rạ khô héo, không khí xung quanh đầy vẻ trầm lắng, thân mình gầy như que củi so với trước kia thương tích nhiều hơn vô số, khuôn mặt tuấn tú phát lạnh, xem ra. . . . Hạ nhân trong phủ thật là lớn mật!

Gội sạch mái tóc của Hi Trần, Nghiêm Dục Phong cầm lấy mộc hương bắt đầu thoa lên thân thể Hi Trần, Hi Trần ngượng ngùng bất động ngồi bên cạnh hồ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhiễm thương một tầng đỏ ửng, tùy ý bàn tay to của Nghiêm Dục Phong bắt đầu từ trán, mặt, mũi, môi, đến cổ, trước ngực, sau lưng, cánh tay của bé, tuy rằng động tác không tính là ôn nhu, nhưng mỗi khi đụng tới miệng vết thương đang bong da tróc thịt của Hi Trần, thì luôn tận lực nhẹ nhàng không làm đau bé.

Nhìn đến cánh tay kia cơ hồ hoàn toàn gầy, trong mắt Nghiêm Dục Phong lại hiện lên một tia áy náy cùng hối hận, động tác trong tay càng ôn nhu, tựa như sợ chạm đau Hi Trần.

Loại này động tác làm cho nội tâm nhỏ bé của Hi Trần trong nháy mắt xuất hiện một loại cảm giác không biết gọi tên, từ trước đến nay chưa từng có ai đối với bé tốt như vậy, đã lớn ngần này, đây là lần đầu tiên bé được tắm nước nóng. . . . Ôn thủy xoa dịu thân thể hơn mười năm lạnh lẽo, khiến bé nhin không được muốn nín giữ khoảnh khắc ấm áp này.

Hi Trần nhân lúc Nghiêm Dục Phong vốc nước gội trên người mình, không chú ý đến tay trái đang đau, vung về mà nhẹ nhàng thu về hai tay, mò vào trong làn nước ấm áp, bé ngây ngốc mà nở nụ cười, thật. . . . nước ấm thật! Từ làn nước trong suốt trên tay, nhấp nhô phản chiếu khuôn mặt nam nhân tuần mỹ không tỳ vết.

Hi Trần nâng mắt trộm liếc nhìn Nghiêm Dục Phong, khuôn mặt băng lãnh không chút thay đổi, đôi mắt thâm thúy của y giống hệt như chủ nhân của nó, cũng lạnh lùng băng lãnh không hề có một tia nhân khí.

Vương gia. . . . sẽ tức giận. . . . Mình là cái nô tài dê tiện, lại vì lão gia tiểu thư mà lừa y, y nên đem mình thiên đao vạn quả*, ngũ mã phanh thây*, nghe nói đắc tội hoàng thân quốc thích kết cục đều là như vậy. . . . Nhưng trừ bỏ một đêm tra tấn kia ra, thời điểm khác vương gia thật sự đối với mình tốt đến mức không thể hơn được nữa, Vương gia. . . . Vì cái gì lại đối với mình tốt như vậy?

Không phải không thấy được Hi Trần đang hồn nhiên mà lén lút nghịch nước, Nghiêm Dục Phong chỉ tà tà cười, thừa dịp lúc Hi Trần đang sững sờ, bàn tay to đã chậm rãi đi xuống khi đến bụng, khéo léo xoa nhẹ cùng thông thả tẩy trừ phân thân non nớt giữa hai chân Hi Trần, Hi Trần bối rối cấp bách mà khép hai chân muốn che giấu, lại bị y nhanh tay nhanh mắt gạt ra trước.

“Ân. . . . Vương. . . . Vương gia. . . . !” Hi Trần không có sức lực cự tuyệt động tác của nam nhân, ngay cả nơi dơ bẩn này, Vương gia vẫn ôn nhu như thế, bé thật sự không đáng được Vương gia đối đãi như vậy.

Khóe miệng Nghiêm Dục Phong giương lên một nụ cười tà, tay tiếp tục chuyển qua bên trong bắp đùi, hướng đến tiểu huyết ẩn núp phía sau, ngón tay thon dài khẽ ấn vào cánh cửa khép kín, bất ngờ bên tai lần thứ hai nghe được tiếng hít thở kinh ngạc.

“Đau không?”

Bàn tay to cường ngạnh gạt hai chân Hi Trần ra, thấp thoáng thấy hậu huyết bị thương không nhỏ, vết thương vẫn có chút rách. Đêm hôm đó nhìn thăm trạng tại hạ thân Hi Trần cơ hồ máu chảy thành sông, y biết bé bị thương rất nặng, không có khả năng chỉ trong khoảng thời gian ngắn khỏi hẳn, huống chi vật nhỏ này thừa dịp Lăng Ngữ Hàn không ở trong phủ lén lút trốn về làm việc chuộc tội, căn bản không có thời gian chăm sóc vết thương kia.

Hi Trần mím môi nín thở, nhớ lại khi đó thống khổ cùng sợ hãi như thủy triều ập đến, thân thể vì tiểu huyết phía sau cứng ngắc gắt gao co lại, tay phải nắm chặt bên sườn, sợ ngón tay nam nhân kiên quyết tiến vào, hần vội vàng lắc đầu, vẻ mặt hoảng hốt mở miệng: “Hồi bẩm Vương gia. . . . Không, không đau. . . .
. Đã không đau nữa. . . .”

Hừ! Mạnh miệng! Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt trắng bệch liền biết, vết thương này căn bản không hảo, thật không hiểu bé làm thế nào có sức lực chống đỡ nhiều ngày như vậy.

.

Nghiêm Dục Phong hạ mắt xuống đưa tay dời đi, không để ý Hi Trần thở phào nhẹ nhõm như tránh được một kiếp, y tiếp tục tẩy trừ hai chân nhỏ gầy tinh tế của Hi Trần .

.

Phút chốc, ưng nhãn sắc bén nheo lại, lúc trước khi Lăng Ngữ Hàn nói với y, y vẫn chưa nhìn kỹ. Hiện tại chính mắt nhìn thấy, phía sau xương bánh chè đùi phải của Hi Trần có một đường sẹo dài, vết sẹo xấu xí từ xương đùi đến cẳng chân vẫn chưa hoàn toàn liền lại, nhìn tình hình cũng biết, sau khi xương gãy chỉ làm chút xử lý đơn giản thôi, do có chút hiểu biết y thuật, Nghiêm Dục Phong nhìn ra được lúc ấy khi xương đùi ở chân bị gãy sẽ là cảnh tượng máu tươi đầm đìa kinh khủng thế nào. Y xoa nhẹ vết sẹo kia hỏi, “Chân, làm sao mà gãy?”

.

Hi Trần nhất thời bị hỏi, tựa như bị người khác vạch trần vết sẹo mà khó chịu, bất giác co lại cái chân khó coi dị dạng, che giấu ánh mắt ảm đạm, cất tiếng nhỏ nhỏ: “Hồi bẩm Vương gia. . . . dạ. . . Là bị lão gia. . . . Đánh gãy. . .”

.

Cái loại đau này, Hi Trần thế nào cũng quên không được, nghĩ lại kí ức lúc đó, bé chỉ biết là lão gia thực sinh khí, thực sinh khí, cầm roi hung hăng mà quát trên người bé, khi bé còn đang liều mạng xin tha thứ, trên đùi một trận đau nhức làm cho bé ngay cả khóc, cầu xin tha thứ cũng không có khí lực, thậm chí không dám quay đầu lại xem chân đang huyết nhục mơ hồ, ngay khi sắp mất đi ý thức, Hi Trần mới nhìn thấy bên ngoài nhũ mẫu vội vã gấp gáp trở về cứu mình, nếu không, bé đã sớm bị đánh đến chết .

.

“Tại sao?” Nghiêm Dục Phong nghi hoặc hỏi, sao lại ác độc như thế, cũng là hài tử của mình, cho dù không nhận, cũng không đến nỗi phải tàn nhẫn mà đánh gãy chân bé chứ?

.

Khẽ mím môi, Hi Trần ấp úng mà trả lời: “Hồi bẩm Vương gia. . . . Nô tài hồi nhỏ. . . . Nhũ mẫu lén trộm cho nô tài chút màn thầu. . . Chính là. . . . Nô tài. . . . Khụ. . . . Đem màn thầu đưa cho một vị đại ca ca ăn. . . . Sau lại. . . . Bị lão gia phát hiện. . . . Lão gia thực sinh khí. . . . Mối. . . . Đánh gãy chân nô tài.”

.

Hi Trần không phải cố ý muốn làm lão gia tức giận. . . chính là bé cảm thấy được vị đại ca mồ côi không nơi nương tựa kia hảo đáng thương. . . . Ít nhất bé còn có nhũ mẫu thương mình, nhưng đại ca ca này lại còn gắt gao ôm đại tỷ tỷ kia không nhúc nhích, cái gì đều không có. . . . Y nhất định so với bé cần màn thầu này hơn. . . . Nhưng bé không biết rằng. . . . Sẽ làm cho lão gia tức giận lớn đến như vậy. . . .

.

Nghiêm Dục Phong ngăn ra, trong đôi mắt sắc bén tựa hồ hiện lên gì đó, y bất giác nhíu mắt nhìn vết thương ở tay phải Hi Trần, không chút ngoài ý muốn nhìn thấy trên tay trừ bỏ vết quất roi mây còn có mờ nhạt một dấu răng cắn đã lâu, tim y đập mạnh loạn nhịp, trước mắt Hi Trần tựa như cùng tiểu quỷ bản thủ năm đó mơ hồ lại rụt rè hòa quyện thành một.

.

Khó trách, y luôn cảm thấy được mình đã từng nhìn thấy đôi mắt này, nguyên lai. . . . Đây chính là vật nhỏ năm đó cho dù thức ăn bị y làm hỏng, vẫn là không thay đổi dự định ban đầu một lòng một dạ muốn đưa cho y ăn, chỉ vì mấy cái màn thầu cứng như đá, cư nhiên bị thân sinh phụ thân không thừa nhận đánh

đến gãy chân, lúc ấy, hài tử này bất quá cũng mới năm tuổi mà thôi? Khi đó bé là như thế nào lần lượt chịu đựng cái loại thống khổ này, như thế nào tiếp tục sinh tồn chứ?

“Không hối hận?” Nghiêm Dục Phong cười lạnh hỏi.

Bất luận kẻ nào gặp phải loại sự tình này nhất định đều ân hận lúc đầu đã làm sai, lúc đó vật nhỏ này không nên cho y màn thầu kia, để y có khí lực chống đỡ bản thân, giữ vững ý niệm của mình, cố gắng giữ gìn mạng sống, để rồi mười một năm sau số phận run rủi đưa đến bên y người vì y mà nhận lấy tận cùng đau khổ.

Hi Trần lắc lắc đầu, bé kiên định nói: “Hồi Vương gia. . . . Nô tài không hối hận. . . . Nô tài. . . . Chỉ hy vọng vị đại ca ca kia về sau có thể tìm được người nhà của mình, như vậy. . . . vị ca ca đó sẽ không khổ sở nữa. . . .”

Cho dù thời gian có quay ngược, Hi Trần vẫn quyết định làm như cũ, bất quá là chặt đứt một chân thôi, ít nhất vẫn có thể đi, nhưng vị đại ca ca ấy mất đi người nhà, cái gì cũng không có , tính ra, đại ca ca so với bé càng đáng thương hơn.

(beta: có lẽ bé nên uống thêm Friso để bổ sung gấp DHA =.=!)

Nghiêm Dục Phong lặng im không nói, năm tuổi bị đánh gãy chân, mười sáu tuổi bị Sở Thiên Nghiêu cưỡng quyết ép buộc thay thế tỷ tỷ đưa tới vương phủ, cả đời đều bị người khác nhạo báng cùng làm nhục, mà hết thấy những điều này. . . . do tên đầu đầu sở là mình gây ra?

Mãi cho đến khi Hi Trần phát ra tiếng ho khan rõ ràng thì thần trí nam nhân mới thanh tỉnh lại, Nghiêm Dục Phong cúi đầu nhìn hai cánh tay nhỏ kia gắt gao ôm quanh thân mình không ngừng run rẩy, cơ thể ngồi ở bên cạnh ao không có gì che chắn, trên vách núi đá, gió lạnh không ngừng thổi xuống quét qua thân thể đơn bạc ướt sũng của Hi Trần, đôi môi tái nhợt sớm đông lạnh biến thành màu tím, thân mình mệt mỏi không thôi, cơ hồ nhanh chóng làm cho bé mất đi ý thức, nhưng vẫn là kiên cường mở to mắt cố gắng làm cho chính mình thanh tỉnh, vỗ nhẹ trán bé, Nghiêm Dục Phong mới phát hiện nhiệt độ cơ thể Hi Trần nóng đến dọa người.

Nghiêm Dục Phong thâm giận, vật nhỏ này. . . . Thân mình khó chịu cũng không thèm lên tiếng một cái!

Nhanh chóng đem Hi Trần ôm vào trong hồ, tẩy trừ hết bọt trên người bé, liền đem bé đặt trên bậc thềm ẩn trong nước hồ, để cho nước hồ ấm áp làm ấm lại thân thể lạnh như băng của bé, rồi sau đó xoay người sang chỗ khác rất nhanh mà tự tắm rửa.

Tắm rửa xong, Nghiêm Dục Phong bế Hi Trần gầy yếu không chút trọng lượng bên cạnh ao lên, người kia kinh hô một tiếng, giãy dụa yếu ớt muốn xuống dưới, lại bị ánh mắt băng lãnh của nam nhân trừng không dám động đậy.

Nghiêm Dục Phong cầm lấy ngoại bào của chính mình đang vắt trên giá khoác lên thân mình đơn bạc của Hi Trần, Hi Trần khiếp sợ nói: “Vương, Vương gia. . . . Nô tài chính mình. . . . Có quần áo mặc mà. . . .”

Nếu như bị người khác biết bé mặc xiêm y của Vương gia, không biết lại phải nghe bao nhiêu lời châm chọc nhạo báng, đưa tay muốn nắm lấy quần áo rách nát nằm trên mặt đất, lại bị Nghiêm Dục Phong nhanh chóng chế trụ cổ tay, mà y cũng chỉ mặc chiếc áo mỏng đơn giản, nhẹ nhàng ôm lấy Hi Trần bước nhanh hướng tới tấm phòng của mình.

Ghế thái sư: nó dèy

thiên đao vạn quả: từng xẻo =)) , hình phạt trói 1 ai đó và bắt đầu cầm dao lóc từng miếng thịt xuống, cho đến khi chỉ còn lại xương trắng =))

Ngũ mã phanh thây: cột tay, chân và cổ vào 5 con ngựa, thúc cho 5 con ngựa chạy về 5 phía, hãy tưởng tượng cái người bị bột ở giữa sẽ ra sao =)), đương nhiên bị xé thành 6 mảnh, gồm đầu, 2 tay, 2 chân, và cái thân

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Nghiêm Dục Phong tung một cước thô lỗ đá vắng cửa, tiếng vang thật lớn làm cho cái gã ở bên trong phòng vốn đang gục đầu lên bàn ngủ gả ngủ gật phải sợ tới mức nhảy dựng lên, gương mặt y vẫn còn mang theo nét uể oải, dụi dụi mắt, ậm ừ mở miệng: “Ái chà! Rốt cục đã về? Còn tưởng rằng hai người các người chết đuối ở đâu luôn rồi chứ!”

Người vừa nói là Lăng Ngũ Hàn, khi y thấy Nghiêm Dục Phong đem Hi Trần mang đến Vân Tiêu Các, y liền nhảm chán mà tiến đến trừ phòng “chọc phá” làm cho lũ hạ nhân “thừa hơi, rồi việc” phải luống cuống bận rộn, xong xuôi hết thì y chạy biến về phòng Nghiêm Dục Phong ngơ ngẩn ngồi chờ hai người trở về để giúp Hi Trần hảo hảo chữa thương, chữa bệnh, thuận tiện tìm hiểu một chút ý định của Nghiêm Dục Phong.

Nghiêm Dục Phong liếc mắt nhìn y, đem bé con ở trong lòng ngực đặt lên giường.

“Vương, Vương gia. . . . Nô tài không thể. . . sẽ làm bẩn giường Vương gia. . . .” Gian phòng này so với phòng lần trước Hi Trần bị thương ngủ lại tựa hồ không giống nhau, hẳn nhất gan nhìn quanh bốn phía, mơ hồ cảm thấy được đây hình như là tấm phòng của Vương gia, nhớ lại đêm đó trong lòng hẳn vẫn không khỏi cảm thấy kinh hãi, hẳn khiếp đảm muốn xuống dưới, sợ bản thân sẽ làm dơ cái gì đó của người ta, cũng không dám tiếp tục ở lại nơi cao quý và rộng rãi không giống các gian phòng thông thường khác này.

Một bàn tay to lớn nhanh chóng áp chế Hi Trần nằm xuống, Nghiêm Dục Phong nháy mắt ra hiệu, Lăng Ngũ Hàn liền khẩn cấp vọt tới trước giường, giống y như một tên sắc quỷ, hung hăng mở tung ngoại bào đang che phủ Hi Trần, lộ ra thân mình bé nhỏ gầy đến mức chỉ còn da bọc xương.

“Hắc hắc hắc. . . . Thật sự là cảnh xuân vô hạn, cảnh xuân vô hạn a! Ngươi xem có đúng không?” Lăng Ngũ Hàn cười đến mức nước miếng tựa như đang thi nhau chảy xuống, liếc mắt nhìn Nghiêm Dục Phong, y càng muốn ngoác mồm cười to hơn khi thấy ánh mắt của Nghiêm Dục Phong chỉ trong tích tắc đã biến thành vạn năm hàn băng bắn về phía mình.

Mặc dù không phải là lần đầu tiên phơi bày thân thể xích lõa ra trước mặt hai người này, nhưng Hi Trần vẫn giống tiểu bạch thỏ bị giật mình, sợ hãi co rút thân thể bé nhỏ nghĩ muốn tránh vào góc giường, không muốn để thân thể khó coi xấu xí của mình lưu lại trong mắt hai vị chủ tử.

“Tiểu Trần Nhi, ta là đến giúp ngươi chữa thương nga! Cũng không giống người nào đó vô tâm, vô can, vô phết*, bỏ mặc tiểu đồng tây khả ái như ngươi bị người ta khi dễ, ngươi đừng sợ a! Ta sẽ thực ôn nhu, thực ôn nhu nha.” Lăng Ngũ Hàn vui vẻ chăm chăm muốn đánh lạc hướng, làm yên lòng tiểu tử đang sợ sệt trên giường kia, cái miệng nham hiểm không quên châm chọc Nghiêm Dục Phong.

Vô tâm, vô can, vô phết: không có tim, không có gan, không có phổi => chỉ 1 con người cực kỳ vô tình.

“Lăng. . . . Lăng đại gia. . . . Cám ơn ngài. . . . Nhưng. . . . Nô tài không cần. . . . Chữa thương Lăng đại gia ngàn vạn lần không cần lãng phí được” Hi Trần sợ hãi co người cự tuyệt bàn tay dính thuốc mỡ đang lại gần của Lăng Ngữ Hàn.

“Vương gia. . . . Thỉnh ngài nghỉ ngơi. . . . Nô tài. . . . Cần phải trở về. . . .” Hi Trần trốn đông trốn tây muốn chạy khỏi căn phòng này.

“Chỗ nào cũng không được đi!”

Nghiêm Dục Phong một tay áp chế Hi Trần, tay kia đoạt Tuyệt Liên Cao trên tay Lăng Ngữ Hàn, nhanh chóng bôi lên tất cả các miệng vết thương của Hi Trần, liền ngay cả nơi tư mật phía sau kia cũng không bỏ qua.(thì mục đích của anh chính là chỗ nì còn gì, xì ‘_____’)

Khi tay Nghiêm Dục Phong đang chuyên tâm làm việc, Lăng Ngữ Hàn ở bên cạnh cảm thấy nhàm chán vì chả có gì để chơi, thế là y bèn bình phẩm Hi Trần từ đầu đến chân: “Ân. . . . Sợi tóc khô cứng không được óng ả mềm mại, khuôn mặt chỉ có làn da trắng bệch bao phủ xương cốt, không thể cảm thấy cái đẹp của da thịt , trên thân thể đầy vết sẹo, xương cốt không thuận, thân mình rất nhỏ gầy, toàn thân không có một chút thịt nào, tựa như dân đói, tứ chi so với cây gậy trúc cũng chẳng khác biệt gì mấy, làn da cũng không đủ trơn nhẵn non mềm, khi ôm sẽ không thấy thoải mái, nhìn từ đầu đến cuối thì điều tồi tệ nhất chính là cái chân phải kia, chưa tính đến vết sẹo lớn như vậy, chỉ xét riêng về dáng đi khập khiễng, ngay cả đứa nhỏ có phẩm chất kém cỏi nhất trong tiểu quan quán đại khái so với Trần Nhi còn tốt hơn.”

Hi Trần không hiểu tiểu quan quán mà Lăng Ngữ Hàn vừa nói là cái gì, chỉ biết cơ thể mình dơ bẩn xấu xí như thế này nhất định sẽ làm chủ tử chướng mắt, hấn động cũng không dám động, tận lực co lại thân mình, hốc mắt cay cay mà lắng nghe Lăng Ngữ Hàn cố ý hạ thấp, môi mấp máy, buồn bã gục đầu xuống, không dám thanh minh, chỉ có thể thì thào tạ lỗi: “Vâng. . . . Thực xin lỗi. . . .”

Hắn mỗi ngày có rất nhiều việc phải làm, không có thời gian tự chăm sóc bản thân. . . . được ăn là mãn nguyện rồi Hắn biết thân thể hắn rất khó xem. . . . Nhưng hắn không phải cố ý. . . . muốn làm bẩn mắt hai vị chủ tử. . . .

Hàn quang trong mắt Nghiêm Dục Phong chợt bắn tới người dường như không có việc gì để làm là Lăng Ngữ Hàn kia, sau đó hắn lại giả bộ làm như không thấy, hừ! Y chính là muốn cố ý chọc hắn giận đến chết, cho hắn biết cái gì gọi đau lòng.

Lăng Ngữ Hàn thần nhiên tự tay chăm sóc vết thương đang xuất huyết ở trên người Hi Trần, đồng thời cẩn thận băng bó vết thương trên tay trái, cố định hảo, không khó để nghe được tiếng kêu cực nhỏ của tiểu nhân nhi trên giường, nhìn thấy thân mình mang đầy thương tích, Lăng Ngữ Hàn không khỏi lại hung hăng trừng mắt liếc nhìn Nghiêm Dục Phong một cái, sau đó y mới bưng chén được ở trên bàn qua.

Lăng Ngữ Hàn tức giận nói: “Này! Thuốc đã sắc được một lúc, sẽ không làm bỏng miệng đâu, ngươi muốn ta uy hay là tự ngươi uy Trần nhi?”

.

Nghiêm Dục Phong đỡ Hi Trần dậy kéo vào trong ***g ngực mình, không để ý đến tiểu nhân nhi gầy yếu đang giãy dụa, nhận lấy bát, đưa tới bên miệng bé con, lặng lẽ chăm chú nhìn hắn.

“Uống được.”

Hi Trần mím môi nghĩ muốn cự tuyệt, nhưng liếc thấy nhân thần không cho phép chối từ của Nghiêm Dục Phong, do dự một hồi lâu, mới ngoan ngoãn mở miệng đem được uống hết.

“Cám ơn Vương gia. . . . Cám ơn Lăng đại gia. . . .” Hắn nhất định phải hết sức cố gắng làm việc để báo đáp ân tình của Lăng đại gia cùng Vương gia mới được. (cưng cứ làm tốt việc ở trên giường là đủ :”> *cười man rợ*)

“Được rồi, nơi này không còn chuyện của ta , chờ đến hơn nửa đêm, ta còn phải quay về ổ chăn ấm áp, ngày mai ta lại phân phó người sắc chút được cho Trần nhi uống, Dục Phong ngươi cũng phải chú ý một chút, đừng thú tính đại phát đem hắn ăn sạch, Tiểu Trần Nhi còn đang phát sốt đấy!”

Lăng Ngữ Hàn mệt mỏi ngáp một cái lớn, dặn dò xong xuôi mọi việc liền xoay người rời đi.

Trong gian phòng to lớn, yên tĩnh đến mức dường như ngay cả kim rơi trên mặt đất cũng nghe được nhất thanh nhị sở*, Hi Trần sợ sệt mở miệng: “Vương. . . Vương gia. . . Ngài. . . Ngài không cần đối với nô tài tốt như vậy. . . Khụ. . . .Được này. . . Rất đắt tiền. . . Dừng ở trên người nô tài. . . thật là lãng phí. . . Nô tài đã gạt Vương gia. . . Vương gia ít nhất có thể giết nô tài để trút hận. . .”

Nhất thanh nhị sở: nghe rõ mòn một

Nghiêm Dục Phong chăm chú nhìn cái đầu nhỏ nhắn của Hi Trần đang cúi xuống trước mặt mình, hóa ra Trần nhi còn tưởng rằng Nghiêm Dục Phong vẫn chú ý đến chuyện bé lừa hấn? Kỳ thật từ sau đêm ở bên cạnh giúp bé trị thương, hấn căn bản đã quên chuyện bé thay Sở Hàm Du giả tới đây, tiểu đồng tây đáng yêu thiện lương như vậy, trong tâm nhãn không hề lưu lại một vết tích xấu xa nào, cho dù bản thân Hi Trần có bị hấn tra tấn hành hạ đến tàn phế thì bé cũng không vì bản thân mình mà biện giải bất cứ điều gì, chỉ toàn tâm toàn ý muốn thay toàn gia Sở Thiên Nghiêu kia chuộc tội.

Tiếng nói trầm thấp từ trên đỉnh đầu Hi Trần vang lên: “Người không có sai, kẻ đáng chết là Sở Thiên Nghiêu.”

Hi Trần nghe vậy tim đập mạnh và loạn nhịp một chút, Vương gia. . . Không giận hấn sao? Nhưng. . . Ngài vẫn hận lão gia. . . Không phải ngài sẽ tìm bọn họ trả thù chứ?

Hi Trần không để ý đến mình đang trong cơn sốt cao khó chịu và toàn thân đau đớn vì thương tích, vội vàng bò xuống giường quỳ trên mặt đất, cuống cuống nói: “Vương gia, ngài đừng sinh khí với lão gia được không? Nô tài. . . Khụ khụ. . . Là nô tài tự ý thay tiểu thư giả đến đây để lừa Vương gia, hết thấy đều là lỗi của nô tài, Vương gia. . . Van cầu ngài. . . Khụ. . . Đừng truy cứu lão gia bọn họ. . . Nô tài. . . Nô tài làm trâu làm ngựa cho ngài. . . Nô tài sẽ cố gắng làm việc. . . Thay Sở gia chuộc tội. . . Vương gia. . . Van cầu ngài. . .”

Nghiêm Dục Phong dùng nhãn thần bình tĩnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang lộ vẻ vội vàng lo lắng của Hi Trần, một tay kéo hấn lên giường, chăm chú nhìn hấn, thản nhiên mở miệng: “Người có biết Sở Thiên Nghiêu với người là quan hệ gì không?”

Hi Trần nghe vậy phút chốc sắc mặt trắng bệch, thủy mâu sợ hãi đối diện với đôi mắt thanh lãnh của Nghiêm Dục Phong, từ nhãn thần kia, hấn bàng hoàng thấy được sự thật kinh khủng về thân thế của mình, cũng thấy được lão gia phu nhân cùng thiếu gia mỗi khi quay lại nhìn hấn, là ánh mắt khắc sâu khinh thường cùng kiêng kỵ, Vương gia hấn. . . Có phải hay không biết hết cả? . . . Nhưng. . . Chẳng phải là không ai biết bí mật này sao?

Do dự trong chốc lát, Hi Trần mới buồn bã rũ mắt xuống, nhẹ nhàng gạt đầu, thành thật nói ra: “Hồi bẩm Vương gia. . . Sinh mạng nô tài. . . Là lão gia ban cho. . .”

Bộ dáng khiếp sợ vẫn không dám nói thẳng sự thật rằng Sở Thiên Nghiêu cùng Quan Nguyệt Hà là thân sinh phụ mẫu của hấn, vì Hi Trần sợ khi nói ra sẽ giống như lời thầy tướng số phán: khắc cha, khắc mẹ.

“Lão đối xử với người như vậy, vì sao còn nói tốt giúp lão?”

Hi Trần cúi đầu, tiếng nhỏ như muỗi vo ve: “Hồi bẩm Vương gia. . . Đây là việc duy nhất nô tài. . . có thể giúp lão gia. . .”

Cũng là cơ hội duy nhất để thể hiện tình thân của hấn đối với bọn họ, cho dù họ không biết, nhưng chỉ cần có khả năng giúp họ, dù chỉ là một chút, muốn hấn phải lập tức chết đi, hấn cũng sẽ không chút do dự mà làm.

Nghiêm Dục Phong không nói gì, vươn ngón tay nâng khuôn mặt đang rũ xuống của Hi Trần lên, nhìn thật sâu vào đôi mắt ngây thơ, trong sáng lại mang vẻ sợ hãi, xem chừng. . . Trần nhi vẫn là người tính tình đơn thuần trước sau không đổi, chỉ là trải qua hơn mười năm bị ngược đãi cực kỳ tàn ác, đã trở nên vô cùng nhất gan và tự ti.

Xoay người cởi hài, Nghiêm Dục Phong im lặng nằm xuống.

Hi Trần nhìn động tác của Nghiêm Dục Phong, biết hấn muốn đi ngủ, vội vàng sợ hãi nói: “Vương gia. . . . Ngài. . . . Ngài sớm nghỉ ngơi. . . . Nô tài. . . . Đi ra ngoài. . . .”

Còn chưa đựng đến thành giường thân mình phút chốc đã bị kéo lại.

“Sau này, người sẽ ngủ ở đây.” Nếu ông trời đã đưa Trần nhi đến bên ta một lần nữa, bất cứ giá nào ta cũng sẽ không để hắn lại phải chịu sự ngược đãi vô nhân đạo.

“Nhưng . . . Không thể nào. . . . Nô tài. . . . Không thể ngủ trên giường Vương gia được. . . .” Hi Trần khấn trương chối từ, nếu như bị người khác nhìn thấy hắn – một hạ nhân dơ bẩn ngủ ở trong phòng Vương gia, không biết bọn họ lại sẽ nói ra bao nhiêu lời khó nghe, hắn thì không sao, nhưng hắn không thể hủy thanh danh của Vương gia.

“Bảo người ngủ thì ngủ!” Không nên nhiều lời vô nghĩa như vậy?

“Kia. . . . Kia nô tài. . . . Đi chỗ đó ngủ. . . . Được không?” Hi Trần rụt rè đưa tay chỉ chỉ vào góc phòng cách giường xa nhất, cùng Nghiêm Dục Phong tiến hành thương lượng, trước kia khi bị thương hắn đều là ngủ ở góc phòng, chính là mỗi khi Lăng đại gia đến, nhìn thấy hắn như vậy cũng chỉ nhủu mày không nói gì

Nghiêm Dục Phong lười cùng hắn cò kè mặc cả, tự ý ôm hắn vào lòng rồi nằm xuống, một tay kéo chăn gấm bao trùm trên người cả hai.

“Vương, Vương gia. . . .” Nhưng hắn thật sự không thể ngủ. Hắn còn phải. . . .

“Câm miệng! Ngủ!” Khẩu khí mặc dù thô lỗ, nhưng động tác lại rất mềm nhẹ đưa hắn kéo vào trong lòng ngực, làm cho tiểu nhân nhi gối đầu lên trên cánh tay hắn, không muốn nói thêm nữa.

“Chính là.” Cái miệng nhỏ nhắn ngập ngừng hé mở.

“Không có chính là.” Hắn nếu dám nói nhiều hơn một chữ, y nhất định sẽ điểm huyết ngủ của hắn.

Hi Trần bất đắc dĩ, đành phải im lặng, nhẹ nhàng nằm xuống, thói quen ngồi dựa vào góc ngủ của hắn sớm hình thành, đối với hình dạng thân mình duỗi dài nằm ở trên giường vẫn là không thể thích ứng, tuy rằng giường thực mềm mại, cái chăn gấm trên người thực ấm áp, trong không khí còn ngửi thấy mùi hương thật dễ chịu Nhưng tận đáy lòng hắn vẫn rất sợ hãi hoàn cảnh như vậy, huống chi bên cạnh còn có một người khiến người khác khiếp đảm — Vương gia.

Nằm một lúc lâu, Nghiêm Dục Phong cảm giác tiểu nhân nhi trong lòng ngực vẫn cứng ngắc như trước, xoay đầu phát hiện con mắt Hi Trần vẫn mở to như cũ, nhìn chằm chằm vào đầu gối của mình.

“Còn không ngủ?”

Không ngờ được câu hỏi bất chợt của Nghiêm Dục Phong, Hi Trần trả lời có chút lắp bắp: “Hồi, hồi bẩm Vương gia. . . . Nô tài. . . . Như vậy. . . . Ngủ không được.”

Mỗi ngày hắn đều bị hành hạ đến mức không thể nhắm mắt nổi, nằm ở trên giường đệm, gấm vóc xa hoa sẽ ngủ không được? nhân thần Nghiêm Dục Phong thoáng nghi ngờ nhìn về phía Hi Trần.

Rất nhanh mà liếc mắt nhìn trộm Nghiêm Dục Phong một cái, Hi Trần nuốt nước miếng, dùng thanh âm lí nhí như muỗi giải thích: “Nô tài. . . . Quen, quen ngồi ngủ. . . .”

Trước kia lúc ngủ sài phòng, trên mặt đất ngay cả rơm rạ đều không có, nếu nằm ngủ, thân thể thường thường bị không khí âm hàn thổi đến lạnh cóng không thể chớp mắt được, cho nên Hi Trần mới ngồi dựa vào vách mà ngủ, để có thể giảm thiểu tối đa sự tiếp xúc với gió lạnh, hơn nữa miệng vết thương nếu bị đè sẽ rất đau, trải qua mười mấy năm, tạo thành thói quen hắn chỉ dám ngồi ngủ.

Nghiêm Dục Phong mắt lóe tinh quang, chăm chú nhìn Hi Trần thật lâu, mới lạnh lùng mở miệng: “Tốt nhất người nên tập thành thói quen nằm ngủ.” Lập tức liền nhắm mắt không hề để ý đến Hi Trần.

Hi Trần khó hiểu nhìn về phía Nghiêm Dục Phong, nhưng y đã nhắm mắt không hề để ý đến hắn, như vậy. . . . Hắn trước tiên vẫn là chờ Vương gia ngủ thật hảo, ngủ hắn mới có thể thật nhanh rời đi.

Hi Trần mạnh mẽ chống đỡ thân thể đang phát sốt, sống chết không cho bản thân ngủ, chỉ cần mí mắt hơi hạ xuống, hắn liền lập tức ở trên đùi mình nặng nề mà ngắt một phen, không thể ngủ. . . . Tuyệt đối không thể ngủ được. . . .

Chờ đợi thật lâu sau, cảm giác được bên người truyền đến tiếng hít thở trầm ổn đều đều, Hi Trần mới rón ra rón rén mà lui đến thành giường, mỗi một động tác đều thật cẩn thận, ngay cả thở mạnh một tiếng cũng không thở, sợ đánh thức Vương gia.

Hắn sờ soạng thăm dò từng chút một, bỗng nhiên Hi Trần dừng lại vì nguyên nhân có chút khó xử, không biết làm thế nào cho phải, hẳn. . . . Không có y phục để mặc. . . . Bộ duy nhất bị Vương gia để ở hồ kia. . . . Hi Trần suy nghĩ, hiện tại đêm đã khuya, mọi người đều ngủ, nên không ai đi lại? Nếu thật nhanh chạy đến hồ, hẳn là không ai thấy được. . . .

Hạ quyết tâm đang muốn lặng lẽ rời đi, đột nhiên trên thắt lưng một cổ lực đạo mạnh mẽ kéo hắn quay về giường.

Nam nhân ánh mắt âm u chăm chú nhìn thẳng Hi Trần đang bị đặt dưới thân, tiếng nói thanh lãnh bên trong đã hàm chứa một tia hờn giận: “Muốn đi đâu?”

“Vương gia. . . . Thực xin lỗi. . . . Vương gia. . . . Nô tài đánh thức ngài. . . . Thực xin lỗi. . . .” Hi Trần sợ hãi nhắm mắt lại, chờ đợi cơn tức giận cùng sự trừng phạt của nam nhân bị đánh thức kia, nhưng chờ mãi cũng chẳng thấy cơn đau nào truyền đến, hắn sợ hãi mở mắt, phát hiện nam nhân đang chăm chú nhìn hắn.

“Muốn đi đâu?” Nam nhân hỏi lại một lần.

Hi Trần nuốt nuốt nước miếng, khiếp sợ trả lời: “Hồi, hồi bẩm Vương gia. . . . Nô tài muốn đi làm việc. . . .” Đã qua canh bốn, nếu không đi nấu nước sẽ bị đánh, hơn nữa, không thể làm cho người ta phát hiện hắn ngủ ở trong phòng Vương gia.

Nghiêm Dục Phong phóng đôi mắt băng hàn nhìn chằm chằm tiểu đồng tây dưới thân trong giây lát, sau đó hắn cười lạnh một tiếng, ngón tay thon dài ở sau đầu Hi Trần nhanh chóng ấn xuống, vừa lòng nhìn Hi Trần trong nháy mắt xụi lơ ngủ, hắn đã hạ thủ rất nặng, không ngủ chừng sáu canh giờ là sẽ không tỉnh, tuyệt đối so với mê hương Lăng Ngữ Hàn còn hữu dụng hơn.

Đem cánh tay nhỏ gầy của tiểu đồng tây trong lòng ngực cẩn thận xem kỹ, ngón tay vuốt nhẹ lên những vết cắn mờ nhạt, đôi mắt băng lãnh của Nghiêm Dục Phong trong nháy mắt tựa hồ có chút nhu hòa, giống như một làn xuân phong mơn trớn, không nắm quá chặt mà đem cổ tay chuyển đến bên môi mình hôn nhẹ.

Y luôn luôn lãnh khốc vô tình thản nhiên mở miệng, lẩm bẩm: “Đời này kiếp này, ngươi mãi mãi là người của ta. . . .”

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Khi Hi Trần朦胧 lung tỉnh lại thì đã qua ngày hôm sau, sớm đã đến giờ Dậu, sắc trời dĩ nhiên là tối đen mù mịt, bé kinh hoảng chạy nhanh xuống giường, trong đầu đang hồi hận, buồn phiền vì sao bản thân lại ngủ cả ngày, thì Hà đại nương đã lắc lắc thân hình mập mạp mạnh mẽ mở cửa vào.

Vừa thấy Hi Trần không mảnh vải che thân xuất hiện ở trong phòng Nghiêm Dục Phong, khuôn mặt của Hà đại nương lập tức biến sắc, mặt ta không nén nổi tức giận mà xông lên phía trước, một phen nắm lấy Hi Trần đá ngã xuống đất, thân mình trắng gầy nhất thời bị đánh vài chỗ hiện lên một mảnh ứ thanh.

(ứ thanh: vết bầm xanh đen)

“Hảo a! Ngươi thật là cẩu nô tài thấp hèn to gan, Vương gia vừa mới hồi phủ, ngươi lại bắt đầu phóng túng như vậy, cả gan bò lên giường Vương gia ư? Cư nhiên còn dám để mình ngủ thẳng đến bây giờ? Ngươi tưởng buổi tối hầu hạ Vương gia xong, ban ngày sẽ không cần làm việc sao? Trách không được ta cả ngày tìm không thấy bóng dáng chết tiệt của ngươi, ngươi đúng là không được giáo huấn đủ a!”

Bàn tay đầy đặn của Hà đại nương vung lên tát Hi Trần vài bạt tai, trên khuôn mặt nhỏ gầy tái nhợt liền xuất hiện vài vết bầm sưng đỏ, khóe miệng cũng bị Hà đại nương đánh chảy máu, Hi Trần sợ hãi mà co rút thân mình né tránh đánh đập chửi mắng của Hà đại nương, miệng không ngừng giải thích: “Thưa. . . .

Thực xin lỗi. . . .Hà đại nương. . . . Nô tài lần sau. . . . Lần sau không dám ... nữa Thực xin lỗi. . . . Thực xin lỗi. . . .”

“Lần sau? Còn có lần sau?! Người quả thật là không biết xấu hổ! Ta mà là Vương gia a, sớm đem thứ tiện nhà người ném tới kỹ viện để hầu hạ nam nhân khác, loại thân thể dơ bẩn khó coi này cũng dám đến cầu dẫn Vương gia, người còn dám ở trong phòng chủ tử ngủ cả đêm, ngay cả việc đơn giản cũng không có làm, nếu không dạy dỗ người biết chút phép tắc, người sẽ không biết thân, biết phận mình!”

Bàn tay mập mạp của Hà đại nương ra sức cấu, ngắt thân thể gầy yếu trần truồng của Hi Trần, bàn chân thô thiển thỉnh thoảng lại đá vào người bé, buông lời cay nghiệt mà chửi rửa chế nhạo, Hi Trần ngấn lệ ủy khuất co rút trong góc tùy ý Hà đại nương trút giận, tận lực che chở tay trái của mình, cắn chặt môi dưới không dám lên tiếng.

“Dừng tay! Bà đang làm cái gì? !” Một đạo thanh âm nghiêm khắc từ sau truyền đến.

Hà đại nương quay đầu nhìn về phía người vừa lên tiếng, khuôn mặt lập tức thay đổi bày ra biểu tình vui vẻ, mũi phờ phảnh mà cười nói: “Phong Minh đại gia, Vương gia không ở trong phòng đâu! Ngài tìm Vương gia phải không?”

“Ta đến tìm Trần Nhi, sao bà lại đánh hấn?” Phong Minh vẻ mặt tức giận, vừa vào phòng liền nhìn thấy cảnh tượng đau lòng trên, Trần Nhi lại làm sai cái gì? Chẳng biết tại sao lại bị mũi đánh thê thảm đến vậy?

“Ách. . . . Việc này. . . . Phong Minh đại gia ngài có điều không biết, hôm nay nô tỳ tìm hấn tìm cả ngày cũng không thấy bóng dáng hấn, nô tỳ tưởng. . . . Chắc là hấn lại muốn lười biếng, trốn tránh không chịu an phận làm việc, mới tự mình đi tìm hấn, cũng không ngờ! Hấn cư nhiên không biết xấu hổ mà trốn trong phòng Vương gia, ngài nói xem. . . . Việc này coi được sao? Cho nên nô tỳ mới dạy dỗ giáo huấn hấn a! Bằng không hạ nhân trong phủ không phải đều tạo phản?” Hà đại nương vẫn cho rằng chính mình không có làm sai, cố ý nói tiếp mà mặt không đổi sắc, hơi thở không gấp.

“Ta cảnh cáo bà, Vương gia đã từng dặn dò, sau này Hi Trần đều ngủ trong phòng Vương gia, từ giờ trở đi, Trần Nhi không do người quản, không cho phép bà bắt hấn làm những công việc nặng nhọc nữa, nghe thấy không?” Phong Minh lời lẽ nghiêm khắc ngầm ra lệnh.

“A? !” Hà đại nương trợn to mắt, dường như không thể tin được việc mình vừa nghe.

“Có nghe hay không? !” Phong Minh mạnh mẽ lên tiếng.

“Nghe, nghe được ạ.” Hà đại nương trong lòng có chút không cam tâm mà trả lời .

“Còn có, truyền đạt xuống, sau này bất luận kẻ nào trong phủ cũng không được động chạm đến hấn, nếu để ta thấy chuyện như hôm nay còn xảy ra, ta sẽ hỏi tội bà! Đi xuống đi!”

“Dạ . . . Nô tỳ cáo lui.” Hà đại nương trộm trừng mắt liếc nhìn Hi Trần một cái, rồi mới căm giận rời đi.

Đợi Hà đại nương đi xa, Phong Minh nhìn về Hi Trần đang không ngừng run rẩy trong góc phòng, bất đắc dĩ thở dài, bước đến trước mặt bé ngồi xổm xuống, khẽ cất tiếng gọi: “Trần Nhi?”

Hi Trần khiếp sợ ngẩng đầu, nước mắt sợ hãi không khống chế được theo khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ trượt xuống dưới, thân mình bầm tím không khỏi run rẩy quỳ sụp xuống, hai tay nhỏ gầy ôm chặt lấy đầu gối, khiến người khác nhìn thấy trong lòng bất giác nhói đau, bé thấy rõ khuôn mặt của người vừa đến, lúc này mới hoảng sợ mà mở miệng: “Phong đại gia. . . . Thực xin lỗi. . . . Nô tài. . . . Ngủ quên. . . . Nô tài. . . . Lập tức đi làm việc. . . . Thực xin lỗi. . . .”

Phong Minh ngăn Hi Trần lại, “Từ nay về sau người không cần làm việc, trước thay bộ y phục này đi! Có thể hơi lớn một chút, lát nữa người của Chúc Tú Phường sẽ đến giúp người may mấy bộ xiêm y, bây giờ người cứ mặc tạm bộ này.”

Toàn vương phủ trên dưới căn bản tìm không thấy người có xiêm y vừa với thân hình Hi Trần, đáng vẻ mỗi người đều cao lớn, tìm được bộ xiêm y này thật mất một phen công phu.

“Không, không được đâu. . . . Phong đại gia. . . . Nô tài. . . . Nô tài không thể mặc được. . . . Nô tài mặc bộ đồ cũ trước khi đến dự trì.”

Không nghe được câu nói đầu tiên của Phong Minh, Hi Trần vừa nhìn đến bộ xiêm y trên tay Phong Minh, vội vàng khéo léo từ chối, hai gò má còn vương lệ, bé không dám tiếp nhận xiêm y Phong Minh đưa.

Trước kia, khi ở Sở gia, lão gia tuyệt đối không cho phép bé có hai bộ y phục cùng một lúc, bé đều là thể thọt khúm núm hướng các hạ nhân khác xin một bộ hơi lớn một chút, để bé có thể mặc tốt vài năm, vì thế cho dù xiêm y mặc đến vừa cũ vừa rách, bé cũng không dám tùy tiện vứt bỏ, bộ trước kia. . . . Còn có thể mặc lâu lắm. . . .

“Bộ y phục kia đã sớm bảo người vứt bỏ, người thay nhanh chút đi, tất cả mọi người đang đợi người đấy!”

“Na. . . . Phong đại gia. . . . Xin hỏi. . . . Bộ xiêm y. . . . Trị giá bao nhiêu tiền?” Hi Trần sợ hãi hỏi, trong lòng có chút không muốn bộ y phục đẹp thế này, thậm chí nghĩ, mới đến vương phủ không bao lâu, liền thay đổi hai bộ xiêm y, trong lòng thực bất thoải mái, cần phải cố gắng làm việc kiếm chút tiền hoàn lại cho người ta mới được.

Phong Minh bị Hi Trần hỏi đến á khẩu không trả lời được, đây bất quá là hẩn từ chỗ hạ nhân lấy một bộ y phục trẻ con cũ từ lâu không ai mặc thôi, cũng không phải tơ lụa gấm vóc gì cả, như thế nào ngay cả loại quần áo này bé cũng muốn hỏi bao nhiêu tiền? Nếu chút nữa người của Chức Tú Phường đến thay bé may y phục mới, bé chẳng phải sẽ sợ tới mức trốn mất?

“Đây chẳng qua chỉ là y phục người khác không còn dùng, không đáng bao nhiêu tiền, thay trước đi! Vương gia đang đợi chúng ta.”

“Tạ. . . . Tạ ơn Phong đại gia. . . . Thưởng nô tài. . . . Xiêm y.” Hi Trần qua loa lau nước mắt trên mặt, gỡ đi vẻ khiếp sợ mà tươi cười, nhu thuận hướng Phong Minh cảm ơn, lập tức tiếp nhận xiêm áo, sờ qua chất liệu của bộ y phục, bé biết bộ xiêm y này so với trước kia bé mặc đều hảo hơn nhiều lắm, Hi Trần cẩn thận dục dục mà xuyên y, chỉ lo mình có chút bất cẩn chân tay thô kệch làm hỏng.

(Xuyên y: mặc quần áo)

.

Phong Minh ngồi xuống cạnh hẩn, nhanh nhẹn thay hẩn thắt dây lưng, cũng đem cổ tay áo cùng ống quần quá dài cuộn lên, nhìn đến Hi Trần mang bộ váy tiểu hài tử lại mặc vào xiêm y của người lớn, Phong Minh cũng không cảm thấy buồn cười, chỉ có đầy ngập đau lòng, Trần nhi nhỏ gầy như vậy, ngay cả hài tử mười ba, bốn tuổi so với bé đều cao lớn hơn nhiều lắm.

“Đến, còn có giày.” Một tay cầm hài vải thô đặt ở bên, một tay muốn nâng chân Hi Trần giúp bé xỏ giày, lại bị bé rụt lại.

“Phong, Phong đại gia. . . . Nô tài không cần. . . . Xỏ hài. . . . Ống quần này có thể che khuất. . . . Người ta nhìn không thấy đâu. . . .” Chưa từng xỏ qua hài làm bé sợ hãi, khê kháng cự Phong Minh.

Có y phục để che đầy thân thể cũng đã tốt lắm, hài này, tất này, bé có mơ cũng không dám mơ mình có thể chạm đến, chỉ cần xa xa nhìn thấy mọi người mặc xiêm y dày cùng hài để giữ ấm đi qua cũng khiến bé mê thích thỏa mãn không thôi, huống hồ, chân trần đi đường nhiều năm như vậy, đã sớm thành thói quen.

Phong Minh không còn cách nào khác, buộc lòng phải dùng đến chiêu bài Vương gia, “Đây là dặn dò của Vương gia, người muốn làm cho ngài sinh khí?”

.

“Không, không. . . . Nô tài không dám. . . .” Hi Trần sợ hãi mở miệng.

Phong Minh hài lòng giúp Hi Trần đi hài, giúp bé sửa sang lại xiêm y, lại quan sát, ân. . . . Ngay cả giày cũng có chút lớn. . . .

” Có thể khi mang hài này, người sẽ có chút bất tiện, chỉ cần nhẫn nại một tí thôi! Nào, chúng ta đi dùng bữa.” Liền dắt tay Hi Trần định dẫn ra ngoài.

Hi Trần nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu, dùng. . . . dùng bữa? ! Phong đại gia có phải hay không nói sai rồi? Là bản thân Phong đại gia đi dùng bữa! Tại sao cũng muốn mang theo mình chứ? Mình bất tri bất giác mà ngủ cả ngày, công việc nào cũng chưa có làm! Mình làm sao có tư cách ăn cơm chứ. . . . ?

Vội vàng vùng tay ra khỏi bàn tay Phong Minh đang nắm lấy, Hi Trần cúi đầu sợ hãi nói: “Phong, Phong đại gia. . . . Nô tài muốn đi làm việc. . . . Không thể ăn cơm được. . . .”

Cho dù muốn ăn cũng phải chờ Ngọc thẩm thưởng cho mới được, làm sao mình có thể cùng Phong đại gia ăn cơm chứ!

“Ta vừa mới nói qua, từ nay về sau ngươi không cần làm việc nữa, đây là do Vương gia dặn dò, hần để ta ở đây đợi ngươi tỉnh lại thì mang ngươi đi dùng bữa tối, hiện tại Vương gia, Lăng thiếu gia, cùng biểu muội Lăng thiếu gia là Phương cô nương đều ở trong nhà ăn chờ chúng ta đấy! Đi nhanh đi! Đừng để Vương gia sinh khí.”

Hi Trần mở lớn mắt nhìn Phong Minh, không cần làm việc? ! Na. . . . Minh có thể làm cái gì?

Thừa dịp Hi Trần hiện ra dáng vẻ ngây ngốc, Phong Minh nắm lấy cánh tay nhỏ bé gầy như que củi của Hi Trần, cương quyết dắt bé đi dùng cơm.

Lúc này người hầu đang nối đuôi nhau đem hơn mười đạo sơn trân hải vị bưng lên bàn, trong nhà ăn tức khắc truyền đến từng trận hương khí, làm cho ai ngửi thấy cũng không khỏi muốn động dậy tay chân.

“Vương gia, người đến rồi.” Phong Minh ở cửa nhà ăn cung kính hướng Nghiêm Dục Phong hành lễ, bàn tay ôn nhu gắt gao nắm tay Hi Trần, tựa như đang khuyến khích bé.

Nghiêm Dục Phong vẫn như trước mặt không chút biểu cảm, ánh mắt thản nhiên lại bắn cái nhìn lạnh lùng hướng chỗ Phong Minh đang nắm bàn tay Hi Trần, Phong Minh hoảng sợ liền nhanh chóng buông bàn tay nhỏ bé đang nắm ra, cười gượng gạo, đợi đến khi Nghiêm Dục Phong ra hiệu cho lui, mới như được đại xá mà đi đến ngồi trong nhà ăn.

Hi Trần nhất thời mất chỗ dựa, bất lực không an lòng đứng ở cửa, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt xiêm y chính mình, không biết nên làm như thế nào cho phải?

Bỗng nhiên, tựa như nhớ tới cái gì, bé vội vàng quỳ xuống hướng mọi người trong đại sảnh cúi đầu hành lễ, “Nô tài. . . . Nô tài thỉnh an Vương gia, Lăng đại gia, Phương.” Chưa nói xong đã bị Lăng Ngữ Hàn nhanh nhẹn cắt đứt.

.

“Ai! Còn thỉnh gì an gì a? Chờ ngươi thỉnh an xong, đồ ăn đều lạnh, về sau không cần xưng hô nhiều cấp bậc lễ nghĩa như vậy, biết không? Trong vương phủ các hạ nhân khác cũng không giống như ngươi nhiều quy củ đến vậy.” Lăng Ngữ Hàn mất kiên nhẫn mà ôm lấy thân mình Hi Trần, đưa bé tiến vào trong.

“Đến, ngươi ngồi chỗ này. . . . Ai? Từ từ, mặt của ngươi làm sao vậy?” Hần vỗ vỗ chờ Nghiêm Dục Phong hướng tới chỗ bên phải Hi Trần ngồi xuống, nhất thời quay đầu lại, phát hiện hai má Hi Trần đang sưng đỏ

.

Hi Trần vội vàng cúi đầu, cố gắng không để mọi người nhìn thấy mặt mình, bé lắp bắp giải thích: “Không, không có. . . . Không có việc gì đâu. . . .”

.

“Cái gì không có? ! Sưng đến như vậy, rõ ràng là bị người khác tát mạnh mà?” Lăng Ngữ Hàn nâng cằm Hi Trần để nhìn kỹ, không vui vẻ kêu lên, một bên từ trong lòng ngực lấy ra thuốc mỡ nhẹ nhàng giúp Hi Trần thượng dược.

“Không, không phải. . . . Lăng đại gia. . . . Là, là nô tài. . . . Bản thân ngu ngốc. . . . Đụng phải mà. . . .” Hi Trần nhẹ nhàng từ chối, nhanh nín góc áo, lời nói dối thốt ra thật vụng về.

Gương mặt lạnh lùng tuấn dật của Nghiêm Dục Phong chuyển hướng sang Phong Minh hỏi, Phong Minh đang hắng trong cổ họng, đem sự thật nói ra: “Vương gia. . . . Mới vừa rồi khi thuộc hạ đi gọi Trần Nhi. . . . Hà đại nương. . . .Đang giáo huấn hần. . . .”

Ánh mắt hờ hững trong phút chốc rét lạnh nhìn về phía Phong Minh, Phong Minh sợ hãi đến đứng ngồi không yên, không để ý đến khuôn mặt nhỏ nhắn đang cầu xin của Hi Trần, đem sự thật toàn bộ kể ra.

“Cái gì? ! Hà đại nương kia là cái quái gì? Mụ ta lai lịch thế nào? Bồn thiếu gia rất muốn đi giáo huấn nàng một phen!”

Lăng Ngữ Hàn nghe xong liền thở hổn hển muốn ra ngoài tìm người kiếm chuyện, Hi Trần vội vàng ngăn hãm lại, luống cuống mở miệng: “Không cần. . . . Lăng đại gia. . . . Là lỗi của nô tài. . . . Là tự nô tài. . . . Ngủ quá muộn. . . . Không có làm việc. . . . Hà đại nương dạy bảo nô tài là đúng lắm. . . . Nô tài về sau sẽ không tái phạm lỗi nữa. . . . Van cầu ngài. . . . Đừng đi tìm bà. . . .”

Nghiêm Dục Phong hướng Phong Minh ra hiệu, Phong Minh hiểu rõ khẽ gật đầu, mà Lăng Ngữ Hàn cũng thấy được trong ánh mắt Nghiêm Dục Phong có chứa sát ý, lập tức hiểu được ý của y, lúc này mới nhếch môi cười ngồi xuống.

“Người a! Coi như có chút lương tâm. Tiểu Trần Nhi ngoan, ta không đi tìm cái gì Hà đại nương, đến, mau ngồi xuống dùng bữa.” Lăng Ngữ Hàn ôn hòa đối với Hi Trần nói, một tay xoa trán Hi Trần, ân. . . . May mắn là đã hạ sốt.

“Vương gia, hẳn là người què a? Hơn nữa hẳn liên tục tự nhận mình là nô tài, đây là nơi của hạ nhân sao? Ăn mặc xấu như vậy, dựa vào cái gì để hẳn cùng chúng ta dùng bữa?”

Một đạo nữ thanh bất ngờ vang lên, Phương Tình buồn bực hồi lâu không hề lên tiếng trong lòng có chút không vui, không nghĩ tới ở trong này chịu khổ cả buổi, cũng chỉ vì chờ một nô tài què chân, hơn nữa dựa vào cách nói của hạ nhân trong phủ, tên đó chỉ là một nam sủng.

Hi Trần nhạy cảm nhận ra được địch ý từ Phương Tình truyền đến, cước bộ bất ổn, sợ sệt lui lại phía sau mấy bước, tận lực đem bản thân cách xa bọn họ một chút, cúi đầu không dám nhìn các vị chủ tử có thân phận tôn quý đang ngồi trong đại sảnh, chỉ lo bản thân hèn mọn thấp kém sẽ khiến mọi người chán ghét.

“Uy! Tình Nhi, nói chuyện lễ phép một chút, tiểu Trần Nhi chỉ là chân có chút khập khiễng, sao lại gọi là người què? Một ngày nào đó, chân hẳn sẽ hảo hơn, còn nữa hẳn cũng không phải hạ nhân ở đây, hẳn chính là người trong lòng của “ai kia”!”

Lăng Ngữ Hàn nói đến phần sau còn nhìn về phía Nghiêm Dục Phong mặt không chút biểu tình mà nháy mắt ra hiệu, tựa như muốn khiêu khích để Phương Tình bỏ cuộc giữa chừng, đừng tự mình đa tình.

Cái gì!? Phương Tình tức giận quay đầu nhìn chằm chằm vào Hi Trần đang càng ngày càng hướng cạnh cửa thối lui, chẳng qua chỉ là một tên nô tài thấp hèn què quặt, gây trở ngại không chút thiệt, toàn thân mặc xiêm y vải thô xấu xí, bộ dạng vừa nhát gan lại yếu đuối, đã thế lại còn là nam hài tử, Vương gia sao có thể coi trọng y?

“Vương gia, lời biểu ca ta nói có phải sự thật hay không? Thân phận của huynh hiển hách, sao có thể coi trọng nô tài vừa bẩn vừa xấu này! Nhất định là biểu ca ta bịa chuyện đúng không?” Biểu tình trên mặt Phương Tình chuyển thành vẻ ôn nhu như nước, tay ngọc thon dài chậm chậm xoa nhẹ lên cánh tay Nghiêm Dục Phong, ánh mắt quyến rũ khao khát chờ đợi đáp án từ miệng Nghiêm Dục Phong.

Lăng Ngữ Hàn giễu cợt cười lạnh một tiếng, thờ ơ nhìn biểu muội nhà mình tự biên tự diễn, hẳn đi đến cạnh cửa giữ lấy Hi Trần đang muốn lặng lẽ rời đi, kéo bé tới trước bàn ăn.

“Tiểu Trần Nhi, mau ngồi xuống dùng bữa đi! Lời biểu muội ta nói vừa rồi ngươi cứ coi như không nghe thấy đi.”

“Không. . . . Nô tài. . . . Không thể. . . . Như vậy không đúng quy củ.” Hi Trần lại vội vàng lui về phía sau vài bước.

“Cái gì không quy củ, dùng bữa còn muốn quy củ gì chứ?” Lăng Ngữ Hàn nhíu mày hỏi.

“Nô tài. . . . Là hạ nhân. . . . Không thể ngồi ghế. . . . Càng không thể cùng chủ tử dùng bữa được.” Hi Trần dùng thanh âm nhỏ nhỏ giải thích.

Nghiêm Dục Phong vẫn một mực yên lặng không lên tiếng, băng lãnh nhìn Hi Trần, mở miệng nói: “Người không phải hạ nhân, ngồi xuống.”

“Đó! Vương gia nhà ngươi cũng nói như vậy, còn không mau ngồi xuống, bồn thiếu gia đói muốn chết.”

Hi Trần ngây ngốc đứng tại chỗ, Vương gia nói mình không phải hạ nhân, kia. . . . Nếu mình không làm hạ nhân. . . . Mình có thể làm cái gì? Vương gia muốn đuổi mình đi sao? (làm ‘vợ’ của chàng ta chứ Ạ :”>)

Bé hoảng hốt muốn xác nhận lại một chút, nhưng vừa nhìn thấy nhân thần sắc bén của Nghiêm Dục Phong, lời muốn hỏi lại chui tọt xuống bụng, nơm nớp lo sợ ngồi trên ghế.

Bé hoang mang chỉ dám nhẹ nhàng ngồi ngay ngắn, sợ bản thân làm bẩn ghế, cúi đầu nhìn chăm chăm bàn tay chính mình đang đặt trên đùi, mắt không dám loạn nhìn.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Nghiêm Dục Phong ra hiệu một cái, mọi người trong đại sảnh liền nâng đĩa dùng bữa, tuy vẻ mặt Phương Tình bất mãn nhưng cũng chỉ biết khinh miệt mà hừ một tiếng, rồi lại thông thả ung dung dùng bữa, ngoại trừ âm thanh bát đĩa va chạm ra, không ai mở miệng, ngay cả Lăng Ngữ Hàn luôn nói nhiều cũng đối bụng ăn quàng mở to miệng mà nhai ngồm ngồm.

.

Chỉ có Hi Trần trước sau vẫn duy trì tư thế từ lúc nãy, ngồi nghiêm chỉnh nhìn chăm chăm bàn tay chính mình, ngay cả nhìn cũng không dám liếc mắt nhìn thức ăn trên bàn một lần.

.

Lăng Ngữ Hàn mở to miệng cắn lấy miếng thịt ba chỉ kho tàu, đôi mắt thoáng thấy Hi Trần ngồi trên ghế không nhúc nhích thì sáng lên, liền hỏi: “Tiểu Trần Nhi, người như thế nào không ăn a? Không vui sao?”

.

“Không, không phải. . . . Lãng đại gia. . . . Nô tài. . . . Không đói bụng. . . . Cái hôm qua. . . . Nô tài ăn xong. . . . Không đói bụng. . . .” Vốn muốn im lặng chờ đợi các chủ tử dùng bữa xong, không ngờ được Lăng Ngữ Hàn đột nhiên hỏi, khiến bé khẩn trương trả lời .

.

Lăng Ngữ Hàn nghe vậy tức giận nói: “Cơm tối hôm qua không tính, người ngày trước ăn cũng không tính, ta nói cho người biết, người một ngày phải ăn ba bữa, hoặc cơm canh, hoặc mì phở, hoặc gà vịt thịt bò rau xanh và vân vân, không phải giống như người vài ngày mới ăn một chén cháo loãng, căn bản sẽ không no, hơn nữa người gây như vậy, một ngày phải ăn càng nhiều cơm mới tốt, bằng không một ngày nào đó, người sẽ bị gió thổi bay mất.”

.

Hi Trần yên lặng nghe Lăng Ngữ Hàn nhắc đi nhắc lại, bé sớm đã quen chịu đói. Thời gian ở Sở gia, mọi người chưa bao giờ để cho bé ăn no, bé hiểu được, đồ ăn tốt không dễ dàng có, phải làm nhiều việc mới có thể đổi lấy, bé cũng biết mình chỉ là một nô tài cực kì tiện, người khác không có khả năng hảo tâm mà cho bé nhiều thức ăn, nhiều năm qua thói quen khiến cho bé chỉ cần trong bụng được nạp vào vài thứ, đã có thể rất tự nhiên mà tưởng tượng ra bản thân đã ăn no rồi.

.

“Đừng ngẩn người nữa, ăn nhanh lên !” Lăng Ngữ Hàn không kiên nhẫn thúc giục.

.

Hi Trần nhanh chóng nhìn thoáng qua những đĩa to thức ăn rực rỡ đủ loại trên bàn cùng cơm trắng trước mặt mình, thế nào cũng không dám động thủ, bé không thể cùng chủ tử ngồi chung bàn cùng ăn, lấy thân phận của Hi Trần, bé phải ngoan ngoãn đứng ở bên ngoài trừ phòng, chờ Ngọc thẩm vớt cho chút đồ ăn thừa, thiêu hay cháo loãng, sao có thể ăn những loại sơn trân hải vị này?

“Nô, nô tài trở về. . . . Ăn cháo là tốt rồi. . . .” Sợ hãi mở miệng, đứng lên muốn rời đi, lại bị một bàn tay lớn cản lại.

.

Nghiêm Dục Phong bắt lấy cổ tay Hi Trần, cứng rắn mà kéo bé ngồi xuống, trừng mắt lạnh lùng liếc bé một cái, hướng đồ ăn trên bàn hất cầm, thanh lãnh nói: “Ăn!

.

Hi Trần ngạc nhiên đến thất thần, bé trộm liếc mắt nhìn Nghiêm Dục Phong, Vương gia. . . . có phải cho phép mình ăn đồ ăn kia hay không? Những thứ này. . . Nhất định rất đắt tiền? mình ăn không nổi đâu. . . . Bối rối quay đầu nhìn về phía Nghiêm Dục Phong, nghĩ muốn rời khỏi nơi này, nhưng thoáng thấy trong đôi mắt băng lãnh đang nhìn mình hiện hoả quang, bé lại sợ sệt đem lời sắp nói thu vào trong bụng.

.

Thấy tất cả mọi người đang cầm đũa kẹp lấy thức ăn này nọ, bé chần chừ lặng yên nhìn đũa bạc chạm khắc hoa văn trước mặt, cẩn cẩn dục dục cầm lấy hai chiếc đũa bạc rất có trọng lượng, tay cũng run nhẹ nhẹ, chỉ lo làm rơi chiếc đũa thoạt nhìn đã thấy thật quý này.

.

Hi Trần vụng về cầm lấy chiếc đũa, tựa như trẻ con mới học cách sử dụng, đem chiếc đũa trong lòng bàn tay nắm thật chặt, không giống những người khác có thể thuần thục sử dụng những ngón tay không chế chiếc đũa gấp thức ăn, cánh tay trái bị thương của bé run rẩy vụng về muốn vòng quanh bát cơm trắng đầy thu hút trước mặt.

.

“Hừ! Đồ nhà quê, ngay cả đũa cũng không biết dùng, bát cũng không thể cầm, Vương gia, hạ nhân trong phủ huynh thật đúng là không có khuôn phép, đã lớn đến như vậy mà còn không biết dùng đũa, phải chăng là sống rất an nhàn sung sướng a? Hay là hẳn trước kia ăn cơm đều dùng tay bốc a? Thật sự là bản muốn chết!” Người lên tiếng chính là Phương Tình, từ khi Hi Trần ngồi xuống, nàng liền khinh thường mà quan sát đến bé, tự mình tìm kiếm khuyết điểm của bé, chỉ muốn bé phải xấu hổ trước mặt mọi người.

.

“A? Tiểu Trần Nhi, ngươi không biết dùng đũa a? Sao không nói sớm chứ?” Lăng Ngữ Hàn khó hiểu hỏi, nếu nói sớm một chút có thể sai người làm chút cháo hay gì đó để không phải dùng đến đũa .

.

Hi Trần cứng ngắc cúi đầu, sợ hãi liếc mắt nhìn mọi người một cái, rồi lại cúi đầu, run rẩy đem đũa bạc bỏ xuống, tay rút lại đặt trên đùi mình, theo thói quen đem những ngón tay của mình nắm đến trắng bệch, bé không dám ngẩng đầu, sợ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của mọi người, cắn môi dưới nén xuống chưa xốt trong lòng, mở to mắt để nước mắt không rơi xuống, tự ti mở miệng: “Đối. . . . Thực xin lỗi. . . . Nô tài. . . . Thật. . . . Vô dụng quá. . . . Chiếc đũa. . . .”

.

Khi còn bé, Hi Trần từng lén lút nhặt hai cành cây nhỏ, muốn học bộ dáng dùng đũa của mọi người, lại bị thiếu gia phát hiện, bấy giờ tất cả hạ nhân đều cầm lấy những cành cây nhỏ ra sức đánh bé một trận, bé vẫn nhớ rõ những lời châm biếm chua chát ấy. . . . Súc sinh lại muốn học làm người? !

.

Mình là súc sinh. . . . Chỉ có thể nhặt thức ăn thiu người khác vứt đi, lấy tay bốc thực ăn cũng là lẽ đương nhiên, biết dùng đũa chỉ có thể là người có khuôn phép, nhân tài được bồi dưỡng. . . . Tại sao bản thân lại luôn không nhớ lời dạy bảo này chứ?

.
Mọi người có mặt trừ bỏ Phương Tình ra, thức ăn đều nuốt không trôi, đau lòng thương cảm cho hài tử đáng thương này từ nhỏ đến lớn cứ nhiên ngay cả một chút cơm hảo hảo cũng chưa từng được nếm qua.

.
Vành mắt Hi Trần nhìn đã có chút đỏ, ân hận trộm dò xét Vương gia bên cạnh vẫn không lên tiếng, nhìn thấy khuôn mặt lãnh lẽo cứng rắn kia bé liền tự trách bản thân, đều là mình không tốt, hảo hảo chính mình một nô tài không được dạy bảo lại đem bữa tối phá hỏng, để người ta chê cười, còn làm hại Vương gia bị Phương cô nương cười nhạo.

.
Cổ tình không để ý tới ánh mắt khinh thường từ bốn phía xung quanh truyền đến, Hi Trần sợ sệt đứng lên, cúi đầu lo sợ không yên nói: “Thực xin lỗi. . . . Vương gia. . . . Là nô tài không biết phép tắc. . . . Về sau. . . . Sẽ không. . . .” Bé tự nhủ bản thân sau này tuyệt đối không thể lại để Vương gia hổ thẹn .

.
“Cái gì chứ? Dùng bữa cơm còn gặp phải người như thế, làm hại tâm trạng của bốn cô nương, còn không mau rút ra ngoài? ! Cố ý muốn làm cho mọi người chán ghét phải không?” Phương Tình kiêu ngạo thể hiện tư thái đương gia chủ tử muốn đánh đuổi Hi Trần đi.

.
“Uy! Tình nhi người nên hiểu rõ, đương gia nơi này là Dục Phong, hắn cũng chưa nói, người muốn náo nhiệt cái gì a?” Lăng Ngữ Hàn bốc hỏa trách cứ biểu muội của mình.

.
“Đối, thực xin lỗi. . . . Lăng đại gia. . . . Ngài đừng nóng giận. . . . Đều là nô tài không tốt. . . . Nô tài lui xuống làm việc. . . . Không quấy rầy các vị chủ tử dùng bữa. . . .” Bé không muốn làm cho các vị chủ tử vì kẻ không đáng để ý đến như mình mà nổi lên tranh cãi.

.
Hi Trần khom lưng quay người muốn rời đi, lại bị một cổ sức lực kéo trở về, một trận hoa mắt chóng mặt qua đi, bé đã an ổn ngồi ở trên đùi Nghiêm Dục Phong, liền hoảng sợ thất kính, vội vàng giãy dụa muốn đứng lên, thế nhưng đem hết khí lực toàn thân cũng không lay chuyển nổi nam nhân cao lớn dù chỉ một tấc.

.
“Vương gia. . . . Không bằng. . . . Sai hạ nhân nấu chút chúc. . . .” Nhìn bộ dạng Hi Trần khó chịu đứng lên lúc này, Phomg Minh cũng không đành lòng, sao có thể thể để bé đói bụng được chứ? Liền mở miệng hướng Nghiêm Dục Phong hỏi.

.
“Không cần!” Lãnh thanh xuất ra, để Hi Trần ngồi trước rồi cầm bát cơm lại gần, gấp một ngụm cơm, đưa đến trước cái miệng nhỏ nhắn của Hi Trần, “Há mồm.”

.
Sững sờ nhìn cơm trắng trước mặt, trong hơi thở tràn đầy mùi thơm thức ăn chưa bao giờ được ngửi qua, Vương. . . . Vương gia là muốn uy mình sao? Nhưng. . . . Hi Trần khiếp sợ nâng tay che miệng mình, “Vương, Vương gia. . . . Nô tài. . . . Không. . . .”

.
Nghiêm Dục Phong rõ ràng đã không còn kiên nhẫn, lạnh lùng mở miệng: “Há mồm!”

Cắn cắn môi dưới, mới sợ hãi nói: “Nô tài. . . Không. . . Không thể ăn được. . . Cơm này. . . Tốn rất nhiều ngân lượng. . .”

.

Nghiêm Dục Phong nhíu mi, trừng mắt nhìn bé thật lâu, bạc thần băng lạnh mở miệng: “Muốn ta dùng miệng uy phải không?” (bạn edit: muốn muốn, làm đi cho ta nhìn... bạn beta: coi cái mặt ham hố kia, làm đi cho ta quay film lại)

.

Lời vừa thốt ra, khiến Phương Tình kinh ngạc trợn mắt há mồm, nàng không dám tin Nghiêm Dục Phong thật sự để ý đến tên nô tài hèn kém này.

.

Cực kỳ sợ hãi Nghiêm Dục Phong trước mặt nhiều người thật sự sẽ dùng miệng uy mình, Hi Trần hoảng sợ nhìn cơm trắng trước miệng, lưỡng lự một chút, rồi mới bất an há miệng ngậm lấy thìa cơm trắng tinh đầy ắp.

.

Thơm quá, hảo hảo ăn. . . Chưa từng nếm qua thức ăn ấm nóng tươi mới như vậy, trong hốc mắt Hi Trần nổi lên một tầng hơi nước, mũi cay cay, thật cẩn thận nhắm nuốt, cảm thụ trong miệng vị ngọt nhàn nhạt của cơm, bé cũng không biết nguyên lai cơm ăn hảo đến vậy, bé luôn cho rằng màn thầu cứng đã là thức ăn tốt nhất rồi, không hề nghĩ rằng mình cứ nhiên có cơ hội có thể ăn món trân quý như vậy, khiến bé luyến tiếc không nỡ nuốt xuống bụng.

.

Tái gấp một chút rau xanh biếc đưa đến bên miệng Hi Trần, Hi Trần lắc lắc đầu, cẩn thận đem cơm nuốt xuống, mới cất tiếng nhỏ như muỗi: “Vương gia. . . Nô tài. . . Có thể. . . Ăn cơm hay không? . . . Cơm ăn ngon lắm. . .”

.

Vừa rồi mới chỉ nhai cơm cũng đã khiến cho bé vui sướng xúc động đến rơi lệ, không nói đến thức ăn khác trên bàn mùi vị đầy quyến rũ, khiến người ta bất giác mà nuốt vài khẩu nước miếng, nhưng bé không thể vì ân sủng nhất thời này mà đường xấu khẩu vị bản thân.

.

Nhũ mẫu từng nói, làm người phải biết tích góp để hạnh phúc, không xem ăn là sinh mạng, phải hiểu được ăn là lão thiên gia đối tốt với người, cho dù có được ăn, cũng phải tính xem khi nào thì sẽ có bữa cơm tiếp theo, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, một chút đỉnh cũng không thể lãng phí được.

.

Nghiêm Dục Phong tinh mâu lạnh lùng thản nhiên nhìn Hi Trần, rau xanh đưa đến trước miệng vẫn bất động như trước, Hi Trần bất an nhìn mắt Nghiêm Dục Phong, mới sợ hãi ngậm lấy rau xanh, tựa như lưu luyến không nỡ mà nhắm nuốt, như muốn đem hương vị kia vĩnh viễn ghi tạc trong lòng.

.

Lăng Ngữ Hàn trộm nhìn chằm chằm hai người được một lúc, mới thanh thanh yết hầu, mở miệng nói: “Khụ! Dục Phong a! Ta biết người chỉ muốn cho Tiểu Trần Nhi ăn một bữa đồ ăn này, bất quá! Ta phải nhắc nhở người, Tiểu Trần Nhi thân mình vốn lạnh, hẳn chưa từng nếm qua thức ăn nóng, cho nên gì đó quá bổ, quá nóng, chứa quá nhiều dầu mỡ trước đừng cho hắn ăn, dạ dày hắn sẽ chịu không nổi, trong khoảng thời gian này trước hết để chút gì đó thanh đạm dễ tiêu, so ra còn tốt hơn, phải để cho dạ dày cùng lục phủ ngũ tạng của hắn từ từ ấm áp trở lại.”

.

Cúi nhìn tiều tử gầy yếu kia, khó trách vì sao thân mình bé trừ khi phát sốt ra, lại luôn lạnh lẽo đến vậy, từ đôi môi tím đến thân mình gầy trơ cả xương lúc nào cũng không có biện pháp chống chế được mà khẽ run rẩy, chưa từng nếm qua nhiệt thực, trên người lại mặc xiêm y đơn bạc không thể chống chịu giá rét, trong cơ thể rét lạnh truyền đến như vậy chẳng phải sẽ khiến cho bé vào mùa đông lại càng khó chịu rét hay sao? mười sáu năm qua, Trần Nhi làm cách nào để chịu đựng?

Trái tim băng lãnh vì vậy mà thất lại, một bên nhanh chóng lấy một ngụm cơm uy đến trước miệng Hi Trần, một bên lại tìm chút thức ăn hắc có thể ăn, đương sự hoàn toàn không hay biết hành động hiện tại của mình có bao nhiêu. . . . Quái dị!

Lăng Ngữ Hàn cùng Phong Minh bên cạnh tức cười nhìn Duệ Vương gia luôn lãnh khốc vô tình, lại phá lệ tự mình hầu hạ Hi Trần kẻ đối với mọi người mà nói bất quá chỉ là ” hạ nhân ” ăn cơm.

Biết Nghiêm Dục Phong là người hiếm có một biểu tình khác lạ trên mặt, bất kể xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì thì với hắn cũng không có quan hệ, có lẽ bởi vì khi hắn mười tuổi trong một đêm mà nhà tan cửa nát đã tự bắt buộc mình phải trưởng thành, hơn nữa sau đó lại phiêu bạt giang hồ trong hai năm, tạo nên tính cách hắn hôm nay vừa lãnh đạm lại vừa vô tình.

Nếu thực sự muốn nhìn thấy bộ mặt khác của hắn, có lẽ chỉ khi hắn báo thù hoặc giết người mới ngẫu nhiên mà thể hiện vẻ tươi cười tàn ác lãnh huyết, nhưng vẻ mặt đó thì cả Lăng Ngữ Hàn cùng Phong Minh đều không cam lòng nhìn, nhất là Lăng Ngữ Hàn, hắn nhìn ra được, càng làm sâu thêm tội nghiệt bản thân, thì nội tâm Nghiêm Dục Phong lại càng khép kín, càng cô tịch, tính cách cũng càng lạnh lùng hơn.

Lăng Ngữ Hàn dường như có chút đắm chiêu mà nhìn tình cảnh của hai người, trong lòng thầm hy vọng Hi Trần đơn thuần thiện lương kia có thể tiến vào chiếm giữ trái tim của Nghiêm Dục Phong, hắn. . . . Không muốn lại nhìn thấy ánh mắt cô tịch băng lãnh của Nghiêm Dục Phong nữa.

Một bên Phương Tình tức tối nhìn hai người một lúc lâu trong yên lặng, nàng nghiêng răng nghiêng lợi vò nát khăn tay của chính mình, nàng đường đường là nữ nhi độc nhất của Phương gia bảo tiếng tăm danh chấn giang hồ, cư nhiên bị mọi người vứt qua một bên không ai thèm đếm xỉa đến.

Từ ngày đầu tiên nàng gặp Nghiêm Dục Phong đến nay, hắn chưa từng mở miệng nói với nàng một câu, nhưng tên nô tài què quặt hạ tiện này, cư nhiên lại có thể làm cho Nghiêm Dục Phong quanh năm băng lãnh thương tiếc, sủng ái đến như vậy, người vốn được nuông chiều lại ngang ngược như nàng sao có thể nhịn được tức giận, hung tợn trừng mắt liếc nhìn Hi Trần một cái, nàng dần mạnh dũa bạc trong tay xuống, đứng lên giận dữ rời đi.

Vậy mà mọi người trong đại sảnh cũng không có ý giữ lại, vẫn bình thản thưởng thức những mỹ thực trên bàn, chỉ có Hi Trần lo lắng nói: “Vương gia. . . . Phương cô nương nàng.”

“Đừng để ý nàng, Tiểu Trần Nhi, biểu muội ta chính là như vậy, được nuông chiều từ bé, đã quen hô phong hoán vũ, nhìn thấy người trong lòng của nàng đối xử đặc biệt với người như vậy, đương nhiên ăn dấm chua, nàng nhìn chăm chăm con mối Dục Phong này đã lâu thật lâu a!” Lăng Ngữ Hàn tựa như quý đối đầu thai, trong miệng chứa cả một đồng đồ ăn cất tiếng nghe không rõ giải thích với Hi Trần.

.
Hi Trần mặc dù nghe không hiểu lắm ý của Lăng Ngữ Hàn, nhưng bé có thể hiểu được Phương cô nương nhất định thích Vương gia, mà mình. . . . Một hạ nhân. . . . Lại được Vương gia chú ý đến nhiều như vậy. . . . Nàng chắc là rất không vui vẻ? Ngồi ở trong lòng ngực Vương gia. . . . Nên là nàng. . . . Chứ không phải một tên nô tài hèn mọn. . . . Lại còn là nam nhân. . . .

Thấy Nghiêm Dục Phong tiếp tục gấp tới đầu hủ bạch ngọc phù dung, bé thật sự ăn không vô, đẩy đẩy tay, bé hạ thấp giọng nói: “Vương gia. . . . Nô tài. . . . Ăn đã no lắm rồi. . . . Tạ Vương gia. . . . Ban thưởng cơm cho nô tài. . . .”

.
Nghiêm Dục Phong không vui liếc Hi Trần, mới uy năm sáu miếng, bé liền nói no rồi? ! Tiểu đồng tây này sức ăn sao ít đến vậy?

.
Lăng Ngữ Hàn lại tuyệt không có chút bất ngờ, hắn mở miệng giải thích: “Tiểu Trần Nhi từ khi sinh ra đến nay đều chịu đói, cho tới bây giờ chưa từng được ăn no, sức ăn sớm giảm đến mức như chim sẻ, người nếu lại uy hấn, chỉ sợ sẽ khiến dạ dày hắn nứt vỡ, muộn chút nữa lại để hắn uống được đi! Thân thể hắn sẽ từ từ điều dưỡng.”

.
Tựa như muốn nghiệm chứng lời Lăng Ngữ Hàn nói, tay Nghiêm Dục Phong tham tiến vào trong xiêm y rộng thùng thình của Hi Trần, bàn tay ôn nhu phủ lên làn da lạnh lẽo mỏng manh trên bụng Hi Trần, dò xét hư thực trên bụng Hi Trần, suy đoán rốt cuộc có phải hay không thật sự đã no.

.
Bị động tác như vậy của Nghiêm Dục Phong dọa đến mức Hi Trần mặt đỏ, luống cuống muốn ngăn lại bàn tay cường ngạnh của Nghiêm Dục Phong, lắp bắp nói: “Vương, Vương gia. . . .”

.
Dò xét một hồi, mới không cam lòng nguyện ý mà thu tay lại, rất gầy! Vòng eo mảnh khảnh không đầy một vòng tay, trên bụng xương sườn hiện ra rõ ràng, hắn chỉ cần hơi chút dùng lực, liền có thể đè gãy vài cái xương cốt nhỏ bé này, gầy đến như vậy, sao hắn có thể còn có khí lực làm việc chứ?

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Hi Trần ngẩn ngơ bưng một mâm đồ ăn chậm rãi đi trên hành lang, trong lòng thầm nghĩ, mình đang nằm mơ chăng? Từ khi sinh ra cho tới bây giờ bé chưa từng có mộng đẹp, chân thực đến nỗi mỗi đêm bé đều giật mình tỉnh giấc, sợ rằng hết thảy đều là giả.

.
Tỉnh dậy từ một ngày nọ, mọi thứ dường như trở nên không giống trước kia, không ai giao cho bé công việc nặng nề, bé cũng chưa từng gặp lại Hà đại nương, cũng không ai vì bé làm việc chậm chạp, mà đánh bé và không cho bé đồ ăn nữa.

.
Hiện tại là giữa trời đông giá rét, trước đây trên người vốn chỉ là y phục vải thô rộng thùng thình vậy mà bây giờ bé lại được mặc loại áo lông cáo mềm mại ấm áp, đường thêu tinh tế đến nỗi bé chưa từng thấy qua, không còn vì rét lạnh mà cả người đông cứng đến khó chịu, tay chân không nghe sai bảo, cuộc sống như vậy thật là hảo, bé còn có thể sống lâu hơn một chút.

Ban đầu, Vương gia không cho bé làm việc gì hết, nhưng thân thể đã quen lao động không thể nào chịu nổi cả ngày rảnh rỗi nhàn hạ, bé xin Phong Minh rất lâu, mới khiến Phong Minh miễn cưỡng thử hỏi ý kiến của Vương gia, cuối cùng bé trở thành thiếp thân người hầu của Vương gia, chỉ cần hầu hạ sinh hoạt thường ngày của Vương gia, những chuyện còn lại nhất quyết không được chạm tay vào.

Một trận gió lạnh kéo đến, mơn trớn hai gò má gầy gò của Hi Trần, kéo suy nghĩ của bé quay về, vội vàng lắc lắc đầu, thăm mắng chính mình lại lười biếng làm việc, hấp tấp khắp khiêng đi đến trước thư phòng, gõ lên cửa, nhẹ nhàng cất tiếng: “Vương gia. . . . Nô tài đưa ngọc thiện đến cho ngài đây.”

“Tiến vào.” Từ trong thư phòng truyền ra âm thanh trầm thấp dễ nghe của nam nhân.

Hi Trần hít một hơi thật sâu, tự ổn định bản thân đang căng thẳng, vì sợ đối mặt với nhãn thần bức nhân của Vương gia nên tay chân trở nên luống cuống, bé đẩy cửa đi vào, ngoài ý muốn nhìn thấy thân hình nam nhân một mội nghiêng người tựa vào bàn, tay phải đỡ bên sườn gương mặt tuấn mỹ như chạm bằng băng, tay trái như có như không mà lật xem thư sách.

Khập khiêng tiến lên, đặt khay trên tay xuống, tay chân lạnh lẽo xếp đặt đồ ăn, hai tay cung kính đưa đĩa cho Nghiêm Dục Phong, Hi Trần liền giống như tiểu lão thử* trốn tránh cái gì đó mà lui xuống cách xa án tư vài bước, cúi đầu không nói.

(tiểu lão thử: chuột già nhỏ :”>)

Nghiêm Dục Phong khẽ liếc bé, cất tiếng thanh lãnh: “Lại đây.”

Hi Trần chăm chú nhìn Nghiêm Dục Phong, lắc lắc đầu, bé biết Vương gia gọi bé chuyện gì, nhưng mà. . .

“Vương gia. . . . Nô tài. . . . Đã ăn rất no rồi. . . . Thật sự ăn không vô nữa. . . .”

Bỗng nhiên, dạo này Vương gia bắt bé phải ăn một ngày ba bữa cơm, mà mỗi bữa đều cho bé ăn no đến căng bụng rồi mới vừa lòng thả bé đi, hơn nữa mỗi ngày còn phải uống được bốn lần, dạ dày đã sớm co lại giống như dạ dày chim sẻ làm sao có khả năng chịu đựng được? Hi Trần chưa hề biết hóa ra ăn no cũng sẽ làm cho người ta khó chịu như vậy.

“Muốn ta tự đến bắt ngươi sao?” Nam nhân vô tình lạnh lẽo nói.

Hi Trần bối rối ngơ ngác đứng tại chỗ, rồi mới nhận mệnh tiến lên phía trước, vẫn ngoan ngoãn tự ăn cơm, ít nhất có thể tự suy nghĩ. Nếu bị Vương gia bắt, bé không ăn xong hết đồ ăn, thì đến khi trời tối đen bé cũng không thể rời khỏi thư phòng một bước.

Nhận mệnh ngồi trên ghế bên cạnh bàn, đây là Nghiêm Dục Phong sai người làm riêng cho y, bằng không thân hình nhỏ xinh kia mà ngồi trên ghế thông thường, cái cổ dù có cổ rướn lên cũng không biết có thể nhìn thấy được cái gì không.

“Dùng bữa!” Đem đĩa bạc nhét vào trong tay Hi Trần, ra lệnh.

.

Hi Trần nhìn một khay đầy đồ ăn mỹ vị tinh xảo, không có một chút hứng thú, thậm chí còn cảm nhận được đồ ăn sáng còn trong dạ dày giống như muốn phun ra, hướng về mặt mong mỏi nhìn Vương gia đang yên lặng dùng bữa bên cạnh, lại bị nhân thần nghiêm khắc của y nhìn lại, đành phải vô cùng ủy khuất khó nhọc bới cơm, không gấp thức ăn, vì chỉ với chén cơm kia đã khiến bé ăn hết sức vất vả, nào có sức mà ăn thêm thức ăn khác nữa.

.

Sau ngày bị Phương cô nương chế giễu bé không biết dùng đĩa, Phong Minh liền kiên nhẫn dạy bé trong một thời gian, đến giờ Hi Trần đã có thể sử dụng linh hoạt.

.

Nghiêm Dục Phong hừ lạnh một tiếng, liền gấp một đồng đồ ăn cho vào bát Hi Trần, không để cho bé cự tuyệt, khuôn mặt nhỏ gầy của Hi Trần liền nhăn lại.

.

Vừa dùng bữa vừa quan sát Hi Trần, bé con kia nhú chặt đôi lông mày thanh tú nhỏ dài, tựa như phải ăn hoàng liên đắng ngắt, y nhú nhú mày, tiểu đồng tây phải chăng bắt đầu tức giận?

.

Không như trước kia, bắt kể cho Hi Trần ăn cái gì, Hi Trần đều mang dáng vẻ nhận được đại ân không ngừng nói lời cảm tạ, hiện tại mỗi ngày đều cho bé ăn cơm uống được, ngược lại tựa như đang ép buộc bé, tuy những thay đổi nhỏ của tiểu đồng tây làm cho y rất vừa lòng, nhưng y cũng sẽ không vì vậy mà thả lỏng canh chừng bữa cơm của tiểu Trần nhi.

.

Kiên quyết bắt Hi Trần ăn nhiều thức ăn, uống thuốc bổ đến như vậy, cũng không cho phép bé làm công việc nặng nhọc, mỗi ngày bắt quá cũng chỉ cho bé hầu hạ chút việc vặt vãnh nhẹ nhàng như thay áo, dùng bữa, tắm rửa vân vân thôi, không có việc gì liền đem Hi Trần nhốt trong phòng buộc bé ngủ, thế này giống như dưỡng trư, vậy mà vẫn không thấy bé có thêm chút thịt nào, Nghiêm Dục Phong không khỏi hoài nghi thuốc bổ của Lăng Ngữ Hàn phải chăng là đồ bỏ không có tác dụng.

(nuôi heo rồi thịt, đạo lý muôn đời của seme :”D)

.

Chỉ một lát sau, Nghiêm Dục Phong đã dùng xong cơm, quay đầu nhìn về phía tiểu đồng tây vẫn đang khổ sở cúi đầu, bản thân cả buổi, trước mắt vẫn còn một chén lớn đồ ăn chờ bé

.

Cảm giác được một đạo ánh mắt đang chăm chú nhìn vào mình, Hi Trần khó hiểu ngẩng đầu, bất ngờ phát giác Vương gia đã sớm dùng xong bữa, dù vô cùng bận rộn mà vẫn để mắt đến bé, Hi Trần vội vàng đứng lên căng thẳng nói: “Vương, Vương gia. . . . Ngài đã dùng xong thiện? Vậy. . . . Nô tài đem đồ dọn xuống. . . .” Như vậy bé sẽ không phải miễn cưỡng cố gắng mang mớ thức ăn này nhét vào bụng

.

“Ngồi xuống.” Đồ chưa ăn hết đã muốn đi?

.

Biết tiểu xảo của mình bị nhìn thấu, Hi Trần mang vẻ mặt ảo não ngồi lại vị trí cũ, cắn môi dưới, chớp chớp đôi mắt long lanh ngân ngấn nước sợ hãi nhìn qua lại giữa Nghiêm Dục Phong với thức ăn, Hi Trần thật sự ăn không vô, ăn nữa chỉ sợ mình sẽ nôn mất thôi.

.
Nghiêm Dục Phong nhìn hành động đầy tính trẻ con của Hi Trần, khoe miệng khẽ nhếch, đem người ôm đến trên đùi mình, bàn tay to theo thường lệ tiến vào trong áo Hi Trần, xoa nhẹ trên cái bụng nhỏ bé mềm mại, tự mình xem xét sự thật.

.
Hi Trần bối rối để NghiêM Dục Phong tùy ý vuốt ve, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng khép mở: “Vương gia. . . . Nô tài thật sự. . . . Đã ăn no. . . . Ngộ thiện này. . . . Có thể. . . . Để muộN chút nữa. . . . Nô tài lại ăn?”

.
Bản tính tiết kiệm khiến bé vẫn là không nỡ đem đồ chưa ăn hết vứt bỏ, nên bé mới chia ra nhiều bữa từ từ ăn hết, dù có thiêu hay hỏng, bé cũng không muốn phí phạm.

.
Trong thâm tâm nam nhân khẽ thở dài, lặng lẽ thu hồi cánh tay, không ép buộc Hi Trần dùng thiện, nhưng y nhất định cũng không để bé ăn cơm hay thức ăn đã để qua đêm.

.
Đưa tay vào áo lấy ra một lọ rượu thuốc, cởi bỏ quần áo Hi Trần, lộ ra thân thể trắng trẻo nhưng vẫn là gầy trơ xương, đem rượu thuốc đổ vào trong lòng bàn tay, thông thả mà mạnh mẽ xoa bóp trên thân thể nhỏ gầy kia, trải qua hơn nửa tháng xoa bóp, chỗ xương gãy từ trên xuống dưới của thân thể tiểu đông tây, kể cả cánh tay trái bị vụn gãy kia của bé dường như đã khỏi hẳn, chỉ có khuyết điểm duy nhất là bàn chân kia.

.
Lăng Ngữ Hàn nói qua, gãy xương lúc trước do không kịp thời mời đại phu, mà người băng bó lại không biết y thuật nên làm cho chân phải nguyên bản có hi vọng khỏi hẳn đã trở nên khó càng thêm khó, thêm vào đó hơn mười năm nay thân thể không để cho chân có cơ hội được hảo hảo nghỉ ngơi, khắp thiên hạ, sợ chỉ có sự phụ của mình mới có năng lực chữa trị chân cho bé, nếu không cái chân khập khiễng này. . . . chắc chắn sẽ theo bé đến suốt đời.

.
Hi Trần vẻ mặt đỏ ửng ngược ngừng để bàn tay thô to của NghiêM Dục Phong xoa bóp trên thân mình, dù từ hơn nửa tháng nay đều là NghiêM Dục Phong tự tay làm công việc này, nhưng vẫn khiến hạ nhân chưa từng nhìn thấy vẻ mặt hòa nhã của y cảm thấy không ngừng lo sợ.

.
Rượu thuốc thấm vào da thịt chỗ nào mang đến cảm giác nóng rực nhưng không khó chịu, ngược lại làm cho bé cảm thấy cực hạn thoải mái, thân thể cả đời lạnh lẽo chưa từng ấm áp đến vậy, giống bị ánh mặt trời ôn hòa sưởi ấm, không vì rét lạnh mà phát run, hương rượu thuốc nhàn nhạt tràn ngập trong không gian, đốt lên cảm giác buồn ngủ trong người.

.
“Mệt mỏi?” Thanh âm trầm thấp vang lên từ trên đỉnh đầu Hi Trần.

.
Một câu nói khiến Hi Trần nhất thời giật mình tỉnh giấc, bé vội vàng chấn chỉnh lại tinh thần, ngữ khí sợ hãi nói: “Không, không có. . . . Nô tài không dám. . . . Vương gia. . . . Thực xin lỗi. . . .”

.
Đôi mắt NghiêM Dục Phong bình tĩnh liếc nhìn Hi Trần, không biểu lộ cảm xúc gì đối với thái độ khúm núm này của bé, giúp bé chỉnh xiêm y, cầm bát được đang đặt trên bàn, vốn nhiệt độ của nước được lúc này

có chút ấm, không nóng đến mức làm phỏng miệng Hi Trần, đưa đến trước miệng bé, tỏ ý muốn bé uống hết.

Hi Trần ngoan ngoãn hướng Nghiêm Dục Phong cất tiếng tạ ơn, liền bưng bát lên uống từng ngụm từng ngụm, tuyệt không cảm thấy được thủy ngâm đen đậm đặc kia thực khó uống, đây là dược liệu Lăng Ngữ Hàn tỉ mỉ điều phối, dù đẳng thế nào bé nhất định sẽ không lãng phí.

Đợi Hi Trần uống hết dược, Nghiêm Dục Phong mới cất tiếng: “Về phòng ngủ một lát đi.”

Vừa nghe nam nhân nói muốn bé đi ngủ, Hi Trần có chút sợ hãi lắc đầu, “Nô tài không thể ngủ. . . . Nô tài phải hầu hạ Vương gia. . . .” Chủ tử còn chưa nghỉ ngơi, bé làm hạ nhân sao dám tự tiện lười biếng?

Hi Trần không muốn đi ngủ, còn vì một nguyên nhân khác, nếu bé ngủ một mình, nhất định sẽ lại mơ thấy ác mộng, mơ thấy bản thân vì làm việc chậm chạp mà bị đánh đến mình đầy thương tích, hoặc là bị một đám người dùng ánh mắt xem thường khinh miệt mà chế nhạo. Cho dù cuộc sống hiện tại và trước kia chênh lệch nhau đến hàng vạn dặm, nhưng cảm giác sợ hãi của bé với cơn ác mộng kia vẫn rõ mồn một.

Vậy mà không biết vì sao, chỉ cần ngủ cùng chỗ với Vương gia, ngửi thấy mùi hương thanh sảng trên người y, lại thêm vòm ngực rộng lớn ấm áp kia, bé sẽ có giấc ngủ không mộng mị. (bạn edit: bé mê dai đẹp từ trong máu.=)

Nghiêm Dục Phong sao lại không biết ý nghĩ của tiểu đông tây trong ngực, nếu không phải là hoàng đế yêu cầu y lên kế hoạch để bình định người Hột Hột đang tác loạn ở biên cương, y sẽ không phải chịu nỗi khổ phòng không vì chẳng có tí tí thời gian nào để mà trêu đùa vật nhỏ này.

Ba tháng sau, lúc băng tuyết tan đón chào mùa xuân đến, y nhất định phải xuất binh viễn chinh Hột Hột tộc, tuy rằng đó là do trước đây chính y tự xin xuất chiến, nhưng khi ấy Hi Trần còn chưa vào trong phủ, kẻ ham hiếu chiến thị huyết như y sao có thể bỏ qua cơ hội tùy ý giết người này?

Nghiêm Dục Phong nhú mày mím môi suy nghĩ làm thế nào trong ba tháng, đem thân thể hư nhược của tiểu đông tây trong ngực dưỡng thành khỏe khoắn, khoáng hoạt, nếu có thể sẽ đem bản tính tự ti nhất gan kia nhổ tận gốc, làm bé trở thành một tiểu gia hỏa tinh nghịch động lòng người thì càng tốt.

Đến khi một đạo thanh âm sợ hãi gọi suy nghĩ của y quay về, y mới đưa lãnh mâu dời về phía khuôn mặt nhỏ gầy tuyết mịn thoát tục kia.

“Vương gia. . . . Nô tài không quấy rầy ngài. . . . Nô tài thu dọn bữa tối.” Hi Trần sợ hãi vội mở miệng, sợ chính mình ở chỗ này đợi lâu, quấy rầy Vương gia.

Nghiêm Dục Phong cũng không ngăn cản bé, dặn dò bé không được làm việc nặng, lập tức lại vui đùa vào một đồng lớn bản đồ quân sự đầy kí tự.

Bưng đồ ăn đã dùng xong, lúc Hi Trần tiến gần đến trù phòng, lại nghe thấy hai hạ nhân trong phủ nói chuyện.

“Tam Bảo, lại phải đưa cơm cho toàn gia kia sao?” A Phúc bới móc chế nhạo hỏi.

Kể tên Tam Bảo trừng mắt liếc nhìn A Phúc một cái, xuy một tiếng, khinh thường nói: “Người cho là ta nguyện ý a? Thật không hiểu Vương gia có chủ ý gì? Lũ người kia bị bắt tới nhiều ngày như vậy, vẫn không tra hỏi, cũng không ép cung, lại nhốt trong địa lao dường như vậy, làm hại ta còn phải một ngày hai bữa cơm hầu hạ bọn họ, mỗi ngày nghe tiếng bọn hán cầu xin tha thứ kêu oan kêu cứu mạng như quỷ rống quỷ gào, thật sự là phiền chết người!”

“Đúng vậy! Ta cũng thấy khó hiểu, toàn gia họ Sở kia lừa gạt Vương gia, đem tên cầu nô tài què chân thế chỗ gả đến đây, vì sao Vương gia bắt được bọn họ về, lại chẳng thêm để ý đến bọn họ chứ? Ta vốn tưởng rằng sẽ có một màn diễn hành hình van xin thật hay để xem chứ!” A Phúc vẻ mặt tiếc hận nói.

“Ai! Quên đi quên đi, ta phải thật nhanh đưa cơm đến địa lao, tránh cho toàn gia kia khiến các lao đầu đại ca không được yên tĩnh.” Tam Bảo bất đắc dĩ nói với A Phúc, liền vội xoay người rời đi.

Hi Trần khiếp sợ đứng tại chỗ, Vương gia. . . đã bắt được lão gia rồi sao? ! Vậy. . . Y không phải sẽ giết bọn họ chứ? Mình nên làm cái gì bây giờ? Mình phải làm thế nào để cứu được bọn họ ra?

Lo âu vội vàng đem đồ vật vứt lại trù phòng, bé bước thấp bước cao cố hết sức đuổi theo Tam Bảo, gọi y dừng lại.

Tam Bảo nhìn thấy Hi Trần, liền khinh thường giễu cợt nói: “Ta còn tưởng là ai chứ! Nguyên lai là tên nô tài què chân tráo gả người a! . . . Ái chà ~~ khuôn mặt này rửa sạch sẽ đúng là xinh đẹp thật! Còn mặc đầy lụa là gấm vóc chất liệu tốt như vậy a! Quả nhiên làm nam sủng có khác, khuôn mặt hảo, kỹ xảo hảo, hầu hạ khiến Vương gia thư thái thoải mái, Vương gia cao hứng, không phải cái gì cũng đều thưởng cho người sao? Xin hỏi thiếu gia người, tìm hạ nhân ta có chuyện gì sai bảo?”

“Tam Bảo đại gia. . . Xin ngài giúp cho. . . Để nô tài đến gặp lão gia bọn họ được không?” Hi Trần nhỏ nhẹ mở miệng hỏi, cố không để ý đến chua xót trong lòng, bé biết bất luận bé giải thích thế nào, cũng không sẽ có ai tin kể mỗi đêm đều ngủ trong phòng Vương gia.

“Ai nha! Thật sự là làm ta giật mình a! Tiểu nam sủng vẫn còn nhớ mãi không quên chủ tử cũ nha! Chẳng lẽ người còn e Vương gia đối với người không tốt?” Tam Bảo ác độc mỉa mai Hi Trần không biết tốt xấu là gì.

Vừa nghe đến tội danh như vậy, Hi Trần kích động giải thích: “Không, không phải. . . Vương gia đối nô tài ân trọng như núi. . . Là chủ tử tốt nhất trên đời này. . . Nô tài. . . Nô tài chỉ muốn đi thăm lão gia bọn họ một chút. . . Van cầu ngài. . . Xin giúp đỡ. . . Để nô tài nhìn bọ họ. . . Nô tài cái gì cũng đều không làm. . . Chỉ là nhìn bọn họ một chút. . . Tam Bảo đại gia. . . Nô tài cầu ngài. . . Được không?”

“Hừ! Chỉ dựa vào người, muốn cứu bọn họ ra cũng không có khả năng đâu, bên trong các vị lao đầu đại ca đều có võ công cao cường, được rồi! Ta ta liền thỏa mãn ước nguyện của người, nha! Người sẽ đưa cơm vào cho bọn hần! Tiểu gia ta đi nghỉ ngơi, bắt quá, người cũng đừng nói cho người khác là ta cho người đi, có nghe hay không?” Tam Bảo đưa tay đem cái sọt tre chứa cơm canh giao cho Hi Trần, còn không quên nghiêm ngặt cảnh cáo một tiếng.

“Nghe, nghe rõ. . . . Tạ ơn Tam Bảo đại gia. . . . Tạ ơn!” Hi Trần cầm chặt sọt tre, cảm kích hướng Tam Bảo hành lễ nói lời cảm ơn.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Tiến vào địa lao, lao đầu bên trong thấy người đưa cơm hôm nay là một tiểu hài tử què chân, thì biết ngay người đó chính là hạ nhân mà Sở gia tráo gả, hần liền khinh thường hừ một tiếng, cũng không truy hỏi, dẫn Hi Trần đến thẳng lao phòng giam giữ toàn gia Sở Thiên Nghiêu, mở khóa để Hi Trần đi vào, rồi đóng cửa lại.

Hi Trần nhìn thấy bốn người chật vật trong bộ dáng nhếch nhác, bần thủ cúi đầu im lặng, quá khác biệt so với trước kia.... Từ trước đến giờ, bọn họ đều thân mang cẩm y ngọc đới, chưa từng chịu qua cảnh sống giam cầm như vậy? Nhất định trong lòng bọn họ khó mà thích ứng nổi?

(Cẩm y ngọc đới: áo gấm đai ngọc =>cuộc sống giàu sang phú quý)

Hi Trần sợ hãi cất tiếng: “Lão gia. . . . Phu nhân. . . . Thiếu gia. . . . Tiểu thư. . . .”

Quan Nguyệt Hà khẽ động thân thể, liếc mắt nhìn Hi Trần, vẻ mặt chán ghét nói: “Lại là cái tên xui xẻo nhà người, người tới đây làm gì? Chế nhạo chúng ta phải không?”

“Không, không phải. . . . Phu nhân. . . . Nô tài. . . . Đưa cơm tới. . . .” Hi Trần trong lòng đau xót, sợ sệt trả lời, đối với bốn người bọn họ, tuy rằng thực sợ hãi, nhưng thâm tâm vẫn luôn muốn tìm chút tình thân trên người bọn họ, cho dù điều đó chỉ có trong thoáng chốc cũng tốt.

Lúc này, Sở Hàm Du cất giọng the thé chửi rủa: “Đưa cơm? Đưa cơm gì a! Nếu không phải tại cậu nô tài người, toàn gia chúng ta bây giờ vẫn còn được ăn sung mặc sướng, sao phải đến nhà lao không chút ánh sáng này chờ người đem cái thứ cơm thô khó nuốt này đến? Vừa nghĩ đến việc ta sinh cùng ngày với người, ta đã cảm thấy ghê tởm đến mức buồn nôn! Năm đó, cha mẹ sao không trực tiếp bóp chết người luôn đi? Miễn cho uế khí trên người người nhiễm đến thân thể chúng ta!”

Hi Trần không chịu nổi mà cúi đầu, “Vâng. . . . Thực xin lỗi. . . . Tiểu thư. . . .”

Sở Thiên Lâm cười nhẹ một trận, hai mắt thâm đen phù thũng vì túng dục quá độ, hèn hạ đánh giá toàn thân Hi Trần từ trên xuống dưới, *** tà mở miệng: “Sách sách sách. . . . Nhìn cái thứ y phục cẩu nô tài người mặc trên người bây giờ, so với trước kia thật khác biệt một trời một vực nha! Chắc là dùng khuôn mặt giống muội muội ta, cộng thêm việc cố đem hết tẩy kỹ xảo bản thân để hầu hạ Nghiêm Dục Phong

nhì! Ta thật không ngờ, đường đường là một Duệ Vương gia cư nhiên lại thích ngươi! Mệnh của tiểu nô tài này thật giống như lời thầy tướng số đã nói, thân nam mang nữ mệnh a! Trời đã định trước ngươi phải bị người ta thương, bị người ta áp. Biết sớm một chút, bổn thiếu gia đã bắt ngươi để chơi đùa a. . . . Thật sự là đáng tiếc. . . .” (ăn chơi đến nỗi chỉ còn cái xác rỗng mà cũng ham hố...)

“Câm mồm, Lâm nhi! Ngươi nói linh tinh cái gì thế hả? !” Sở Thiên Nghiêu chưa nói tiếng nào lúc này lại tức giận mắng té tát con trai mình, dù sao, tên cậu nô tài kia cũng có chung một nửa dòng máu với Lâm Nhi, nếu xảy ra chuyện loạn luân. . . . Sở Thiên Nghiêu hẳn sẽ không thể ngẩng mặt lên được mất!

Hi Trần bối rối chịu đựng những lời châm chọc của những “người thân” cùng chung huyết thống duy nhất trên đời, cúi đầu không dám hé răng, nếu có thể. . . . Bé thật sự mong muốn bản thân không phải là một trong hai cái song bào thai, càng không muốn làm một người kém may mắn, mang đến tai họa cho mọi người.

Lặng im nén nhịn nỗi bi thương đang dâng lên, không để ý đến trái tim đang đau đến chảy máu, Hi Trần hít một hơi, cố gắng bình tĩnh mà mở làn tre..

“Lão gia. . . . Phu nhân. . . . Các ngài trước tiên đến dùng bữa đi! Nô tài. . . . Nô tài. . . . Sẽ đi cầu Vương gia. . . . Thả các ngài. . . .” Hi Trần cẩn cẩn dục dục mà lấy ra từng đĩa đồ ăn, âm thanh sợ hãi khê vang lên.

Sở Thiên Nghiêu bỗng nhiên xông về phía bé, vung một cước đá Hi Trần ngã lăn ra đất, đồ ăn trên mặt đất cũng bị đánh cũng bị đánh đổ, Sở Thiên Nghiêu vẫn cứ một cước lại một cước đá thật mạnh lên thân hình nhỏ gầy của Hi Trần.

Hắn tức giận lớn tiếng mắng: “Đều tại cái đồ tai tinh* chỉ mang đến toàn điềm chẳng lành nhà ngươi, kêu ngươi thay thế gả cho Nghiêm Dục Phong, ngươi lại thế gả thành ra thế này, Sở mỗ ta rốt cuộc là thiếu nợ ngươi cái gì? Dưỡng súc sinh ngươi không được ích lợi gì, chỉ đem lại phiền toái! Ta thấy căn bản ngươi chỉ biết dùng cái thân thể ti tiện của mình để mị hoặc Nghiêm Dục Phong, kêu hắn bắt trời chúng ta đến đây, để cho ngươi trả thù phải không? Còn dám giả bộ làm người lương thiện? Ngươi muốn lừa gạt Sở mỗ sao? !”

(tai tinh: sao xấu, điềm gỡ)

“Ngô. . . . !” Hi Trần rên rỉ, cắn chặt môi để không phát ra tiếng, cố hết sức chịu đựng cơn đau truyền đến vì bị Sở Thiên Nghiêu đá trúng bụng.

Hi Trần không có khí lực chống lại trận đòn túi bụi của Sở Thiên Nghiêu, tìm không ra cơ hội hướng hắn giải thích, chỉ có thể vừa cố chịu đau vừa không ngừng giải thích: “Thực xin lỗi. . . . Lão gia. . . . A. . . . Thực xin lỗi. . . . Phải. . . . Ngô. . . . Nô tài đáng chết. . . . Thực xin lỗi. . . .”

Đối với lời mắng chửi khó nghe của Sở Thiên Nghiêu, bé chỉ có thể lựa chọn không để ý đến, ít nhất có thể khiến nội tâm chính mình bớt đau đớn. . . .

“Hừ! Lão tử hôm nay rơi vào tình cảnh này, không phải đều là do họa tình người hại sao? Sớm biết thế này, năm ấy ta liền một tay bóp chết người, để người không có cơ hội hại gia đình chúng ta, tất cả là do ta trước kia nhân từ, dù sao ta cũng không tin bản thân có ngày ra khỏi đây được, hôm nay dù chết ta cũng bắt người phải chết cùng với chúng ta!” Sở Thiên Nghiêu càng nói càng phần nộ, trong mắt đầy tơ máu vừa dùng dây xích sắt đang khóa tay mình quất lên người Hi Trần, vừa ra sức mắng.

.

Hi Trần sợ hãi co vào trong góc lấy hai tay che đầu, miệng càng không ngừng giải thích, khi roi xích sắt quất lên người, bé cơ hồ nghe thấy thanh âm xương cốt vỡ vụn, bị thiết liên đánh đến mức chỗ nào cũng chảy máu, nhưng cho dù bé có giải thích như thế nào, cầu xin tha thứ ra sao, Sở Thiên Nghiêu cũng không giảm lực đạo trên tay, mà trong mắt ba người kia đều toát lên vẻ vui sướng như đang được xem một vở kịch hay.

.

Cắn chặt môi, cố hết sức co rút thân thể, trong đầu chỉ biết cầu nguyện trận tra tấn này nhanh qua đi, hướng ánh mắt cầu cứu về phía ba người còn lại, nhưng thật thất vọng. . . . Nhìn thấy ánh mắt giễu cợt xen lẫn khinh thường của phu nhân, thiếu gia cùng tiểu thư, bé. . . . đột nhiên có chút sáng tỏ

.

Từ đầu đến cuối. . . . Bọn họ không hề cho rằng họ có quan hệ gì với mình, mình chẳng qua chỉ là kẻ không nên tồn tại mà thôi, Hi Trần nở nụ cười giễu cợt chính mình. . . . Cho tới nay. . . . Đầu chỉ có bé tình nguyện. . . . Nghĩ đến bản thân cố gắng làm việc, ngoan ngoãn để không đem lại phiền hà. . . .Hi Trần hi vọng bọn họ có thể sẽ liếc nhìn đến bé, sẽ không đánh bé mắng bé. . . . Nói không chừng có một ngày. . . . Còn có thể cho phép bé gọi họ một tiếng cha mẹ. . . . Nhưng. . . . lúc này Hi Trần mới phát hiện. . . . Bản thân đã sai. . . .

.

Cuối cùng, Hi Trần từ từ buông tay, ngay cả khí lực để bảo vệ bản thân cũng đã mất, để mặc Sở Thiên Nghiêu liên tiếp quất, toàn thân từ trên xuống dưới đã không còn chỗ nào nguyên vẹn, trong khóe mắt chảy ra những giọt lệ tuyệt vọng, huyết đỏ nơi khóe môi cũng từ từ trào ra, không còn sức để nói, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ như chịu lỗi. . . .

.

Một bóng người từ xa đập vào ánh mắt vô hồn, bé khẽ nhướn miệng nở một nụ cười yếu ớt. Phải chăng. . . là nhũ mẫu đến đón mình? Thật tốt, mình vốn. . . . Là một người chỉ đem lại điều chẳng lành không nên tồn tại. . . . Sớm nên đi gặp nhũ mẫu

Sở Thiên Nghiêu đánh đến mắt đầy tơ máu, hoàn toàn không phát hiện hai nam nhân tuấn vĩ cao lớn đã đứng trước mặt hắn, Phong Minh với tay giữ lấy thiết liên đang ra sức quất lên người Hi Trần, khẽ dùng chút lực, Sở Thiên Nghiêu liền bị ném đập mạnh vào vách tường, vách tường chắc chắn cũng bị chấn động mà bụi rơi lả tả.

.

Nghiêm Dục Phong ngồi xuống thấp, đem thân thể đầm máu kia lật lại, thì thấy bé bị thương nặng hơi thở thoi thóp, ánh mắt hồ hững thoảng chốc mang vẻ âm lãnh, hắc khê vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Trần, Hi Trần khó khăn mở đôi mắt bị máu phủ kín, bấy giờ mới nhìn rõ người vừa tới, bé đem hết sức lực run rẩy vươn tay nắm vạt áo Nghiêm Dục Phong, từ cổ họng phát ra thanh âm khàn khàn: “Vương gia. . . . Van cầu ngài. . . . Thả. . . . Lão gia bọn họ. . . . Nô tài. . . . Lấy mạng. . . . Đổi. . . . Được không? . . . Cầu ngài. . . . Cầu. . . .”

.

Mỗi một từ được thốt ra, kèm theo là tiên huyết đỏ thẫm ào ào tuôn trào từ khóe miệng, vậy mà Hi Trần vẫn chỉ một lòng hy vọng Nghiêm Dục Phong có thể buông tha toàn gia Sở Thiên Nghiêu, cho dù họ không cần bé. . . . bé vẫn muốn tận lực giúp họ. . . .

.

Nghiêm Dục Phong ngăn không cho Hi Trần nói chuyện, nhanh chóng phong bế huyết đạo toàn thân bé để cầm máu, cũng thuận tiện điểm thính huyết của bé, dịu dàng ôm lấy Hi Trần, xoay người giao cho Phong Minh, rồi mới quay mặt nhìn bốn người bên trong.

Ánh mắt lạnh lùng chuyển hướng nhìn về phía bốn người kia, trong phút chốc biến thành âm ngoan thị huyết, toàn gia Sở Thiên Nghiêu đều bị ánh mắt tà nịnh của Nghiêm Dục Phong làm cho kinh hãi, cứng đờ, Quan Nguyệt Hà ôm chặt lấy nữ nhi, run rẩy nép người vào góc. Mặc dù Sở Thiên Nghiêu cực kỳ khiếp sợ trước khí thế vương giả áp bức này, nhưng vẫn cố lấy lại dũng khí, lớn tiếng quát tháo: “Nghiêm Dục Phong...người, người muốn thế nào?”

“To gan, tên thường dân dê tiện như ngươi, cư nhiên cũng dám gọi thẳng tọc danh Vương gia.” Phong Minh đứng bên cạnh tức giận nói.

“Hừ! Nếu không nhờ cầu nô tài kia, giờ phút này, ngươi tuyệt đối không thể trở thành Vương gia người người hầu hạ! Chỉ e khi chết ngay cả chỗ chôn, ngươi cũng không có!” Sở Thiên Lâm ngữ khí trào phúng nói.

“Ngươi. . . . !” Phong Minh không nén nổi tức giận muốn tiến lên giáo huấn, thế nhưng trong lòng còn đang ôm Hi Trần đang bị thương nặng.

Nghiêm Dục Phong lạnh nhạt nói: “Nói xong rồi chứ?”

“Khoan! Ta còn có lời muốn nói, Vương gia có thể nghe ta nói một lần không?” Sở Hàm Du vừa cất tiếng, mọi người đều khó hiểu nhìn nàng.

Sở Hàm Du đứng lên, Quan Nguyệt Hà vội vàng ngăn nàng lại, sợ nàng gặp chuyện bất trắc, Sở Hàm Du nhẹ nhàng gạt tay mẫu thân, đến gần Nghiêm Dục Phong, yêu kiều khẽ cười nói: “Vương gia, chuyện này từ đầu tới cuối ta đều không biết, là cha nường ta nhất gan sợ phiền phức, sợ ngài cười ta chỉ vì muốn trả thù, cho nên mới lấy đệ đệ đáng thương trá đổi, ta đến giờ mới biết nguyên lai ta có đệ đệ song sinh, ta bị bọn họ giấu diếm suốt mười sáu năm, hẳn cũng đáng thương ở Sở gia bị ngược đãi bấy nhiêu năm, chưa từng có một ngày hạnh phúc.”

Lời vừa dứt, Sở Hàm Du cúi đầu che mặt mà khóc, tựa như rất đau lòng.

Cả đám người Sở Thiên Nghiêu nhất thời mở lớn mắt chăm chăm nhìn Sở Hàm Du, không hiểu nàng đến tột cùng đang đùa cái gì?

Nghiêm Dục Phong lặng lẽ không lên tiếng chỉ nhìn Sở Hàm Du diễn trò, không cất lời truy vấn, ngoài ánh mắt thị huyết tà mị ra trên gương mặt hờ hững không có một tia xúc cảm.

Hàm Du thấy Nghiêm Dục Phong không phản ứng, trong lòng lo lắng tính toán, lại vội mở miệng nói: “Nếu như ta biết sự thật này, dù thế nào ta cũng không để cho đệ đệ thay ta gả đến đây, ta thà một thân một mình đến gả cho ngài, nhất định sẽ không để đệ đệ bị cha mẹ lợi dụng như vậy.”

Sở Hàm Du cứ tự cho rằng bản thân mình che giấu rất hoàn hảo, nhưng nàng không hề biết rằng ánh mắt gian xảo, giả dối của nàng đã bán đứng nàng, Nghiêm Dục Phong nào phải hài tử ngốc nghếch mà nhìn không ra nàng vì tư lợi bản thân, mới nhìn nhận Hi Trần là đệ đệ? Không phải đã quá muộn sao?

Hắn cười lạnh một tiếng, ngữ khí thanh lãnh: “Cho dù mục đích của ta là muốn trả thù Sở gia các người? Người không sợ sẽ chết sao?”

Vừa nhìn thấy Nghiêm Dục Phong, tim Sở Hàm Du liền bị lạc đường, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa chỉ muốn nắm được trái tim người kia, bèn bày ra vẻ tươi cười xinh đẹp cùng lời giả dối, muốn Nghiêm Dục Phong để mắt đến nàng.

“Cho dù Vương gia muốn trả thù Sở gia ta, ta vẫn không hề hối hận, nhưng hết thảy mọi chuyện đều là do âm mưu quỷ kế của cha mẹ ta, ta hoàn toàn chẳng hay biết gì, chẳng lẽ Vương gia cũng muốn trả thù một nữ nhi yếu đuối như ta?”

“Du Nhi, con. . . Con tốt cùng muốn nói cái gì vậy? Con muốn hại chết cha mẹ sao?” Phụ phụ Sở Thiên Nghiêu thất vọng nhìn nữ nhân bọn họ yêu thương mười sáu năm, cứ nhiên tại thời điểm này, đem quan hệ của mình cùng bọn họ phải sạch sẽ.

“Cha, nương, đây đều là lỗi của các người, Du Nhi tin Vương gia không phải là người lãnh huyết vô tình, nếu lúc trước các người đem ta gả cho ngài, thì sẽ không xảy ra tình cảnh ngày hôm nay.” Sở Hàm Du quay đầu nói với bọn họ, nàng vẫn yêu kiều khả ái nhỏ nhẹ như xưa, mà chớp mắt đã biến thành con người khác dường như rất. . . . Lạnh lùng!

Sở Thiên Nghiêu vô cùng tức giận, trán nổi đầy gân xanh, phần nộ nói: “Người! Người là nữ nhân xấu xa, người muốn làm cha tức chết phải không?”

Sở Hàm Du không đáp lại hắn, liền quay sang Nghiêm Dục Phong, bộ dáng ôn nhu như nước, nàng then thưng nói: “Vương gia. . . . Thỉnh ngài tha thứ cha mẹ ta kém hiểu biết. . . . Để chúng ta làm lại lần nữa được không? Ta. . . . Gả cho ngài làm thê tử, trọn đời trọn kiếp hầu hạ ngài, làm bạn ngài.”

Phong Minh xuy một tiếng, khinh thường nói: “Hừ! Người điên nói lời viễn vông.”

Sở Thiên Nghiêu giận tới cực điểm, xông lên bắt lấy Sở Hàm Du, nhanh chóng tát nàng hai cái thật mạnh, mặt đầm nước mắt mà nói: “Người là nữ nhân xấu xa, uống công cha mẹ hơn chục năm qua thương người như vậy, chưa từng để người chịu nửa điểm ủy khuất, vậy mà. . . . vậy mà hôm nay người báo đáp cha mẹ thế này sao? Vừa thấy Nghiêm Dục Phong, người liền đánh mất tâm trí, choáng váng mặt mày sao?”

Hắn ném nữ nhi về phía thê tử, quay đầu trợn mắt nhìn Nghiêm Dục Phong, mặt không chút biểu tình nói: “Họ Nghiêm kia, lão phu liều mạng với người!”

Sở Thiên Nghiêu xông lên phía trước, muốn cùng Nghiêm Dục Phong một phen sống chết, nhưng còn chưa đến gần y, liền bị nội lực của Nghiêm Dục Phong đẩy trở về, hắn lão đảo té ngã trên mặt đất.

.
Nghiêm Dục Phong hiển nhiên đã không còn kiên nhẫn dây dưa thêm nữa, lộ ra nụ cười lạnh lẽo khiến kẻ khác rợn tóc gáy, đôi mắt thâm trầm đột nhiên trở nên âm u lạnh lẽo, quanh thân phát ra kiếm khí, bốn người đột nhiên kêu la không ngớt, gân tay gân chân của mỗi người trong giây lát đều bị kiếm khí linh hoạt kia cắt đứt, cả đời tàn phế!

.
Phong Minh bên cạnh thấy vậy âm thầm kinh hãi, công phu của chủ tử càng ngày càng cao thâm khó lường, cư nhiên có thể dùng nội lực phát ra kiếm khí, nội công thâm hậu đã đạt tới cảnh giới có thể tự nhiên phát ra. Trên đời hiện nay, có thể cùng Vương gia phân cao thấp chỉ sợ không có mấy người ..

.
Đón lấy Hi Trần từ trong tay Phong Minh, dặn dò: “Gọi người đến!” Phong Minh vội vã lĩnh mệnh đi tìm Lăng Ngữ Hàn.

.
Nghiêm Dục Phong ôm Hi Trần, nhìn bộ dạng thể thảm cả người đầy máu của tiểu đồng tây trong lòng, vẻ mặt hung ác nham hiểm, quay đầu hướng lao đầu phía sau phân phó: “Cắt lưỡi bọn chúng, ném ra đường lớn, ta muốn chúng cả đời này như súc vật bò trên mặt đất!” Lập tức bước nhanh ra khỏi địa lao, phía sau liền truyền đến tiếng kêu gào thê thảm.

.
Hi Trần chỉ còn chút sức lực vẫn mạnh mẽ cắn chặt môi không để bản thân rơi vào hôn mê, Nghiêm Dục Phong phong bế thính huyết của bé, Phong Minh lại dùng ống tay áo che kín hai mắt của bé, khiến bé cái gì không nghe, không thấy, không thể biết được chuyện đang diễn ra.

.
Tay bé run rẩy bắt lấy xiêm y của Nghiêm Dục Phong, phút chốc hiện lên trong đôi mắt mở to bàng hoàng là nhân thân lạnh lùng quen thuộc, lo lắng hỏi, nhưng tai lại nghe không thấy một thanh âm nào.

.
Nghiêm Dục Phong giải huyết cho hắn, một người luôn kiêu lời như y, lại phá lệ giải thích cho Hi Trần: “Yên tâm, ta đã mang chúng ra ngoài.”

.
Nhưng không hề nói đến màn chặt đứt gân tay gân chân và cắt lưỡi, nếu không, chắc chắn Hi Trần thương tâm muốn chết, mà y, quyết định không để lũ lang tâm cấu phế kia có cơ hội tổn thương bé một lần nữa.

.
Biết Nghiêm Dục Phong tuyệt đối sẽ không lừa mình, Hi Trần hướng về phía y khẽ nợ một nụ cười suy yếu, nhẹ giọng nói lời tạ ơn, lúc này mới chậm rãi nhắm mắt. . . .

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

.
Hi Trần hôn mê đã năm ngày, Lăng Ngữ Hàn phải mất đến một ngày một đêm, mới kéo được bé từ quỹ môn quan trở về, nhưng lực phủ ngũ tạng cùng xương cốt Hi Trần nhiều chỗ đều bị trọng thương, đến giờ vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Thương thể của bé chuyển biến thất thường, có khi nửa đêm liền đột nhiên sốt cao không giảm, miệng thổ ra tiên huyết, có lúc vết thương bị đánh bong da tróc thịt lại đột nhiên chảy máu hoặc sinh mủ, khiến Lăng Ngữ Hàn cùng mọi người xung quanh vô cùng lo lắng.

Một bàn tay to khẽ chạm sợi tóc buông trên trán Hi Trần, lướt theo từng đường nét lên khuôn mặt tái nhợt suy yếu, nếu không lại gần để nhìn, hầu hết đều nghĩ lúc này bé đã không còn hơi thở. Năm ngày nay, hần cơ hồ đến cả quần áo cũng không thay chỉ biết tự tay chăm sóc tiểu nhân nhi đang nằm úp xấp trên người.

Lãnh mâu dừng ở mí mắt chưa từng khẽ động kia, thâm tâm lại thở dài một phen, phải chăng vì tảng đá lớn bấy lâu luôn khiến hần pháp phòng lo sợ đã được nhắc xuống, không còn bất cứ chuyện gì khiến hần bận tâm nữa nên hần mới không chịu tỉnh lại? Tiểu đồng tây này còn muốn mê man đến khi nào?

Lăng Ngữ Hàn từng bước nhẹ nhàng bưng được đi đến trước giường, đưa tay thăm dò nhiệt độ cơ thể Hi Trần, cầm lấy cổ tay khô gầy bắt mạch, thật lâu sau, mới vừa lòng hạ xuống.

“Này! Mau cho Tiểu Trần Nhi uống được đi!”

Nghiêm Dục Phong ngồi dậy, cẩn thận để cả người tiểu đồng tây tựa trên người hần, nhận lấy bát được Lăng Ngữ Hàn đưa qua uống một ngụm, nâng cằm Hi Trần, đem tất cả được thủy trong miệng mình mớm vào trong cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, cho tới nay, hần đều uy được như vậy, bằng không, toàn bộ được Lăng Ngữ Hàn dày công sắc sẽ chảy xuống giường.

Uy xong được, Lăng Ngữ Hàn cầm bát không đặt trên bàn, rồi trở lại xốc chăn lên, lộ ra tấm lưng vô cùng thê thảm của Hi Trần, cẩn thận kiểm tra miệng vết thương, lại lấy tuyết liên cao đưa cho Nghiêm Dục Phong, để hần thượng được, lúc này mới nói: “Tiểu Trần Nhi mạch tượng đã ổn định hơn nhiều, không hề phát sốt hay thổ huyết, miệng vết thương cũng bắt đầu dần dần khép lại, bệnh tình có thể nói là hảo, có thể sẽ rất nhanh tỉnh lại.”

“Ai! Đều cùng hoài thai gần mười tháng sinh hạ, vì sao mệnh hai tỷ đệ lại khác nhau đến vậy? Tiểu Trần Nhi không hề trêu chọc ai, lão thiên gia cần gì phải đối hần như vậy? Đối xử với hần rất không công bằng!” Lăng ngữ đau lòng, thương xót nói.

Nghiêm Dục Phong không đáp, tiểu đồng tây trọng thương đến vậy, mười phần thì có chín phần là do hần.

Dịu dàng sờ lên tất cả miệng vết thương của Hi Trần, chậm rãi thoa được, Lăng Ngữ Hàn cũng không lên tiếng nữa, nhìn thấy Nghiêm Dục Phong vì chiếu cố Hi Trần, đôi mắt thanh lãnh đã xuất hiện tơ máu, quang thâm trước đây chưa từng có cũng xuất hiện, có thể thấy được người này cũng không lãnh khốc vô tình như lời đồn.

Đợi Nghiêm Dục Phong thượng xong được, Lăng Ngữ Hàn ép hần nằm xuống, lải nhải dặn dò: “Ta biết ngươi vô công cái thể, nhưng chính ngươi cũng nên hảo hảo nghỉ ngơi đi! Đừng vì chăm sóc Tiểu Trần Nhi mà hại đến bản thân, bốn thiếu gia cũng không có khí lực mà một lần chiếu cố hai người.”

Dem chân phủ nhẹ lên trên hai người, đốt lên chút trầm hương trên bàn, liền xoay người rời đi.

Nghiêm Dục Phong không khước từ sự ép buộc của Lăng Ngữ Hàn, đáng vẻ mệt mỏi hiếm khi để lộ, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đang nằm úp xấp trên ngực một lúc lâu, âm thanh trầm thấp dễ nghe khẽ nói: “Người ngủ lâu như vậy, còn chưa chịu tỉnh sao?”

Mấy ngày nay Nghiêm Dục Phong nhìn Hi Trần đứng trên bờ vực sống chết, lại nhớ đến tình cảnh ở đại lao ngày hôm ấy, trong lòng không khỏi kinh sợ, nếu ngày ấy Phong Minh không tới báo chuyện Hi Trần một mình chạy đến địa lao, thì chỉ e lúc này tiểu đông tây đã không còn nằm trên giường được nữa.

Tuần nhan trầm xuống, tâm trí luôn an ổn lúc này tràn đầy phiền muộn, lại hồi hận lúc trước không hạ lệnh giết, trong đầu ý muốn giết người dần hình thành, hần chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang bình thần ngủ, lạnh lùng kiên quyết cất lời đe dọa: “Nếu người không tỉnh lại, đừng trách ta giết toàn gia Sở Thiên Nghiêu để tính sổ!”

Câu nói ngoan độc của Nghiêm Dục Phong tựa như có tác dụng, cảm nhận được run rẩy khe khẽ của tiểu đông tây trên ngực, hần nhìn Hi Trần chăm chú, “Trần nhi?”

Một hồi lâu sau, Hi Trần ưm một tiếng, khó khăn mở đôi mắt ngây ngốc thất thần, chớp chớp đôi mắt như muốn xóa đi sương mù bao phủ, muốn động một chút, lại phát hiện toàn thân cao thấp đều đau đến không chịu nổi, bé khó chịu mà nhắm mắt lại lần nữa, chờ đau đớn từ từ dịu đi, đợi đến khi không còn cảm thấy vô cùng đau đớn nữa mới chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy gương mặt lạnh lùng quen thuộc, hắc mâu của nam nhân chăm chú qua sát hần, khó có thể không nhận ra hỏa quang trong ánh mắt thâm sâu kia, Hi Trần vừa tỉnh không nhận ra tình cảnh lúc này, vừa thấy đạo hỏa quang kia thì bất giác khiếp sợ muốn vùng dậy, hạ tầm mắt không dám nhìn nam nhân tuần dật phi phạm kia.

Bỗng nhiên, Hi Trần hít một hơi thật mạnh, mình. Mình cứ nhiên lửa thân mình nằm úp sấp trên ngực Vương gia, khó. Khó trách dù đang ngủ vẫn cảm nhận được tiếng tim đập trầm ổn bình tĩnh, vòng tay ôm ấp, khiến bé cứ muốn ngủ như vậy cả đời, không cần tỉnh lại.

Hi Trần chỉ cảm thấy bản thân ngủ thật lâu. Thật lâu. Rồi dần dần, ký ức trước khi hôn mê như thủy triều tràn đầy trong đầu bé, bé không lượng sức mình dám tự tiện tiến vào địa lao, phạm phải lỗi lớn như vậy, khó trách Vương gia tức giận.

Khẽ xê dịch thân mình, tứ chi nhất thời lại truyền đến một trận đau buốt dữ dội, bé rên lên một tiếng đầy đau đớn, không để tiếng rên tiếp theo thoát ra, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng túa ra, cắn chặt môi chịu đựng đau đớn đến mất hết ý chí.

Mãi đến khi một đạo nội lực thật ôn nhu từ sau lưng chậm rãi truyền vào cơ thể bé, từ từ xoa dịu xương cốt toàn thân đang đau nhức, bé khẽ thở gấp, không dám có nửa phần động đậy bữa bãi, bé muốn mở miệng nói lời cảm tạ, nhưng suy yếu đến mức không phát ra được một âm thanh nào.

Nghiêm Dục Phong không bằng lòng trừng mắt nhìn Hi Trần, bất mãn vì cái gia đình chết tiệt kia vẫn chiếm vị trí không nhỏ trong lòng tiểu đông tây, thơn nữa bé chỉ vì câu đe dọa của hần liền tỉnh lại.

.
Thu hồi nội lực, Nghiêm Dục Phong liền đứng dậy gọi người, lát sau, Lăng Ngữ Hàn vội vã hấp tấp chạy đến, hai tay tất bật cẩn thận kiểm tra trên dưới toàn thân Hi Trần, một phen một tấc không thoát khỏi đôi mắt tinh tường của y, cẩn thận giúp Hi Trần thay được, lúc này mới thở phào một hơi, bình tĩnh nói: “Thật tốt quá, tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi, như vậy vết thương của Tiểu Trần Nhi sẽ không còn nghiêm trọng.”

.
Khẽ điểm chiếc mũi thẳng nhỏ xinh của Hi Trần, Lăng Ngữ Hàn cứng chiều nói: “Thiếu chút nữa đã bị người đập bể bảng hiệu đây! Hôn mê suốt năm ngày năm đêm, lúc thì sốt cao, khi thì thổ huyết, thật sự là đã hù chết ta.”

.
Hi Trần áy náy hạ tầm mắt, cất tiếng khàn khàn, sợ hãi: “Đối, thực xin lỗi. . . . Nô tài. . . . Lại khiến Vương gia cùng Lăng đại gia có thêm phiền toái Thực xin lỗi. . . . Thực xin lỗi. . . .”

.
“Ai! Đừng xin lỗi nữa! Hiện tại quan trọng là ...người làm thế nào mà chạy được vào đại lao? Còn bị cha người đánh đến cả người toàn là máu hả?”

.
Hi Trần nghe vậy càng run rẩy, vừa nghĩ đến những lời châm biếm khinh thường ở đại lao khi ấy, đôi mắt sáng ngời lại một phen u ám, thấp giọng nói: “Lão gia. . . . Không phải là cha. . . . Lão gia chỉ coi thiếu gia cùng tiểu thư là con. . . . Nô tài không phải. . . . Nô tài là kẻ thừa thừa. . . . Là súc sinh lão gia dưỡng. . . . Nô tài. . . . Không có cha mẹ. . . . Nô tài. . . . Không nên sinh ra. . . .”

.
Lăng Ngữ Hàn không kiên nhẫn hét lên, “Đủ rồi! Sau này ta không cho phép người nói những lời tự ti như vậy nữa, bằng không ta liền đánh đánh vào mông người, nghe thấy không? Cái gì mà súc sinh do chúng nuôi? Một nhà bốn tên mất sạch nhân tính kia cư nhiên dám đối đãi với hần như vậy sao?”

.
Hi Trần sợ hãi liền cầm như hén, nước mắt tràn ra như bị tiếng hét của Lăng Ngữ Hàn làm chảy ngược lại, bé nghẹn ngào ân hận, cúi đầu chống đỡ cơn tức giận của Lăng Ngữ Hàn.

.
“Thực xin lỗi. . . . Lăng đại gia. . . .”

.
Lăng Ngữ Hàn nhìn bộ dáng khiếp sợ của Hi Trần thật khiến người ta đau lòng, nhất thời không biết phản ứng ra sao, giậm chân thật mạnh, rồi đi tới bàn rót chén trà uống cho thuận khí.

.
Lúc này Phong Minh bưng một chén chúc tiến vào, cung kính nói: “Vương gia, cháo đã nấu xong.”

.
Nghiêm Dục Phong nhận bát, đi đến bên giường, cẩn thận nhẹ nhàng như sợ làm hỏng đồ vật quý giá mà nâng Hi Trần dậy để bé tựa vào ngực mình, múc một muỗng đưa đến trước miệng, nhẹ giọng nói: “Ăn cháo.”

.
Hôn mê năm ngày, ngoài được ra, chưa nếm qua một chút đồ ăn nào nên bé rất đói bụng.

Hi Trần thật cẩn thận quan sát sắc mặt Nghiêm Dục Phong, Vương gia. . . . Ngài không sinh khí sao? Bé tự ý chạy đến địa lao, gây ra phiền toái lớn như vậy, mà. . . . Vương gia vẫn giống như trước không có bất cứ một biểu tình nào, không giận cũng không xử phạt bé, còn chiếu cố bé nhiều ngày như vậy, vì sao a?

Nghiêm Dục Phong trừng mắt lạnh lùng liếc Hi Trần một cái, tim Hi Trần đập nhanh hoảng sợ, lúc này mới khấn trương há mồm ăn cháo.

“Tra xét thế nào?” Nghiêm Dục Phong khẽ hỏi, vẫn chậm rãi uy Hi Trần ăn.

Phong Minh liếc mắt nhìn Hi Trần, khom người cẩn thận đến bên cạnh nói nhỏ vào tai Nghiêm Dục Phong, không để Hi Trần nghe được dù chỉ nửa câu.

Nghiêm Dục Phong toát ra ánh mắt rét lạnh, giọng nói không có một tia ôn nhu: “Đánh một trăm trượng, đuổi ra khỏi phủ!”

Phong Minh lĩnh mệnh cáo lui, trầm nghĩ với tội danh lơ là nhiệm vụ của Tam Bảo, một trăm trượng giáng xuống, mạng nhỏ không mất thì nhất định cũng tàn phế, nhưng trừng phạt như vậy đã coi là nhẹ, nếu là Hi Trần xảy ra bất trắc, chỉ e có chém đầu cả nhà hắn cũng không làm Vương gia nguôi giận.

Hi Trần khó hiểu ngẩng đầu, Vương gia muốn phạt ai? Muốn đuổi ai ra khỏi phủ vậy?

Cúi đầu khẽ cắn bờ môi tái nhợt của Hi Trần, như để trách phạt việc bé tự ý chạy vào địa lao, trừng mắt nhìn bé giải quyết hết bất chúc. Hi Trần đỏ bừng mặt, không biết nên đối mặt với hai người còn lại trong phòng thế nào, đành cúi đầu chăm chú nhìn bàn tay mình, trong lòng suy nghĩ vì sao vương gia đối xử với mình tốt như vậy?

Một tháng sau đó, Hi Trần bị cấm xuống giường một cách nghiêm ngặt, mỗi ngày ngoại trừ ăn cơm, uống nước, tắm rửa, thời gian còn lại đều bị ép buộc đi ngủ, nhưng vì sợ bé gặp ác mộng, ban ngày Phong Minh cùng Lăng Ngữ Hàn sẽ thay phiên tới chăm sóc cho bé, thuận tiện theo dõi xem bé có ở trên giường nghỉ ngơi hay không.

Rồi tới ban đêm, nam nhân kia sẽ tự tay đem Hi Trần đi tắm rửa, ôm bé nhập mộng, nhưng mỗi lần bàn tay to lớn của Vương gia giúp bé tắm rửa hoặc khẽ vỗ về lưng bé ru ngủ, lại khiến tim Hi Trần đập nhanh không ngừng, khiến bé khấn trương lấy tay che ngực, cổ dẫu đi tiếng tim đập như như tiếng trống vang sấm rền.

Bất quá, may mắn là ngoài buổi tối ra, thường thì ban ngày sẽ không thấy thân ảnh người kia, nếu không Hi Trần thực sợ để Vương gia nghe được tiếng tim đập mắc cỡ muốn chết ấy, bé không biết có nên hỏi Lăng đại gia. . . . Phải chăng mình đang bị bệnh?

Điều dưỡng lâu như vậy, thương thế trên người Hi Trần đã tốt lên nhiều lắm, chỉ còn chút sẹo mờ nhạt, Lăng đại gia nói chỉ cần thường xuyên bôi Tuyết Liên Cao, ngâm mình trong nước thủy, không bao lâu sau,

sẽ không còn lưu lại vết sẹo nào, ngay cả vết sẹo khi bị gãy chân cũng biến mất không còn tăm hơi, chỉ có điều chân vẫn bị tật như cũ.

.

Dù vậy Hi Trần đã rất hài lòng, tất cả những ước mơ trước đây từng lén mộng tưởng giờ đã thành hiện thực, bây giờ mỗi ngày bé đều có cơm ăn, có quần áo ấm để mặc, có giường ngủ, có đệm chăn ấm áp, lại không ai đánh bé, bắt bé làm một đồng việc nặng nhọc, khi ngủ không còn giật mình bừng tỉnh vì ác mộng, cũng không cần lo lắng Vương gia có trả thù lão gia hay không.

.

Hi Trần chỉ còn luôn mong ngóng về tình thân từ trước đến nay chưa từng có, không biết lão gia bọn họ hiện nay có hảo không? Có bình an không? Giờ không có mình phải chăng bọn họ càng vui vẻ?

.

Nếu kiếp sau có thể đầu thai, mình có thể lựa chọn không làm một trong hai cái song bào thai được không? Mình có thể. . . . Được cha mẹ thương hay không?

.

Hi Trần ở trên giường ngẩn ngơ chìm vào suy nghĩ của chính mình, hoàn toàn không hay biết một đôi hắc mâu thâm thúy đã chăm chú nhìn bé một lúc lâu.

.

Nghiêm Dục Phong đứng bên giường đã gần một khắc, tất cả biểu tình của tiểu đồng tây trên giường đều thu vào mắt hắn, thỏa mãn, nghi hoặc, vui vẻ. . . . Sau cùng lại lộ vẻ bi thương đơn độc khiến hắn thấy khê nhíu mày kiểm.

.

“Suy nghĩ cái gì?” Tiếng nói thình lình vang lên, khiến nhân nhi trên giường sợ tới mức tim muốn nhảy dựng lên.

.

Vừa nhìn rõ người tới, Hi Trần vội vàng đứng dậy, ngồi ngay ngắn trên giường, cung kính nói: “Vương gia, ngài đã trở lại?”

.

Nghiêm Dục Phong ngồi xuống bên giường, hỏi lại lần nữa, “Suy nghĩ cái gì?”

.

“Ồi, Ồi bẩm Vương gia, nô tài không có nghĩ cái gì. . . . Vương gia đã dùng cơm chưa ạ?” Hi Trần nói quanh co một hồi, nhanh chóng chuyển sang đề tài khác, sợ Nghiêm Dục Phong phát hiện ra suy nghĩ của bé, vừa nghĩ đến bọn họ, cảm xúc tưởng đã dịu đi lại bất ngờ dậy lên lần nữa.

.

Nghiêm Dục Phong liếc mắt nhìn Hi Trần, khê gật đầu, không nói tiếng nào, nhìn lệ quang lấp lánh nơi khóe mắt bé, không cần nghĩ cũng biết bé lại nhớ đến mấy tên khốn không bằng heo chó kia, yêu thương nhìn tiểu gia hỏa đơn thuần đến mức gần như ngu ngốc kia, mạng thiếu chút nữa đã mất mà vẫn không nguôi tưởng niệm đám chết tiệt kia!

.

Thâm tâm khê thở dài, tiểu đồng tây này luôn nhớ đến mặt tốt mà không ghi nhớ mặt xấu của người khác, tính tình như vậy. . . . Chỉ có thể chịu thiệt mà thôi!

.

“Sau này không được tưởng nhớ bọn chúng.” Lạnh lùng cất tiếng, hắn không thích tiểu đồng tây này nghĩ đến ai nào khác ngoài hắn.

.

Ách? !

.

Hi Trần ngây ngốc chớp chớp thủy mâu, lập tức lại cúi đầu, Vương gia. . . . Vương gia biết mình nhớ đến ai sao? Vậy. . . . Vậy hắn có sinh khí hay không? Không dám ngẩng đầu nhìn nam nhân băng lãnh kia. . . . Sợ nhìn thấy sự tức giận trong mắt hắn. . . .

.

“Vết thương còn đau không?” Nghiêm Dục Phong đột nhiên lại chuyển đề tài, khiến Hi Trần lại không biết nên phản ứng như thế nào, ai. . . . mình thật sự là rất ngu ngốc, luôn nghe không hiểu lời của Vương gia.

.

“ Ân. . . . Hồi Vương gia. . . . Lãng đại gia nói thương thế của nô tài đã hảo, cũng không còn đau nữa, Vương gia. . . . Nô tài. . . . Có thể xuống giường không? Nô tài muốn làm việc. . . . Muốn hầu hạ Vương gia. . . .” Bản tính nô lệ mạnh mẽ trỗi dậy khiến Hi Trần trong một thoáng nằm một chỗ này không ngừng cảm thấy áy náy, bé không muốn... gây thêm phiền toái cho người khác nữa.

.

Nghiêm Dục Phong nhíu mày nhìn Hi Trần.Sợ không có cơ hội hầu hạ hắn sao? Huống chi tiểu đồng tây khả ái thuần khiết là ngồi ở “trên giường” nói muốn hầu hạ hắn, có ai không nảy sinh suy nghĩ bậy bạ chứ?

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Nghiêm Dục Phong tràn đầy thích thú nhìn Hi Trần, hắc mâu hiện lên một tia quỷ quyết, thương thế của vật nhỏ này.... Chắc sẽ không có chuyện gì nữa—

Đôi mắt thâm trầm tà mị dấy lên một tia dục hỏa, y khàn khàn nói: “Cởi áo ra.”

“Vương, Vương gia muốn đi tắm sao? Nô tàiNô tài đi lấy

xiêm y để ngài thay.” Hi Trần vừa nghe Vương gia nói muốn bé hầu hạ, liền vui vẻ vội vàng xuống giường, lại bị một cánh tay thon dài ôm trở về.

“Vương gia.... ?” Hi Trần khó hiểu quan sát Nghiêm Dục Phong, Vương gia hôm nay.... Thoạt nhìn có chút kì quái? Không băng lãnh như ngày thường. . . . Hơn nữa đôi mắt khiến bao người run rẩy sợ hãi kia, giờ lại khiến mình mặt đỏ tim đập mạnh Nguy rồi! Mình Phải chăng thật sự bị bệnh? Vậy thật không tốt....

“Lát nữa sẽ tắm, giờ thì cởi áo ra.” Dù sao có tẩy bây giờ, thì lát nữa cũng phải tẩy lại, như vậy không phải rất phiền phức sao!

Hi Trần đơn thuần không hề có chút nghi ngờ, nhu thuận đáp ứng, hai tay cố hết sức giúp Nghiêm Dục Phong cởi áo, tháo đai lưng, nhưng nam nhân kia như muốn cùng bé đối nghịch, không chịu rời tay đi chỗ khác, còn một mực gặm cắn vai bé, khiến Hi Trần cũng không biết là nên né tránh miệng của y hay là tiếp tục giúp y cởi áo.

“VươngVương giaNgàiCó thể dịch tay ra một chút

không?” Có chút khiếp sợ mà khản cầu .

Nghiêm Dục Phong liếc nhìn bé một cái, không chút hảo ý mà dời tay, đợi lúc Hi Trần giúp y cởi bỏ lớp áo cuối cùng, đôi bàn tay to lớn thon dài đầy tà ý không biết từ khi nào cũng đem Hi Trần lột sạch sẽ.

“DiA? !Vương gia....” Khi gió đêm mát lạnh thổi qua

thân thể, Hi Trần mới ý thức được tình cảnh của mình, kinh hô một tiếng, không. . . . Không phải lát nữa mới tắm rửa sao? Vì sao Vương gia lại cởi cả y phục của mình? Bây giờ cũng không phải lúc thượng được a!

Hi Trần bối rối muốn tìm y phục bản thân, nhưng bị nam nhân ngăn lại, bé hoang mang ngẩng đầu, chỉ thấy một đôi mắt đen hắc ám tà mị, tỏa ra hòa quang đang chăm chú nhìn mình, khiến bé như bị cuốn hút, bị vây hãm mà lạc lối, quên cả cử động

Nghiêm Dục Phong tựa hồ rất vừa lòng với phản ứng của Hi Trần, cúi đầu hôn lên đôi môi không còn tái nhợt như trước, đầu lưỡi mềm nhẹ lướt theo hình dáng bờ môi xinh xắn, khi cái miệng nhỏ nhắn hé mở lưỡi y không chút do dự mà trượt vào, trêu ghẹo chiếc lưỡi e lệ phần non kia, cùng nó dây dưa chơi đùa, nhắm nháp tư vị ngọt ngào.

Hi Trần mở lớn mắt nhìn nam nhân tuấn mỹ cách mình chưa đầy một tấc, không biết nên làm cái gì, chỉ có thể ngây ngốc tùy ý nam nhân xâm chiếm, ngốc đến độ bản thân quên cả hô hấp, mãi đến khi bé thờ không nổi, lúc này ý thức mới bừng tỉnh mà cổ phát ra tiếng kêu ô ô, hai tay nhỏ nhắn đặt trước ngực Nghiêm Dục Phong, lại không dám đẩy y ra.

Nghe thấy tiếng rên rỉ của tiểu đồng tây trong ngực, lúc này Nghiêm Dục Phong mới buông bé ra, Hi Trần vừa được hô hấp, liền không ngừng há mồm thở dốc, bé thiếu chút nữa.. .. Tưởng bản thân đã tắc thở mà chết!

Hắc mâu của Nghiêm Dục Phong nhìn thấy đôi mắt trong sáng của Hi Trần nổi lên một tầng hơi nước, cái miệng nhỏ nhắn phẫn nộ vì bị y hôn mà trở nên tiên diễm ướt át, đáng vẻ lại ngượng ngùng e lệ, y sung sướng mà hôn lên mắt, lên mi, rồi chậm rãi hạ xuống mặt bé một trận mưa hôn tinh tế.

“Vương— Vương gia— ?” Hi Trần khó hiểu phát ra tiếng thở khê, vì sao mỗi nơi môi Vương gia mơn trớn qua đều phát nhiệt?

“Người sợ ta?” cảm giác được tiểu nhân nhi phía dưới run rẩy, Nghiêm Dục Phong khê ngăn người, đôi mắt khiến bao người khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Hi Trần hỏi.

Hi Trần không chút nghĩ ngợi lắc lắc đầu, khuôn mặt lộ vẻ tươi cười, trong đôi mắt to tràn đầy tin tưởng, bé kiên định trả lời: “Hồi bẩm Vương gia, nô tài không sợ, Vương gia là chủ tử tốt nhất trên đời. ”

Nghiêm Dục Phong vì câu nói của Hi Trần mà nhíu mi, y không thích tiểu đồng tây đem thân phận hai người đặt cách xa nhau như vậy, vừa nặng nề hôn lên môi Hi Trần, chứa đựng ý trừng phạt mà khê cắn bờ môi kia, đôi tay như chứa ma lực vừa xoa nắn thân thể Hi Trần. Đôi môi một đường đi xuống nhắm nháp da thịt tuyết trắng nhai nhui bóng loáng, cảm nhận từng phản ứng ngây ngô lại hoang mang của nhân nhi xinh đẹp.

Khi đôi môi chuyển đến một điểm thù du trước ngực, Nghiêm Dục Phong tà ý vờn lưỡi khê liếm, không ngoài dự tính nhìn tiểu đồng tây giật nảy người, một tay chế trụ bé, miệng chuyển sang tiểu hồng điểm đơn độc còn lại, chậm rãi nhu lỏng, chiếc lưỡi không an phận hết cắn lại liếm, cảm thụ *** nhỏ dần dần đứng lên, một bàn tay khác không nhân rồi cũng khe khê xoa nắn phân thân non nớt đẹp đẽ đã hơi ngẩng đầu của Hi Trần.

Hạ thân non nớt của Hi Trần bị nắm lấy, liền hoảng sợ hít sâu một hơi, bé thật sự có chút sợ, không phải sợ Vương gia, mà là sợ phản ứng của chính cơ thể mình, khi nơi đó bị Vương gia cầm lấy, hình như có một cỗ nhiệt khí cấp bách muốn tiết ra, bé không hiểu rốt cuộc bản thân bị làm sao? Phải chăng thật sự bị bệnh?

Chỉ một chốc sau, trong mắt lại nổi lên một tầng hơi nước, bé khổ sở nức nở nói: “Vương gia.... Nô tài.... Có phải bị bệnh không?” Làm sao bây giờ? Mình sẽ không thể hầu hạ Vương gia nữa sao? Mình đã rất lâu không có làm việc

Nghiêm Dục Phong bị hỏi có chút bất ngờ, nhìn thủy mâu đau buồn của Hi Trần, lại nhìn bàn tay bé có chút e lệ đang đẩy bàn tay đang vỗ về hạ thân ra, bộ dáng như không muốn cho y chạm vào. Lập tức, y biết, tiểu đồng tây này thật đơn

thuần a

Ánh mắt ôn nhu, đôi môi như chuồn chuồn lướt nước hôn lên từng giọt nước mắt trên gương mặt Hi Trần, thần nhiên nói: “Người không bị bệnh.”

Di? Hi Trần khó hiểu mở lớn mắt, không bệnh? Nhưng chỗ kia vì sao

Nghiêm Dục Phong cũng không muốn giải đáp thắc mắc của bé, tay vẫn chậm rãi xoa lên phân thân đang găng gượng, môi như trước tạo ra vô số hôn ngân trên người bé, thỏa mãn nhìn Hi Trần lâm vào biển sâu khoái cảm.

Hi Trần chìm vào dục vọng, hoảng sợ không biết nên làm thế nào? Trên mặt một trận ửng hồng, hơi thở gấp gáp, miệng kiềm chế từng tiếng ngâm nga, hai tay sợ hãi nắm chặt đệm giường dưới thân, hai chân muốn khép lại lại bị Nghiêm Dục Phong gạt mở, bàn tay nam nhân thông thả mà cường ngạnh trêu đùa bé.

Nước mắt Hi Trần vì không thể chịu nổi sự tra tấn của nhiệt hỏa thiêu đốt mà chảy xuống, khuôn mặt đỏ bừng, khi bé đạt tới cao trào, trong đầu nhất thời trống rỗng, dòng nhiệt lưu như sóng biển mạnh mẽ đập vào vách đá rồi cuộc không thể khống chế được mà cuộn cuộn tiết ra, làm bắn tay Nghiêm Dục Phong.

“Đối, thực xin lỗi....Vương gia.....Nô tài không phải cố ý

Đâu....Thực xin lỗi...” Đợi khi ý thức được khôi phục, Hi Trần nhìn bạch trọc dính trên tay Nghiêm Dục Phong, xấu hổ không chịu nổi cấp tốc lấy tay chà lau uest vật của mình, nhưng bị Nghiêm Dục Phong ngăn lại, y vươn lưỡi tà mị liếm sơ tinh Hi Trần vừa bắn ra.

Hi Trần vội vàng giữ lấy tay Nghiêm Dục Phong, sợ hãi nói:

“Vương gia.....Kia.....Kia thực bắn đó!”

Nghiêm Dục Phong liếc mắt nhìn Hi Trần, cúi người hôn lên miệng bé, để bé nếm thử chút hương vị của chính mình, Hi Trần nhất thời nhả lại đôi mi thanh tú, thật khổ.... thật chất...

“Có biết đây là gì không?” y hạ thấp giọng hỏi bé.

Hi Trần ngẩn người nghĩ, kia.....Không phải mình....tiểu ra sao?.....Nhưng vì cái gì lần này.... Cự nhiên lại là màu trắng, lại có điểm trong suốt? Thảm.....Mình đúng là bị bệnh.....

Nghiêm Dục Phong nhú mi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia hiện đầy nét đau khổ, biết bé lại nghĩ sai rồi, liền hảo tâm giải thích giúp Hi Trần, “Là sơ tình của người.”

Sơ tình? Đó là cái gì vậy? Vì sao sơ tình có thể ăn a? Nhìn vẻ

mặt Vương gia khi liếm đầy tà mị.....Hi Trần mặt đỏ như

xuất huyết, bé khó hiểu nhìn Nghiêm Dục Phong, trong đôi mắt to thuần khiết ngập tràn nghi vấn.

Bình thường, dù có là phụ thân, có thể cũng sẽ không giảng giải vấn đề tế nhị này với con mình, Nghiêm Dục Phong không phải phụ thân bé, lại càng không thể giải đáp giúp bé, tự tay lấy Tuyết Liên Cao hàng ngày thường bôi giúp Hi Trần, mở nắp, hương khí thanh đậm để chịu bỗng chốc xông vào mũi.

Ngón tay lấy chút được cao, thừa dịp Hi Trần ngây ngốc nhìn y, khẽ nâng hai chân bé, xoa lên địa phương ẩn mật kia, sau khi bôi chút được xung quanh, ngón tay bắt đầu nhẹ nhàng xâm nhập huyết khẩu khép kín, chậm rãi vỗ về chơi đùa .

Hi Trần khó hiểu, vết thương nơi ấy.... Đã sớm lành rồi, vì

sao Vương gia Còn thoa được vào đó?

Bé đang mãi suy nghĩ, bỗng tiểu huyết phía sau đột nhiên bị dợt cao lạnh lẽo chạm đến khiến bé giật mình trần tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn bất tri bất giác mà hướng phía ngoài giường, nhìn thấy giá nền trên bàn.

Một giây sau, kí ức kinh khủng trước kia trở về, Hi Trần sợ hãi thở dốc, nhanh chóng hít một ngụm khí lớn rồi nín thở, nhắm chặt hai mắt không dám nhìn, thân thể gầy yếu nhỏ nhắn cuộn thành một khối, ngay cả hậu huyết cũng nhanh chóng khép lại, bé lo sợ nam nhân lại dùng vật gì đó đáng sợ để tra tấn mình.

Phát hiện tiểu nhân nhi bên dưới đột nhiên cứng ngắc, nhiệt độ thân thể lại hạ thấp, biết bé nhớ đến cái gì, Nghiêm Dục Phong liền có chút áy náy, bàn tay to lớn ấm áp khe khẽ vuốt ve thân thể đang run rẩy của Hi Trần, giúp cơ thể bé ấm áp trở lại, đưa môi đến bên tai Hi Trần, khéo léo mút hôn vành tai, thanh âm thanh lãnh lần đầu tiên nói lên nét ôn hòa “Đừng sợ, ta sẽ không làm ngươi bị thương.”

Tiếng động ấm áp ướt át truyền đến bên tai, bất giác khiến Hi Trần an tâm hơn, bé mở to hai mắt sợ hãi nhìn Nghiêm Dục Phong, yên lặng nhìn sâu vào đôi mắt thâm trầm, bé biết nam nhân phía trên tuyệt đối sẽ không làm bé bị thương, thân thể dần dần thả lỏng.

Như muôn khen thưởng cho Hi Trần, Nghiêm Dục Phong lại hôn lên môi bé, cùng tiểu nhân nhi quần quít giao triền, ngón tay dính được cao đã ở cửa huyết khẩu, xâm nhập một ngón tay, liền dừng lại, thấy vật nhỏ không có cảm giác khó chịu, mới chậm rãi co rút ngón tay, muốn làm mềm mật huyết chặt chẽ kia.

Đến khi ngón tay thứ hai thâm nhập vào mật huyết, mười ngón tay nhỏ gầy của Hi Trần khẽ nắm lấy chân gắm dưới thân, e sợ cảm xúc không biết tên của mình lúc này.

“Đau?” Nam nhân khẽ hỏi.

Hi Trần khẽ gật đầu định nói đau quá, lại thấy trán nam nhân phía trên mình xuất đầy mồ hôi, nhất thời giật thót, Vương gia.... Cũng rất khó chịu sao? Bàn tay nhỏ nhắn bất giác xoa xoa trán nam nhân, học theo động tác đôi tay to lớn của y khi chà lau mồ hôi chăm sóc mình trong mấy ngày nay, nhẹ nhàng xoa vỗ, cũng quên câu hỏi định hỏi nam nhân.

Khẽ thở dài, Nghiêm Dục Phong bắt lấy bàn tay nhỏ xinh trên trán mình, để Hi Trần ôm vòng sau cổ y, ngón tay chôn trong mật huyết không ngừng trều sáp, vô cùng thỏa mãn khi nghe tiểu nhân nhi trong lòng không ngừng phát ra từng trận thanh âm ngâm nga dồn dập.

“Vương.... Vương gia...” Hi Trần luống cuống gọi nam nhân, bị Vương gia trều sáp nơi đó cảm giác thật kì quái..... Nhiệt độ toàn thân tựa hồ đều dồn vào chỗ ấy.... Tiểu huyết theo động tác ngón tay thon dài kia bất giác co rút....

Nghiêm Dục Phong cố gắng nhẫn nại khuếch trương hậu huyết của Hi Trần, cũng chậm rãi gia tăng số ngón tay, mị nhãn chăm chú nhìn biểu cảm của Hi Trần, không bỏ qua bất cứ một biến đổi nào, đợi đến khi Hi Trần lộ ra biểu tình tràn đầy ham muốn, mới rút các ngón tay ra.

Cơ thể bỗng nhiên chỉ còn cảm giác trống rỗng, Hi Trần mở đôi mắt mê muội, không hiểu vì sao nam nhân rời đi, nhưng rất nhanh sau đó, một vật vừa thô vừa nóng đã chạm đến hậu huyết bé.

Nam nhân vỗ nhẹ bên hông Hi Trần, ghé vào lỗ tai bé khẽ thì thầm. “Thả lỏng.”

“A!” Còn chưa kịp hiểu rõ lời nam nhân, hậu huyết liền truyền đến một hồi cảm giác khuếch trương cùng đè ép, dục vọng cực đại của nam nhân khai mở nơi tư mật kia của bé, cảm giác xé rách truyền đến khiến bé đau đến mồ hôi lạnh cũng ứa ra, hai cánh tay đang đặt trên lưng nắm lại thành quyền, sợ cao nam nhân bị thương, cắn chặt môi cố chịu đựng cảm giác vô cùng đau đớn.

Dục vọng cực đại mới tiến vào một nửa đã bị ngăn cản, hai tay Nghiêm Dục Phong chuyển sang nhẹ nhàng xoa xoa nắn nắn bờ mông nhỏ của Hi Trần, trong không khí truyền đến mùi huyết tinh nhàn nhạt, y biết mình lại làm bé bị thương, môi khẽ hôn từng cái từng cái lên gương mặt đang tràn đầy mồ hôi cùng nước mắt của tiểu nhân nhi phía dưới, an ủi bé, đợi Hi Trần thả lỏng một chút, liền cố hết sức, đem dục vọng tiến vào đến tận cùng, bên tai cùng truyền đến tiếng thét nhỏ của Hi Trần.

Hi Trần sợ hãi không dám cử động, cắn chặt môi dưới đến xuất huyết, nước mắt lặng lẽ trượt xuống hai gò má xinh xắn tái nhợt, nhìn thấy trong mắt nam nhân là một trận đau lòng, vươn lưỡi liếm láp bờ môi đang chảy máu của Hi Trần, ép vật nhỏ phải hé miệng, hạ thấp ngữ khí bất đắc dĩ hỏi: “Rất đau?”

Hít sâu một hơi, cổ xoa dịu cảm giác đau đớn vô cùng, cảm thấy nơi tư mật phía sau có chút căng trướng, Hi Trần bắt giác co rút vài cái, dục vọng nóng rực của nam nhân phút chốc lại càng lớn, càng nóng hơn nữa, cơ hồ muốn làm bỏng bé, Hi Trần khiếp sợ nhìn nam nhân, cất tiếng nhỏ như muỗi: “Hồi bẩm Vương giarất đau.....Rất nóng.....”

Vương gia đang trừng phạt mình vì tội tự ý chạy đến địa lao

sao? Vừa rồi thật sự.... Rất đau.....

Nghiêm Dục Phong khẽ nhếch miệng, “một chút nữa liền không đau, ” Vừa hôn cái miệng nhỏ nhắn của Hi Trần, vừa nâng thất lưng bắt đầu từ từ luật động.

“A.....Vương gia..... Đừng.....Ấn.....Vương gia.....” Khi dục

vọng của nam nhân di chuyển trong cơ thể, thân thể ngoại trừ cảm giác đau đớn lúc này, dần dần truyền đến một khoái cảm không biết tên, dường như ham muốn càng lúc càng tăng cao, vậy mà thân thể nam nhân lại chậm rãi chuyển động, hai tay vòng quanh trên cổ nam nhân bắt giác càng siết chặt, tựa như ôm một khúc gỗ biết chuyển động.

Dường như thực hài lòng với phản ứng của Hi Trần, nắm lấy hai chân mảnh khảnh của bé đặt vòng quanh thất lưng mình, luật động chậm rãi cũng dần nhanh hơn, mãnh liệt trừu sáp, bàn tay to dày khi nặng khi nhẹ chơi đùa vỗ về phần thân Hi Trần, không còn ôn nhu như trước, phần thân đang bị bàn tay đẩy vệt chai xoa nắn cũng càng lúc càng nhanh.

“Ha.....A..... Vương gia..... A.....cầu ngài..... Ấn.....Chậm một chútA Nam nhân đâm chọc quá nhanh khiến Hi Trần nhỏ bé gầy yếu không chịu nổi, dục vọng phía trước bị nam nhân trời buộc, tiểu huyết phía sau lại bị dục vọng của nam nhân hung hăng ma sát, bé không thể theo kịp tốc độ của nam nhân, hai tay không còn sức để ôm lấy cổ Nghiêm Dục Phong nữa, yếu ớt nằm trên giường tùy ý nam nhân cuồng mãnh xâm nhập, miệng chỉ có thể khe khẽ phát ra tiếng rên rỉ.

Đợi đến khi dục vọng phía trước của Hi Trần vì không chịu đựng nổi kích thích quá lớn mà sắp tiết ra lần nữa, nam nhân nhanh chóng giữ lấy đỉnh không cho bé phóng thích.

“Không.....Vương gia....ô.....cầu ngài.....Đừng như vậy..... A.....” Dục vọng bị ngăn chặn không thể tiết ra, hai mắt Hi Trần đầm lệ cầu xin, cầu nam nhân buông tha mình, đừng tra tấn mình nữa.

Nghiêm Dục Phong tà mị cười, tốc độ dưới thân càng thêm mãnh liệt, thẳng đến khi cao trào, mới nói lỏng bàn tay tra tấn Hi Trần, dịch thể bạch trọc rất nhanh bắn ra, tiểu huyết phía sau bắt giác cũng co rút nhanh, chỉ một lát sau, Nghiêm Dục Phong đã ở trong cơ thể Hi Trần bắn dục dịch nồng đậm.

Hi Trần từ trên thiên đường dần hạ xuống mặt đất, thân thể phủ kín một màu hồng khẽ run rẩy, lần đầu nếm thử ham muốn mãnh liệt đến không chịu nổi cùng Nghiêm Dục Phong, khi cao trào qua đi, bé dần rơi vào hôn mê.

Mãi đến khi thân thể ngâm trong dục thủy ấm áp, Hi Trần mới từ từ tỉnh lại, nam nhân đang ôm bé, cẩn thận giúp bé tẩy sạch thân mình.

Hi Trần ngẩng đầu liếc mắt một cái trộm quan sát nam nhân, khi vừa nhìn đến gương mặt nam nhân tuấn mỹ vô cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại nhiễm một màu đỏ ửng, trời ầu! Vừa rồi bọn họ làm cái gì vậy? Minh cư nhiên cùng Vương gia.....Da thịt thân cận như vậy sao?

“Đau không?” Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm khẽ hỏi của nam nhân.

Nơi tư mật phía sau vừa mới chịu đựng xâm lược mạnh mẽ lại bị hai ngón tay nam nhân đâm vào, dịch thể không thuộc về Hi Trần trong cơ thể vì hai ngón tay chậm rãi đảo lộn mà chảy ra, hậu huyết truyền đến từng trận đau đớn, Hi Trần mặt đỏ như sắp xuất huyết, bé không dám nói tiếng nào, chỉ khẽ gật đầu, rồi cúi đầu, không dám nhìn gương mặt tuấn dật của nam nhân.

Nhân lúc nam nhân chuyên tâm tẩy trừ thân thể cả hai, Hi Trần sợ sệt cất tiếng hỏi nhỏ: “Vương gia..... Nó tài Lànam sủng sao?”

Lời vừa nói ra, bàn tay vốn đang vốc nước lên người Hi Trần dừng lại, thanh âm trầm thấp có chút lạnh lẽo nói: “Ai dạy người?”

Cảm thấy sợ hãi trước hàn ý từ khắp người nam nhân truyền ra, Hi Trần run rẩy nói: “Hồi bẩm Vương gia.....Không.....Không ai Dạy nô tài...”

Trước kia Hi Trần thật sự không rõ vì sao tất cả mọi người gọi bé là nam sủng, bé cũng không biết đó là cái gì, nhưng vừa rồi cùng Vương gia da thịt thân cận như vậy.....Khiến bé hiểu được một chút.....

Bất quá Hi Trần không có tư cách lên tiếng phản kháng, mạng của bé là Vương gia cho, nếu Vương gia muốn thân thể ti tiện này, cho dù bị người khác nói khó nghe đến không thể chịu đựng, bé cũng sẽ không có nửa câu oán hận.

Nghiêm Dục Phong rất nhanh nắm lấy chiếc cảm tinh tế của Hi Trần, dùng lực đạo không nhỏ mà niết chiếc cảm đến phát đau, nước mắt viền quanh đôi mắt trong sáng không dám chảy xuống.

“Nói!” Lại tăng thêm lực đạo trên tay, không thể chịu nổi cuối cùng nước mắt cũng chảy xuống khuôn mặt tái nhợt của Hi Trần, bé cắn chặt môi dưới, không dám mở miệng, bé không muốn hại những người khác lại bị Vương gia trách phạt

Trong hắc mâu của nam nhân lóe lên một đạo hỏa quang, y chăm chú nhìn Hi Trần một lúc lâu, mới chậm rãi buông tay, mềm nhẹ xoa phía dưới hàm Hi Trần vì bị niết mà hiện ra ứ thanh, trong đầu nhanh chóng suy ngẫm một vòng, xem ra. ... Trong phủ cũng không phải chỉ có một Hà đại nương mà thôi...

Lại là một đám hạ nhân thích khua môi múa mép, nhân mâu thâm thúy đột nhiên trở nên lạnh lùng, cúi đầu nhìn dáng vẻ không muốn phản bác của Hi Trần, y lạnh lùng kiên định nói: “Người, không phải nam sủng.”

Hi Trần mở to mắt nhìn Nghiêm Dục Phong, lập tức lại trầm mặc cúi đầu, không phải nam sủng.....Vậy..... Là nam tướng đi.....Không quan hệ.....Chỉ cần Vương gia vui vẻ..... Muốn mình làm gì cũng được...

Đợi tắm rửa xong rồi trở về phòng giúp Hi Trần thượng dược, sau đó Nghiêm Dục Phong liền ôm bé đi vào giấc ngủ, lần đầu làm việc kia khiến Hi Trần thấm mệt rất nhanh liền chìm sâu vào giấc ngủ, ngón tay Nghiêm Dục Phong vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo mịn màng của Hi Trần, không khỏi khẽ thở dài.....

Tiểu đông tây này.... Luôn luôn không tự mình tranh giành cái gì, chỉ biết cam chịu nhận lấy những lời đồn đại nói xấu của mọi người, cho dù bỗng dưng vô cớ bị ai đánh chửi, bé cũng nhất định cho rằng bản thân làm sai, không dám có chút phản kháng.

“Ta nên làm như thế nào với người bây giờ?” Nghiêm Dục

Phong bắt đầu dĩ khê hồi, thời gian chỉ còn hai tháng, y phải

làm thế nào mới khiến tiểu đông tây trừ bỏ tận gốc cảm giác

tự ti, khiến vật nhỏ dám lớn tiếng nói chuyện trước mặt

mọi người? Bằng không với tính cách nhát gan của bé, khi

y chinh chiến sa trường, một mình Trần nhi ở lại không biết

phải chịu bao nhiêu ủy khuất

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

“Tiểu thiếu gia, ngài đâu? Tiểu thiếu gia?” Trong sương viện phía đông của Duệ vương phủ truyền ra tiếng gọi mềm nhẹ của Hi Trần.

Vài ngày trước Hi Trần đã muốn đến tìm tiểu thiếu gia, nhưng cái việc mắc cỡ đến chết người đêm ấy đã hại Hi Trần mấy ngày sau toàn thân đều bủn rủn không thể xuống giường được, thế nên dù muốn lén lút đi tìm tiểu thiếu gia cũng không có cách, không biết y có khỏe hay không?

Trong sân yên tĩnh không một bóng người thật đáng sợ, ngoại trừ thanh âm lãnh phong thổi đám lá rụng, thì chỉ có một mảnh tĩnh lặng, Hi Trần càng nghĩ càng bất an, sốt ruột gọi to, rõ ràng nhìn thấy người mình muốn tìm ở ngay phía trước, nhưng khi Hi Trần vừa nhìn kĩ, khuôn mặt đột nhiên chuyển sang trắng bệch, vội vã chạy lại.

“Tiểu thiếu gia, sao ngài lại ở trên cây? Ngài mau xuống dưới a! Rất nguy hiểm đó!” Hi Trần lo lắng chạy đến dưới tàng cây hét lớn, trời ạ! Y vì sao lại leo lên cao như vậy? Nếu không cẩn thận một cái té xuống thì phải làm sao?

Tiểu nam hài ngồi ở trên cao bình thản liếc mắt xuống nhìn Hi Trần, sau đó lại ngả lưng nằm lên nhánh cây to phía sau, không thèm để ý đến kẻ vừa tới thêm một lần nữa, đôi chân nhàm chán đang đưa lúc ẩn lúc hiện.

Hi Trần nhìn biểu tình của tiểu nam hài phía trên, trong lòng có chút khổ sở, tiểu thiếu gia. . . . Nhất định là giận mình rồi a? Mình không để ý lệnh cấm tự tiện chạy đến địa lao, không ngờ rằng, bị thương nặng nằm một chỗ đến một tháng không thể đến thăm tiểu thiếu gia một lần, mấy ngày nay, không biết Nguyên nhũ mẫu có khi dễ tiểu thiếu gia hay không?

“Tiểu thiếu gia. . . . Ngài giận nô tài hay sao? Nô tài không có cố ý. . . . Ngài bỏ qua cho nô tài được không? Nô tài không phải cố ý không đến tìm ngài. . . . Ngài đừng sinh khí. . . . Ngài mau xuống dưới, nô tài tùy ngài xử trí được không. . . .” Hi Trần nhỏ giọng khẩn cầu, chỉ hy vọng tiểu thiếu gia nhanh leo xuống, đừng làm hắn lo lắng sợ hãi như vậy nữa.

Tiểu nam hài vừa quay đầu đã nhìn thấy dòng lệ lo lắng trong mắt Hi Trần, y vốn đang tức giận mà nhất thời cũng mềm lòng, nhanh nhẹn leo xuống.

Vừa thấy tiểu nam hài bình an vô sự leo xuống, Hi Trần cũng ngừng rơi lệ, nín khóc mỉm cười, “Thật tốt quá, tiểu thiếu gia, may mắn ngài. . . .”

Không đợi Hi Trần nói xong, tiểu nam hài trừng mắt giận dữ liếc thiếu niên một cái, liền đi thẳng vào trong đình nghỉ mát cách đó không xa, quay lưng cổ không thèm để ý đến cái kẻ kia.

Tuy rằng Hi Trần lớn hơn y mấy tuổi, nhưng người mạnh mẽ phải so khí thế (khí thế bỉ nhân cường), huống hồ gương mặt kia giống vương gia như đúc, chỉ cần trừng mắt, cũng khiến người khác tim đập sợ hãi.

Cơn giận của tiểu thiếu gia không nhẹ đâu. . . . Phải làm thế nào thì tiểu thiếu gia mới nguôi giận? Hi Trần chân tay luống cuống theo sát phía sau y tiến vào đình nghỉ mát, đứng sau lưng tiểu nam hài, ấp a ấp úng: “Tiểu thiếu gia. . . . Ngài đừng giận nô tài được không? Nô tài xin lỗi ngài, thực xin lỗi. . . . Thực xin lỗi. . . .”

Hi Trần không biết nên như thế nào mới khiến tiểu nam hài nguôi giận, chỉ có thể lễ phép ở phía sau y không ngừng nhận lỗi.

Dường như những lời ấy nghe rất nhàm chán, tiểu nam hài liền xoay người lại, kéo tay bắt Hi Trần ngồi xuống cạnh mình, Hi Trần vui vẻ mỉm cười, vì biết hành động kia của tiểu nam hài chứng tỏ rằng y không còn tức giận nữa.

“Tiểu thiếu gia, nô tài mang chút hoa quả cao tới cho ngài, ngài nếm thử một chút, ăn ngon lắm đấy!” Hi Trần lấy từ trong ngực một khối điểm tâm được bao trong chiếc thủ quyên sạch sẽ, đặt trên thạch bàn rồi mở ra, dường như muốn nịnh nọt mà đẩy tới trước mặt tiểu nam hài.

Thủ quyên: khăn tay

Tiểu nam hài hình như không thích đồ ngọt, vốn muốn từ chối, nhưng nhìn thấy ánh mắt mong chờ của Hi Trần, đành phải nhón lấy một khối cho vào miệng, điểm tâm vừa vào miệng lập tức chuyển thành ngọt lịm khiến đôi mày thanh tú của y khẽ nhíu lại, nhưng lập tức rất nhanh lại dần ra, không để Hi Trần nhìn thấy.

Nhanh chóng bỏ toàn bộ chỗ quả hoa cao trên bàn vào miệng, mới chậm rãi tiêu sái tiến vào phòng, nhân lúc Hi Trần ở phía sau không để ý, tiểu nam hài khẽ nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn như được tạc bằng ngọc thạch, ở trong phòng tự rót cho mình một ly trà để hòa tan cái vị ngọt đến ghê người trong miệng, lúc này mới khôi phục khuôn mặt tuấn tú ban đầu.

"Tiểu thiếu gia. Mấy ngày nay ngài khỏe không? Nguyên nhũ mẫu không biết đối xử với ngài thế nào?" Hi Trần lo lắng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế như được chạm khắc của tiểu nam hài, tiểu thiếu gia so với trước kia dường như càng lạnh lùng, có phải là tại Nguyên nhũ mẫu làm khó y không?

Tiểu nam hài gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu, coi như là đang trả lời câu hỏi của Hi Trần, lão bà nương Nguyên nhũ mẫu kia hiện tại sợ y muốn chết, ngoại trừ đúng giờ đem ba bữa cơm đến rồi nhanh chóng chạy trốn chết ra, sao dám đối với y có gì khác!

Dựa vào tình cảnh hai người gặp nhau trước kia, khiến Hi Trần vừa nhìn ánh mắt hoặc động tác của tiểu nam hài, có thể lập tức hiểu suy nghĩa của y, nghe câu trả lời của tiểu nam hài, nội tâm Hi Trần liền chùng xuống.

“Tiểu thiếu gia, hay là tính như vậy đi! Nô tài đưa ngài đi tìm Vương gia được không? Để ngài một mình ở chỗ này cũng không phải là cách tốt, ngài còn nhỏ như vậy, là thời điểm cần phụ mẫu nhất, không thể tiếp tục để ngài chịu ủy khuất a!”

Hi Trần trong lòng có chút chua xót nói, vì cảm thấy hoàn cảnh hai người bọn họ có phần tương tự, cả hai đều là những đứa trẻ mà phụ mẫu không cần, có điều mình có chút may mắn hơn tiểu thiếu gia, bởi lẽ còn có người quan tâm thương yêu mình là nhũ mẫu, nhưng tiểu thiếu gia. . . . Cái gì cũng đều không có, một mình cô độc sống tại tiểu viện hoang vắng này, chưa hề có người nào đến yêu thương y, quan tâm y.

Tiểu nam hài cầm tay thiếu niên, khăng khăng lắc đầu.

“Nhưng mà tiểu thiếu gia. . .” Hi Trần vẫn còn muốn khuyên bảo, tiểu nam hài liền giống như nhàm chán mà ngáp một cái, thẳng đi đến bên giường cởi hài, nằm xuống, ra vẻ muốn ngủ trưa.

Hi Trần bắt đắ dĩ giúp y đắ chắ, nhìn thấy tiểu nam hài an ỏn chìm vào giấc ngủ, mới khẽ khàng rời đi.

Trong lúc Hi Trần đi trên hành lang dài đến thư phòng tìm Nghiêm Dục Phong, lại nhìn thấy người chưa từng tỏ ra vui vẻ với mình – Phương Tình cùng nha hoàn của nàng Tước Nhi từ phía đối diện đi đến, Hi Trần cúi đầu, muốn đi đường khác để tránh hai người kia, lại bị Tước Nhi có đôi mắt sắc lẹm ngăn lại.

“Sao vậy? Muốn tránh a? Thật là một hạ nhân không biết phép tắc, nhìn thấy tiểu thư nhà ta cũng không có phản ứng sao?” Tước Nhi dẫn Phương Tình đi tới, cái miệng ác độc không khách khí trách mắng.

“Phương, Phương cô nương, thực xin lỗi. . . Là nô tài không có phép tắc. . . Ngài đừng nóng giận. . .”
Hi Trần khiếp sợ khẽ nói, cúi đầu không dám nhìn các nàng.

Phường cười lạnh một tiếng, đôi môi thoa son thốt ra những lời khó nghe: “Hừ! Ta còn tưởng là quý công tử nhà ai đại giá quang lâm chứ! Nguyên lai là cái kẻ ngay cả đũa cũng không biết dùng – tên nô tài què chân, nhìn người một thân y phục thượng đẳng. . . . Là của Chúc Tú Phường phải không? Là trộm được? Cướp được sao? Hay là. . . . Dùng thân thể dơ bẩn của người đổi lấy?”

Hi Trần khó khăn chịu đựng những lời châm chọc của Phương Tình, không dám cãi lại một chữ, bé chưa từng muốn mặc xiêm y hoa lệ này nọ, nhưng Vương gia vẫn kiên quyết đặt cho bé nhiều bộ như vậy, ép phải mặc, Hi Trần biết, y phục quý giá như vậy mặc trên người một tên hạ nhân què như mình, nhìn qua cũng thấy bộ dạng chẳng ra gì, nhưng. . . là mệnh lệnh của Vương gia, Hi Trần lại càng không dám phản kháng. . .

“Tiểu thư, ta nói a! Chắc tên nam sủng này ở trên người Vương gia hạ cổ gì đó, khiến Vương gia si mê hẳn như vậy, bằng không với thân phận đề tiện của tên què này, sao có thể câu dẫn được trái tim Vương gia chứ! Nghe nói, hẳn vốn là cái tai tinh bị phụ mẫu vứt bỏ!” Tước Nhi ngữ khí châm chọc nói, lời cuối cùng vừa dứt, hài lòng nhìn Hi Trần trong chớp mắt mặt trắng bệch.

“Nga? Tai hoa?” Lời Tước Nhi nói ra khiến Phương Tình có hứng thú.

Trước Nhi gật gật đầu, tỏ dáng vẻ nghiêm trọng, “Nô tì thật vất vả mới dò la ra được a! Tên nô tài này a! Bị thầy tướng số nói là kẻ không may mắn, sẽ khắc chết phụ mẫu, bại hoại gia nghiệp tổ tông, cho nên song thân hẩn không nhận hẩn, từ khi sinh ra liền xem hẩn giống như súc sinh! Cái chân què này a ~ nghe nói là tay chân không sạch sẽ, trộm đồ vật này no, bị phu thân hẩn đánh gãy đó!”

Hi Trần cúi thấp đầu, ngón tay nắm chặt vạt áo chính mình, hai mắt mở to không dám chớp mắt, sợ nước mắt không kiềm chế được tranh nhau rơi xuống, một chữ cũng không dám phản bác, không phải. . . . Sớm nên quen với những lời chỉ trích này sao? Nhưng vì cái gì. . . . Vừa nghe các nàng nói về chuyện thân thể của bản thân mình lại không chịu nổi sự thật kia, tâm. . . . Vẫn khó chịu như vậy chứ? Mình không có trộm đồ vật gì cả. . . . Là nhũ mẫu cho mình mà. . . .

“Hừ! Nguyên lai là tên nô tài tảo bả tinh (sao chổi)! Ta cảnh cáo ngươi, ngươi tốt nhất cách Vương gia xa chút, đừng để Vương gia dính vận xấu của ngươi, bị ngươi khắc. . . .” Phương Tình chưa nói hết vội ngậm miệng, sợ nói ra chữ xấu kia, người trong lòng mình sẽ ứng với lời vừa nói gặp phải điều không may.

Tước Nhi nhìn Hi Trần vẫn cúi đầu không nói năng gì, tức giận mà đẩy bé một cái, Hi Trần phản ứng không kịp, chật vật ngã xuống đất, Tước Nhi không chút áy náy, khinh thường từ trên liếc nhìn xuống bé.

“Uy! Lời tiểu thư nhà ta nói ngươi có nghe hay không? Muốn giả câm vờ điếc à? Cũng không nhìn xem thân phận chính mình là cái gì, tới gần ngươi nếu dính phải vận xấu của ngươi, ngươi cho là Vương gia còn có thể sống được bao lâu? Nếu Vương gia thật sự nhiễm phải sát khí của ngươi, ta thấy ngươi chết trăm lần cũng không chuộc hết tội!”

“Đối, thực xin lỗi. . . . Nô tài. . . . Nô tài không. . . .” Hi Trần ngậy ngốc đứng lên, sợ hãi muốn giải thích, lại bị một tiếng gọi từ xa xa cắt lời.

“Trần nhi!” Phong Minh ở một đầu hành lang khác nhìn thấy Hi Trần bị Phương Tình cùng Tước Nhi vây quanh, vì thế liền bước nhanh đến.

Phương Tình mắt thấy không còn cơ hội hạ nhục Hi Trần, tâm khê động, phóng ra hai đạo ngân châm sắc nhỏ như ngưu mao không chút dấu vết, bắn về phía ngực Hi Trần, Hi Trần nhất thời ngực đau đến không chịu nổi, hai tay vội bám vào vách tường để thân thể không ngã xuống, sợ bị Phong Minh nhìn thấy cảnh như vậy.

“Hừ! Ta xem đồ nô tài dè tiện ngươi còn có thể kiêu ngạo bao lâu? Thúc thời nghe lời ta, liền cách Vương gia xa một chút, người ta là hoàng thân quốc thích, không phải người cái đồ dưa mọc ngươi có thể chạm vào!” Phương Tình thấp giọng đe dọa Hi Trần, cũng không đợi Phong Minh tới, liền cùng Tước Nhi quay đầu tự nhiên mà rời đi.

Hi Trần ngực đau đớn vô cùng, nhưng lời Phương Tình vừa nói, khiến bé hiểu rõ hoàn cảnh bản thân, một kẻ là diêm xấu như mình, thật sự không nên tiếp cận Vương gia.

Phong Minh hoàn toàn không biết hành động của Phương Tình, đi đến trước mặt Hi Trần, nhìn thấy sắc mặt bé trắng bệch, khe thở gấp đầu đổ mồ hôi lạnh, không khỏi lo lắng hỏi: “Trần nhi, ngươi làm sao vậy? Vì sao sắc mặt khó coi thế? Phương cô nương làm khó ngươi sao? Đáng giận, ta đi nói với Vương gia!” Nói xong liền giận dữ muốn rời đi.

“Không, không cần. . . . Phong đại gia. . . . Nô tài không có việc gì. . . . Nô tài chỉ là mới vừa rời đi có chút quá nhanh. . . . Có chút thở gấp. . . . Hiện tại. . . . Không có việc gì, Phong đại gia, việc này không liên quan tới Phương cô nương, nô tài không có việc gì. . . . Ngài đừng lo lắng.” Hi Trần từ từ hít thở, đau đớn vì bị kim đâm ban nãy đã biến mất không dấu vết, bé cũng không hiểu được là xảy ra chuyện gì, nhưng không muốn để Phong Minh vô duyên vô cớ nghi oan cho người khác.

“Thực không có việc gì chứ?” Phong Minh cẩn thận quan sát sắc mặt Hi Trần, phát hiện vẻ trắng bệch đáng sợ hồi nãy tự nhiên biến mất, khí sắc khôi phục lại vẻ trắng ngần như bình thường, có chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao y vẫn cảm thấy có điểm kì lạ?

Xem như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, Hi Trần gật gật đầu, khẳng định nói: “Ân! Nô tài thật sự không có việc gì, cảm ơn phong đại gia quan tâm.”

Phong Minh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, “Vậy là tốt rồi, Lăng thiếu gia đang tìm người đó! Ngươi không phải lại quên chuyện gì chứ?” Trong lời nói mang theo vẻ hứng thú vì sắp được xem kịch vui.

Hi Trần thoáng chốc tim đập loạn nhịp, mới giật mình hô một tiếng, nguy rồi! Vừa rồi một lòng vội vã tìm tiểu thiếu gia, cư nhiên đã quên uống dược. . . . Lăng đại gia nhất định là sinh khí. . . .

“Phong đại gia. . . . Nô tài lập tức đi. . . . Ngài cũng đừng nên. . . . Đừng nói cho Vương gia. . . . ?” Hi Trần khẩn cầu Phong Minh, sợ bị Nghiêm Dục Phong biết chuyện bé quên uống được.

Phong Minh ôn hòa cười với bé, “Yên tâm đi! Ta sẽ không nói cho Vương gia, người mau đi tìm Lăng thiếu gia đi! Hắn đang phát giận đó!”

Hi Trần lúc này mới thở phào một tiếng, vội vàng chạy đi tìm Lăng Ngữ Hàn bồi tội.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

“Vương gia....” Trong đêm tuyết bay khắp trời, tấm phòng rực sáng truyền ra từng tiếng rên khê trầm thấp.

Nam nhân vẫn chưa trả lời, ngón tay thon thả nhẹ nhàng từng chút từng chút chải vuốt mái tóc đen mềm mại của tiểu nhân nhi nhỏ xinh đang nằm úp sấp trên người.

Hi Trần vừa trải qua một hồi hoan ái dữ dội, sắc mặt phỉếm hồng, khe khẽ thở gấp, toàn thân không chút khí lực dựa sát vào nam nhân tuần mỹ đang im lặng không cất lời. Từ lần nọ nam nhân muôn bé, sau này, chỉ cần nam nhân vừa có chút rảnh rỗi, sẽ luôn bắt bé trên giường triển miên một phen, hại bé mỗi khi muốn làm chút việc, cả người lại đau nhức không thể cử động.

Tuy rằng động tác vuốt ve cùng vòm ngực ấm áp của nam nhân khiến Hi Trần buồn ngủ, nhưng ý chí bé vẫn cố kháng cự, mạnh mẽ lắc lắc đầu, xua cơn buồn ngủ, bé.... Còn có một việc

Hi Trần ngẩng đầu nhìn Nghiêm Dục Phong, nhỏ giọng nói: “Vương gia. . . . Nô tài có thể..... Cầu ngài một việc được không?”

Nghiêm Dục Phong nhú mi nhìn bé, đôi mắt lạnh lùng lóe lên chút ánh sáng, tựa hồ cảm thấy có chút hứng thú với những lời Hi Trần vừa nói, tiểu gia khóa này cho tới bây giờ vẫn chưa từng xin y một cái gì cả!

Bị nam nhân nhìn có chút lúng túng, Hi Trần nuốt nuốt nước miếng, sợ hãi quanh co mở miệng: ” Vương gia....

Ngài nếu có chút rảnh rỗi... Vậy Có thể hay không.....

Đi gặp tiểu thiếu gia?....

Về mặt Nghiêm Dục Phong bình thản tĩnh lặng lộ ra chút khó hiểu, tiểu thiếu gia? Là ai vậy?

“Vương gia.....Tiểu thiếu gia.....Là hài tử của ngài, y đã

sáu tuổi, vẫn ở tại đông viện. . . . Vương gia. . . . Ngài đi gặp tiểu thiếu gia được không? Tiểu thiếu gia từ khi sinh ra không có phụ mẫu bên cạnh Thực cô đơn đó. ”

Hi Trần vừa nghĩ đến hai người có hoàn cảnh tương tự, trong lòng bất giác có chút chua xót, tiểu thiếu gia không như mình, tiểu thiếu gia thực thông minh, cần được bao bọc trong tình cảm phụ tử, y từ khi sinh ra đã không có mẫu thân. . . . Không thể cũng không có phụ thân bên cạnh được

Nghe Hi Trần giải thích xong, Nghiêm Dục Phong như nhớ ra được điều gì đó, đúng rồi! Năm y mười lăm tuổi, bị tên hoàng đế hỗn trưởng kia ép buộc ban hôn, y buồn bực liền đi thẳng đến kỹ viện bắt lấy một nữ nhân về chơi đùa, nhưng mà... Nàng sinh con trai khi nào? Có Sâm sao không nói với y?

Hơn nữa. vì sao tiểu đồng tây này lại biết? Nếu bé không nhắc tới, y đã sớm quên cái cái nữ nhân ngay cả tên cũng không biết kia, lại càng không nhớ đến tên hoàng đế đáng chết hại y cửa nát nhà tan, lúc ép ban hôn cho y thì về mặt cùng khí thế cường ngạnh thế nào.

“Vương. . . Vương gia.. . . ?” Thanh âm sợ hãi từ trước ngực truyền đến.

Nghiêm Dục Phong lộ một tia cười lạnh lùng vô tình, ngữ âm thanh lãnh không có một chút ấm áp: “Người cũng thật nhiều chuyện!”

Bị lời nói lạnh lùng của Nghiêm Dục Phong làm sợ hãi, Hi Trần nhất thời khó khăn cúi đầu, khiếp sợ khẽ nói: “Đôi.... Thực xin lỗi Vương gia..... Là nô tài không tốt.....Nô tài.....Không nên quá phậnThực xin lỗi....”

Hi Trần trong lòng đau đớn khẽ cười, vì sao không biết tự lượng sức mình? Nghĩ Vương gia mấy ngày nay sủng mình như vậy, liền có thể lớn gan cầu Vương gia sao? Chuyện Vương gia không muốn làm, cho dù là trời có sập, dù y ngay cả nhìn cũng không liếc mắt một cái, mình sao có thể hi vọng Vương gia.... Sẽ đáp ứng yêu cầu của mình chứ? Mình bắt quá chỉ là tên nam xướng dê tiện, có tư cách gì để quản gia vụ của Vương gia chứ?

Lúng túng thoát khỏi cái ôm ấm áp của Nghiêm Dục Phong, cổ chịu đau đớn toàn thân, Hi Trần thối lui đến mép giường chân muốn xuống giường, Nghiêm Dục Phong lập tức vươn cánh tay thon dài đem bé ôm về, hỏi: “Đi đâu?”

Sợ hãi liếc mắt nhìn nam nhân, Hi Trần cúi đầu thấp

gọng trả lời: “Hồi Vương gia.....Nô tài vừa rồi quá phận....Khiến Vương gia sinh khí.... Không có tư cách ở lại.... tẩm phòng Vương gia.....Nô tài.....Ra ngoài ngủ... ”

Lời cảnh cáo của Phương cô nương vẫn lớn vồn trong suy nghĩ.....Bé cần.....Tự hiểu rõ

Nghiêm Dục Phong nhìn bộ dáng tự ti nhất gan của Hi Trần tức giận không thôi, thời điểm khởi binh dẹp loạn Hột Hồi tộc ngày càng gần, nội tâm y lại càng hỗn loạn, mà gần đây y có cảm giác Hi Trần luôn cố tránh né mình, thậm chí còn lén lút quay về căn phòng nát trước kia, chỉ vì muốn trốn y.

Cho dù có bắt bé đem trở về, hai người ở cùng một phòng, Hi Trần cũng là cẩn cẩn dực dực quan sát duy trì khoảng cách với y, trong lời nói thể hiện rõ khoảng cách cao thấp khác biệt giữa hai người, không nên có cử chỉ thân mật với nhau, sẽ khiến những kẻ vô tích sự nhìn thấy bàn tán không hay, hiện lại nghe những lời Hi Trần lúc này đang tận lực đem hai người cách xa, nô khí nhất thời bốc cao.

Ngón tay thon dài bắt lấy chiếc cằm trắng trẻo tinh tế của Hi Trần, thanh âm lạnh lùng đầy tức giận nói: “Sau này, không cho phép tự nhận là nô tài nữa, cũng không được gọi ta là Vương gia, nghe rõ chưa?”

“Vương gia.....Nô, nô tài.....Là hạ nhân.....Phải kêu là.... Ô.... Ân....” Hi Trần chưa nói dứt lời tiểu khẩu đã bị đôi môi lạnh như băng của nam nhân phủ lên.

Nghiêm Dục Phong mang theo ý muốn nghiêm phạt mà hôn thật mạnh cái miệng nhỏ thơm của Hi Trần, gặm cắn hai phiến môi cánh hoa của bé cho đến khi vô cùng sưng đỏ mới nhả ra, chiếc lưỡi lại chuyển sang xâm nhập vào trong cái miệng nhỏ nhắn, lướt theo đường cong hai hàm răng, lại từng bước tiến lên bắt nạt cái lưỡi đang không ngừng tránh né kia.

” Ân.....Ân....” Hi Trần bị Nghiêm Dục Phong trêu ghẹo đến không thể cất lời, chỉ có thể phát ra những tiếng ô ô đơn lẻ, khóe mắt bé xuất hiện một tầng lệ quang, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế vì thiếu dưỡng khí mà phỉm hồng.

Nam nhân hôn cho đến khi thỏa mãn, đôi môi mới dời đi, cả hai như quên hết tất cả để chìm đắm trong tình yêu, ngân ti (sợi dù bạc- nước bọt) của hai người dây dưa như không muốn tách rời, Nghiêm Dục Phong nghiêm mặt, niết cằm Hi Trần nói: “Nói! Người tên là gì?”

Hi Trần còn đang cố hít thở lại không hiểu vì sao nam nhân hỏi như vậy, đôi mắt thủy tinh trong suốt mở to nhìn nhân thần tràn đầy tức giận của Nghiêm Dục Phong, bé rụt rè nói: “Hồi.... Hồi bẩm Vương gia.... Nô tài tên là....”

“Sai! Ta vừa nói cái gì? ” Nghiêm Dục Phong lớn tiếng hét khiến Hi Trần sợ tới mức cầm như hén.

“Hồi.....Hồi bẩm Vương gia.....A!....” Còn chưa có nói xong, phía dưới phân thân non nớt của Hi Trần bắt ngờ bị bàn tay to của nam nhân nắm lấy, ngón tay thon dài khẽ dùng chút lực, càng lúc càng đem ngọc hành yếu ớt của Hi Trần nắm chặt.

Đau đớn khiến sắc mặt Hi Trần trắng bệch, mồ hôi lạnh dần dần túa ra, hai tay nhỏ gầy run rẩy khẽ đẩy cánh tay mạnh mẽ của nam nhân, bé khiếp sợ cầu xin : “Vương, Vương gia.....Thực xin lỗi.....Ân.....Nô.....Nô tài.....A.... Đau....”

Bàn tay Nghiêm Dục Phong đang nắm lấy phân thân không chút buông lỏng, lạnh lùng mở miệng: “Còn không đổi cách xưng hô sao? ”

Hi Trần im lặng chịu đựng cơn thịnh nộ của Nghiêm Dục Phong, tuy rằng nơi bị nam nhân nắm giữ truyền đến cảm giác đau đớn như bị kim khoan vào tim, nhưng bé vẫn cắn môi lắc lắc đầu, ” Hối hảm Vương gia.....Nô tài. ... Không.... Không thể.....Ồ....” Minh là một hạ nhân, bản thân ngay từ đầu đã gọi là nô tài.....

Thấy Hi Trần vẫn như cũ cố chấp không chịu đổi cách xưng hô, Nghiêm Dục Phong hung ác trừng mắt nhìn bé, trong lòng nổi lên một trận giận dữ vô cùng, y giận đến cực điểm, hận không thể cắt đứt cái lưỡi nhỏ của kẻ luôn khiến y tức giận kia, nhưng lại vô cùng không muốn nhìn dáng vẻ Hi Trần dưới thân hai mắt ngân lệ hoảng sợ không thôi, y.... Vẫn là đau lòng

Bỗng chốc, y nảy ra một ý, tà nhỉnh cười, khẽ buông tay, tựa như muốn vỗ về nơi vừa bị đau của Hi Trần mà chậm rãi lên xuống, lực đạo hết sức nhẹ nhàng giống như đang nâng niu đồ vật quý giá dễ vỡ.

Khó hiểu trước sự thay đổi bất ngờ của nam nhân, Hi Trần như tiểu thố sợ hãi co rụt thân mình, mở to đôi mắt sợ sệt do dự nhìn vào hắc mâu thâm sâu của Nghiêm Dục Phong, tức giận vừa thấy ban nãy đã không còn nữa, trong thâm sâu kia chỉ còn vẻ bình tĩnh lạnh nhạt, Vương gia.... Không phải giận mình sao? ánh mắt vừa rồi của y....Thực khiến người ta sợ hãi.....

Bị chơi đùa khiến cho phân thân trong tay đã bắt đầu có cảm giác dần dần ngẩng lên, cái miệng nhỏ nhắn của Hi Trần cũng khe khẽ rên rỉ, hơi thở gấp gấp hỗn loạn, Nghiêm Dục Phong khẽ nâng khóe miệng, hai tay kéo bấp đùi trắng nõn nhỏ gầy của Hi Trần mở ra, đôi môi hôn lên địa phương vừa bị ức hiếp của tiểu đồng tây đáng thương, đầu lưỡi linh hoạt liếm quanh vật hình trụ, đợi đến khi trên phân thân của Hi Trần hiện vẻ sáng bóng, Nghiêm Dục Phong mới đem ngậm vào trong miệng liếm mát chơi đùa.

“Vương gia. . . . Không cần. . . . Ân. . . . Từ bỏ. . . . Cầu ngài.....A....” Thân thể bị nam nhân dạy dỗ đã đến mức vô cùng mẫn cảm không thể chịu nổi kích thích như vậy, tất cả dục lưu trong cơ thể tuôn đến địa phương bị nam nhân ngậm lấy, cấp bách muốn phóng thích.

Nhìn bộ dạng Hi Trần thủy mâu hồ hững hờ, không ngừng thở dốc, bàn tay nhỏ bé nắm chặt đệm chăn, Nghiêm Dục Phong biết tiểu đồng tây sớm đã đạt đến đỉnh điểm khoái cảm, lại cố sức chịu đựng, là sợ làm bẩn y sao? Miệng Nghiêm Dục Phong lại càng không ngừng hoạt động, dùng sức mút mạnh một cái, Hi Trần rốt cuộc chịu không được kích thích lớn đến vậy, dục vọng trong cơ thể mãnh liệt dâng lên.

Ngay tại lúc Hi Trần muốn phóng thích dục vọng, Nghiêm Dục Phong lại nắm chặt phân thân Hi Trần không cho giải phóng, dùng một sợi dây quấn vài vòng quanh gốc rễ của phân thân, phía trước kết một cái nơ xinh xắn.

“Không. . . . Vương gia. . . . Van cầu ngài. . . . Đừng. . . . Như vậy.... Đau quá... ” Hi Trần khó chịu vịn vịn, trong chớp mắt lệ châu lấp lánh đã chảy xuống má, dục vọng bị ngăn chặn không có chỗ giải phóng, bé khóc cầu xin nam nhân.

Nghiêm Dục Phong cười đầy tà mị, giả bộ đồng cảm mà ôm lấy Hi Trần, để bé khóa ngồi trên đùi y, cánh tay cường tráng đem Hi Trần gầy yếu giam trong ngực, âu yếm nhẹ nhàng tấm lưng trắng nõn trơn bóng mềm mịn, đôi môi ôn nhu hôn những giọt lệ của Hi Trần.

Những ngón tay tà ác lại khẽ kéo sợi dây đang buộc quanh phân thân non nớt, một tay khều gãi đùa giỡn hai tiểu cầu trưởng căng dưới phía dưới chiếc nơ vừa buộc, một tay khẽ tiến vào tiểu huyệt phía sau vì dục vọng không được giải phóng mà đang co rút, chậm rãi chuyển động ra vào địa phương vừa tiếp nhận hoan ái vẫn còn lưu lại dịch thể ấm áp của mình.

Rốt cuộc không chịu nổi trừng phạt như vậy của nam nhân, Hi Trần cất tiếng khóc to, nức nở cầu xin nam nhân buông tha bé.

“Nói, ngươi phải tự xưng là gì? Gọi ta là gì?” Nam nhân cất tiếng hỏi nhẹ nhàng bên tai Hi Trần, bàn tay đang đùa bỡn phân thân phía trước hướng lên tiến đến hai khóa hồng phấn như ngọc trên gò ngực gầy của tiểu nhân nhi, nhẹ nhàng vuốt ve khiêu khích, tay kia vẫn như cũ thông thả ra vào tiểu huyệt khít chặt.

Hi Trần khóc đến đỏ cả mắt, thủy mâu đỏ như mắt tiểu thố sợ hãi nhìn vào đôi mắt tà mị của nam nhân, bé.... bé không biết phải gọi bản thân là gì....Vương gia lại không cho phép bé tự gọi là nô tài Nếu như còn gọi sai nữa.... Vương gia sẽ lại trừng phạt mình như thế nào?

Thấy Hi Trần chần chừ không biết trả lời như thế nào, Nghiêm Dục Phong bèn hảo tâm nói: “Người xưng Trần Nhi, gọi ta Phong.”

Hi Trần hai mắt ngấn lệ cúi đầu, dù thế nào cũng không dám không có phép tắc mà tự xưng tên mình hay gọi thẳng tên Nghiêm Dục Phong như vậy, đôi môi tái nhợt bất giác mở miệng: “Nô Nô tài ô ”

Vừa nghe nhân nhi trong lòng nói sai, Nghiêm Dục Phong bất chợt tàn nhẫn đâm thêm vào hai ngón tay, môi cũng chuyển đến trước ngực Hi Trần mà ra sức gặm cắn thùy du đã cứng lên.

“Ngô Không Là Trần Nhi Trần Nhi Sửa sai rồi mà ân Phong Phong Người tha nô Trần Nhi Được không?” Hi Trần chịu đau một lần, vội vàng đổi cách xưng hô, hi vọng nam nhân vì vậy mà bỏ qua cho bé.

“Thật sự sửa đổi?” Đôi môi Nghiêm Dục Phong ôn nhu ấm áp dán bên tai Hi Trần nhẹ nhàng hỏi, động tác tay vẫn không ngừng lại.

Hi Trần bị nam nhân khiêu khích đến toàn thân run rẩy, giật mình trả lời: “Sửa Từ nay sẽ sửa Nô tài A ! ”

Tiểu huyết phía sau bất ngờ bị một vật cực đại cắm xuyên đến tận cùng, nam nhân không đợi Hi Trần thích ứng, nâng thất lưng mảnh khảnh của Hi Trần lên mãnh liệt đâm chọc, một cái nhẹ lại một cái mạnh ra sức đâm chọc, cho dù lúc trước đã tiếp nhận qua một lần hoan ái Hi Trần vẫn đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng.

Hi Trần co rút thân thể, sợ hãi chịu đựng cơn tức giận của Nghiêm Dục Phong, đôi môi trắng bệch run rẩy khấp ỏ: “Vâng, thực xin lỗi Vương gia Ngô Phong Trần Trần Nhisau này sẽ không nói sai nữa....Ừm.... Phong.... Người....A Tha.... Tha Trần Nhi đi A Đau... ”

Nghiêm Dục Phong hừ lạnh một tiếng, âm thanh dừng dừng hoàn toàn khác biệt với luật động mãnh liệt bên dưới, “Chờ người hoàn toàn sửa đổi không nhầm lẫn nữa, ta sẽ tạm tha cho người!”

Vẫn giữ tư thế hai người tương liên, Nghiêm Dục Phong ôm Hi Trần xoay một vòng, đè bé nằm úp sấp trên giường, ma sát tàn nhẫn trong cơ thể khiến Hi Trần không nhịn được khê rên lên đau đớn, nam nhân giận giữ đè ép lưng Hi Trần, nâng cái mông xinh đẹp của bé lên, tạo thành tư thế như động vật khi giao hoan, dưới thân Nghiêm Dục Phong càng luật động cuồng mãnh hơn một tay nhanh chóng xoa nắn chơi đùa ngọc hành đã sưng đau của Hi Trần.

Hi Trần ánh mắt mê loạn kêu khóc, đau đớn cùng khoái cảm lần lượt thay phiên tra tấn thân thể bé, tựa như đang chứa đầy vật gì đó đến muốn vỡ ra, bé càng cố sức khóc cầu nam nhân buông tha, nhưng Nghiêm Dục Phong hoàn toàn không dừng lại hành động tiếp tục trừng phạt bé, hảo tâm cởi bỏ sợi dây đã làm Hi Trần sưng trướng hồi lâu khiến dục dịch nhanh chóng bắn ra, thừa dịp mà thao túng thân thể vô lực của bé, dùng hết đủ loại tư thế khó xử, xấu hổ mà xử phạt Hi Trần.

Mãi đến khi Hi Trần thành thạo thay đổi cách xưng hô, không hề bất giác mà tự xưng là nô tài, nam nhân mới vừa lòng buông tha bé.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

“Cốc! cốc!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa khe khẽ, kèm theo một giọng nói mỏng manh, nhỏ nhẹ “Phong. . .”

Khuôn mặt vốn luôn mang vẻ lạnh lùng, cứng rắn của Nghiêm Dục Phong phút chốc trở nên nhu hòa, khóe miệng khẽ nhếch, hạ thấp giọng nói: “Tiến vào.”

Một lát sau, có bóng người nhỏ xinh gầy yếu tiến vào thư phòng, Hi Trần vừa thấy trong phòng có ba nam nhân tuấn vĩ cao lớn, liền nhu thuận cất tiếng: “Phong, Lăng đại gia, Phong đại gia.”

Về mặt Lăng Ngữ Hàn như đang cố nhịn cười, cuối cùng hần không nhịn được phải khanh khách cười hỏi: “Tiểu Trần nhi, người đã có thể xuống giường được rồi sao?”

Dùng ánh mắt như đang xem kịch vui mà nhìn chăm chăm vào Hi Trần – người đã bị Nghiêm Dục Phong đặt ở trên giường tra tấn suốt ba ngày, sau khi cố sức nín nọt để Nghiêm Dục Phong buông tha, bé mệt đến mức không nhấc nổi thân thể, ước chừng phải nằm trên giường nhiều ngày lắm, đến tận bây giờ bé mới có thể xuống giường.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Trần nhanh chóng đỏ ửng, bé luống cuống đan những ngón tay vào nhau, lí nhí nói: “Vâng. . . . Ta. . . . Ta hôm nay đã đỡ hơn nhiều. . . .”

Lăng Ngữ Hàn có chút đăm chiêu nhìn dáng vẻ rụt rè của Hi Trần, lại nhìn tiếp về phía cái người mặt không chút biểu tình, nhưng trong mắt lại viết hai chữ đắc ý – Nghiêm Dục Phong, miệng lẩm bẩm nói: “Nguyên lai. . . . Hần dùng phương pháp “ây” khiến người thay đổi cách xưng hô a? Gọi Phong cũng thật là thân mật a. . . . Vậy sao không gọi chúng ta một tiếng Lăng ca ca, Phong Minh đại ca nghe thử một chút?” Nói đến đây, biểu tình của Lăng Ngữ Hàn vô cùng giống một tên đang đồ tể (kẻ háo sắc).

Hi Trần vô thức quay đầu nhìn về phía Nghiêm Dục Phong, nhận được tín hiệu đồng ý trong mắt y, mới cúi đầu cất tiếng gọi: “Lăng ca ca. . . . Phong Minh đại ca. . . .”

Lăng Ngữ Hàn cười như miêu trộm được thịt, gian xảo nói: “Âm thanh quá nhỏ, ta nghe không được a! Đến, gọi lại lần nữa?”

“Lăng ca ca. . . . Phong Minh đại ca. . . .” Lần này thanh âm lớn hơn một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ hơn một chút.

Lăng Ngữ Hàn về mặt trêu chọc nói: “Ai nha! Thật sự là thanh âm chỉ có trên thiên cung a! Mềm mềm mại mại, tựa như tiếng tiểu miêu nhi, nghe đến vô cùng dễ chịu, về sau Tiểu Trần Nhi phải thường xuyên kêu ta là Lăng ca ca nha! Còn Phong thì gọi ít một chút, tránh để hần thường xuyên đem người bóc vỏ rồi Nuốt. Vào. Bụng!”

Trong nháy mắt sắc mặt Hi Trần càng thêm đỏ, đem đầu chôn vào cổ áo, không dám ngẩng lên nữa.

“Lại đây.” Nghiêm Dục Phong hướng Hi Trần vươn tay.

Hi Trần ngoan ngoãn tiến lên phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn cúi gằm không dám nhìn Nghiêm Dục Phong, cùng Nghiêm Dục Phong triển miên hoan ái ba ngày như vậy, hiện tại. . . . Bé thật sự không biết phải đối mặt với y như thế nào, vừa nghĩ đến cảnh tượng bị trừng phạt khi đó, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng tựa như muốn xuất huyết.

Nghiêm Dục Phong một tay ôm lấy Hi Trần, để bé ngồi trên đùi mình, bàn tay to khỏe xoa thắt lưng rồi đến cái mông vẫn còn có chút đau mỗi của Hi Trần, thanh âm trầm thấp thản nhiên hỏi: “Còn đau?”

Tiểu nhân nhi bị hỏi ngược ngược đến không biết nên dấu mặt vào đâu, bé nhanh chóng lắc lắc đầu, rồi lại cúi đầu không nói, ưm, vấn đề này. . . . Phong sao. . . . Sao có thể trực tiếp hỏi chứ! Còn có người khác ở đây mà!

Tiểu nhân nhi trong lòng thẹn thùng thật khiến kẻ khác yêu thích đến không muốn buông tay, Nghiêm Dục Phong nâng cầm Hi Trần, phủ lên đôi môi cánh hoa tươi tắn mềm mại của Hi Trần, tinh tế hôn bé, hài lòng khi nhận thấy nhân nhi trong lòng bất giác cũng hưởng ứng nụ hôn của y.

Thật không dễ dàng mới được nếm vị ngọt của tiểu nhân nhi, Nghiêm Dục Phong hơi ngẩng đầu, nhân thân rét lạnh, liền khiến hai kẻ còn muốn tiếp tục xem kịch vui gãi gãi mũi, biết ý mà rời đi, để lại không gian riêng cho hai bọn họ.

Đợi hai kẻ dư thừa đi khuất, ngón tay thon dài của Nghiêm Dục Phong khẽ vuốt ve gò má mềm mại của Hi Trần, trầm tư suy nghĩ, khiến người khác không hiểu y đang nghĩ gì.

Hi Trần im lặng ngồi ở trên đùi nam nhân không nói, bé biết Phong có tâm sự, bởi vì vẻ mặt y lúc này vẫn như thường ngày, nhưng ánh mắt cũng không còn tinh anh như trước, biểu tình luôn có chút đăm chiêu, Phong như vậy. Khiến bé thấy lòng có chút đau.

Lo lắng chạm tay vào bàn tay to đang đặt trên người mình, Hi Trần quay đầu nhìn nam nhân đã có chút phản ứng, sợ sệt hỏi: “Phong. . . . Huynh. Có tâm sự phải không?”

Hi Trần biết mình không tư cách hỏi câu này, nhưng ở chung mấy ngày nay, bé hiểu trong lòng mình Phong đã chiếm vị trí rất quan trọng, bé không muốn thấy vẻ cau có, nhíu mày trên mặt y, dù Hi Trần chỉ là một tên nam sủng hay hạ nhân, dù biết rằng mình sẽ bị y trách mắng vì nhiều chuyện, bé vẫn không tự chủ được mà hỏi, chỉ vì bé hy vọng y có thể vui vẻ, thoải hoạt.

Nghiêm Dục Phong chớp hàng lông mi dài rậm, trong mắt như đang hiện lên cái gì đó, y chăm chú nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt thuần khiết của Hi Trần, cầm bàn tay nhỏ bé đang đặt trên mu bàn tay mình, đưa đến bên miệng rồi khẽ hôn lên nó, suy tư một hồi, mới hé môi đáp: “Một thời gian nữa, ta sẽ xuất binh chiến đấu với Hồi Hột tộc.”

“Xuất binh. . . . Phong. . . . Đánh giặc không phải là chuyện rất nguy hiểm sao? Hơn nữa Hồi Hột tộc. . . . Ở nơi rất xa phải không?”

Vừa nghe đến hai chữ xuất binh, Hi Trần liền cảm thấy trong ngực như có một tảng đá đè nặng vô cùng khó chịu, lo lắng cho Nghiêm Dục Phong, miệng không tự chủ mà tuôn ra hàng loạt câu hỏi.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Trần tràn đầy lo lắng cùng khó hiểu, Nghiêm Dục Phong bắt giắc khẽ mỉm cười, tiểu đồng tây này. . . . không lo cho tình cảnh của chính mình, lại vì y mà lo lắng không yên sao? Chẳng lẽ bé không biết tự mình lo cho bản thân hay sao?

Nghiêm Dục Phong thốt lên thanh âm trầm thấp, chậm rãi nói: “Đánh giặc là việc nhỏ, đã có Phong Minh cùng Ngũ Hàn đi theo, người. . . . Mới làm cho ta lo lắng. . . .”

Ai ngờ Hi Trần lại hiểu sai ý, bé vội vàng cam đoan: “Phong. . . . Trần nhi. . . . Trần nhi sẽ cố gắng làm việc mà. . . . Ta sẽ nghe lời. Huynh đừng đuổi ta được không?”

Nghiêm Dục Phong khẽ thở dài, “Không ai đuổi người đi.” Trước khi y rời đi, phải an bài tất cả ổn thỏa.

Vậy. . . . Vậy vì sao phải lo cho Trần nhi? Trần nhi sẽ ngoan ngoãn ở trong phủ làm việc, chăm sóc tiểu thiếu gia, nếu mình không làm sai chuyện gì, không gây phiền phức cho người khác, không phải mọi việc sẽ tốt đẹp sao? Ngược lại là Phong. . . . Vừa đến sa trường, thì sẽ không rõ ngày sau, nếu y xảy ra chuyện không may, vậy thì làm gì bây giờ? Trần nhi thật hy vọng Phong có thể không cần xuất chinh.

Gỡ ra long văn ngọc bội* ở bên hông xuống, điều chỉnh chiều dài sợi dây, Nghiêm Dục Phong đeo nó lên cái cổ non mịn của Hi Trần.

(Long Văn ngọc bội : miếng ngọc có hoa văn hình rồng)

“Àn. . . . Phong! ?” Hi Trần mở to mắt nhìn ngọc bội nặng trĩu kia, đây. . . . Đây không phải vật tượng trưng cho thân phận Vương gia sao? Phong sao có thể cho mình thứ này? Mình không xứng với nó. . . .

Vội vã cởi ngọc bội xuống, Nghiêm Dục Phong nhanh tay chặn bé lại, không cho tháo ra, thanh lãnh cất tiếng: “Nhận lấy, chỉ có người của ta mới có thể đeo nó.”

Hi Trần lắc lắc đầu, nâng miếng ngọc trước ngực, bé sợ hãi nói: “Nhưng mà. . . . Trần nhi không thể giữ. . . . Ngọc bội này thực sự vô cùng quý giá. . . . Phong. . . . Huynh giữ được không? Trần nhi thật sự không thể. . . .”

Phong đã đối xử với Trần nhi tốt lắm rồi, cho dù có dùng cả đời mình cũng không thể trả hết ân tình đó, sao có thể lại không biết xấu hổ mà nhận vật quý giá như vậy chứ?

“Nhận lấy!” Thanh âm Nghiêm Dục Phong có chút nghiêm khắc.

Bị Nghiêm Dục Phong làm cho sợ đến mức không dám nói gì, Hi Trần cúi đầu mím môi, thân thể nhỏ gầy run khe khẽ, mười ngón tay nhanh chóng nắm lấy vật áo chính mình.

Bất đắc dĩ mà thở dài, tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ủy khuất của Hi Trần lên, ngón tay vuốt ve cánh môi hoa của bé, không để bé tự hành hạ căn môi mình, Nghiêm Dục Phong cất tiếng ôn nhu: “Nghe lời, thay ta giữ nó.”

Giữ hộ chỉ là cái cớ, mục đích của y là muốn làm cho mọi người biết địa vị quan trọng của Hi Trần, bé là người của Nghiêm Dục Phong y, để Hi Trần đeo ngọc bội, tựa như tuyên bố địa vị của bé và y ngang nhau, nếu có người có ý xấu với bé, thì đó cũng là người muốn gây khó dễ với y.

Hi Trần nghe được câu nói kia, nước mắt liền không thể khống chế mà chảy xuống, bé không thích những lời này, cứ như. . . Phong đi rồi sẽ. . . Sẽ không trở về nữa. . . Bé không muốn như vậy. . . Bé muốn y phải sống thật hảo hảo mà. . . Nếu có thể. . . Bé ước gì có thể lấy tính mạng của mình để đổi lấy bình an cho Phong. . .

Hi Trần ghen ngào nói: “Phong. . . Huynh. . . Nhất định phải đi đánh giặc sao? . . . Trần nhi không muốn. . . Huynh. . .” Những lời kế tiếp Hi Trần căn bản không muốn nói ra, nước mắt tuôn xuống, bé thật sự rất sợ. . .

Cúi đầu từng cái từng cái hôn lên những giọt lệ trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cảm thấy trong miệng đắng chát, trái tim băng lãnh vô tình của Nghiêm Dục Phong trong nháy mắt cảm thấy đầy ấm áp, tiểu nhân nhi trong ngực. . . Là thật sự lo lắng cho y!

“Yên tâm, ta sẽ không có việc gì, ngoan. . . Chờ ta trở lại.” Khép chặt hai cánh tay, ôm Hi Trần vào lòng, để bé đau buồn khóc trong ngực mình.

Chờ ta trở về. . . Ta sẽ cho tiểu đông tây này một danh phận chính thức!

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Hi Trần thất thần ngồi trong đình nghỉ mát, đã hơn một tháng. . . Bé vẫn luôn ngây ngốc nhìn về nơi xa xôi, đôi mắt to trong sáng tràn đầy sầu bi cùng tưởng niệm nồng đậm.

Phong. . . Đi đã hơn một tháng! Không biết chiến sự ở biên cương như thế nào? Y có hảo không? Có bị thương hay không?

Hi Trần càng nghĩ càng lo lắng, vài lần muốn đến hỏi Cổ tổng quản, nhưng. . . Vừa nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng khinh miệt của y, thì bé đều lùi bước quay về, tuy rằng bọn họ đã không còn đánh bé, mắng bé, cũng không để bé ăn những đồ vật như ngày trước, nhưng những ánh mắt khi nhìn bé đều mang lãnh ý, vẫn khiến bé khiếp sợ.

Chợt một đôi tay nhỏ xinh khẽ vuốt lên mặt mình, lúc này Hi Trần mới phục hồi tinh thần, lộ ra nụ cười mềm nhẹ, “Tiểu thiếu gia, ngài có việc gì a?”

Tiểu nam hài lắc lắc đầu, một đôi mắt đen láy, tinh anh nhìn chăm chăm Hi Trần, tựa như nhìn thấu tâm tư người trước mặt.

Hi Trần nhìn đôi mắt biết nói kia, cùng. . . Phong giống đến vậy. . . Tiểu thiếu gia. . . Cùng y quả thực như cùng một khuôn đúc ra. . . Mỗi khi nhìn thấy tiểu thiếu gia, liền khiến Hi Trần cảm thấy giống như đang ở bên cạnh vương gia. . .

“Tiểu thiếu gia. . . Ngài. . . Thật giống Phong! Nếu như huynh ấy. . . .” Hi Trần nói được một nửa liền im bặt, sợ những lời mình sắp nói sẽ làm tổn thương tiểu nam hài, cố nén suy nghĩ buồn phiền, nếu như Phong đồng ý thừa nhận tiểu thiếu gia. . . Thì sẽ tốt bao nhiêu?

Phút chốc, tim bị đập mạnh, khuôn mặt Hi Trần nhất thời cau lại trắng bệch như tờ giấy, tim truyền đến một trận đau đốn, tựa như có mấy trăm cái kim đồng thời đâm vào tim, Hi Trần nắm chặt xiêm y trước ngực, mồ hôi lạnh ứa ra, cúi đầu cắn chặt môi dưới của mình, cố gắng kìm nén tiếng rên rỉ tràn ra khỏi miệng.

Tiểu nam hài thấy vậy liền lo lắng ôm lấy Hi Trần, vỗ nhẹ lưng hẩn như muốn xoa dịu đau đớn của Hi Trần, Hi Trần ngẩng đầu nhìn y nở một nụ cười suy yếu. Đột nhiên, khí huyết một hồi đảo lộn, Hi Trần oa một tiếng ói ra một ngụm tiên huyết lớn, không chỉ khiến mặt đất có một bãi máu lớn, mà ngay cả xiêm y trước ngực mình, cùng vạt áo tiểu nam hài đều dính chút máu.

Tiểu nam hài nhìn Hi Trần như vậy, nhất thời luống cuống! Y không biết phải làm thế nào để Hi Trần thấy khá hơn một chút, chỉ biết không ngừng khe khẽ vỗ về thân ảnh suy yếu trước mặt.

Sau khi Hi Trần phun ra ngụm máu kia, đau đớn ở ngực như từ từ giảm xuống, nhưng vẫn giữ tư thế cuộn mình không động đậy, qua một lúc lâu, Hi Trần chậm rãi hít thở sâu, cơ hồ không còn cảm thấy đau đớn như vừa rồi nữa, lúc này mới quay đầu an ủi tiểu nam hài: “Tiểu thiếu gia. . . Ta không sao . . . Ngài không cần lo lắng. . .”

Tiểu nam hài vẫn lo lắng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hi Trần, ngón tay cố gắng lau thứ màu đỏ chói mắt còn sót lại bên khóe miệng Hi Trần.

Hi Trần không biết vì sao bản thân lại xảy ra đau đớn bất chợt như vậy, Lăng đại gia đã nói, găm đây thân thể mình so với trước đã hảo hơn rất nhiều, ngoại trừ có chút gầy yếu, căn bản đã không bệnh không đau, nhưng vì sao. . . Lại như vậy? Lần trước cũng từng trải qua một lần, phải . . . Là khi cùng Phương cô nương nói chuyện. . . Nhưng lần đó không có thổ huyết. . . Rốt cuộc. . . Là xảy ra chuyện gì?

Giữa lúc Hi Trần và tiểu nam hài đang vô cùng khó hiểu, một trận thanh âm giòn tan nhưng lạnh lùng vang lên: “Ái chà ~ nguyên lai tiểu nam sủng đang ở đây a! Sao vậy? Sinh bệnh phải không?”

Tước Nhi dáng vẻ như đang cảm thông nhìn hai người trong đình nghỉ mát, đứng phía sau ả là Phương Tình lãnh diễm vô song.

(lãnh diễm vô song: vừa đẹp vừa lạnh lùng ko ai sáng bằng)

Hi Trần không hiểu vì sao hai người đã hỏi gia kia lại xuất hiện ở đây, trong lòng không dám có chút sơ suất, sợ hãi đứng lên hướng hai người hành lễ, “Phương cô nương, Tước Nhi cô nương. . .”

“Không hiểu vì sao chúng ta lại ở đây chứ gì?” Người vừa nói là Phương Tình, đôi mắt tuyệt đẹp nhìn qua nhìn lại hai người một lớn một nhỏ, khi vừa thấy tiểu nam hài có gương mặt vô cùng giống Nghiêm Dục Phong, khuôn mặt xinh đẹp lại cau có.

“Hừ! Ta là đương gia chủ mẫu tương lai của Duệ vương phủ, Vương gia đi chinh chiến sa trường, ít nhất trong vòng một năm rưỡi nữa sẽ không thể trở về, ta đương nhiên phải lưu lại đây để xử lý gia vụ chứ?” Phương Tình vẻ mặt kiêu căng nói, hiện tại chính là cơ hội tốt, nếu không nhân lúc này trừ bỏ cái gai trong mắt, thì tương lai chắc chắn nàng sẽ vô cùng hối hận.

Hi Trần vòng hai tay che chở tiểu nam hài, không hiểu lời Phương Tình vừa nói có ý gì, khiếp sợ nhìn hai người không có hảo ý kia, trong lòng chỉ hy vọng các nàng đừng xúc phạm tiểu thiếu gia.

Phương Tình hướng Tước Nhi ra hiệu, Tước Nhi vội vàng hưng phấn gào to: “Người đâu! Đem tên nam sủng thấp hèn này vứt ra ngoài.”

Hi Trần nghe vậy hoảng hốt đứng sững sờ tại chỗ, run rẩy nói: “Phương cô nương. . . Có phải ta lại làm sai chuyện gì hay không? Ngài vì sao. . . Lại đuổi ta đi?”

Phương Tình cười lạnh một tiếng, “Hừ! Tước Nhi người nghe xem, tiểu nam sủng này không hề xứng là nô tài a! Quả thật hẩn cho rằng mình đã bay lên cảnh cao làm phượng hoàng a.”

“Không, không phải. . . Ta không có. . .” Hi Trần cuống cuống nghĩ cách giải thích, nhưng Phương Tình lại không kiên nhẫn mà ngắt lời hẩn.

“Không cần làm bộ làm tịch nữa, đợi Vương gia thắng trận hồi kinh, ta khi đó sẽ trở thành thê tử của Vương gia, là chủ mẫu ở đây, người còn vọng tưởng mình sẽ được ở lại nơi này để khiến ta chướng mắt phải không? Cũng không biết tự suy nghĩ, Vương gia là hoàng thân quốc thích, là chất tử Hoàng Thượng vô cùng sủng ái, thân thể tôn quý như vậy, lại mê thượng tên nam sủng người, trái luân thường đạo lý, nếu việc bị truyền đi, chẳng phải sẽ hủy thanh danh của ngài sao?” Phương Tình híp mắt phẫn nộ nói.

Hi Trần im lặng không dám phản bác, hèn mọn cúi đầu suy nghĩ, đều là lỗi của mình. . . . Nếu lúc trước không giả mạo vào vương phủ. . . . Sẽ không hại Vương gia, hủy thanh danh của y. . . .

Lời Phương cô nương nói chính là sự thật, nếu mình là nữ nhi, có lẽ sẽ không rơi vào hoàn cảnh khó xử này, cho dù là làm thiếp của Vương gia, cũng sẽ không có người nói ra nói vào, nhưng mình chân chân chính chính là một nam tử, lại cùng Vương gia làm những hành vi trái với lẽ thường, người ngoài biết sẽ nói về Vương gia với những lời khó nghe thế nào đây? Có lẽ mình không nên ở lại nơi đây nữa. . . . Sẽ hại Vương gia bị người ta khinh thường.

“Hai người các người còn đứng đó làm gì? Còn không mau mang tên tiện nô này quảng đi?” Tước Nhi thừa dịp Hi Trần vẫn đang ngây ngốc, quay đầu hướng hai gã phó dịch xa lạ sai bảo.

Hai gã nam tử cường tráng vội vàng tách Hi Trần ra xa tiểu nam hài, đem Hi Trần kéo ra ngoài cửa, Hi Trần cũng không giãy dụa, không trốn tránh, một mực quay đầu lại, dặn dò tiểu thiếu gia hảo hảo chiếu cố chính mình.

Phó dịch đem Hi Trần kéo ra đại môn vương phủ, một tay đẩy bé ra ngoài, để mặc bé chật vật ngã ở đường cái, người đi đường ai cũng tò mò quay đầu nhìn Hi Trần vài lần.

Phương Tình đứng trên cao nhìn Hi Trần đang chật vật bên dưới, nhạo báng: “Mau cút đi! Nơi này không chứa được tên hạ tiện què chân nam sùng như ngươi, Vương gia đối với ngươi bất quá chỉ là mê muội nhất thời, đợi ngải hồi phủ, thì sớm đã quên sự tồn tại của ngươi. Mà ta, mới là có thể chân chân chính chính giúp Vương gia chăm lo việc nhà, giúp y sinh hài tử, kế thừa tước vị Vương phi. Còn ngươi, bất quá chỉ là cái thứ xúi quẩy không ai muốn chứa chấp!”

Lúng túng nghe những lời Phương Tình châm chọc, xung quanh truyền đến những ánh mắt soi mói khiến bé sợ hãi mà co người lại, hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên đối mặt với cái nhìn đánh giá của mọi người.

“Uy! Ngươi có nghe hay không? Còn không mau cút đi? Còn ở lại cho người khác xem kịch vui a? Thật là cái kẻ chẳng biết xấu hổ mà, tiểu thư, chúng ta vào đi thôi! Tránh dính phải uế khí của hắn.” Nói xong liền đỡ Phương Tình đi vào, đại môn màu đỏ nặng nề cũng theo bóng dáng hai người biến mất mà đóng lại.

Để mặc Hi Trần một mình xoay sở đối diện với những lời chỉ trích thóa mạ của mọi người, bé sợ hãi co rút cơ thể, hai tay đẩy bùn đất theo thói quen lại quệt lên mặt. . . . Nhũ mẫu từng nói. . . . Để lộ khuôn mặt này ra bên ngoài chỉ rước lấy phiền toái. Bắn một chút mới tốt.

Trong đám người qua đường một gã đang đứng nhìn nói: “Chắc chắc chắc ~ vốn đã nghe đồn Duệ vương gia lãnh khốc vô tình lại yêu thích nam sắc? Còn tưởng là giả chứ? Hôm nay ta thật đúng là được mở rộng tầm mắt, không biết lần sau gặp lại có bị đánh gãy thêm cái tay hay chọc mù đôi mắt hay không a?”

Hi Trần thoáng nghe thấy, càng sợ hãi vòng tay quanh đầu gối, muốn bản thân co rút đến mức nhỏ nhất. . . . Sợ những người này sẽ đem tay bé đánh gãy hoặc làm mù mắt bé.

“Nói cũng đúng thôi! Ta chỉ cần tưởng tượng đến cảnh hai nam nhân song song đối đối ở cùng một chỗ, ác ~ cả người ta đều nổi da gà cả lên.” (Keng:móa, mang 2 thằng nì ra r*pe tập thể đi-nóng máu)

“Nương, nam sùng là cái gì a?” Một tiểu oa nhi tầm bảy tám tuổi ngẩng đầu hỏi mẫu thân của mình.

“Phi phi phi! Tiểu hài tử hỏi nhiều như vậy làm gì? Nam sùng cũng không phải chuyện về vang gì, thực là mất mặt mà, ngươi a! Trưởng thành liền thú một hảo thê tử về cho ta, sinh hài tử, có nghe hay không?” Một phụ nữ nghiêm khắc giáo huấn con mình, rồi nhanh chóng mang đứa nhỏ rời đi, tránh hắn lại học cái gì đó không tốt.

Những người qua đường còn lại khinh bỉ nhở mảy ngứa nước miếng trên mặt đất, lớn tiếng mắng vài câu vô cùng khó nghe, rồi cũng nhanh tản đi, tựa như Hi Trần mang mầm bệnh dơ bẩn nào đó.

Hi Trần rơi lệ ủy khuất nhẫn nhịn không lên tiếng, những lời mọi người vừa nói, bé không dám phản bác, nhưng bé vẫn thực đau lòng, Phong vì bé mà bị mọi người chê cười, xem ra. . . . Bé đúng là một kẻ không ra gì.

Một lúc lâu sau, Hi Trần chật vật lau nước mắt, cố hết sức động đậy cơ thể, khẽ xoa hai cánh tay bị vật thô ráp cọ xát xuất huyết, lại phải phủi bụi đất bám trên quần áo, đến khi đụng đến ngọc bội phía trong y

phục, bé có chút run rẩy, nắm chặt vật vô cùng quan trọng với bé. . . . Là Phong tự tay đeo giúp bé. . . .

Hi Trần chăm chú nhìn ngọc bội một lúc, không muốn cất ngọc bội đi, không để ý đến cái chân đau vừa bị đánh ngã của mình, đi đến đại môn đang đóng chặt, khẩn khoản cầu xin người bên trong mở cửa.

Hi Trần muốn giao khối ngọc bội này cho Phương cô nương, nếu tương lai Phương cô nương được gả cho Phong, khối ngọc bội này. . . . Phải là của nàng. . . . Bé chỉ là tên nam sủng không đáng để ý. . . . Phong mấy ngày nay cho bé. . . . Đã rất nhiều rồi. . . .

Nhưng mới đứng ở cửa một lúc, liền bị người cầm lấy cánh tay phải kéo ra bên ngoài, người nọ kéo Hi Trần chạy như bay trên đường, Hi Trần vừa thấy người nọ, liền chấn kinh, tiểu thiếu gia sao lại chạy ra đây? Hi Trần muốn dừng cước bộ, nhưng tiểu nam hài lại như có người đuổi giết phía sau, không quan tâm đến Hi Trần đang khó chịu vì hành động của mình, chạy thục mạng như điên.

“Tiểu thư, vì sao không trực tiếp giết hắn? Lại tha cái mạng ti tiện của hắn.” Khi hai người tiến vào trong sân, Tước Nhi khó hiểu hỏi, tên đó thật sự là cái đinh trong mắt, là cái gai trong thịt, với tính cách tiểu thư, nên trực tiếp giết hắn mới đúng, vì sao lại thả hắn?

Phương Tình lạnh lùng cười, môi son khê mở: “Người đã trúng trăm tình châm. . . . Có thể sống bao lâu? Ta chính là muốn hắn chết ở bên ngoài, đợi khi Dục Phong trở về, hắn sớm đã là cái xác không hồn, cho dù tìm được xác hắn, thì cũng chả có cách nào? Độc châm sớm đã tan vào máu thịt hắn, tuyệt nhiên sẽ không ai biết là ta hạ độc.”

“Nhưng. . . . Nhưng còn hài tử kia thì làm sao đây? Hắn nhất định đã biết mưu tính của chúng ta.” Tước Nhi vẫn có điểm lo lắng hỏi.

Phương Tình thông thả nói: “Ta đang muốn giải quyết hắn đây! Tiểu hài tử a. . . . Dùng để luyện độc thì còn gì bằng a.”

Hai người đang muốn đi đến đông viện, lại thấy một gã phó dịch vội vàng chạy tới, sợ hãi nói: “Tiểu thư. . . . Không tốt. . . . Kia. . . . Tiểu hài tử chạy thoát. . . .

Phương Tình tức giận quát: “Người nói cái gì!?”

Phó dịch chân nhũn ra vội quỳ xuống, sợ hãi mà khẩn cầu: “Tiểu thư tha mạng. . . . Tiểu nhân. . . . Tiểu nhân thật sự đã đem hài tử cột vào trên thân cây, ai ngờ mới quay người một cái. . . . Nó đã bỏ chạy mất. . . . Tiểu thư tha mạng a! Tha mạng a!”

Phương Tình tức giận trừng mắt nhìn phó dịch, cư nhiên dám để vật nàng dùng luyện độc chạy thoát, tội không thể tha! Vung tay lên, mặt mày phó dịch liền biến xanh, miệng sùi bọt mép, ngã lộn trên đất không ngừng run rẩy, không bao lâu sau thì tắt thở.

“Tiểu thư, việc này phải làm thế nào đây?” Tước Nhi lo lắng hỏi.

Phương Tình trầm tư, lập tức bình thần nói: “Không có việc gì đáng sợ, tiểu quỷ kia nhất định đã đi tìm tên nô tài đó, dù sao hắn cũng không sống được qua một năm, lại mang theo tiểu quỷ cầm điếu kia, ta không tin một kẻ hai tay trói gà không chặt có thể sống lâu.”

“Tước Nhi, người đi mua chuộc bọn hạ nhân trong vương phủ, chúng ta phải sắp xếp rằng tên tiện nô kia một mình bắt cóc tiểu quỷ chạy trốn, còn chúng ta thì chưa hề trở lại vương phủ, sau khi hồi phủ, người đem tên nô tài kia xử lý sạch sẽ, như vậy. . . . Sẽ không có người nghi ngờ chúng ta bày mưu.”

“Vâng, tiểu thư” Tước Nhi theo Phương Tình đã lâu, cũng không tránh khỏi bị thủ đoạn tàn độc của Phương Tình làm cho lú lũi không nói nên lời, càng lo lắng chính mình không biết có một ngày nào đó phải mất mạng.

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Nam tử một thân quân phục xốc màn trướng lên, cung kính vấn an chủ tử tuần mỹ vô song ở bên trong: “Vương gia, ngài tìm thuộc hạ?”

Nghiêm Dục Phong ngẩng mặt lên, mặc cho Lăng Ngữ Hàn vẫn đang băng bó vết thương trên cánh tay mình, y thản nhiên nói: “Phong Minh, người. . . . Hồi kinh một chuyến.”

Trong trướng, ngoại trừ Nghiêm Dục Phong, hai người còn lại đều nhú mày lộ ra vẻ nghi hoặc.

Phong Minh khó hiểu hỏi: “Vương gia?”

Hiện tại quân tình khẩn cấp, cho dù quân ta đã nắm chắc phần thắng, nhưng vẫn là cần thiết phải đề phòng Hồi Hột tộc mai phục, dù sao thủ lĩnh loạn tộc đến nay vẫn chưa lộ diện, sao bây giờ Vương gia lại phải hần hồi kinh?

“Dục Phong người điên ư? Lúc nguy cấp này người còn phái Phong Minh hồi kinh làm gì?” Lăng Ngữ Hàn ngạc nhiên hỏi.

Nghiêm Dục Phong liếc nhìn hai người một cái, khép mắt, “Ta lo cho Trần Nhi.”

Ban ngày lúc đang cùng quân địch giằng co, không hiểu sao tim lại đập nhanh một hồi, khiến y đình chỉ hoạt động, thiếu chút nữa bị loạn tiễn của đối phương bắn trúng, nếu không phải Phong Minh khi ấy dùng kiếm đỡ mấy tiễn kia, y cũng không chắc là chỉ bị thương đơn giản ở tay như thế này.

Lăng Ngữ Hàn nói: “Đây là nguyên nhân khiến người bị thương hôm nay?”

Nghiêm Dục Phong không trả lời, hôm nay tim đập thật nhanh, làm y cả ngày bất an không yên, như dự cảm sắp có chuyện xảy ra, mà nhất định là xảy ra với Trần Nhi. . . . Sợ rằng bọn tiểu nhân tác quái!

“Vương gia. . . . Ngài phái thuộc hạ hồi kinh lúc này. . . . E rằng không ổn. . . . Nếu quân địch bất ngờ phản công. . . .” Phong Minh do dự ngập ngừng nói.

Nghiêm Dục Phong trừng mắt lạnh lùng, “Người không tuân theo mệnh lệnh của ta?”

“Bẩm, thuộc hạ không dám.” Phong Minh cúi đầu nhận tội, nhưng trong lòng lại lo lắng việc hôm nay sẽ xảy ra lần nữa.

“Người cấp tốc hồi kinh thăm Trần Nhi, có việc liền nhanh chóng cấp báo.” Nghiêm Dục Phong dặn dò.

“. . . . Dạ, Vương gia! Thuộc hạ bây giờ hồi kinh, thỉnh Vương gia bảo trọng!” Phong Minh lĩnh mệnh rời đi.

“Phong Minh!” Nghiêm Dục Phong thoáng ngăn hấn lại.

Phong Minh quay đầu hỏi: “Vương gia còn có gì căn dặn?”

“Người nên biết. . . . nếu dám giấu diếm ta, sẽ có kết cục gì!” Nghiêm Dục Phong dừng một chút, ánh mắt lạnh lùng nghiêm khắc trừng Phong Minh, cất tiếng lạnh lẽo dứt khoát.

Y hiểu rõ tính tình của Phong Minh, nếu Trần Nhi thật sự đã xảy ra chuyện, có lẽ Phong Minh sẽ không nói ra sự thật, vì sợ ảnh hưởng quân tình.

Phong Minh nhất thời sửng sốt, vẻ mặt không được tự nhiên trả lời: “Vâng. . . . Vương gia.”

Đợi Phong Minh rời đi, Lăng Ngữ Hàn liên tiếp hỏi: “Vì việc này mà người để Phong Minh trong lúc nguy cấp trở về? Tiểu Trần Nhi đang hảo hảo đợi trong vương phủ thì có việc gì chứ? Hơn nữa không phải trước khi người rời đi đã có sắp xếp sao? Bây giờ người còn lo lắng gì nữa?”

Nghiêm Dục Phong mím môi, nhú chặt mày, “Không biết, lòng ta rất bất an.”

Y không thích loại cảm giác hoảng loạn này, tựa như sắp có chuyện phát sinh, hơn nữa y có dự cảm, nếu không để ý đến chuyện này, y chắc chắn hối hận cả đời!

“Người yên tâm đi! Tiểu Trần Nhi sẽ không có việc gì đâu, nhất định là người quá đa nghi thôi!” Lăng Ngữ Hàn thấy Nghiêm Dục Phong vốn là lo lắng quá mức nên mới bất an như thế.

Nghiêm Dục Phong trừng mắt liếc Lăng Ngữ Hàn một cái, trầm mặc không nói, y chưa bao giờ từng trải qua cảm giác này, ngay cả khi năm đó bị xét nhà diệt tộc, chứng kiến cha mẹ chết trước mặt mình, lòng y cũng chưa từng rối loạn.

Lăng Ngữ Hàn nhìn chằm chằm Nghiêm Dục Phong, lắc đầu, chân thành nói: “Xem chừng. . . . Người đối với tiểu Trần Nhi thật sự tình cảm sâu nặng! Bất quá a ~ cho dù ngươi có lo cho hắn thế nào, vẫn nên lấy đại cục làm trọng, đừng vì việc này mà lo lắng như trẻ con, ngươi nên biết. . . . Tiểu Trần Nhi. . . . Còn đang chờ ngươi trở về, hắn dù sao cũng chỉ có một người để nương tựa là ngươi!”

Nghiêm Dục Phong cười nhẹ, trầm giọng, nói: “Ta biết.”

Ngày kế, tinh thần Nghiêm Dục Phong vô cùng phấn chấn, đối mặt với đại quân đối phương vẫn trấn định như bình thường, chỉ huy mọi việc, ánh mắt sắc bén của y nhìn đám man tộc kia, cười lạnh một tiếng, trực tiếp dẫn đại quân tiến đánh, khiến địch quân tan tác tả tơi, báo thù vết thương trên cánh tay y ngày hôm qua!

Liên tiếp mấy ngày sau, quân đội của Nghiêm Dục Phong đều thắng trận thu binh, mà mật thám lúc trước phái đi đã dò la được chỗ ẩn náu của thủ lĩnh quân địch, Nghiêm Dục Phong vẫn không vội tấn công, ngược lại giống như là muốn chơi trò mèo vờn chuột, chậm rãi đùa bỡn con mồi.

Một lần đem toàn bộ địch nhân tiêu diệt hết sạch thì sẽ không thú vị, đó không phải tác phong từ trước đến nay của Nghiêm Dục Phong, y thích nhìn thấy con mồi giống như thú vật bị bao vây mà sợ hãi, hoảng loạn, bất an, thậm chí là phản nộ mà phản kháng ngược trở lại, như vậy xuất binh mới có hứng thú!

Y nắm giữ toàn cục, thần thái thản nhiên nhắm một mắt mở một mắt, nhìn quân địch dùng hết tất cả sách lược, mưu kế như thú bị bủa vây.

Mãi đến một tháng sau, Nghiêm Dục Phong đột nhiên giận dữ nhìn tờ giấy Phong Minh dùng bỏ câu đưa tin đến, y đánh xuống một chương, ấn trắc (bàn dài) phía trước tức thì gãy ra thành hai nửa, Lăng Ngữ Hàn nghe được tiếng động lớn, vội vàng lo người tiến vào.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Lăng Ngữ Hàn nhìn hiện trường tan hoang, khó hiểu hỏi.

Nghiêm Dục Phong nắm chặt tờ giấy, móng tay cắm vào thịt cũng hoàn toàn không có cảm giác, y nghiên rằng nói: “Trần Nhi mất tích!”

Lăng Ngữ Hàn kinh hãi, “Sao lại như thế?”

Nghiêm Dục Phong đem tờ giấy trên tay ném tới phía Lăng Ngữ Hàn, khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo không nói được một lời.

Theo giấy Phong Minh viết, hạ nhân trong phủ hồi báo nói Trần Nhi mang theo nhi tử của y một tháng trước lén lút chạy khỏi vương phủ, thậm chí còn trộm không ít ngân lượng!

“Chuyện này có điểm kỳ hoặc! Tiểu Trần Nhi không có khả năng làm ra loại sự tình này!” Lăng Ngữ Hàn sắc mặt nghiêm túc nói.

Nghiêm Dục Phong đương nhiên biết việc này không đơn giản, y giận không nén được, một đám hạ nhân chết tiết mưu toan lừa dối! Chết tiết! Lúc trước tìm đập nhanh quả nhiên là có chuyện, tiểu đồng tây kia thật sự đã gặp điều chẳng lành, mà ngay cả nhi tử của mình cũng đi theo không thấy bóng dáng, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? !

Thật sự không nên để tiểu đồng tây một mình ở lại nơi đó! Nghiêm Dục Phong tuy là mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng giận dữ và hối hận cùng đan xen, tiểu đồng tây mang theo nhi tử lạc đầu đường, nhất định thân không có chút tiền phòng thân, không biết phải chịu bao nhiêu ủy khuất!

Lăng Ngữ Hàn nhìn thần sắc Nghiêm Dục Phong không tốt, vội an ủi nói: “Người trước đừng tức giận, đã có Phong Minh ở đó điều tra rõ chân tướng mọi việc, tin rằng không bao lâu sẽ có tin tức của tiểu Trần Nhi, ngươi trước hết cần bình tĩnh a! Đừng để trận tuyến rối loạn!”

Lăng Ngữ Hàn lo lắng suy ngẫm, nhìn thần sắc kia. . . . Sợ là phải đại khai sát giới. . . . Ai. . . . Thật sự là nghiệp chướng.

Quả nhiên, Nghiêm Dục Phong hoàn toàn không nghe những lời vừa nói của Lăng Ngữ Hàn, càng nghĩ càng phiền lòng, y đã không còn kiên nhẫn ở chỗ phiền phức này nữa! Khoác thêm chiến bào khô giáp, đẩy Lăng Ngữ Hàn đang muốn ngăn cản, nửa đêm tập hợp năm nghìn tinh binh trong tay, tập kích quân đội Hồi Hột tộc, sát ý đỏ mắt, tự mình dẫn quân đi đầu, đem một đám địch nhân đánh bại, mà cũng trong đêm đó năm nghìn tinh binh cũng đem địch quân giết không còn một mảnh giáp.

Thế nhưng địch quân lại phái thêm càng lúc càng nhiều quân đội, mưu tính sử dụng chiến thuật biến người để kéo dài thời gian, Nghiêm Dục Phong vẫn cười lạnh, y thị huyết (về ham thích máu) thỏa mãn chém giết quân địch, tuyệt không hạ thủ lưu tình, càng không tính toán lưu lại người sống. Mấy tháng qua, trên chiến trường từ lâu đã sinh linh lầm than, máu chảy thành sông. (edit by Meo béo múp míp mũm mĩm) (://quymonquan.wordpress.com/m%E1%BB%A5c-l%E1%BB%A5c-dam-m%E1%BB%B9-hoan/lien-tinh/" t "_blank)

Cuối cùng chỉ còn lại có thủ lĩnh đối phương cùng một ít tàn binh bại tướng trốn trong một thành lũy bằng những tảng đá to vững chắc ngoan cố chống cự, Nghiêm Dục Phong lưu lại đại quân, một mình đơn độc tiến sát vòng vây, không quá hai canh giờ đã đem quân địch tiêu diệt, mang thủ lĩnh địch quân dẫn ra, quân đội Thiên triều toàn thắng!

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

“Tiểu cha, người có mệt không? Chúng ta nghỉ một lát đi?” Một tiểu nam hài mặt mày lấm lem, thần sắc lo lắng nhìn thiếu niên bên cạnh so với y càng lồi thối lếch thếch, mà sắc mặt lại vô cùng kém, đang không ngừng túa ra mồ hôi lạnh.

Thiếu niên gầy gò này chính là Hi Trần, đang cố nở một nụ cười suy yếu, “Không sao đâu, tiểu thiếu gia, ta. . . . Không mệt. . . . Chúng ta. . . . đi tiếp một lát nữa đi!”

Hai chân run rẩy vẫn cố khập khiễng bước đi, không chịu nghỉ ngơi một chút, bàn chân đã lâu không mang giày vì phải gấp rút lên đường nên đã phồng rộp đến chảy máu.

Tiểu nam hài bất mãn nhíu mày, nhìn chằm chằm Hi Trần, đột nhiên xoay đầu cúi gập người xuống, bướng bỉnh nói: “Nhưng mà ta mệt rồi! Không muốn đi!”

Nếu còn đi tiếp như vậy nữa, tiểu cha sẽ không chịu đựng được mất!

Từ ngày bị đuổi đi, y đã nhìn ra tiểu cha bị bệnh, dọc đường vì đi tìm cái gã phụ thân mà y chưa bao giờ gặp mặt, mà hai người bọn họ phải sống những ngày không nơi nương tựa, vì lo lộ phí đi đường, tiểu cha còn cố sống cố chết làm việc, đan sọt tre, nhặt củi đến từng nhà trên trấn cầu xin mọi người mua, thậm chí còn leo lên mấy đỉnh núi, hái một chút dược liệu bình thường bán cho hiệu thuốc, những việc này tất cả chỉ vì muốn tiểu thiếu gia -y được ăn no mặc ấm, thậm chí Hi Trần cũng không muốn đến thầy thuốc xem bệnh của mình một chút!

Kể cả những lúc chẳng còn một đồng hào nào trong người, tiểu cha cũng sẽ vào trong núi tìm chút rau dại quả rừng mang về cho y ăn no căng cả bụng, cho tới bây giờ Hi Trần không hề để y phải chịu đói hay bị lạnh! Còn bản thân mình lại có thể không cần ăn, thường thường vài ngày cũng không thấy tiểu cha ăn một chút. Tiểu nam hài đau lòng nhìn Hi Trần, tiểu cha hần. . . . Có thể bỏ mặc ta, một mình cao chạy xa bay mà! Vì sao phải ủy khuất chính mình như vậy, nhận hết tất cả hành hạ và coi thường?

“ . . . Được rồi. . . . Vậy chúng ta nghỉ một lát. . . . ” Hi Trần liếc mắt nhìn tiểu nam hài một cái, cuối cùng đành chấp nhận, hần biết tiểu nam hài vì lo cho hần mới nói như vậy.

Nếu không vì thân thể bệnh tật này, bọn họ chắc sẽ tới biên cảnh nhanh hơn một chút, Hi Trần biết bản thân mình không còn nhiều thời gian, nên nóng lòng muốn mau chóng đến tìm vương gia, đem tiểu thiếu gia giao cho y, bản thân mới có thể an tâm mà. . . . Chết đi. . . .

Tiểu nam hài đỡ Hi Trần khí sắc u ám ngồi lên tảng đá to bên đường, lấy từ trong ngực ra một cái bánh bọ, bẻ thành hai nửa, đưa cho thiếu niên, “Tiểu cha, nhanh ăn đi! Ăn mới có khí lực.”

Hi Trần bắt giác lắc đầu, rầu rĩ nói: “Tiểu thiếu gia ngài ăn đi! Ta không đói bụng. . . .”

Thiếu niên chỉ muốn cố nén khí huyết đang cuộn lên trong cơ thể đã phải dùng hết tất cả sức lực, thấy bánh trái, lại càng không muốn ăn.

Hi Trần tính toán trong lòng, nếu mang theo tiểu nam hài thì lộ phí hẳn là rất nhanh dùng hết, phải tiết kiệm một chút mới được. . . . Minh không ăn cũng không sao. . . . Nhưng tiểu thiếu gia nhất định một ngày phải có đủ ba bữa cơm, mới nhanh lớn được. . . .

Tiểu nam hài nghe vậy tức giận nói: “Tiểu cha người đã hai ngày không ăn gì rồi, nếu còn như vậy người sẽ chết đó! Nếu người không ăn, ta đây cũng không ăn, chúng ta ta cùng nhau chết đói đi!” Nói xong liền phần nộ muốn đem bánh trái ném ra ngoài.

Hi Trần vội vàng ngăn cản nam hài, “Đừng. . . . Tiểu thiếu gia ngài đừng như vậy. . . . Ta ăn. . . . Là được. . . .” Trong lòng vô cùng không muốn nam hài thực sự sẽ đem chút thức ăn còn lại của bọn họ vứt đi, chỗ đồ ăn đó phải bán rất nhiều bó củi mới đổi được.

Tiếp nhận bánh bột, Hi Trần cố nén cảm giác buồn nôn xuống, từ tốn mà cắn một miếng nhỏ, lại chậm rãi nhai.

Tiểu nam hài thấy Hi Trần cuối cùng cũng chịu ăn một chút, lúc này mới hài lòng bắt đầu gặm nửa cái bánh bột đang cầm.

“Tiểu thiếu gia, lát nữa chúng ta vào trong thành phía trước hỏi thăm chút tin tức. . . . Để xem Vương gia đang đóng quân ở đâu!” Hi Trần cắn miếng thứ hai, liền bỏ thức ăn xuống, không muốn ăn nữa.

Tiểu nam hài bĩu môi, không cảm thấy có chút hứng thú trả lời: “Nga. . . .”

Vốn dĩ ngay từ ban đầu y đã không muốn vất vả đi tìm phụ thân, y chỉ muốn được ở bên cạnh tiểu cha, chỉ cần hai người sống nương tựa lẫn nhau như vậy là đủ rồi, huống hồ cho dù thật sự tìm được người đó rồi, thì để làm gì chứ? Hẳn chưa hẳn đã nhận y là con!

Hi Trần nhìn sắc mặt tiểu nam hài, liền biết ngay trong lòng y đang nghĩ cái gì, bèn cất lời khuyên nhủ: “Tiểu thiếu gia. . . . Đừng như vậy. . . . Ngài là con của Vương gia. . . . Lưu lạc bên ngoài. . . . Sẽ khiến người ta chê cười. . . .”

Không chỉ là tiểu thiếu gia sẽ bị mọi người xem thường, ngay cả Vương gia cũng có thể bị mọi người chế nhạo nữa, Hi Trần không thể nhìn đôi phụ tử này rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Tiểu nam hài xuy chi dĩ tị* nói: “Chê cười hay không thì có ảnh hưởng gì đến ta? Ta chỉ biết ai đối tốt với ta, ai không đối tốt với ta! Trong mấy ngày lãng phí đi khắp chân trời góc bể tìm cái tên cha lao thập tử** kia, ta thà để chúng ta tìm một nơi nghỉ ngơi yên ổn còn hơn, để tiểu cha người an tâm dưỡng bệnh, còn hẳn thì vẫn tiếp tục giữ lấy tước vị Vương gia đó của hẳn, cưới cái mụ la sát kia làm Vương phi, lại sinh một nhi tử! Còn cần ta làm gì? !”

*Xuy chi dĩ tị (): dè bĩu, xì mũi coi thường, khịt mũi khó chịu/khịt mũi khinh bỉ

**Lao thập tử: kẻ phiến phúc

Hi Trần lặng im không nói, tiểu thiếu gia tuy còn nhỏ tuổi, nhưng mọi chuyện trong lòng đều thanh thanh sở sở, một hài tử thông minh như thế, sao có thể lại bị chặn mất đường công danh tương lai chứ? Dù thế nào cũng phải đưa y đến ở cạnh Vương gia mới được, Hi Trần tin rằng nếu Vương gia thấy tiểu thiếu gia, lại biết y không phải một kẻ câm, chắc chắn sẽ nhận y thôi!

(thanh thanh sở sở: rõ ràng rành mạch)

“Tiểu cha, bánh bột người vẫn chưa ăn xong đâu đó! Không xong thì chúng ta đừng nghĩ đến việc đi tiếp nha!” Tiểu nam hài nhắc nhở thiếu niên.

Hi Trần bắt đắc dĩ cười, đối với bánh bột trên tay này thật không muốn động vào chút nào, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của tiểu nam hài, vẫn cố há miệng chuẩn bị cắn một ngụm.

Không ngờ môi còn chưa đưng đến, trong ngực đột nhiên lại truyền đến đau đớn như tim bị bóp chặt, khiến Hi Trần khó chịu thét lên một tiếng, tay nắm chặt vạt áo phía trước, vẻ mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Tiểu cha!” Tiểu nam hài kinh hãi, cuống cuồng không biết phải làm như thế nào!

Hi Trần lắc lắc đầu, ra hiệu cho tiểu nam hài biết bản thân mình không có việc gì, lại ngăn không được vị tanh nồng đột ngột trào lên cổ họng, cúi xuống đất ói ra một ngụm máu lớn.

“Tiểu cha, ngươi không sao chứ?!” Tiểu nam hài lo lắng mà vỗ nhẹ lên lưng thiếu niên gầy trơ cả xương.

“Không. . . . Sao. . . . Khụ. . . .” Hi Trần ho nhẹ, từ từ hít thở, mới khiến đau đớn trong ngực dần dần giảm bớt.

Hi Trần biết. . . . Mình có thể đã trúng độc, nhìn màu sắc móng tay của mình liền biết, mới đầu đau đớn trong ngực cũng không phát tác thường xuyên, nhưng gần đây thường hay vắng đầu hoa mắt, vật ngay trước mặt cũng nhìn không rõ, thân thể càng ngày càng suy yếu làm chút việc nhẹ cũng bắt đầu hỗn hển thở gấp, vết thương cũng khó khép miệng, thậm chí vào nửa đêm lúc đang bình thường ngủ cũng vì độc tố xâm nhập mà thổ huyết.

Hi Trần trong lòng lo lắng, nếu còn tiếp tục như vậy, thì làm sao lo được cho tiểu thiếu gia chứ. . . .

Nghỉ ngơi một chút, Hi Trần miễn cưỡng xốc lại tinh thần, chậm rãi đứng lên, ngực tuy ẩn ẩn chỉ đau, nhưng vẫn tỏ vẻ kiên định nói: “Tiểu thiếu gia, chúng ta. . . . Nên xuất phát thôi.”

Tiểu nam hài nhìn chằm chằm Hi Trần, không hề nói thêm cái gì, tay lên nắm chặt túi tiền còn vài đồng bạc bên trong, trong lòng tính toán khi vào thành, dù thế nào cũng phải tìm đại phu xem bệnh cho tiểu cha, nhìn thân hình tiểu cha càng ngày càng gầy, bước đi hết sức nặng nhọc, trong lòng y luôn luôn cảm thấy vô cùng bất an, tựa hồ tiểu cha sẽ rời hẳn mà đi.

Tiểu nam hài không để ý đến phản kháng yếu ớt của Hi Trần, kiên trì dìu thiếu niên, hai người chậm chậm bước đi, đi hết một ngày, đến khi bầu trời sắp tối đen mới tới cổng thành gần nhất.

Vừa bước vào quan khẩu, chỉ thấy trong thành đông nghịt người, dân chúng tất cả đều hết sức phấn khởi, lớn tiếng reo hò thật to, không biết là chúc mừng cái gì.

“Tiểu cha, ngươi ngồi ở chỗ này, ta đi hỏi thăm.” Tiểu nam hài dìu Hi Trần đã mệt mỏi đến cực điểm ngồi dưới một mái hiên, liền đi thẳng đến đường lớn.

Tiểu nam hài gặp một người bán thịt đang vui vẻ thu dọn hàng quán, liền chạy nhanh đến tìm hỏi chuyện gì đang diễn ra.

“Tiểu oa nhi, ngươi chắc là người nơi khác đến phải không! Bất quá tới thật là đúng lúc, tháng trước Duệ Vương gia dẫn binh đánh thắng trận, loạn đảng Hồi Hột tộc toàn quân bị giết sạch, lúc này chính là hành quân hồi kinh để diện thánh đó! Đêm nay, ngài ngủ lại ở trong thành chúng ta, sáng sớm ngày mai lại tiếp tục hồi kinh, quan phủ đại lão gia đã phân phó, đêm nay mở tiệc rượu thật lớn, dân chúng trong thành đều có thể dự tiệc, cho nên mọi người đang chuẩn bị để chào đón Vương gia! Tiểu oa nhi, có muốn được cùng dự tiệc không?” Về mặt người bán thịt kiêu ngạo hướng tiểu nam hài giải thích.

Chỉ thấy tiểu nam hài cúi đầu im lặng, dáng vẻ không có một chút mừng rỡ, hẳn cảm ơn người bán thịt, rồi nhanh đi về phía thiếu niên.

Người bán thịt nhìn bóng dáng tiểu nam hài, khó hiểu mà lẩm bẩm: “Một tiểu hài tử thật kì quái a. . . . Đại quân Thiên triều ta đánh thắng trận mà!”

Tiếp theo mở miệng cười ha ha, “Hắc hắc. . . . Duệ Vương gia cũng thật là tài giỏi! Chỉ trong tám tháng ngắn ngủi, đã đem họa ngoại xâm của bọn ngoại tộc vốn quấy nhiễu biên cương nhiều năm diệt trừ sạch sẽ. . . . Từ nay về sau thiên hạ sẽ thái bình!”

“Tiểu thiếu gia, thế nào?” Hi Trần vừa thấy nam hài trở về, liền nôn nóng hỏi.

Nam hài nhìn đôi mắt mở lớn trong trẻo của Hi Trần, ấp úng, chột dạ chớp chớp mắt, trong lòng thầm bực tức vì sao ở trước mặt tiểu cha, nói dối một chút cũng không được?

“Tiểu thiếu gia?” Hi Trần khó hiểu hỏi.

Tiểu nam hài chần chờ một lúc lâu, cuối cùng tức tối hít một hơi, nói một cách không tình nguyện: “Tiểu cha người người muốn tìm đang ở trong thành này. . . .” Trong lòng dù có chết cũng không muốn thừa nhận người nọ là cha của mình.

“Thật sao? !” Hi Trần mừng rỡ, đôi mắt mờ mịt không chút ánh sáng nháy mắt đã lấp lánh.

Hi Trần xúc động khiến toàn thân run rẩy, không thể tin, Vương gia lại ở trong thành này, nhưng. . . . Y không phải là đang ở biên cương dẹp loạn Hồi Hột tộc sao? Vì sao lại ở đây – vùng giáp giữa kinh đô và biên cảnh này?

Khuôn mặt Hi Trần trắng bệch, căng thẳng hỏi: “Tiểu thiếu gia. . . . Vương gia y. . . .Có bình an vô sự không?”

Tiểu nam hài vẻ mặt hồ hững, vô sở vị* nói: “Có lẽ đúng vậy! Nghe nói hắc đánh thắng trận, nhìn những bách tính này đang rất vui mừng, có thể khẳng định là hắc “bình yên vô sự” !” Nói đến những tiếng cuối tiểu nam hài cơ hồ là nghiêng chặt răng để phát âm.

vô sở vị: không nhìn ra ý tứ

“Phải . . . Phải không? Thật tốt quá. . . . Vương gia không có việc gì. . . . Y đánh thắng trận. . . .” Hi Trần vui sướng, lộ ra dáng vẻ tươi cười thỏa mãn đã lâu không thấy.

Hắn gỡ ngọc bội trên cổ xuống, đặt vào tay tiểu nam hài, vẻ mặt thận trọng nói: “Tiểu thiếu gia, ngọc bội này tượng trưng cho thân phận Vương gia, ngài mau cầm nó đến phủ đệ Vương gia đang ở, thị vệ thấy ngọc bội này, chắc chắn sẽ cho ngài gặp Vương gia!”

Tiểu nam hài tỏ vẻ không muốn, “Tiểu cha. . . . Ta. . . . Không muốn tìm y. . . .”

Từ khi sinh ra đến giờ phụ thân chưa từng nhìn gặp ta một lần, nói không chừng vốn không biết có ta tồn tại. Điều này khiến tiểu nam hài có chút lo lắng bất an, một thân y phục vải thô tuy là sạch sẽ chỉnh tề, không giống Hi Trần nhìn tựa như hạng khát cái rách nát bẩn thỉu, nhưng nếu cứ như vậy đường đột mà đi tìm người. . . . Đường như có điểm không đúng. . . . Trong thâm tâm tiểu nam hài đột nhiên nảy sinh cảm giác kháng cự, không muốn khiến người khác cho rằng hắn thấy kẻ sang bắt quàng làm họ.

Hi Trần biết tiểu nam hài đang do dự cái gì, xé một đoạn y phục trên người nhìn có vẻ sạch sẽ, nhẹ nhàng chà lau khuôn mặt của tiểu nam hài, dỗ dành nói: “Tiểu thiếu gia, đừng lo lắng. . . . Bọn họ. . . . Sẽ không xem thường ngài, bộ dạng ngài cùng Vương gia cực kỳ giống nhau, người sáng suốt vừa thấy liền biết các người là phụ tử.”

“Tiểu cha. . . . Ta. . . . Thật sự giống sao. . . . ?” Tiểu nam hài vẫn có chút phản kháng.

“Tiểu thiếu gia. . . . Cầu ngài Coi như. . . . Vì ta được không. . . . ?” Hi Trần nhỏ nhẹ nói, chỉ cần Vương gia gặp tiểu thiếu gia, thì tâm nguyện kia của mình. . . . Cũng được hoàn thành. . . .

Tiểu nam hài do dự một lúc, nhìn thấy dáng người gầy trơ xương của Hi Trần, lại nhìn đôi mắt to tràn đầy mong ước trên khuôn mặt gầy gò kia, tiểu nam hài cắn răng, oán giận bản thân vô lực! Không có biện pháp bảo hộ tiểu cha! Mà cho tới bây giờ. . . . Y cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có người kia mới cứu được tiểu cha. . . .

Y khó khăn cất tiếng, thỏa hiệp nói: “Được rồi. . . . Vậy tiểu cha, người phải đợi ở đây, không được đi lung tung a!”

Hi Trần yếu ớt cười gật gật đầu, “Àn. . . . Tiểu thiếu gia, ngài mau đi đi!”

Nam hài hướng đến chỗ đông người chạy tới, nhưng chạy mới được vài bước, liền quay trở lại.

“Không được! Tiểu cha người trước hết phải thề đã, người tuyệt đối sẽ không bỏ đi!” Chà lau một hồi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn như được chạm bằng ngọc của tiểu nam hài lộ vẻ thập phần không tin tưởng Hi Trần.

Hi Trần sững sờ, lập tức cúi đầu không nói, tiểu thiếu gia. . . . Biết mình đang nghĩ cái gì sao.

“Tiểu cha!” Tiểu nam hài nặng nề kêu to, đột nhiên cảm thấy tức giận.

Nở nụ cười nhẹ, Hi Trần dỗ dành nói: “Hảo hảo. . . . Ta thề. . . . Sẽ đợi ở chỗ này. . . . Tuyệt không đi lung tung. . . .”

Tiểu nam hài lúc này mới hài lòng gật gật đầu, li khai Hi Trần.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Thấy bóng dáng tiểu nam hài càng lúc càng xa, nhưng trong lòng Hi Trần vẫn bất an, bé từ từ chuyển động thân thể, đi theo sau tiểu nam hài, cố ý giữ một khoảng cách khá xa, nhìn tiểu nam hài hồi thẩm xung quanh một lúc, rồi mới theo y đi đến trước cửa một dinh thự to lớn.

.

Ban đầu hai gã thị vệ gác cổng ngăn cản tiểu nam hài, không cho y tới gần cửa nửa bước, nhưng tiểu nam hài lại lạnh lùng nhìn họ, lấy thanh âm không lớn, nhưng hai người lại có thể nghe rõ ràng từng tiếng: “Ta muốn gặp Vương gia nhà các ngươi Nghiêm Dục Phong!”

.

Một gã thị vệ phẫn nộ nói: “To gan, một tiểu hài tử miệng còn hôi sữa như ngươi mà dám gọi thẳng tục danh Vương gia! Ngươi không muốn sống nữa phải không? !”

.

Tiểu nam hài cười lạnh, “Gọi thẳng tục danh thì sao chứ? ! Chẳng có gì nghiêm trọng hết! Các ngươi không cho ta gặp hửn? !”

.

“Ngươi!” Thị vệ kia tức giận túm lấy ngực áo tiểu nam hài, đang muốn giáo huấn y một phen.

.

Một tên thị vệ khác vội vàng ngăn hãm lại, vội nói: “Từ từ! Chúng ta ở đây đợi một lúc, đừng gây chuyện! Ta xem Tiểu oa nhi này nhất định là có chút quan hệ với Vương gia, ngươi xem, khuôn mặt hửn thực giống Vương gia. . . .”

.

Tiểu nam hài nghe xong chỉ lạnh lùng cười nhạt, không có chút phản đối.

.

Thị vệ khom người hỏi: “Tiểu huynh đệ, ngươi biết Vương gia chúng ta sao? Ngươi sao lại quen ngài?”

.

Tiểu nam hài vốn không muốn trả lời, nhưng thấy người thị vệ này có vẻ thân thiện, lấy ngọc bội ra, miễn cưỡng nói: “Ta đến là mang thứ này trả lại cho hửn.”

.

Hai gã thị vệ vừa thấy ngọc bội đều thất kinh, đưa mắt nhìn nhau, đây. . . . là long văn ngọc bội tượng trưng cho địa vị Vương gia, sao lại ở trên người tiểu hài tử này? !

.

“Uy! Các ngươi rốt cuộc có cho ta gặp hửn không?” Tiểu nam hài nhìn bộ dạng ngây ngốc của hai người, không kiên nhẫn hỏi.

.

Một gã thị vệ phản ứng nhanh lập tức trả lời: “Hảo! Tiểu huynh đệ, người chờ một chút. Đinh Du! Người cầm ngọc bội vào thông báo cho Vương gia.”

Tiểu nam hài chớp chớp mắt, tỏ vẻ không muốn chờ đợi, nhưng trong lòng lại rất lo lắng, không ngừng quay đầu lại nhìn về phía Hi Trần đang đợi.

Hi Trần trốn trong góc tối nhìn ra, thấy tiểu nam hài kiêu ngạo như thế nói chuyện với hai người kia, trong lòng không khỏi lo lắng thay cho y! May mà thị vệ kia sáng suốt biết nhìn người. . . . Một lát sau, có người xuất hiện ở cửa, thị vệ vội vàng cung kính hành lễ: “Vương gia!”

Nghe thấy tiếng gọi kia, Hi Trần vội ngẩng đầu, chỉ thấy từ xa Nghiêm Dục Phong cao lớn tuấn mỹ đang đứng ở cửa và tiểu nam hài ngây ngốc đang nhìn nhau.

Một thân hắc y càng làm nổi bật thêm vẻ tuấn dật rắn rỏi, trên mặt vẫn hờ hững không có chút biểu tình, phong thái thanh lãnh cao ngạo, nhưng chỗ Hi Trần cách bọn họ quá xa, không thấy được trong đôi mắt lạnh lùng của Nghiêm Dục Phong lóe lên một tia lo lắng.

Đôi mắt Hi Trần vốn ảm đạm không chút ánh sáng lại nổi lên một tầng hơi nước, phải . . . Vương gia a. . . Y đích thân ra gặp tiểu thiếu gia. . . . Chắc chắn sẽ nhận ra hắc. . . .

Nở một nụ cười nhợt nhạt, nhìn Nghiêm Dục Phong đứng kia vẫn khỏe mạnh như trước, Vương gia. . . . Phong. . . . Hắc không bị thương. . . . Thật sự là quá tốt. . . .

Dần dần mọi người tựa hồ nhận ra sự có mặt của Nghiêm Dục Phong, tất cả đều nhốn nháo, muốn gặp vị Vương gia dũng mãnh thiện chiến, tức trí đa mưu kia, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, đám người đã che khuất Vương gia và tiểu nam hài, những lời ca tụng chúc mừng không ngừng được vang lên.

Hi Trần bị đoàn người xô đẩy, nhất thời mất thăng bằng rồi lại bị người khác đẩy ngã ra đất, đoàn dân chúng phía sau cũng không kiên nhẫn kêu lên: “Ai ~ tránh ra tránh ra, tên khất cái thối này, đừng để chúng ta lấy mùi thối của người, khiến Vương gia chê cười! Mau cút đi!”

“Thật là thật là! Khó có dịp Duệ Vương gia đại giá quang lâm cái thành trấn nhỏ bé hẻo lánh của chúng ta, dù thế nào cũng phải giữ thể diện, không thể để một tên thối khất cái làm hỏng thanh danh của chúng ta, mau mau mau! Đem hắc đá đi đi!”

Một gã đại hán lại thô lỗ đem Hi Trần đá văng ra xa, Hi Trần bị đau khê rên lên một tiếng, không dám kêu to, bàn tay băng bó ôm bụng vừa bị đá, co rúm cuộn lại thành một cuộn, bé cổ hết sức lết trên mặt đất, lại còn phải né trái tránh phải cái đám người từ phía sau đang chen chúc dồn lên.

Qua bao vất vả cuối cùng cũng lết ra xa, Hi Trần quay đầu lại nhìn đám người đông nghịt kia, nghe âm thanh reo hò của mọi người, khe khẽ mỉm cười, vui mừng thay Nghiêm Dục Phong đang nhận sự cảm phục, như vậy. . . . Là đủ rồi. . . . Ít nhất. . . . Còn có thể nhìn thấy y một lần nữa. . . . Đã thỏa mãn. . . .

.
Thực xin lỗi. . . . Tiểu thiếu gia. . . . Ta không giữ được lời hứa. . . . Trong lòng Hi Trần cảm thấy vô cùng có lỗi với tiểu nam hài, bé biết tiểu thiếu gia chắc chắn sẽ thất vọng và tức giận, nhưng. . . . bé không thể. . . . Ở lại chỗ này. . . .

.
Hi Trần nhặt lấy một miếng vải thô bẩn thỉu, cắn răng quấn chặt quanh chân đang chảy đầy máu, nén chịu đau đớn ở bụng, gắng gượng bám vách tường đứng dậy, như vậy. . . . Hẳn là có thể chịu đựng được một lúc nữa. . . . Không thể lưu lại vết máu. . . .

.
Hi Trần từ từ đi lần theo mép tường, đi về hướng bắc, chỗ lúc này tiểu thiếu gia bảo bé ngồi đợi là ở phía nam, Hi Trần không thể gặp lại bọn họ được. . . . Bé chỉ là một tên nam xướng, tên khất cái. . . . Thân phận dê hèn này, sẽ hủy thanh danh của Vương gia và tiểu thiếu gia. . . .

.
Hi Trần nhân lúc bốn phía mọi người đang vui mừng, tất cả đều hưng phấn hướng Nghiêm Dục Phong ca tụng, lén lút bước thấp bước cao đi dọc theo một hẻm tối vắng người, thẳng đến khi ra ngoài thành, bước chân vẫn không dừng lại, tiếp tục đi đến rừng cây rậm rạp phía trước, cắn môi cố nén bàn chân đau đớn vì bị đá nhọn cành cây đâm phải, mãi đến khi không còn sức lực, vô cùng mệt mỏi, thân mình rất cuộc không thể chống chịu nữa, mới dừng lại.

.
Hi Trần mệt mỏi khom người ngồi dưới dưới gốc một cây đại thụ, khó nhọc ngẩng đầu nhìn lên, theo khe hở của đám lá cây nhìn thấy sao trời, bầu trời tối đen lác đác chỉ có mấy chấm nhỏ chợt tối chợt sáng.

.
Hi Trần ngửa đầu khẽ lẩm bẩm: “Nhũ mẫu. . . . Vương gia cùng Vương phi. . . . Sẽ yêu thương tiểu thiếu gia phải không? y hảo thông minh, là một hảo hài tử. . . . Về sau nhất định sẽ có thành tựu. . . .”

.
Bé biết bản thân thực có lỗi với Vương gia, có lỗi với tiểu thiếu gia, bé không giữ lời hứa, không có chờ Phong hồi phủ. . . . Không có đợi tiểu thiếu gia ở đó, nhưng. . . . Sự tồn tại của bé. . . . Sẽ khiến họ gặp rất nhiều phiền toái. . . . Nhất là Vương gia, y là hoàng thân quốc thích, mà Vương phi của y, còn đang ở trong phủ chờ thành thân. . . .

.
Hi Trần hiểu hoàn cảnh của bản thân, biết chất độc đã xâm nhập vào tim phổi, thân thể không chống đỡ được bao lâu nữa, bé không muốn... gây phiền phức cho mọi người, vừa này lặng lẽ rời đi, là muốn tìm một nơi yên tĩnh âm thầm chờ chết.

.
Chậm rãi gối đầu lên đầu gối, Hi Trần khe khẽ độc thoại: “Nhũ mẫu. . . . Nếu ta chết Đầu thai Ta có thể hay không. . . . Có cha mẹ không chán ghét ta. . . . ? Ta sẽ là một hảo hài tử, không gây phiền toái. . . . Nếu sinh đúng giờ tốt. . . . Sẽ không mang đến điềm xấu cho cha mẹ phải không?”

.
Hi Trần dừng một chút, tự ti cúi đầu lẩm bẩm nói: “Chính là. . . . Nghe mọi người nói. . . . Khi còn sống làm chuyện xấu, thì sẽ bị dày xuống mười tám tầng địa ngục chịu phạt. . . . Không thể đầu thai. . . .”

.
Mình là một tên nam sủng, mị hoặc Vương gia, cùng nam tử thân thể kề cận, làm ra việc trái với thể tục lễ thường. . . . Sợ là không thể đầu thai. . . . Nhưng mình không hối hận. . . . Vương gia đối với mình vô

cùng tốt, dù có dùng cả đời cũng không thể báo đáp đủ. . . . Nếu có kiếp sau, mình nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp. . . .

Nếu. . . . mình không phải là nam tử. . . . Nếu. . . . mình không phải kẻ bất hạnh luôn mang lại điềm xấu. . . . Vậy. . . . Tất cả có phải sẽ khác đi không. . . . ? Mình không cầu điều gì cả. . . . Chỉ cần. . . . Bình bình thân thân ra đi. . . . Là đủ rồi. . . .

Bỗng chốc tim như bị bóp chặt, bàn tay gầy gò xoa nhẹ lên ngực áo, đau đớn từ ngực đã nói cho Hi Trần biết độc trong cơ thể lại phát tác, bé co thân mình, ôm chặt ngực, cắn môi dưới muốn cố chịu đựng đau đớn, trong rừng cây rộng lớn âm u này, ngoài tiếng xào xạc của gió va vào lá cây, chỉ còn tiếng rên nhỏ bé của một mình Hi Trần lẻ loi cô độc.

Chỉ lát sau, tim lại truyền đến đau đớn như bị ngàn kim đâm! những cái kim. . . . Một trận lại một trận chui sâu vào trong ngực, làm cho bé đến cơ hội để thở dốc cũng không có, bé khó khăn ngã vào bóng râm trên mặt đất co rút cơ thể, môi dưới sớm đã bị cắn đến xuất huyết! Đau đớn lần này còn hơn lần trước gấp vạn lần.

Khí huyết trong cơ thể phút chốc đã dâng lên, di chuyển về hướng lực phủ ngũ tạng của Hi Trần, bé ho khan vài tiếng, lại ới ra một ngụm máu to, nhiễm đỏ một mảnh y phục cũ nát, nhưng đau đớn trong ngực vẫn liên tục tra tấn bé, không biết phải qua bao lâu, bé cố mở to đôi mắt mệt mỏi, thở hổn hển, tay vô lực buông rơi. . . . Bé mệt quá. . . . Không chống đỡ nổi nữa. . . .

Từ từ nhắm mắt lại, Hi Trần miệng nở một nụ cười mỉm, kiếp này bé. . . . Một chút cũng không có tiếc nuối. . . .

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Ân. . . . Đau. . . . Là ai. . . . Ai. . . . Lấy kim đâm ta. . . . ? Đau quá. . . . Là ai. . . . Đang gọi tên ta. . . . Có người khóc sao. . . . ? Hi Trần khẽ ngo ngoáy, hai mắt mệt mỏi vẫn không có cách nào mở ra được, dường như bé nghe thấy. . . . Tiếng khóc của tiểu thiếu gia. . . . Nhưng. . . . bé đau quá. . . . Trong cơ thể như có ngàn vạn con kiến đang cắn lục phủ ngũ tạng, đau đến không có chút khí lực để tỉnh lại. . . .

Cảm thấy châm trên người đã được rút ra, một lát sau, khí huyết trào lên, bé ho ra một ngụm tiên huyết, có người từ phía sau đỡ lấy bé. . . . Bản thân gắng gượng mở to hai mắt, nhưng chỉ có thể khẽ nâng mí mắt nhìn thấy vài bóng người mơ mơ hồ hồ, cái gì cũng nhìn không rõ thì đã hôn mê bất tỉnh.

Trước khi mất đi ý thức, dường như nghe thấy tiếng người nói chuyện: “Hiện tại Hi Trần vẫn có thể chống đỡ được một khoảng thời gian ngắn nữa, mấy ngày này ta đang chuẩn bị một chút thuốc để mang theo lên đường, trong vòng nửa tháng, phải dẫn Trần nhi đến chỗ sư bá.”

Không biết đã hôn mê bao lâu, khó khăn mở hai mắt mơ màng, bé. . . . Đã chết rồi sao? Chớp chớp mắt, chỉ thấy tràn đầy ánh sáng, trên trần chạm trổ hoa văn, khiến Hi Trần có chút hoang mang, khó khăn xoay đầu nhìn quanh, một cái bàn bát tiên phía trên có đặt một cái hương lò, tỏa ra từng trận mùi hương khiến người ta cảm thấy thư thái.

.
Cổ hết sức dễ ngồi dậy, ngực vẫn ần ần nhói đau, nâng tay nhìn móng tay của mình, vẫn là màu đen. . . .
Nguyên lai. . . . mình còn chưa có chết. . . . Nhưng. . . . Vì sao mình lại ở đây? Trước khi hôn mê, ta
nhớ là vẫn ở trong rừng cây mà!

.
Sờ sờ xiêm y trên người, lí y* làm bằng tơ lụa thượng đẳng, y phục này. . . . Thật quý giá. . . .

*lí y: áo bên trong

.
Hi Trần di chuyển thân thể xuống giường, phát hiện hai chân mình đã được băng bó thượng được cẩn thận,
bé vịn thành giường, quan sát xung quanh, tìm không thấy quần áo cũ nát trước đây của mình, khe khẽ thở
dài, bé chỉ có mỗi bộ quần áo kia thôi. . . . Lắc lắc đầu không muốn suy nghĩ nhiều, bé cố sức lết đôi chân
khó khăn muốn đi ra khỏi cửa.

.
Một đạo âm thanh mở cửa vang lên khiến bé bất giác mà ngẩng đầu, chỉ thấy một nam nhân tuấn mỹ cao
lớn bước vào, Hi Trần kinh ngạc mở to hai mắt, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở ra.

.
Nam nhân vừa thấy Hi Trần đã tỉnh, khoe miệng khẽ giương lên, nhanh chóng vội bước đến phía giường
đem Hi Trần gắt gao ôm chặt vào lòng, vội quay đầu sai bảo một kẻ khác đi gọi người đến.

.
“Người tỉnh?” Nam nhân khẽ hỏi.

.
Hi Trần cố sức chớp mắt, muốn chứng minh những gì mình thấy không phải là ảo giác, bé khàn khàn mở
miệng: “. . . . Vương gia. . . . ?”

.
Đây là thực sao? Hi Trần ngây ngốc nhìn Nghiêm Dục Phong đang ôm siết mình đến nghẹt thở.

.
Nghiêm Dục Phong bế Hi Trần đặt lên giường, đến trước bàn rót một chén nước ấm đem trở lại bên giường,
nâng Hi Trần ôm vào trong ngực, tự mình uống một ngụm nước, rồi cúi xuống phủ lên đôi môi lạnh như
băng của Hi Trần, uy bé uống một ngụm.

.
Hi Trần đỏ mặt, ngượng ngùng để mặc cho Nghiêm Dục Phong tùy ý uy mình uống nước, mặc dù trong
lòng muốn cự tuyệt, nhưng một dòng cam lộ mát ngọt truyền vào khoang miệng khô khốc, không kìm chế
được mà vươn lưỡi đến muốn lấy nhiều hơn, Nghiêm Dục Phong tà mị cười, uy bé uống hết cả chén nước.

.
Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn chưa hết đỏ ửng, khe khẽ thở gấp, Hi Trần ấp úng mở miệng: “Vương gia. . . .”
Khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc vẫn không dám tin nam nhân thực sự đang ở trước mặt mình.

.
Lời chưa nói hết đã bị âm thanh băng lãnh của Nghiêm Dục Phong chặn lại, “Người hình như đã quên trừng
phạt trước kia? Phải gọi ta như thế nào?”

Đôi môi ẩm áp của nam nhân ghé sát vào vành tai mẫn cảm của Hi Trần, âm thanh băng lãnh kia khiến nội tâm vẫn đang mờ mịt khó hiểu của Hi Trần rối loạn, ngón tay tà mị khẽ vuốt ve chiếc cổ của tiểu nhân nhi trong lòng, thỏa mãn nhìn dáng vẻ hoảng hốt lo sợ của bé.

“A. . . . Không đâu. . . . Ta, ta sau này sẽ không nói sai nữa. . . . Phong. . . . Người đừng. . . .” Hi Trần hoảng sợ liều mạng né tránh ngón tay thon dài đang thông thả đùa nghịch của nam nhân.

Sợ hãi mà nhanh chóng đổi cách xưng hô, bé biết nam nhân không phải đang đùa giỡn với mình, chuyện từng xảy ra trước kia, vì không cho phép bé tự xưng là nô tài và gọi y là Vương gia, nam nhân đã đem bé đặt trên giường phiên vân phúc vũ suốt ba ngày, dùng đủ các loại tư thế xấu hổ khiến người ta không khỏi thấy thẹn làm tiểu huyết phía sau của bé lúc nào cũng bị lấp đầy bởi vật to lớn đó của nam nhân, thậm chí còn không cho phép bé ngủ quá một canh giờ, tra tấn tinh thần cùng thân thể khiến Hi Trần từ nay về sau cũng không dám ...tự xưng là nô tài nữa, nghĩ lại trừng phạt khi đó, Hi Trần bắt giác rung mình.

Lúc này Nghiêm Dục Phong mới hài lòng thu tay lại, ngồi ôm Hi Trần dựa vào giường, vỗ nhẹ xoa bóp cái lưng gầy yếu mỏng manh của Hi Trần.

“Phong. . . . Huynh. . . . Làm thế nào. . . .” Hi Trần sợ sệt ấp úng mở miệng, bé thật sự đã nghĩ đời này không có cơ hội gặp lại nữa rồi.

“Làm thế nào tìm được người?” Nghiêm Dục Phong nói tiếp giúp bé.

Hi Trần nhanh liếc y một cái, chột dạ ân một tiếng.

Nói đến đây, Nghiêm Dục Phong tưởng như giận không nén nổi, ngữ khí y lạnh lùng nói: “Nếu như ta không tìm được người, người sẽ ngoan ngoãn đứng tại chỗ chờ Tuyền Nhi?”

Ngày ấy sau khi phụ tử hai người gặp mặt, tiểu nam hài cũng không giải thích gì cho y, vội vã trở về tìm Hi Trần, không đoán trước được là đã không còn thấy bóng dáng Hi Trần, tiểu nam hài trong lòng nóng như lửa đốt đi khắp nơi tìm cũng không thấy bé, Nghiêm Dục Phong lúc này hạ một lệnh xuống, lệnh tất cả tùy tùng mang theo đại quân nhanh chóng lục soát khắp nơi trong thành và phạm vi trăm dặm bên ngoài, một cành cây ngọn cỏ cũng không được để sót, cuối cùng đôi mắt tinh tường của Nghiêm Dục Phong phát hiện trên mặt đất có dấu vết vừa đậm vừa nhạt lại lờ mờ vết máu, mới tìm ra Hi Trần khi đó bị trúng độc đang hấp hối.

Lăng Ngữ Hàn mất ba ngày mới tạm thời ức chế được độc trong cơ thể Hi Trần, giúp bé không bị độc tái phát quá nhanh, nếu không tiểu đông tây này sao còn có thể ở đây? Nhớ đến điều ấy, Nghiêm Dục Phong liền hận không thể đem Hi Trần hung hăng giáo huấn một phen, tiểu gia hỏa này vì sao vẫn không chịu thay đổi suy nghĩ của bản thân? Vì sao luôn khiến bản thân phải chịu ủy khuất?

Nếu như y không nhanh chóng kết thúc cuộc chiến nhằm chán kia, nếu là y không dừng chân trong thành này, nếu như giữa đường Hi Trần không chịu được độc phát. . . . Khuôn mặt tuần tú của Nghiêm Dục Phong trắng bệch, không dám tưởng tượng đến tình cảnh kia.

.
Hi Trần bị ôm cảm thấy có chút đau, bé khó chịu khẽ ho nhẹ một tiếng, Nghiêm Dục Phong nhanh chóng buông lỏng, nhưng vẫn là đem Hi Trần ôm trong lòng, tựa như sợ sẽ không nhìn thấy bé nữa.

.
Một lát sau, ba người khác tiến vào trong phòng, Lăng Ngữ Hàn vượt lên phía trước chạy vọt đến bên giường, cầm lấy tay Hi Trần để xem mạch, hai mắt chớp chớp, rồi tỉ mỉ xem xét kĩ sắc mặt bé, thật lâu sau, mới phát ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

.
“Thật tốt quá! Tiểu gia hỏa người cuối cùng đã tỉnh, nếu còn không chịu tỉnh ta không muốn bị người nào đó đem đi lăng trì xử tử đâu a!” Lăng Ngữ Hàn như trút được gánh nặng mà cười chộc.

.
“Lăng ca ca. . . . Phong Minh đại ca. . . . Tiểu. . . . Tiểu thiếu gia. . . .” Hi Trần thấy những người khác trong phòng thì lần lượt cất tiếng chào, nhưng vừa nhìn đến ánh mắt phiếm hồng mang theo vẻ phần nộ của tiểu thiếu gia, Hi Trần áy náy sợ sệt mà gục đầu xuống, không dám đối mặt với cơn thịnh nộ của tiểu nam hài.

.
“Thực xin lỗi. . . . Tiểu thiếu gia. . . .” Hi Trần thấp giọng ân hận, theo những gì bé biết về tính tình của Tiểu thiếu gia, nhất định là sẽ giận dữ suốt một thời gian.

.
Thần sắc tiểu nam hài đầy phần nộ, dáng vẻ hung dữ tựa như muốn xông đến đánh người, hần mếu mếu mào mào, giận dữ hét: “Người gạt ta! ! Người đã nói sẽ không rời đi mà! Vì sao muốn gạt ta? ! Người có biết chúng ta tìm người vất vả thế nào không? ! Người nói mà không giữ lời! Người là kẻ lừa đảo!”

.
Thấy nước mắt viền quanh hốc mắt tiểu nam hài vì gào thét tức giận mà chảy xuống gò má, Hi Trần lại càng thấy đau đớn cùng áy náy, bèn cố hết sức vươn tay muốn an ủi tiểu nam hài, nhưng bất đắc dĩ tứ chi vô lực, không nghe theo sự điều khiển của mình, Hi Trần luống cuống khẽ nói: “Thực xin lỗi. . . . Tiểu thiếu gia. . . . Ta. . . .”

.
Tiểu nam hài cuối cùng như không kìm chế được nữa, đột nhiên xông đến, cánh tay nhỏ bé ôm chặt lấy thắt lưng Hi Trần, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong lòng y nức nở nói: “Tiểu cha. . . . Cầu xin người, đừng rời xa ta nữa, ta sẽ cố gắng trở nên mạnh mẽ, sẽ bảo vệ người! Đừng. . . . Đừng bỏ ta mà đi. . . .”

.
Hi Trần cảm động viền mắt phiếm hồng, lệ châu trong suốt lấp lánh bắt giáng rơi xuống, run rẩy vươn cánh tay khô gầy dịu dàng vỗ về tiểu nam hài, nghẹn ngào nói: “Tiểu thiếu gia, thực xin lỗi. . . . Ta sẽ không. . . . Ngài đừng khóc. . . .”

.
Một ngón tay thon dài nâng cằm Hi Trần lên, Nghiêm Dục Phong cúi người khẽ hôn lên nước mắt của Hi Trần, thản nhiên nói: “Gọi hần Tuyên nhi.”

.
Hi Trần có chút ngây ngốc, lập tức mừng rỡ hỏi: “Phong, người thừa nhận tiểu thiếu gia ?”

Tiểu nam hài được Hi Trần ôm trong lòng, buồn bực trả lời thay Nghiêm Dục Phong: “Phụ thân đặt tên cho ta là Nghiêm Diệc Tuyền, tiểu cha người sau này gọi ta Tuyền nhi là được rồi, không được gọi tiểu thiếu gia nữa! Ta là nhi tử của người, người cũng là cha của ta! Chúng ta là người một nhà, người không thể rời khỏi ta nữa!”

Hi Trần thấy lời Nghiêm Diệc Tuyền có chút khác trước, khe khẽ nở một nụ cười, hẩn ngẩng đầu nhìn Nghiêm Dục Phong, sau khi thấy sự đồng ý trong ánh mắt y, mới cất tiếng gọi nhỏ như muỗi: “Tuyền. . . Tuyền nhi. . .”

Nghiêm Diệc Tuyền nghe xong, lại ôm chặt thắt lưng Hi Trần, khiến Hi Trần có chút đau, nhưng bé vẫn không lên tiếng, vỗ nhẹ tấm lưng gầy yếu của Nghiêm Diệc Tuyền, tựa như cảm thấy. . . . Minh và bọn họ. . . . Lại vừa gần gũi hơn một chút!

Khuôn mặt tái nhợt của Hi Trần nở một nụ cười thỏa mãn, tất cả mọi người trong phòng lúc này đều là người nhà. . . . Trước kia, từ này đối với bé rất xa vời không thể với đến. . . .

Không ngờ nụ cười này, lại khiến ngực buốt, bé rên lên một tiếng thống khổ, tay vội ôm lấy ngực, bóp chặt nghĩ muốn cố nén đau đớn, máu tươi ầm ập đầy ắp trong miệng theo khóe miệng mím chặt rỉ ra, bé không muốn làm bẩn y phục của Nghiêm Dục Phong và Nghiêm Diệc Tuyền.

Nghiêm Diệc Tuyền lo sợ nhìn Hi Trần lại vừa thổ huyết, Nghiêm Dục Phong cương quyết nạy khớp hàm Hi Trần, huyết không còn bị ngăn chặn ho thẳng vào tay y, không để ý vết bẩn trên tay, lòng bàn tay Nghiêm Dục Phong dán sát vào giữa lưng Hi Trần, chậm chậm đem nội lực của mình chuyển vào người Hi Trần, giúp bé từ từ tìm hãm khí huyết rối loạn trong cơ thể.

Đội độc tính dịu xuống, Hi Trần lúc này suy yếu cau mày khẽ thở gấp ngã vào trong lòng Nghiêm Dục Phong, trong ngực bé truyền đến từng trận, từng trận đau đớn như bị kim châm.

Nghiêm Dục Phong thu hồi nội lực, cầm khăn Lăng Ngữ Hàn đưa, lau tay qua loa, rồi nhận lấy được trong tay Phong Minh, đưa tới bên miệng Hi Trần, “Uống được”.

Hiện giờ, Hi Trần căn bản không muốn nghĩ đến ăn uống, muốn lắc đầu, lại bị Nghiêm Dục Phong lạnh lùng trừng mắt, đành phải nhát gan để cho y ụy được.

Trong lúc Hi Trần uống được, Lăng Ngữ Hàn vẻ mặt hối hận nói: “Xin lỗi a! Tiểu Trần nhi. . . Ta không biết. . . . Người. . . . Vậy mà bị. . . . Biểu muội ta hãm hại. . . .”

Hi Trần hoang mang hỏi: “Hãm hại? Lăng ca ca. . . . Đây là ý gì?”

Lăng Ngữ Hàn thường ngày nhanh mồm nhanh miệng, lúng túng ho hai tiếng, rồi khép na khép nép nói: “Người trúng độc. . . . Kỳ thật là do biểu muội ta. . . . hạ. . . . Trầm tình châm. . . . Ai nha! Con người nàng. . . . Chính là như vậy! Chỉ cần là muốn có cái gì, sẽ bất chấp tất cả, nghĩ đủ mọi cách để dành được. . . . Nàng lại si tâm vọng tưởng Dục Phong thật lâu. . . . Nhìn người. . . . Nàng khó tránh khỏi muốn

động sát ý. . . . Sớm biết như vậy, ta lúc trước sẽ không cho nàng theo đến vương phủ Tiểu Trần nhi. . . . Có vì nàng mà giận ta hay không a?”

.

Hi Trần bình thần nở nụ cười nhẹ, “Không sao cả. . . . Phương cô nương thích Phong. . . . Mới trở nên như vậy. . . . Là bản thân Trần nhi không tốt. . . . Gây trở ngại cho Phương cô nương Trần nhi. . . . Ngay từ đầu đã không nên. . . . Đến vương phủ. . . . Phương cô nương nàng, vẫn còn đang chờ Phong. . . .” Lời nói mang vẻ tự trách, nếu không phải do bé khi đó bị tráo gả đến vương phủ, thì sẽ không cản đường Phương cô nương, Phong. . . . Nói không chừng sẽ cưới Phương cô nương. . . .

.

Nhưng. . . . Nếu không tráo gả đến vương phủ, bé cũng không có cơ hội nhìn thấy Phong. . . . Cuộc đời này không có cơ hội nhận được những điều tốt đẹp. . . . Lại càng không thể. . . . Biết đến vui vẻ. . . . Bé không chừng vẫn là ở trong xó xỉnh nào đó của Sở gia. . . . Cả ngày lo lắng và sợ hãi.

.

“Đời này kiếp này, ta sẽ không lấy nữ nhân.” Ngón tay Nghiêm Dục Phong vuốt ve đôi má gầy gò của Hi Trần, ngữ khí lạnh lùng nói.

.

Hi Trần ngơ ngẩn nhìn nam nhân tuấn mỹ vô song, lặng im cúi mặt hạ giọng nói: “Phong, huynh là hoàng thân quốc thích, nên cùng với nữ tử môn đăng hộ đối với huynh thành thân.”

.

Nghiêm Dục Phong đem ngọc bội một lần nữa đeo lại lên cổ Hi Trần, thận trọng nói: “Thê tử của ta, Chỉ có thể là ngươi!”

“Phong. . . . Ta là nam nhân. . . . Không thể. . . .” Hi Trần lắc đầu cự tuyệt, một tên nam sủng thấp kém sao có thể vào thính đường? Những lời Phương Tình cùng Tước nhi nói lúc trước vẫn vang vọng bên tai, hắn ngộ ngộ muốn đem ngọc bội trả về, nhưng bị Nghiêm Dục Phong ngăn lại.

.

Y là chất tử Hoàng Thượng tối sủng ái, nhất cử nhất động đều có rất nhiều người quan sát, sao có thể. . . . Làm chuyện bại hoại luân thường này. . . . Người bên ngoài. . . . Sẽ nói rất nhiều lời khó nghe về y. . . . Bé không thể. . . . khiến Phong mang tội danh kinh khủng này trên lưng.

.

Hồi ức khiếp đảm về cái ngày bị đuổi ra khỏi phủ, vẫn khiến thâm tâm Hi Trần có chút đau đớn, bé tự ti gục đầu im lặng.

.

“Thì sao chứ?” Nghiêm Dục Phong thực vô cùng xem thường ánh mắt thể tục, khép mắt khẽ vuốt ve ngọc bội trước ngực Hi Trần, đời này kiếp này, y chỉ nhận Hi Trần là thê tử của mình!

.

Hi Trần thấy thái độ kiên quyết của Nghiêm Dục Phong, liền dời ánh mắt về phía Nghiêm Dịch Tuyền, hy vọng nghe thấy lời phản đối từ miệng hắn.

.

Không ngờ Nghiêm Dịch Tuyền cũng hài lòng mà nói: “Tốt! Nếu phụ thân thực sự cưới tiểu cha, vậy tiểu cha cũng là người cha thứ hai danh chính ngôn thuận của Tuyền nhi.” Rõ ràng nhi tử và phụ thân đều giống nhau -không màng đến ánh mắt thể tục.

.

Hi Trần lại đem ánh mắt cầu cứu chuyển hướng sang Lăng Ngữ Hàn, người nhận vội vàng khoát tay, “Ai ~ Tiểu Trần Nhi người đừng nhìn ta, ta cứu không được người, Dục Phong hẳn chính là một tên hết thuốc chữa, chỉ cần là người hẳn yêu thương, mặc kệ là nam hay là nữ, là chó hay mèo, ngay cả Hoàng Thượng cũng không là gì đối với hắn. Hơn nữa, nếu hắn đã nhận người là thê tử, thì sẽ có biện pháp không cho người ta có lời ra tiếng vào, người a! Vẫn nên an an ổn ổn mà làm ” thê tử” của hắn đi! Ân? Tốt xấu gì thì người cũng đã giúp đỡ Tuyền nhi lâu như vậy, hắn cũng sớm nhận người là cha, đúng không, Tuyền nhi?”

.

Nghiêm Dịch Tuyền liên thanh phụ họa, đôi mắt to lóe lên một tia sáng nhìn chăm chăm Hi Trần.

.

Hi Trần bất đắc dĩ đành phải chuyển hướng sang Phong Minh, người đôn hậu trung thực và quy củ duy nhất trong phòng, lại chỉ thấy Phong Minh không được tự nhiên mà khụ một tiếng, “Khụ. . . . Trần nhi. . . Cùng Vương gia thực xứng đôi. . . .”

.

Ánh mắt Hi Trần đầy mong mỏi nhìn vào hắc mâu tinh sáng của Nghiêm Dục Phong, không có sức lực để cùng người khác tranh luận, hơi thở mong manh bé nói: “Nếu. . . . Phong không chê bản thân Trần nhi phiền toái. . . . Vậy những ngày còn lại. . . . Trần nhi. . . . Sẽ vẫn cùng với Phong. . . .”

.

Nghiêm Dục Phong quét mắt nhìn Hi Trần, nắm chặt cổ tay khô gầy của bé, lạnh lùng kiên quyết nói: “Không cho phép người xảy ra chuyện!”

.

“Phong. . . . Thực xin lỗi. . . . Trần nhi. . . . Một mỏi quá. . . . Thật muốn ngủ. . . . Có lẽ. . . . Đợi qua vài ngày. . . . Trần nhi sẽ đi gặp nhũ mẫu. . . . Trần nhi. . . . Rất nhớ bà. . . .” Hi Trần ảm đạm cười, suy yếu nhắm mắt lại, ngã vào trong lòng ngực ấm áp của Nghiêm Dục Phong chìm vào giấc ngủ.

.

Nghiêm Dục Phong tức giận muốn lay Hi Trần tỉnh dậy, nhưng bị Lăng Ngữ Hàn ngăn cản lại.

.

Lăng Ngữ Hàn hạ thấp giọng xuống nói: “Là được phát tác, Dục Phong người cũng đừng làm ồn Tiểu Trần Nhi, hắn hiện tại có thể ngủ là chuyện tốt, chỉ cần hắn ngủ, tâm không chịu sự đè ép quá lớn, độc châm có thể tạm thời an phận mà không phát tác, nếu không đến khi độc châm hoàn toàn hòa tan vào tim hắn, ngay cả sư bá cũng không cứu được hắn .”

.

Nghiêm Dục Phong cúi đầu nhìn tiểu nhân nhi trong lòng thật lâu, đáng vẻ bé mảnh dẻ mà phải chịu mọi hành hạ, thâm lập lời thề, tuyệt đối không để cho lão thiên gia có cơ hội mang bé đi xa lần thứ hai! Tuyệt không! !

.

Nghiêm Dục Phong ngẩng đầu âm ngoan trừng mắt liếc nhìn Lăng Ngữ Hàn, đỏ mắt giận dữ nhìn y gần từng tiếng nói: “Người tốt nhất bảo đảm Trần nhi không có việc gì, nếu không, ta chắc chắn sẽ làm nữ nhân chết tiệt kia sống không bằng chết!”

.

Quay đầu ra lệnh cho Phong Minh: “Phong Minh, chuẩn bị xe!”

.

“Dạ, Vương gia!”

31. Chương 31

CHƯƠNG 31 .

Trường Bạch Sơn.

.

Núi cao dựng đứng trùng trùng điệp điệp , rừng núi âm u được bao phủ bởi những tầng sương mù dày đặc, sơn đạo nhỏ hẹp như ẩn như hiện ra giữa rừng cây.

.

Lưỡng đạo thân ảnh lướt đi trong làn sương mù ẩm ướt, sự xuất hiện đột ngột này khiến cho thần sơn tú thủy* càng thêm phần quỷ dị

(thần sơn tú thủy: núi thiêng, nước đẹp, có thể hiểu là cái đẹp ở nơi linh thiêng thần bí, chưa có người đặt chân đến)

.

Ở trong ***g ngực của Nghiêm Dục Phong là Hi Trần với hơi thở mỏng manh yếu ớt, còn Lăng Ngữ Hàn cũng đang giữ Nghiêm Dịch Tuyền, hai người cùng thi triển khinh công thượng thừa mà lao vút đi, ánh mắt Nghiêm Dục Phong từ trước đến nay vẫn bình thản, nhưng thỉnh thoảng vẫn lóe lên một tia lo lắng, y vừa cố gắng lao nhanh, vừa dùng nội lực bảo vệ tâm mạch của Hi Trần, không chút để ý nội công thâm hậu của mình trong nửa tháng nay đã tiêu hao gần bốn thành.

.

Lăng Ngữ Hàn cũng lo lắng Nghiêm Dục Phong lúc này đang hành động không để ý đến tính mạng bản thân, nhìn hai bên tóc mai của hắn đều đã hoa râm thì biết, Nghiêm Dục Phong đang đem tính mạng bản thân ra đánh cược, Lăng Ngữ Hàn một mặt đuổi sát Nghiêm Dục Phong, mặt khác không quên ở bên nhắc đi nhắc lại, nhưng Nghiêm Dục Phong vẫn ngoảnh mặt làm ngơ.

.

Chỉ khoảng một lát sau, bốn người đã đi sâu vào một hang núi ẩn mật nhất của Trường Bạch sơn, một nơi tựa như chốn đào nguyên tiên cảnh có thể thanh tẩy tâm hồn người ngay tức khắc, Nghiêm Dục Phong dẫn đầu, tiến về phía trúc ốc dựng tại nơi đây, đằng sau là Lăng Ngữ Hàn, hơi thở có chút loạn, đang cố gắng theo kịp.

(trúc ốc: nhà nhỏ bằng tre, trúc)

.

Nghiêm Dục Phong đi đến gần ngôi nhà nhỏ bằng trúc thì dừng lại, không có tiếp tục tiến vào nữa, rồi y vội vàng quỳ xuống trước cửa, trong lòng vẫn gắt gao ôm Hi Trần, gọi to một tiếng: “Sư phụ!”

.

Lăng Ngữ Hàn buông Nghiêm Dịch Tuyền xuống, điều khí, sợ đánh thức Hi Trần, đi đến cạnh cửa gõ nhẹ, hạ thấp thanh âm gọi: “Sư bá, ngài có ở đây không? Dục phong cùng Hàn nhi đến bái kiến ngài, sư bá ~”

.

Một lúc lâu sau, vẫn không có động tĩnh, Lăng Ngữ Hàn kiên nhẫn tiếp tục gõ cửa.

.

Lại một hồi sau, cánh cửa đóng chặt mở ra, một nam tử trung niên nhân thần sắc bèn, nhưng khuôn mặt lại tao nhã hiện ra sau cửa.

.

Nghiêm Dục Phong khẽ khàng cất tiếng gọi: “Sư phụ.”

.
Liễu Thương Ly ném một ánh mắt lạnh lùng vào người đang quỳ trên mặt đất – Nghiêm Dục Phong, hừ lạnh một tiếng: “Hừ! Nghiệt đồ, còn nhận ta là sư phụ sao?”

.
Lăng Ngữ Hàn thấy tình hình hai người bất ổn, vội vàng tiến lên cười nói: “Ách. . . . Sư bá, ngài cũng đừng giận Dục Phong, hẳn trước kia là tuổi trẻ thiếu hiểu biết thôi! Nếu không, sao gặp được ngài chứ? Ngài đại nhân đại lượng, xin bớt giận mà! Đừng đừng gây khó dễ lũ tiểu mao đầu chúng ta nữa!”

.
Liễu Thương Ly tức giận nói: “Hừ! Ngươi a! Vẫn là tên nhanh mồm nhanh miệng, vô sự bất đẳng Tam Bảo Điện*, ta dám chắc tên nghiệt đồ này không thể vô duyên vô cớ tới tìm ta, nói đi! Đến là có việc gì?”

(vô sự bất đẳng Tam Bảo Điện: không có chuyện gì xảy ra thì sẽ không đến chùa cầu phúc – ý nói đến để nhờ vả)

.
Lăng Ngữ Hàn vội hướng mắt về phía Nghiêm Dục Phong.

.
Nghiêm Dục Phong vén áo choàng để lộ khuôn mặt của Hi Trần, dung nhan thanh lệ trắng bệch như tờ giấy của bé hiện ra, thần sắc Nghiêm Dục Phong lóe lên một tia thống khổ, y cứng ngắc nói: “Sư phụ, cầu ngài cứu hần.”

.
Liễu Thương Ly chỉ thản nhiên mà liếc mắt nhìn sắc mặt Hi Trần một cái, liền sáng tỏ, “Là Trảm Tình Châm! Theo lý thuyết, chẳng phải hần đã sớm chết rồi sao?”

.
Lăng Ngữ Hàn giải thích: “Đúng vậy! Sư bá ngài có biết, ta đã mất rất nhiều sức lực mới ngăn được độc trên người Tiểu Trần Nhi phát tác, để hần có thêm chút thời gian, nửa tháng nay do Nghiêm Dục Phong dùng nội lực bảo vệ tâm mạch nên hần mới chống cự được đến giờ.”

.
Về mặt Liễu Thương Ly không vui, “Độc Phương gia ngươi không giải được sao? Hàn nhi những năm gần đây ngươi học cái gì vậy?”

.
Khuôn mặt tuấn tú của Lăng Ngữ Hàn bỗng chốc đỏ ửng, gãi gãi đầu ngượng ngùng nói: “Ai nha! Sư bá, ngày trước ta vốn dĩ có thể giải được, nhưng ai ngờ tiểu nữ tử Phương Tình kia cho thêm vào châm chất độc quỷ quái gì, khiến ta dù dùng giải được cũng hoàn toàn vô dụng a! Ta có thể áp chế độc của Tiểu Trần Nhi đã là vô cùng may mắn rồi.” Nói đến đây, Lăng Ngữ Hàn buồn rầu, bất đắc dĩ lắc đầu lè lưỡi, hần tuy tinh thông y thuật, nhưng lại không am hiểu giải độc!

.
Nhìn khuôn mặt lạnh lùng cùng dáng vẻ thờ ơ của Liễu Thương Ly, Lăng Ngữ Hàn vội vàng khẩn cầu: “Sư bá, xin ngài thương xót, mau cứu Trần Nhi đi! Tha thứ cho sai lầm ngày trước của Dục Phong! Được không?”

.
Liễu Thương Ly cười lạnh một tiếng, chỉ tay về phía Nghiêm Dục Phong, “Dựa vào cái gì ta phải cứu hần? Ngươi không phải luôn giết người không chớp mắt sao? Mười mấy năm qua dù có bao nhiêu mạng người chết trên tay mình ngươi cũng không để ý, vì sao lần này lại mở lòng từ bi, cứ nhiên muốn cứu người chứ?”

.

Nghiêm Dục Phong không nói, cúi đầu chịu đựng chỉ trích của Liễu Thương Ly.

.

Nghiêm Dịch Tuyền cũng tiến đến quỳ xuống bên cạnh phụ thân hướng Liễu Thương Ly dập đầu ba cái, “Lão gia gia, cầu ngài cứu tiểu cha của ta.”

.

Liễu Thương Ly nhíu mi nhìn Nghiêm Dịch Tuyền tuấn đạt xinh đẹp, có chút hứng thú vuốt râu hỏi: “Người là ai?”

.

“Ta tên gọi Nghiêm Dịch Tuyền, là nhi tử của phụ thân.” Nghiêm Dịch Tuyền chỉ chỉ nam nhân bên cạnh.

.

“Nga? Phụ thân ngươi thôi đã khiến đầu và tâm ta bốc hỏa, ngươi cũng muốn đến góp phần phải không?” Nghiệt đồ này có nhi tử từ khi nào? Sao ta lại không biết?

.

Nghiêm Dịch Tuyền lắc đầu, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Không, Tuyền Nhi không muốn góp phần, cũng không biết vì sao phụ thân khiến lão gia gia sinh khí, ta không quan tâm sai lầm trong quá khứ của phụ thân, nhưng tiểu cha của ta chưa từng làm sai chuyện gì, tâm địa hẩn thiện lương, lại bị nữ nhân xấu xa hạ độc, mệnh không còn dài, Tuyền Nhi chỉ cầu lão gia gia cứu tiểu cha của ta, Tuyền Nhi vô cùng cảm kích.”

.

Liễu Thương Ly đối với hài tử lạnh lợi hiểu biết như Nghiêm Dịch Tuyền thấy rất hài lòng, hẩn ném anh mắt về phía Nghiêm Dục Phong, lạnh lùng nói: “Còn người? Người không có gì để nói sao?”

.

Nghiêm Dục Phong lạnh nhạt đáp: “Chỉ cầu sư phụ cứu hẩn, đồ nhi tùy ngài xử trí.”

.

Liễu Thương Ly đưa tay vuốt chòm râu suy ngẫm, liền cười lạnh lùng nói: “Được! Chỉ cần người tự phế võ công, ta liền cứu hẩn!”

.

Lời vừa nói ra, Lăng Ngữ Hàn và Nghiêm Dịch Tuyền đều mở lớn mắt nhìn Liễu Thương Ly, chỉ có Nghiêm Dục Phong sắc mặt vẫn như cũ không chút biến đổi, tựa như đã sớm đoán được việc này, y chỉ bình thản mở miệng: “Xin sư phụ hãy làm đúng lời vừa nói.”

.

Nghiêm Dục Phong nhẹ nhàng đặt Hi Trần xuống dưới, tay phải âm thầm vận khí, đem nội công toàn thân tụ trong lòng bàn tay, một lần khối từ trong tay y chậm rãi thoát ra, mọi người đều nhìn ra được là y đang muốn dùng mười thành công lực để tự phế võ công.

.

Ánh mắt Nghiêm Dục Phong chăm chú nhìn Hi Trần, chỉ cần lão thiên gia không cướp bé đi, thì dù y phải chết, y cũng không oán không hận.

.

Khi Nghiêm Dục Phong nâng tay định làm đứt kinh mạch bản thân, đôi tay khô gầy bỗng chốc ôm cổ y, Nghiêm Dục Phong ngạc nhiên nhìn nhân nhi vốn đã say ngủ trước mặt, y vội vàng đem công lực cường đại

thu hồi, sợ khiến nhân nhi trong lòng bị thương, nhưng mười thành công lực này vốn đã không phải nhỏ, vội vã thu hồi thì cho dù kinh mạch không đứt cũng khiến cơ thể bị nội thương.

.

“Trần nhi?” Nghiêm Dục Phong tái mặt nhìn xuống khí huyết trong cơ thể đang cuộn cuộn dâng lên, khẽ hỏi, vì sao bé tỉnh lại vào lúc này?

.

Hi Trần dùng toàn bộ khí lực trong cơ thể để cử động thân thể, mới cảm được hành động tự dã thương mình của Nghiêm Dục Phong, bé khó khăn mở miệng: “Phong. . . Không cần.”

.

Nghiêm Dục Phong hướng Lăng Ngữ Hàn ra hiệu, người phía sau lập tức hiểu ý liền tiến đến định ôm Hi Trần đi.

.

“Đừng!” Hi Trần ôm chặt lấy Nghiêm Dục Phong không chịu buông tay.

.

Hi Trần hốt hển thở dốc quay đầu nói với Lý Thương Ly: “Nếu phong. . . . Tự phế võ công. . . . Ta thà chết. . . . Cũng không cần ngài cứu. . . .”

.

“A! Tiểu oa nhi này thật là kiên cường mà, có biết hay không người chỉ còn chút lực tàn? Không đến một khắc sau, người sẽ đi gặp diêm vương.” Liễu Thương Ly hơi khom người nói đầy khiêu khích trước mặt Hi Trần.

.

“Ta không sợ. . . . Nhưng người. . . . Bức phong tự phế võ công. . . . Mới không phải là sự phụ tốt. . . . Ta. . . . Tuyệt không cần người cứu. . . .” Dù cho tính mệnh đã tận, Hi Trần cũng cố lấy chút dũng khí, yếu ớt mắng Liễu Thương Ly.

.

“Trần nhi!” Trái lại, lúc này Nghiêm Dục Phong đang rất nôn nóng, y cầm đôi bàn tay gầy gò của Hi Trần, lớn tiếng hét to với bé.

.

Hi Trần mím môi, bị Nghiêm Dục Phong mắng, nước mắt không tự chủ được chảy xuống, bé nghẹn ngào nói: “Trần nhi. . . . Không muốn. . . . Phong tự phế võ công. . . . Trần nhi thà chết. . . . Cũng không cần hấn cứu. . . . Phong. . . . Chúng ta đi. . . . Được không. . . .”

.

Hi Trần đau lòng nhìn tóc mai của Nghiêm Dục Phong đã điểm bạc, bé vẫn luôn biết rằng. . . . Phong vì bé, lo lắng chạy suốt ngày đêm không dừng lại, còn hao tổn nội lực bản thân luyện tập nhiều năm để giữ lại mạng của bé, nhưng Hi Trần đã quá mệt mỏi không cách nào khuyên nhủ Phong được, bé rất muốn kêu Phong không cần lãng phí thời gian với bé nữa, nhưng được của Lăng Ngữ Hàn khiến Hi Trần liên tục mê man .

.

“Hừ! Vậy mời các người đi tự nhiên.” Liễu Thương Ly cười lạnh một tiếng, xoay người muốn đi vào trong nhà.

.

“Sư phụ! Cầu ngài cứu hần, đồ nhi nguyện chết không chối từ!” Nghiêm Dục Phong ngăn Hi Trần, một đời cao ngạo như y lại ở trước mặt mọi người dập đầu mấy lần cầu xin Liễu Thương Ly.

.

Hi Trần đau lòng, lệ tuôn như mưa, khí lực toàn thân dồn lại chỉ muốn cản Nghiêm Dục Phong, bé khóc cầu : “Phong, không cần. . . . Đã đủ rồi. . . . Trần nhi. . . . Chết cũng không luyến tiếc. . . . Phong đừng cầu xin hần nữa. . . . Trần nhi. . . . Không muốn hần cứu. . . .”

.

Hi Trần vốn chỉ dựa vào chân khí của Nghiêm Dục Phong để níu kéo hơi thở mong manh, hiện nay trong lòng lại lo lắng, khiến độc trong thân thể lại càng phát tác nhanh hơn, bé” oa” một tiếng ói ra ngụm máu đen to, khiến mọi người có mặt sợ hãi, Nghiêm Dục Phong đỡ cơ thể lạnh như băng của Hi Trần ngã về sau, gào thét: “Không! ! !”

.

Hi Trần yếu ớt mà cười nói: “Phong. . . . Trần nhi. . . . Đến giờ phải đi rồi. . . . tình của huynh. . . . Khụ khụ. . . . Kiếp sau sẽ. . . .”

.

Kiếp sau. . . . Trần nhi có thể gặp lại Phong không. . . . ?

.

“Không! Ta không cho phép người nói lời này, người sẽ không có việc gì hết! Người sẽ không chết! Người có nghe hay không? !” Nghiêm Dục Phong cuồng loạn gào thét, hoàn toàn không để ý bản thân bị trọng thương, một tay dán sát vào ngực Hi Trần, vội vàng truyền chân khí của bản thân, mà không hề nhận ra đã không còn tác dụng với Hi Trần nữa.

.

Hi Trần động động môi, “Thực xin lỗi. . . .” . Trần nhi thật sự rất mệt. . . . Muốn ngủ Nhũ mẫu. . . . Có đến đón Trần nhi không. . . . ?

.

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Nghiêm Dục Phong mặt xám như tro tàn, kinh hãi nhìn chằm chằm tiểu nhân nhi trong lòng đang không hề có chút phản ứng nào với những lay động của mình, run rẩy một lúc, không nói một lời, chỉ mãi vuốt ve dung nhan tái nhợt của Hi Trần, y không dám tin với công phu cường đại của mình, vẫn không có phương pháp xoay chuyển đất trời cứu tiểu gia hỏa này?

.

Tiểu nhân nhi nho nhỏ gầy gò của năm xưa, bé con luôn khiếp sợ run rẩy, dù bị ta khi dễ vẫn toàn tâm toàn ý muốn ta ăn bánh bao, vì ta mà bị đánh gãy chân, sau lại bị tráo gả vào vương phủ, rồi bị ta vụn gãy tay, tra tấn đến chỉ còn nửa cái mạng, cả đời bị người khác xem thường khinh miệt, tiểu gia hỏa này chưa bao giờ dám ở trước mặt mọi người ngẩng cao đầu, lớn tiếng nói chuyện, cứ như vậy ly khai ta...? !

.

Nghiêm Dịch Tuyền cũng xông đến, lay lay thân thể Hi Trần gào khóc: “Tiểu cha! Người tỉnh lại a! Tiểu cha. . . . Người không thể chết được, người mau tỉnh lại, đừng bỏ Tuyền Nhi lại. . . . Ô. . . . Người đã nói sẽ cùng ta lớn lên! Người không thể nói mà không giữ lời. . . . Tiểu cha người tỉnh tỉnh a. . . . Ô ô. . . . Tiểu cha. . . . Người luôn. . . . Gạt ta. . . . Ô ô. . . . Tiểu cha. . . . !”

.

Sắc mặt Lăng Ngữ Hàn đông lại, từ ngày đó nhìn thấy Hi Trần, trong lòng đã thầm tính toán, dựa vào cơ thể gầy yếu của bé, sẽ có khả năng chống đỡ được đến Trường Bạch sơn, hiện tại bé đến được đây, đã vô cùng khó khăn, Lăng Ngữ Hàn đi đến phía trước đẩy Nghiêm Dục Phong, vẻ mặt khổ sở nói: “Dục Phong. . . . Người. . . . Buông Trần Nhi đi. . . . Hắn. . . . Phải đi rồi. . . .”

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Hi Trần, thâm tâm Lăng Ngữ Hàn đã rất thương yêu cùng luyến tiếc cho hài tử khổ mệnh này, bản tính thiện lương kia lại càng khiến người ta yêu quý, chỉ là. . . . Trần nhi quá nửa đời phải chịu khổ sở rồi, từ đầu đến cuối không đợi được đến ngày bản thân được hạnh phúc toàn vẹn. . . . Phương Tình hại bé biến thành như vậy, bản thân hắn là biểu huynh cũng có lỗi. . . . Nhưng việc đã đến nước này, sao có thể cứu vãn đây?

Nghiêm Dục Phong bỗng ngừng đầu, nhân thân thanh lãnh bình thản lúc trước trong tích tắc trở nên đỏ đậm cuồng loạn, Lăng Ngữ Hàn vừa thấy thâm kêu không tốt, còn Liễu Thương Ly thấy cũng cau mày.

“Không! Trần nhi không chết! Trần nhi không chết! Trần nhi chỉ là đang ngủ, một hồi sẽ tỉnh dậy, các người đừng hòng gạt ta!” Nghiêm Dục Phong giống hệt dã thú bị thương gắt gao ôm chặt Hi Trần, âm ngoan trừng mắt nhìn mọi người.

Lăng Ngữ Hàn thở dài, ngồi xổm xuống nắm lấy cánh tay Nghiêm Dục Phong cố sức khuyên bảo: “Dục Phong, người hãy nghe ta nói, Trần nhi. . . .” Lời chưa nói hết đã bị Nghiêm Dục Phong chặn lại.

“Cút! Các người cút đi!” Ánh mắt đỏ thẫm càng phát ra cuồng loạn vô thần, khí tức quanh thân cũng không ngừng xao động, Nghiêm Dục Phong đã không còn phân rõ thị phi nữa rồi, một tay vận khí, tập trung nội lực chuẩn bị xuất chiêu.

“Nguy rồi, Dục Phong người kiềm chế, nếu không người sẽ tẩu hỏa nhập ma !” Lăng Ngữ Hàn lớn tiếng gào to, muốn gọi ý chí Nghiêm Dục Phong quay về, bởi hắn không cách nào ra tay với nam nhân đang phát điên.

“Tránh ra!” Vẫn âm thầm quan sát Nghiêm Dục Phong, Liễu Thương Ly đẩy Lăng Ngữ Hàn ra, song chưởng vừa xuất, tạm thời đã hóa giải một chưởng do Nghiêm Dục Phong đánh tới, Nghiêm Dục Phong càng tức giận bưng bưng, y buông Hi Trần xuống để đứng lên, ánh mắt điên cuồng hung ác tựa như muốn giết người.

“Các người. . . . Đều đáng chết! !” Nghiêm Dục Phong càng lúc càng tức giận, bất chấp người trước mắt là sư phụ của mình, đại khai sát giới, sử dụng tuyệt học bản thân, xuất đòn chí mạng, đánh về phía Liễu Thương Ly.

Chỉ trong tích tắc, đất đá bay mù trời, gió nổi mây vần, nam nhân phản nộ điên cuồng đánh mất thần trí, mỗi một chiêu nhìn qua tưởng thanh thoát phiêu nhiên, kì thực lại ẩn chứa đầy sát ý, muốn đầu đến một mất một còn, Liễu Thương Ly giữ vững tinh thần, thận trọng từng bước từng bước hóa giải, hai người giao đấu bất phân thắng bại, Nghiêm Dục Phong tấn công sắc bén, ý muốn đoạt mệnh, còn Liễu Thương Ly lại vừa phòng thủ vừa tìm sơ hở của Nghiêm Dục Phong.

“Hỗn tiểu tử! Cự nhiên đối với vi sư cũng dám ra tay? !” Liễu Thương Ly thập phần mạo hiểm nghiêng người tránh kiếm khí của Nghiêm Dục Phong, chỉ kém một tấc, kiếm khí kia liền cắt đi cổ y! Tiểu tử này vì sao học được loại công phu này?

.

Nghiêm Dục Phong không chút tạm dừng, âm lãnh cười: “Ta sẽ giết hết người trong thiên hạ, để chôn cùng Trần nhi!”

.

“Người! Ngu xuẩn khó dạy!” Liễu Thương Ly tức giận nổi trận lôi đình, cũng xuất ra mười thành công phu, không hề thủ hạ lưu tình!

.

Lăng Ngữ Hàn thấy hai võ lâm đại ca thủ đang dùng tính mạng mình đánh cược, chút công phu mèo quào của hắn cũng không giúp được mà chỉ khiến họ thêm vướng bận, chỉ có thể bất đắc dĩ mà ôm Hi Trần cùng Nghiêm Dịch Tuyền đang run rẩy trong lòng đứng bên quan sát. Đột nhiên, hắn nhận thấy Hi Trần trong lòng có điểm khác thường, liền bắt mạch, trầm ngâm một hồi, thừa dịp hai người đánh đến bất phân thắng bại, xoay người ôm bé đi vào phòng nhỏ, Nghiêm Dịch Tuyền cũng lập tức đuổi theo.

.

Nghiêm Dục Phong phân tâm khi thấy Lăng Ngữ Hàn ôm Hi Trần vào trúc ốc, tuy chỉ trong giây lát, nhưng vẫn khiến y giảm thế tiến công, Liễu Thương Ly lợi dụng sơ hở này nhanh chóng xoay khủy tay, đánh về phía ngực Nghiêm Dục Phong, y thổ ra một ngụm huyết lùi xa về phía sau, Liễu Thương Ly lại tiếp tục thừa dịp Nghiêm Dục Phong muốn đứng lên phản công, bèn vung tay áo, nhanh chóng điểm huyệt của y, làm cho y mất đi ý thức, ngay tức khắc, ngã xuống đất bất tỉnh.

.

Liễu Thương Ly thâm thu khí, cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ đồ nhi của mình những năm gần đây võ công đã đạt đến cảnh giới như thế, cho dù đã mất bốn thành nội lực để cứu Hi Trần, nhưng khi đánh nhau ban này xuất chiêu nào cũng đều rất nguy hiểm.

.

Sửa sang quần áo qua loa, tức giận hừ một tiếng! Cũng không để ý Nghiêm Dục Phong đang hôn mê nằm trên mặt đất, Liễu Thương Ly xoay người đi vào trong trúc ốc.

.

“Sư bá, ngài nhanh đến nhìn, Trần nhi. . . . Vẫn còn có hơi thở phải không?” Lăng Ngữ Hàn vừa thấy Liễu Thương Ly liền vui mừng nói.

.

Liễu Thương Ly đến ngồi bên giường xem mạch cho Hi Trần, lật mí mắt bé, lát sau mới thản nhiên mở miệng: “Đây tựa như vẫn còn hơi thở, Hàn nhi, đến để ý nghiệt đồ kia, tránh cho hắn vừa tỉnh, lại đi giết người lung tung.”

.

Trong lòng Lăng Ngữ Hàn biết Liễu Thương Ly có ý muốn cứu Hi Trần, lại lo lắng cho thương thế của Nghiêm Dục Phong, cao hứng vâng vâng dạ dạ, đến trông Nghiêm Dục Phong.

.

Liễu Thương Ly cúi xiêm y Hi Trần, thân thể gầy yếu lộ ra, vùng ngực có thể thấy rõ một vết nhiễm độc thâm đen dọa người, tựa như con rắn đang từ ngực dần bò lên đầu Hi Trần, khiến người nhìn thấy không khỏi sởn gai ốc.

.

Bất đắc dĩ thở dài, “Phương Tình cô nương kia thật quá độc ác. . . .” Liễu Thương Ly thấy độc xà cơ hồ đã lan khắp ngực, nếu nghiêm trọng như vậy thì dùng được hay châm cứu cũng không có tác dụng với tiểu đồng tây này.

Liễu Thương Ly từ trong ngực xuất ra một cái túi, lấy ra hai cây kim châm lớn, thông thả hơ trên lửa một lát, xoay người muốn châm xuống người Hi Trần.

“Lão gia gia, ngài làm gì vậy? !” Nghiêm Dịch Tuyền hoảng sợ giữ tay Liễu Thương Ly lại, kia. . . . Châm lớn như vậy đâm vào người tiểu cha của mình. . . . Y muốn giết Tiểu cha sao? ! Liễu Thương Ly lạnh lùng liếc nhìn, “Người muốn ta cứu hay giết hẳn?”

“Cứu. . . . Cứu hẳn. . . .”

“Vậy thì ngoan ngoãn câm miệng!” Lập tức quay người đem kim khâu cắm vào đại huyệt trên ngực Hi Trần, mỗi lần cắm xuống đều nghe thấy Hi Trần đang hôn mê dường như phát ra những tiếng rên khe khẽ đầy thống khổ.

Nghiêm Dịch Tuyền vừa nghe thấy Hi Trần có phản ứng, vội nhanh đến cầm tay y.

Khoảng một khắc sau, Liễu Thương Ly rút kim châm ra, lát sau, từ khố miệng Hi Trần chậm rãi chảy ra một dòng máu đen đặc quánh, Liễu Thương Ly nâng bé dậy, lòng bàn tay áp sau lưng bé, truyền nội lực vào, bức Hi Trần ới ra một ngụm máu to nữa. Lại lấy từ trong tủ ra một cái hộp gỗ, mở hộp lấy ra một viên được hoàn màu xanh biếc, ép Hi Trần mở miệng cho được hoàn vào, lại dùng nội lực khai thông ép được hoàn từ yết hầu xuống đến dạ dày bé.

“Lão gia gia, Tiểu cha của ta. . . . Có thể sống không?” Nghiêm Dịch Tuyền hai mắt đỏ bừng nghẹn ngào hỏi Liễu Thương Ly.

“Này phải xem Diêm La vương có nguyện ý để ta cướp người không.”

Liễu Thương Ly bình thần nhìn Hi Trần, thì thào tự nói: “Tiểu oa nhi, đây là đại kiếp định trước trong đời người, hiện tại chỉ còn dựa vào may mắn của chính người, bất quá chống đỡ không được thì thôi, sớm đi đầu thai làm người tốt đi. . . . Nếu cố nín kéo. . . Ai. . . .”

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Nghiêm Dục Phong vừa tỉnh dậy, trong ánh mắt sắc bén cuồng bạo trước kia chỉ còn lại một mảnh đỏ thẫm như máu.

Bên tai đã nghe thấy tiếng Lăng Ngữ Hàn lẩm nhẩm thì thào: “Thật tốt quá, cuối cùng người cũng tỉnh, hôm nay, thiếu chút nữa người đã tẩu hỏa nhập ma, đến sư bá cũng dám động thủ, không sợ sư bá sẽ. . . .” Chưa nói hết đã bị thanh âm lạnh lùng chặn lại.

“Trần nhi đâu?”

“Hả? A. . . . Nào, trước tiên người uống bát được này đi! Thương thể của người không nhẹ, thuốc này có thể vừa trị nội thương vừa giúp người trừ tâm an thần, người hiện tại ngàn vạn lần. . . .” Cố ý nói sang chuyện khác, Lăng Ngữ Hàn vẫn lải nhải một mình.

Nghiêm Dục Phong không kiên nhẫn hét lớn: “Trần nhi đâu? !” Màu máu đỏ sẫm càng hiện rõ trong đôi mắt âm ngoan.

Bị thét, Lăng Ngữ Hàn hoảng sợ, ngậm miệng im lặng.

Thấy Lăng Ngữ Hàn trầm mặc, Nghiêm Dục Phong xoay người, vội muốn xuống giường, lập tức bị Lăng Ngữ Hàn ngăn lại.

“Hảo hảo hảo! Ta nói cho người Trần Nhi ở đâu? Nhưng trước hết người phải uống xong bát được này, ta cũng không muốn người lại nổi điên! Người nếu phát điên nữa, ta dám chắc, sư bá nhất định sẽ đem Trần Nhi giấu ở nơi người vĩnh viễn không tìm thấy.” Lăng Ngữ Hàn vừa lừa gạt vừa uy hiếp nói.

Hung hãn trừng mắt liếc nhìn y, Nghiêm Dục Phong lúc này mới cầm lấy chén thuốc, một hơi uống cạn.

Lăng Ngữ Hàn nhìn Nghiêm Dục Phong uống đến trong bát sạch không còn một giọt, mới hài lòng nói: “Tốt lắm, ta nói cho người biết trước a! Hôm nay khi người cùng sư bá đang đánh đến bất phân thắng bại, ta phát hiện Trần nhi vẫn còn hơi thở yếu ớt, sư bá dùng Hồi Hồn Đan giữ lại mạng cho Trần nhi, nhưng chất độc đã xâm nhập quá sâu, mà cơ thể Trần Nhi lại quá gầy yếu, được tính Hồi Hồn Đan lại rất mạnh, sư bá lo thân thể Trần Nhi không chịu được được tính kia, không qua khỏi. . . . đêm nay, cho nên lúc này người phải thật. . . . thật tự chủ mới được, nếu như. . . . không may. . . . Người nên để Trần Nhi ra đi thanh thản. . . .”

Nghiêm Dục Phong nhắm mắt, ngón tay thon dài nắm chặt góc chăn, lạnh lùng hỏi: “Hắn ở đâu?”

“Ở chủ ốc, sư bá cùng Tuyên nhi đang chăm sóc hắn ở đó!” (chủ ốc: phòng của chủ ngôi nhà/ phòng chính)

Nghiêm Dục Phong không quan tâm đến thương thể bản thân, thi triển khinh công, nhanh chóng phi thân đến chủ ốc, Lăng Ngữ Hàn cũng nói gót theo sau.

Nghiêm Dục Phong đi vào trong ốc, đứng ở cạnh cửa, nhìn Liễu Thương Ly đang nhíu mi trầm tư ngồi bên giường, Nghiêm Diệc Tuyên thấy cha liền kêu to một tiếng.

Liễu Thương Ly thấy Nghiêm Dục Phong, hừ lạnh một tiếng, ngữ khí không vui nói: “Công lực của tiểu tử người hiện giờ quả thật đã đạt đến cảnh giới khó có ai chạm đến, thế gian hiện nay, chỉ sợ không ai không

chế được người, trách không được người trong giang hồ đều muốn tôn người làm võ lâm minh chủ, người cũng thật sự có bản lĩnh a!”

Nghiêm Dục Phong quỳ gối xuống đất, bình thần nói: “Đồ nhi khiến tôn sư tức giận, tội đáng muôn chết, xin tùy ý sư phụ trách phạt.”

“Phạt? Phạt người có tác dụng gì chứ? Người một thân nông cuồng, không để ai trong mắt, sinh sát đều dựa vào ý thích, người một thân nghiệp chướng, ai có bản lĩnh trừng phạt người? Ngay cả lão thiên gia cũng không muốn phạt người a! Tất cả đều để tiểu oa nhi này thay người chịu tội!” Liễu Thương Ly tức giận nói.

Nghiêm Dục Phong toàn thân chấn động, trong mắt hiện lên một tia đau đớn, cắn răng không nói gì.

Lời sư phụ nói, từng chữ từng chữ đánh vào trong tim y, trước khi gặp Hi Trần, y là đại ma đầu giết người vô số, làm trái thế tục lễ thường, kiêu ngạo cuồng loạn, ngay cả hoàng đế cũng không có khả năng động đến y.

Nhưng Trần Nhi. . . Có tội tình gì? Năm tuổi vì y mà gãy chân, mười sáu tuổi bị cha mẹ ruột ép buộc tráo gả, từ khi đến vương phủ không có một ngày nào tốt lành, cuối cùng lại bị trúng độc, mang theo Tuyền nhi sống cuộc sống cực khổ nơi đầu đường xó chợ, mà kẻ đầu sỏ gây ra đều là y.

“Đồ nhi biết sai, chỉ cầu sư phụ khai ân, cứu Trần nhi một mạng.” Nghiêm Dục Phong hạ thấp giọng nói.

Liễu Thương Ly thở dài, bất đắc dĩ nói: “Nghĩ muốn cứu cũng phải xem oa nhi này có bản lĩnh chống đỡ được tính của Hồi Hồn Đan hay không đã, qua nửa canh giờ sau, được tính càng mạnh, cơ thể hần sẽ thấy như đang ở trong dầu sôi lửa bỏng, gân mạch toàn thân đông cứng, huyết dịch bên trong chảy ngược lại, tim đau như bị khoan thủng. Hơn nữa, nếu thật sự là hần qua khỏi, được hiệu của hồi hồn đan có thể gây tổn hại cho thân thể, người thực nhẫn tâm để oa nhi này phải chịu tra tấn như thế sao?”

Nghiêm Dục Phong đau khổ nhắm mắt, hai tay nắm chặt, y biết dùng hồi hồn đan sẽ có ảnh hưởng gì, nhẹ thì đánh mất trí nhớ, tính tình thay đổi, nặng thì. . . Trở thành hoạt tử nhân, vĩnh viễn không tỉnh lại. Y không muốn Hi Trần chịu đau đớn như thế, nhưng. . . y lại càng không muốn buông bé ra!

Mở hai mắt nhuộm màu máu, Nghiêm Dục Phong thốt lên từng câu từng chữ rõ ràng, cắn răng tàn nhẫn nói: “Cho dù phải để Trần nhi chịu sự đau đớn này, đồ nhi vẫn cầu sư phụ cứu hần!”

Liễu Thương Ly lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Chuyện đã đến nước này mà bản tính của người vẫn không thay đổi, dù nghịch thiên, người cũng muốn tất cả mọi việc phải theo ý mình. Thôi! Người lại đây nhìn hần, đợi lát nữa khi hần đau đớn đến không chịu nổi, giấy dựa lung tung, người phải giữ hần thật chặt, đừng để hần tự hại bản thân.”

Nghiêm Dục Phong nhanh chóng đứng lên, đi đến bên giường, cả người nhẹ nhàng tựa lưng hông mà ôm lấy Hi Trần, yên lặng nhìn dung nhan đang chìm sâu trong giấc ngủ của Hi Trần.

“Ta hạ được để hấn tựa như say rượu, khi xảy ra tình hình đặc biệt sẽ giảm bớt đau khổ, người. . . . tự giải quyết cho tốt!” Liễu Thương Ly dặn dò xong, muốn mang Nghiêm Diệc Tuyền rời đi, lại bị y tránh né.

“Ta muốn ở lại cùng tiểu phụ thân!” Nghiêm Diệc Tuyền kiên định nói, hai mắt nhìn thẳng Hi Trần trong lòng Nghiêm Dục Phong.

Liễu Thương Ly ra hiệu, Lăng Ngữ Hàn liền nhận lệnh, bàn tay to hướng Nghiêm Diệc Tuyền vung lên, tiểu nhân nhi vốn cố chấp liền ngắt đi, Lăng Ngữ Hàn vội ôm lấy hấn cùng Liễu Thương Ly rời đi.

Nghiêm Dục Phong chăm chú nhìn Hi Trần đang say ngủ, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve đôi gò má tái nhợt của Hi Trần, kiên quyết nói: “Người là người của ta, ta tuyệt đối không để ông trời cướp người đi. . . .”

Lát sau, Hi Trần khẽ nhăn mày, từng tiếng rên rỉ thoát ra khỏi đôi môi tím tái: “Áaa. . . . Nóng. . . . Nóng quá. . . . A. . . . Đau. . . .”

Nghiêm Dục Phong biết được hiệu đã phát tác, hai tay ôm bé càng chặt, không để Hi Trần vùng vẫy thoát khỏi chăn, y nhắc tay lau mồ hôi ẩm ướt đang không ngừng tuôn ra trên trán và gò má của Hi Trần.

Hi Trần bị siết chặt, khó chịu ra sức giãy dụa, cơ thể lúc nóng lúc lạnh khiến bé đau đớn, nước mắt ứa ra từ đôi mắt đang nhắm chặt, bé vừa khóc vừa nói: “Lạnh quá. . . . Nóng quá. . . . Ân. . . . Thả. . . . Buông ra. . . . Khụ. . . . Nóng quá. . . . Ngô. . . .”

“Trần Nhi, ngoan. . . . Cố chịu một lát, Chịu đựng một lát nữa sẽ hảo. . . .” Nghiêm Dục Phong thấy bé khổ sở như vậy, nhưng không có cách nào khác, chỉ có thể ôm chặt bé không ngừng an ủi.

“Không muốn. . . . Thật khó chịu. . . . Ân. . . . Nóng quá. . . . A. . . . Lạnh. . . .” Khi trong cơ thể phát nhiệt thì toàn thân đau đớn như bị hỏa thiêu, Hi Trần càng không ngừng giãy dụa, muốn thoát khỏi chăn nệm đang trói buộc bé, nhưng khi lạnh giá ập đến trong cơ thể, toàn thân bé lại giống như ở trên băng tuyết, cố gắng co rút thân thể tìm kiếm ấm áp.

Nghiêm Dục Phong nhẹ giọng an ủi: “Ng ngoan, lập tức sẽ không có việc gì. . . . Nghe lời. . . . Đừng lộn xộn. . . .”

Hi Trần bị giữ chặt không thể nhúc nhích vốn không nghe thấy những lời Nghiêm Dục Phong nói, vẫn gào khóc tìm mọi cách giãy dụa, mãi đến ước chừng một canh giờ sau, đau đớn vì nóng – lạnh bức bách dần dần giảm xuống, mới hơi hơi an phận chậm rãi thở hỗn hển, nhưng Nghiêm Dục Phong biết rõ tiếp theo mới là thời khắc thống khổ nhất.

“A. . . . ! Đau. . . . Đau quá. . . . Ngô. . . . Đau quá. . . . Khụ khụ. . . . Ân. . . .” Hi Trần đột nhiên gào lên đau đớn, máu trong kinh mạch toàn thân chảy ngược khiến bé không điều khiển được cơ thể, toàn thân đông cứng, tay chân không như bình thường vận vẹo co quắp, trong tim lại càng co rút liên hồi,

đau đớn như có vạn tiễn xuyên tâm, bé chỉ muốn có thể tự tay lấy tim của chính mình ra, đáng tiếc tâm mạch đảo ngược khiến bé toàn thân cứng ngắc không thể nhúc nhích.

Hi Trần thống khổ khóc gào, mở đôi mắt mờ nhạt mơ hồ nhìn nam nhân đang ôm bé, vội vã cầu xin: “Phong. . . . Ta đau quá. . . . Ô. . . . Giết. . . . Giết ta. . . . Cầu huynh. . . . A. . . . !”

Nghiêm Dục Phong thấy Hi Trần đang đau đớn vô cùng, chất lỏng nóng hổi trong suốt từ đôi mắt từ trước đến nay lãnh huyết vô tình chảy ra, y kim lòng quyết tâm cắn răng nói: “Trần Nhi. . . . Ta không thể. . . . Người. . . . Nhất định phải cố chịu! Biết không?”

“Ô ô. . . . Đau quá. . . . Ta không muốn. . . . A. . . . Giết ta. . . . Ngô. . . . Giết ta. . . .” Hi Trần lắc đầu khóc gào, chỉ cầu xin Nghiêm Dục Phong nhanh chóng kết liễu sinh mệnh của mình, bé chịu không nổi loại cực hình tra tấn này.

Nghiêm Dục Phong hôn Hi Trần, chiếc lưỡi cường ngạnh bá đạo tiến vào trong khoang miệng vẫn đang không ngừng khóc gào của Hi Trần, ngăn cản Hi Trần lại nói muốn chết, Hi Trần bị cực đại đau khổ xâm chiếm khiến suy nghĩ mơ màng liền cắn lấy vật gì đó đang xâm nhập trong khoang miệng mình. Nghiêm Dục Phong cũng không tránh né, để mặc Hi Trần phát tiết, dần dần y cũng nếm thấy hương vị huyết tinh, là máu của y.

Máu từ chỗ bờ môi hai người kết hợp chảy xuống, Nghiêm Dục Phong tựa như không có cảm thấy đau vẫn tiếp tục hôn Hi Trần, một tay áp lên ngực Hi Trần ấn xoa, một tay lại áp vào sau lưng truyền chân khí vào cơ thể để giúp bé giảm bớt đau đớn.

Đợi đến khi thấy nhân nhi trong lòng không giãy dụa nữa, Nghiêm Dục Phong mới rời khỏi môi bé, quan sát kỹ phản ứng của Hi Trần, lát sau, Hi Trần ho nhẹ, rồi oa một tiếng ói một ngụm máu đen to, bắn lên người cả hai, Hi Trần toàn thân run rẩy, thất khổng* cũng chảy ra máu đen nồng đậm, bé ho dữ dội, trong miệng càng không ngừng phun ra độc huyết.

(thất khổng: 7 lỗ trên mặt: 2 lỗ tai, 2 mắt, 2 lỗ mũi và miệng)

Nghiêm Dục Phong vỗ nhẹ lên lưng Hi Trần, dùng ống tay áo lau vết bẩn trên môi Hi Trần, dỗ dành: “Nôn ra! Nôn hết sẽ không sao nữa, nôn hết. . . . Người sẽ qua khỏi.”

Tròn một đêm, Hi Trần không ngừng kêu khóc thổ huyết, nhìn bé phải chịu thống khổ như thế, Nghiêm Dục Phong chỉ có thể không ngừng an ủi bé, dỗ dành bé, chỉ hi vọng bé có thể chịu đựng qua đêm đau đớn này, cuối cùng, Hi Trần một thân chặt vật, khóc đến không còn khí lực chỉ có thể như tiểu miêu nhi yếu ớt khẽ rên rĩ.

Đợi được phát tác xong, trời đã hừng đông, Liễu Thương Ly vừa bước vào cửa phòng liền thấy một mảnh hỗn độn, độc huyết ở khắp phòng, còn Nghiêm Dục Phong thì cả người sớm đã cạn kiệt sức lực mệt mỏi ôm Hi Trần đang thêm thiếp ngời dựa vào thành giường.

Liễu Thương Ly tiến đến kéo cổ tay khô gầy từ trong chăn ra bắt mạch cho Hi Trần, một lúc lâu sau, mới gật gật đầu nói: “Tiểu oa nhi cũng rất kiên trì, trải qua một đêm tra tấn, cư nhiên vẫn còn hơi thở, không bị được tính phản phệ. . . .”

Tinh thần Nghiêm Dục Phong phấn chấn, hỏi: “Sư phụ, hần khi nào thì hồi tỉnh?”

Liễu Thương Ly vuốt chòm râu điểm bạc, lời nói có vẻ không chắc chắn: “Điều này không nói chính xác được, theo người thường mà nói, ước chừng mười ngày có thể rõ sống chết, nhưng tiểu oa nhi này thân thể quá mức suy yếu, đêm qua hần chịu đựng được được tính của Hồi Hồn Đan, nguyên khí bị tổn thương lớn, tuy rằng mạng nhỏ được bảo trụ, nhưng dư độc của Trảm Tình Châm chưa hết, nếu thật sự muốn tỉnh. . . .”

Liễu Thương Ly có chút thâm ý nhìn thoáng qua Nghiêm Dục Phong, rồi nói tiếp: “Muộn nhất là một tháng, nếu hần vẫn chưa tỉnh. . . . Sẽ trở thành hoạt tử nhân, người nên tự biết tính toán.”

Chăm chú nhìn nhân nhi trong lòng ngực hơi thở suy yếu thoi thóp, thâm tâm Nghiêm Dục Phong như bị bóp chặt, nhưng vẫn kiên định nói: “Hần sẽ tỉnh lại.” Trần nhi luôn luôn nhu thuận nghe lời, cho nên. . . . Trần nhi nhất định sẽ hồi tỉnh mà!

Liễu Thương Ly ngạc nhiên khi thấy đồ nhi của mình dùng loại ánh mắt thâm tình như vậy nhìn Hi Trần, tựa như thế gian này không người nào có thể quấy rầy hai người bọn họ, thì liền lộ ra biểu tình vừa mừng vừa lo, mừng vì đồ nhi của mình cuối cùng cũng có nét giống người thường, không như trước kia ham thích giết người; lo vì nếu tiểu gia hỏa này thật sự hồi tỉnh, quan hệ hai người thế tục khó dung, phải xử lý như thế nào là một việc vô cùng khó khăn.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

“Tiểu thư! Tiểu thư! Không xong rồi! Tiểu thư!” Tước Nhi vội vội vàng vàng chạy nhanh vào sân, khuôn mặt tái nhợt tựa như bị ai truy sát.

Phương Tình bày ra bộ dạng lười biếng, nằm trên ghế quý phi trong sân, vừa nhìn cử chỉ lỗ mãng như vậy của Tước Nhi, đôi mi thanh tú không nhện nổi mà nhíu lại.

“Có chuyện gì mà hốt hốt hoảng hoảng như vậy?”

Tước Nhi chạy vội đến trước mặt Phương Tình, vừa thở hổn hển vừa nói: “Tiểu thư. . . . Có. . . . Có. . . . Nghiêm. . . . Nghiêm Vương gia. . . . Đến tìm người. . . . !”

Phương Tình vừa nghe người trong lòng đến, nhãn thần sáng lên, lập tức ngồi dậy, “Vương gia? ! Huynh ấy đến Phương Gia Bảo của chúng ta? ! Mau mau! Tước Nhi, mau giúp ta trang điểm, Vương gia nhất định là đánh thắng trận, tiến đến cầu hôn. . . . Ta không thể mặc như vậy ra gặp huynh ấy được, quá thất lễ. . . .”

.
Phương Tình vội vàng chạy vào trong phòng, ngồi trước gương đồng, lòng tràn đầy chờ mong, đợi Tước Nhi đến giúp nàng trang điểm, nhưng Tước Nhi lại chậm chạp chân chừ không đi đến.

.
Phương Tình không kiên nhẫn nói: “Tước Nhi. . . . Người còn lề mề cái gì? Mau. . . .”

.
Chưa nói xong, liền thấy một bóng đen thật lớn từ từ tiến vào che khuất chút ánh sáng trong phòng, Phương Tình bất giác quay đầu lại, chỉ thấy một nam nhân anh tuấn , cao lớn đang đứng ở cửa.

.
“Vương. . . . Vương gia. . . .” Phương Tình tuy ngạc nhiên, nhưng nét mặt lập tức lộ vẻ tươi cười, tựa như tiểu gia bích ngọc* khẽ cất tiếng gọi.

*Tiểu gia bích ngọc (): (theo QT là “Con gái rượu”) từ nói về những cô con gái của các nhà trung lưu, được cưng chiều, tuy không đến mức như tiểu thư đài các.

.
Nghiêm Dục Phong lãnh đạm liếc nhìn nàng, nhân thần băng lãnh như hàm chứa điều gì đó, y im lặng không nói, liền xoay người đến ngồi tại lương đình trong viện.

.
Phương Tình có chút khó hiểu, Tước Nhi sao lại vô thanh vô tức*? Nhưng lập tức thay đổi suy nghĩ, nhất định nha đầu kia sợ quấy rầy lúc mình cùng Nghiêm Dục Phong bên nhau, trong lòng không khỏi thấy vui sướng, liền phục trang đơn giản một chút, rồi uyển chuyển bước ra khỏi phòng, trong đầu suy nghĩ rạo rực, Vương gia thật sự là chính nhân quân tử, e sợ phá hủy danh tiết của nàng nên không tiến vào.

(vô thanh vô tức: ko nói ko thở, ko có 1 tiếng động nào hết)

.
Vừa bước ra khỏi phòng, hoa dung tươi cười xinh đẹp nháy mắt sợ đến mức biến sắc, chỉ thấy Tước Nhi đang nằm trên sân. . . . Thân thể kì dị! Ngay cả tứ chi cũng tựa như bị lưỡi dao sắc bén liếm qua, rải rác xung quanh. Dưới ánh dương rực rỡ, khắp đình viện thanh tĩnh nơi nơi đều là máu!

.
Phương Tình ghê tởm che miệng, muốn nôn lại nôn không được, nàng trấn tĩnh thần sắc, cười cười không tự nhiên, cẩn cẩn dục dục mở miệng: “Vương gia. . . . Tước Nhi nàng. . . . ?”

.
Nghiêm Dục Phong ngồi trong lương đình tựa như bình thần tự đắc, nhưng sau lưng lại toát ra sát ý nồng đậm, y tỏ vẻ khinh thường lạnh nhạt, băng quơ nói: “Ta giết.”

.
Khuôn mặt Phương Tình trắng bệch không còn tia huyết sắc, vẫn cố bình tĩnh: “Phải chăng. . . . Tước Nhi. . . . Đã phạm lỗi gì? Khiến Vương gia sinh khí. . . . ?”

.
Nghiêm Dục Phong thần nhiên liếc mắt nhìn nàng, “Phạm lỗi. . . . Không phải có mình nàng ta.”

.
Phương Tình có chút hoảng hốt, trong đầu không ngừng suy tính, phải chăng huynh ấy đã biết chuyện tên nam sủng kia? !

Vội vàng bày ra dáng vẻ tươi cười, “Vương gia. . . . Ngài hôm nay thật kỳ quái, nói cái gì mà muội nghe mãi cũng không hiểu?”

.

Nghiêm Dục Phong lạnh lùng cười một tiếng, “Hừ! Cô nương thật không biết sống chết, Trần Nhi là cô hạ độc, không phải sao?”

.

“Vương, Vương gia. . . . Ngài đang nói cái gì? Muội không hiểu. . . . Muội vẫn luôn ở trong Bảo, chưa từng xuất môn, sao có thể chớp mắt đã đi hạ độc một nam.” Phương Tình đang muốn nói nam sủng, thì bị Nghiêm Dục Phong nghiêm khắc trừng mắt, nhất thời không dám cất tiếng.

.

Đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng thở dài, một nam nhân ôn nhã tuấn tú đứng phía sau Phương Tình, Phương Tình quay người lại, “Biểu. . . . Biểu ca. . . .”

.

Lăng Ngữ Hàn vẻ mặt băng lãnh, hắc liếc nhìn Nghiêm Dục Phong, thành khẩn nói: “Biểu muội. . . . Độc của Trần Nhi huynh đã thấy, Trầm Tình Châm là ám khí nổi danh của Phương gia bảo các người, muội cũng đừng khẳng khái chối tội, thành thật nhận đi! Dục Phong ít nhiều sẽ tha muội một mạng.”

.

Phương Tình từ lời Lăng Ngữ Hàn nói tìm ra huyền cơ, nàng cắn răng vẻ mặt âm ngoan nói: “Hắn. . . . Còn sống? !”

.

Lăng Ngữ Hàn mặt biến sắc, khó khăn nói: “Phương Tình. . . . Người thừa nhận?” Trong miệng cũng không còn gọi nàng là biểu muội.

.

Phương Tình cười lạnh, “Các người đến đây đều đã muốn giết người, ta có giả bộ cũng không cần thiết nữa, ta chỉ hận, vì cái gì mạng tên nam xướng què chân lại lớn đến thế, đến bây giờ vẫn chưa chết chứ? !”

.

Lăng Ngữ Hàn cố sức lắc lắc đầu, vẻ mặt đau thương, “Trần Nhi hiện tại. . . . Còn sống hay chết cũng không có gì khác biệt. . . . Phương Tình. . . . Ta nghĩ người đã đạt được mục đích mình muốn. . . .”

.

Khuôn mặt Phương Tình tươi cười, vội bước đến trước mặt Nghiêm Dục Phong, “Vương gia, biểu ca ta nói. . . . Là thật chứ? !”

.

Nghiêm Dục Phong chậm rãi đứng lên, y nở nụ cười, đối với Phương Tình cười thực chân thành, không hề giả dối, Phương Tình vừa thấy nụ cười kia, liền ngây ngốc đánh mất bản thân, cũng cười theo, không thấy trong đáy mắt Nghiêm Dục Phong hiện lên một tia thị huyết, y chậm rãi vươn tay, nắm lấy Phương Tình mềm yếu.

.

Phương Tình không nén nổi tình cảm muốn được dựa vào người y, được y ôm ấp, nàng đang định giơ tay ôm lấy nam nhân thì cánh tay ấy đã nhanh chóng bị Nghiêm Dục Phong tàn ác xé toạc, nhất thời, một lượng huyết lớn từ vết thương của nàng tuôn ra, máu tươi văng tung tóe khắp nơi, Phương Tình thống khổ gào thét: “A

~~!”

.
Phương Tình sắc mặt trắng bệch quỳ rạp xuống đất, run rẩy nhìn cánh tay đứt bị Nghiêm Dục Phong vứt xuống đất như giày rách, “Người. . . . Người. . . . !”

.
“Hừ! Nữ nhân ngu xuẩn như người. . . . Cũng muốn gả cho ta. . . . ?” Nghiêm Dục Phong trào phúng nói.

.
Phương Tình cắn răng cố chịu đau đớn, cả người nàng đầy mồ hôi lạnh, nhưng vẫn trừng mắt u ám nhìn Nghiêm Dục Phong, nếu. . . . Người đã tàn nhẫn đả thương ta như thế, ta cũng không phải dễ chọc!

.
Phương Tình che che giấu giấu lấy từ trong ngực ra vật gì đó, cố sức ném chúng về phía Nghiêm Dục Phong, Nghiêm Dục Phong cười lạnh một tiếng, tay áo vung lên, ngón tay vẽ vòng tròn, toàn bộ độc phần Phương Tình hất ra đều quay ngược lại rơi trên người nàng, chỉ trong tích tắc, toàn thân nàng không ngừng đau đớn ngứa ngáy tê dại, nàng thống khổ lẫn lộn khóc gào trên mặt đất, không đếm xỉa gì đến hình tượng tiểu thư khuê các, liều mạng dùng tay gãi khắp toàn thân, gãi đến khi xuất hiện từng vết từng vết máu khó coi, đau đớn vẫn không chấm dứt.

.
Thâm tâm Lăng Ngữ Hàn vẫn có chút bất đắc dĩ, hần bước đến phía trước muốn giúp Phương Tình giải độc, lại bị Nghiêm Dục Phong lạnh lùng trừng mắt, “Á tự làm tự chịu!”

.
Bất đắc dĩ, đành phải quay đầu đi chỗ khác, không đành lòng nhìn biểu muội của mình chịu khổ sở như thế.

.
“A ~ đau quá! Biểu ca. . . . Cứu muội. . . . Cứu muội a ~” Phương Tình thống khổ, bất giác hướng Lăng Ngữ Hàn cầu cứu, còn Lăng Ngữ Hàn thì đông cứng tại chỗ, vẻ mặt khó xử.

.
Phương Tình toàn thân vô cùng đau đớn, liếc mắt nhìn Nghiêm Dục Phong vẫn giữ nguyên vẻ mặt đạm mạc lạnh lùng, tựa như nàng trước mặt y không phải người, bỗng chốc, tình yêu trong lòng nàng chuyển thành tình hận, điên cuồng hỏi: “Vì sao. . . . Không yêu ta. . . . ? Vì sao. . . . Ta yêu người nhiều năm như vậy. . . . Vì cái gì người vẫn không thích ta?!”

.
Nghiêm Dục Phong từ trên cao lạnh lùng liếc nhìn nàng ở dưới, “Người. . . . Là ai chứ ?”

.
Phương Tình vừa nghe, trong tích tắc gương mặt bị cào nhuốm đầy máu tươi càng trở nên dữ tợn, nàng cắn giận cắn môi dưới, ánh mắt đỏ kị tựa như phát điên, nàng bỗng đứng lên đánh về phía Nghiêm Dục Phong, “Nghiêm Dục Phong. . . . Ta hận người! Ta. . . . Ta giết người!”

.
Còn chưa đến gần Nghiêm Dục Phong, đã bị hần tùy tiện xuất một chiêu làm cho chấn động, nàng thống khổ hét lên một tiếng ngã trên mặt đất, miệng thổ ra tiên huyết hôn mê bất tỉnh, Nghiêm Dục Phong chậm rãi bước đến cạnh Phương Tình, lạnh lùng nhìn dáng vẻ chật vật xấu xí của nàng.

.
Lăng Ngữ Hàn nhìn không vừa mắt, vội ngăn Nghiêm Dục Phong lại, “Dục Phong đủ rồi! Một vừa hai phải. . . . Người chặt đứt cánh tay của Phương Tình. . . . Lại phế võ công của nàng, nàng đời này kiếp này không thể làm chuyện xấu nữa, người nể mặt ta. . . . Buông tha nàng đi!”

.
Nghiêm Dục Phong cười lạnh, “Buông tha ả? Cho dù giết ả trăm ngàn lần cũng không đủ để bồi thường Trần Nhi!”

.
“Kia. . . . Ít nhất người cũng vì tích phúc cho Trần Nhi, tha nàng đi! Người nếu giết nàng, tiểu Trần Nhi cũng không có chuyển biến tốt hơn. . . . Tốt xấu gì người cũng vì Trần Nhi mà suy nghĩ, đừng tạo thêm sát nghiệt nữa.” Lăng Ngữ Hàn thấy ánh mắt Nghiêm Dục Phong vẫn mang sát ý, đành phải dùng Trần Nhi thuyết phục y.

.
Nghiêm Dục Phong hung hăng trừng mắt liếc nhìn Lăng Ngữ Hàn, tên hỗn trướng! Dám lấy Trần Nhi để cầu xin!

.
“Nếu Trần Nhi xảy ra chuyện gì, nữ nhân đệ tiện này không chỉ đứt một cánh tay đâu!” Nói xong liền giận dữ phát tay áo rời đi.

.
Lăng Ngữ Hàn cười khổ nhìn theo bóng dáng Nghiêm Dục Phong, xem ra. . . . Chỉ có Tiểu Trần Nhi mới có thể chế trụ kẻ ngông cuồng không ai chế ngự được này.

.
Lại quay đầu cúi người nhìn biểu muội của mình đang chặt vật khó khăn, khuôn mặt diễm lệ tươi cười vì bị độc ăn mòn mà sưng trướng tím tái, hơn nữa vì nàng tự gãi những chỗ bị thương, khiến trên mặt in đầy những vết rách chảy máu, Lăng Ngữ Hàn cúi đầu thở dài, cho dù không cụt tay. . . . Với khuôn mặt này. . . . Chỉ sợ cả đời cũng không thể thành thân.

.
Cùng nàng lớn lên từ nhỏ, vốn từ một tiểu cô nương khả ái ngây thơ hoạt bát, sau khi gặp Nghiêm Dục Phong, thì bản tính tựa như thay đổi, bắt đầu tính toán mưu đồ, sử dụng thủ đoạn, nghĩ đủ mọi cách để được y chú ý, chỉ cần có người đến gần y đều bị nàng tính kế đuổi đi xa, thậm chí cố ý hạ độc trên người Trần Nhi. . . . Hiện nay. . . . Chính nàng cũng phải nếm mùi đau khổ. . . . Chỉ là. . . . Cái giá phải trả này quá đắt.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Không gian trong cốc tràn ngập hoa, muôn tía nghìn hồng, trăm hoa đua nở, tranh nhau khoe sắc, bốn phía xung quanh đều có thể nghe tiếng côn trùng rả rích, tiếng chim hót. Giữa biển sắc hương, nổi lên ba căn thảo ốc*, phía sau thảo ốc là một tòa được lư, từ trong lư truyền ra từng trận từng trận được hương.

(thảo ốc: nhà cỏ)

.
Sau thảo ốc, có thể thấy một hồ nước tự nhiên rất lớn, mặt hồ tỏa lên từng làn khói mỏng mờ mờ ẩn hiện, nơi đây chính là ôn tuyền (suối nước nóng), phía trên ôn tuyền còn có một thác nước đổ xuống trắng xóa tựa như mái tóc bạc của tiên nhân, khiến cho người bước đến nơi này đều có cảm giác tựa như lạc vào thế ngoại đào nguyên, tiên cảnh nhân gian.

.
Cách ngôi nhà cỏ không xa lắm, âm thanh thanh thúy của đao kiếm va chạm không ngừng vang lên, chỉ thấy một hải tử non nớt đang chăm chú dùng tâm pháp trong trí nhớ mà xuất ra kiếm thức phiêu dật xuất

trần, mỗi một chiêu nhìn tưởng như nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng khí thế lại lạnh thấu xương, hàm chứa uy lực không thể xem thường.

.

Dưới mái hiên của gian nhà chính, một nam nhân thân hình cao lớn, tuấn mỹ tà mị đang ôm một người vào lòng, bình thần nhàn hạ tựa vào xích đu* nhìn hài tử luyện kiếm, xích đu dưới thân lắc lư trước sau, bàn tay to của nam nhân như có như không vỗ về người trong lòng.

(dừng thắc mắc, ngày xưa cũng có xích đu, chi tiết hãy xem THẦN ĐIỀU HIỆP LỮ)

.

Đội luyện thêm một lúc, hài tử kia sửa sang y phục, phát tay áo, nhảy lên không, vọt đến dưới mái hiên chủ ốc.

.

Hài tử tiến lên phía trước, chấp tay vái chào, cất tiếng trong trẻo: “Cha, Tuyền nhi đã luyện công xong.”

.

Nghiêm Diệc Tuyền được chính tay cha mình truyền thụ tuyệt học võ công, đã cao lớn thêm không ít, không còn là hài tử gầy yếu nhỏ bé nữa, công phu do phụ thân truyền dạy, hẳn đã có thể lĩnh ngộ gần như hoàn chỉnh, thừa sức bảo hộ bản thân, không chừng, chỉ vài năm nữa, tiểu nam hài này có thể lưu danh tại chốn giang hồ.

.

Nghiêm Dục Phong khẽ gật gật đầu, cũng không mở mắt xem thử một chút, tiếng nói thanh lãnh vang lên: “Người đi luyện chữ cùng sư tổ đi.”

.

“Dạ”

.

Nghiêm Diệc Tuyền cúi cúi đầu, xoay người muốn rời đi, nhưng lại đứng im không cất bước, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng giống phụ thân lộ ra dáng vẻ muốn nói lại thôi.

.

“Có chuyện gì?” Nghiêm Dục Phong khép khép mắt, trên khuôn mặt tuấn nhã không có chút biểu tình.

.

Nghiêm Diệc Tuyền bi thương nhìn người trong lòng Nghiêm Dục Phong, thiếu niên dung nhan tuyệt mỹ thoát tục đang say ngủ trong lòng nam nhân, vẻ mặt thư thái tựa như bản thân chỉ đang chìm trong giấc mộng đẹp bình thường.

.

Hắn hít một hơi thật sâu, cố lấy dũng khí nói: “Cha, thứ cho hài nhi đột ngột, tiểu phụ thân.... Hôn mê đã một năm, đến nay vẫn chưa tỉnh. . . . Sư tổ cũng nói, tiểu phụ thân hẳn sớm đã là. . . . Hoạt tử nhân*, vì sao cha. . . . Ngài. . . .” Trì hoãn không buông tha cho tiểu phụ thân? Câu hỏi cuối cùng nam hài không dám thốt ra, chỉ có thể im lặng không nói đợi cha trả lời.

(hoạt tử nhân: người thực vật)

.

Tuy hẳn vô cùng không muốn tiểu phụ thân cứ như vậy mà ra đi, nhưng. . . . thôi thối tởn tại trên đời, sống dở chết dở như bây giờ. . . . Chi bằng dứt khoát, để tiểu phụ thân không phải sống cuộc sống thống khổ như hiện tại nữa, việc đã đến nước này. . . . Chỉ có thể xem như kiếp này tiểu phụ thân với bọn họ không có duyên.

.
Nhãn thần lạnh lùng của Nghiêm Dục Phong bắn về phía nhi tử, tiếng nói tựa như băng tuyết ngàn năm cất lên khiến người nghe kinh hãi khiếp sợ, “Ai cho phép người nhiều chuyện như vậy? Hả?”

.
Nghiêm Diệc Tuyền mấp máy môi, cúi đầu nhận sai: “Thỉnh cha bớt giận, Tuyền nhi không dám vô phép nữa.”

.
Nghiêm Dục Phong bằng lãnh nói: “Đi xuống!”

.
Nghiêm Diệc Tuyền lú lười, may mắn cha không đột nhiên nổi giận mà phạt nặng hấn, thoáng nhìn tiểu phụ thân nằm trong lòng cha, liền hấp tấp rời đi.

.
Đợi nhi tử đi xa, Nghiêm Dục Phong cúi đầu chăm chú nhìn Hi Trần vẫn đang say ngủ tựa như búp bê sứ trong lòng, y dịu dàng vén lại áo choàng dày, khiến nửa điểm gió lạnh cũng không chạm đến Hi Trần, ngón tay thon dài vuốt ve đôi má non mịn của Hi Trần, lướt theo ngũ quan thoát tục tuyệt trần của bé.

.
Khẽ hôn lên vàng trán trơn bóng của Hi Trần, Nghiêm Dục Phong thì thào tự nhủ: “Cho dù Trần nhi có ngủ cả đời... Phong cũng sẽ ở bên cạnh Trần nhi, nhưng mà. Đừng để ta đợi quá lâu đấy.”

.
Ngón tay thon dài theo thói quen viết ra ái ngữ trên lòng bàn tay xinh xắn của Hi Trần, dù biết bé không hiểu, cũng sẽ không có phản ứng, nhưng y vẫn là nhất bút nhất họa viết lên tay Hi Trần.

.
Một năm nay, Nghiêm Dục Phong cùng Nghiêm Diệc Tuyền, Lăng Ngữ Hàn vẫn đợi trên núi Trường Bạch, mọi sinh hoạt vẫn ổn định như bình thường, ban ngày y đứng giờ ôm Hi Trần ra khỏi phòng hít thở không khí, ghé bên tai bé nói chuyện, vẽ chữ lên tay bé, ban đêm ôm bé đi vào giấc ngủ. Sau khi Hi Trần trở thành hoạt tử nhân, uy thực uy được tẩm rửa mọi việc vặt vãnh, y cũng không mượn tay người khác, vì không thể tự nhai nuốt thức ăn, Hi Trần chỉ có thể ăn chút cháo hay canh, tất cả đều do Nghiêm Dục Phong dùng miệng uy bé.

.
Dù độc của Trầm Tình Châm trong cơ thể Hi Trần cùng cái chân bị gãy toàn bộ đều đã được Liễu Thương Ly chữa trị, nhưng Hi Trần trước sau vẫn không có dấu hiệu hồi tỉnh, Liễu Thương Ly suy đoán nguyên nhân là bởi được tính của hồi hồn đan quá mạnh, mà thân thể Hi Trần lại quá gầy yếu, trước khi trúng độc bệnh cũ vẫn chưa khỏi, vốn không có sức chịu đựng hồi hồn đan nên mới trì hoãn không cách nào tỉnh lại.

.
Nghĩ đến đây, Nghiêm Dục Phong không khỏi thống hận Phương Tình – kẻ đã bày mưu suýt chút nữa đã đẩy Hi Trần vào chỗ chết, nếu không phải vì Lăng Ngữ Hàn ra sức cầu tình, nữ nhân kia hiện giờ sẽ không chỉ chịu thương tích đầy mặt và cụt tay, trở thành kẻ điên nhìn thấy nam nhân liền phát cuồng, mà không biết chừng đã sớm đầu thai đến nơi nào rồi!

.
Có oán không báo từ trước đến nay vốn không phải là nguyên tắc của y!

Mà hoàng đế cũng nhiều lần truyền lệnh, mời y hồi cung xử lý quốc sự, y trước sau xem nhẹ ngoảnh mặt làm ngơ; Liễu Thương Ly và Lăng Ngữ Hàn cũng không phải chưa từng khuyên can, nên để Hi Trần ra đi, để bé sớm ngày đầu thai, thoát khỏi tra tấn này, nhưng. . . Y đã yêu bé vô cùng sâu nặng, kẻ có dục vọng chiếm giữ mãnh liệt như y, kêu y buông tay. . . Nói dễ hơn làm?

Nghiêm Dục Phong nhú mày, không muốn nghĩ đến những chuyện vụn vặt đáng ghét, ôm lấy Hi Trần, trở về trong thảo ốc hai người cư ngụ. Một năm nay, bất luận Nghiêm Dục Phong tác động mạnh đến thế nào, Hi Trần trước sau vẫn an tĩnh ngủ say, chưa từng đáp lại dù là một thanh âm hay động tác nào.

Dịu dàng đặt Hi Trần lên giường, Nghiêm Dục Phong chăm chú nhìn bé thật sâu, khi nào thì. . . Y mới lại có thể nhìn thấy cặp mắt to trong sáng đơn thuần không tỳ vết? Cúi xuống đặt môi khẽ hôn lên trán Hi Trần, mí mắt. . . rồi đến đôi môi phồng nộn, nhưng tiểu nhân nhi vẫn không có chút phản ứng, Nghiêm Dục Phong không buồn cũng không vội, y có rất nhiều thời gian để chờ đợi. . .

Nghiêm Dục Phong đặt lưng xuống ghế thái sư bên giường, cầm lấy cuốn sách bình thần đọc cho Hi Trần nghe, mãi đến gần hai canh giờ sau, muốn đứng dậy đến được lư lấy thuốc cho Hi Trần, thì tay áo tựa như bị vật gì đó níu lại, Nghiêm Dục Phong khó hiểu cúi đầu xem xét, tức thì đông cứng tại chỗ! Vì đôi mắt xinh đẹp xa cách lâu ngày kia đang mơ mơ màng màng nhìn y!

Nghiêm Dục Phong kinh ngạc, nín thở tập trung suy nghĩ, tựa hồ hoài nghi những gì mình đang thấy.

Hai mắt Hi Trần mơ hồ nhìn nam nhân đang ngơ ngẩn trước mặt một hồi lâu, mới chậm chạp chớp chớp mắt, bây giờ Nghiêm Dục Phong mới tin Hi Trần thực sự đã tỉnh! Y vội vàng đến ngồi ở mép giường đem Hi Trần ôm sâu trong ngực, cúi đầu cười ầm ập, “Trần Nhi, người tỉnh?”

Đôi mắt trong veo chớp chớp, đôi mắt đã lâu ngày không mở nên vẫn chưa bắt được tiêu cự, Hi Trần vẫn bất động, chỉ mở to thủy mâu sáng lấp lánh để mặc nam nhân ôm mình, không có một chút sợ hãi hay hồi hộp, tựa như hai người bạn họ trời sinh đã vậy, ở cạnh nhau là lẽ tự nhiên.

Như hài tử mới sinh, cái miệng nhỏ nhắn điểm hồng khẽ mở, đôi mắt tinh khiết trong vắt long lanh nghi hoặc nhìn chăm chăm nam nhân vừa lạ vừa quen trước mặt.

Lúc Hi Trần say ngủ, bé vẫn nghe tiếng tim đập trầm tĩnh ổn định, được khuôn ngực rắn chắc ầm ập bao quanh, có một bàn tay dịu dàng không ngừng vỗ về bé, và lúc nào bé cũng có thể nghe thấy âm thanh ôn nhu luôn luôn thì thầm bên tai mình

Thấy Hi Trần vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, Nghiêm Dục Phong trong lòng sốt ruột, tay vuốt ve gò má non mịn, ngữ khí lộ tia lo lắng: “Trần Nhi?”

Lúc này Hi Trần mới có chút phản ứng, bé từ trong thanh âm vô cùng quen thuộc lập tức nhận ra người vẫn luôn luôn thì thầm bên tai mình, ánh mắt mờ mịt từ từ trở nên sáng trong, nhìn rõ ràng sáng tỏ gương mặt nam nhân, bé bất giác nở một nụ cười hồn nhiên, khiến trong lòng Nghiêm Dục Phong thoáng lay động, môi nhanh chóng khẽ chạm lên cái miệng nhỏ nhắn của bé.

.
“A. . . . !” Hi Trần xoa xoa cái miệng nhỏ của mình vừa bị nam nhân hôn, mới vừa tỉnh lại khiến bé hoàn toàn không rõ tình hình xung quanh.

.
“. . . . Người. . . . Là Ai. . . . ?” Hi Trần một năm không mở miệng phát âm có chút khó khăn hỏi.

.
Tuy đã biết dù tỉnh lại Hi Trần cũng sẽ quên đi ký ức trước kia, trong lòng Nghiêm Dục Phong vẫn khó tránh khỏi trầm lắng, nhưng suy nghĩ liền thay đổi, đây là cơ hội tốt để Hi Trần chấp nhận thân phận mới của bản thân, vì thế Nghiêm Dục Phong vui mừng trả lời: “Trượng phu của ngươi, Nghiêm Dục Phong, phải nhớ cho kỹ!”

.
Hi Trần chỉ ngây ngốc mà gật đầu, trong đầu vẫn trống rỗng khiến bé rất tự nhiên mà tiếp nhận tất cả những lời Nghiêm Dục Phong nói cho mình, bởi lẽ trực giác cho bé cảm nhận rằng Nghiêm Dục Phong là người bé tin tưởng nhất trên đời.

.
“Vậy. . . . Ta là ai. . . . ?” Hi Trần lại hỏi.

.
“Ngươi tên Hi Trần, là thê tử của ta, nhớ kỹ?” Nghiêm Dục Phong cười gian, nhấn mạnh quan hệ của hai người một lần nữa.

.
Gật gật đầu, trí nhớ mơ hồ nên Hi Trần chuyên tâm nghe.

.
“Có đau ở đâu không?” Nghiêm Dục Phong hỏi.

.
Lắc lắc đầu, Hi Trần ngây thơ vỗ vỗ bụng, có chút ngượng ngùng nói: “. . . . Ách. . . . Đói. . . .”

.
Nghiêm Dục Phong nhất thời cười đến mức như mọc xuân phong, lại hôn một cái lên cái miệng nhỏ của bé, rồi nhanh chóng ôm bé vào trong chủ ốc, để mọi người gặp mặt.

.
Mọi người vừa nghe Hi Trần đã thực sự tỉnh lại, tất cả đều kinh ngạc không thôi, Liễu Thương Ly trước tiên đem Hi Trần kiểm tra cao thấp toàn thân một lần, động chân động tay lung tung về mặt vô cùng kinh ngạc. Lăng Ngữ Hàn chỉ vừa nhìn thấy Hi Trần, còn chưa kịp hỏi thăm câu nào, đã bị Nghiêm Dục Phong bắt đi làm cơm, về mặt ai oán mà rời đi. Còn Nghiêm Diệc Tuyền thì vui mừng quẩn quanh Hi Trần ríu rít không ngừng.

.
Hi Trần hoang mang nhìn mọi người huyền não không dứt, lúc Liễu Thương Ly bắt mạch giúp bé, quan sát thân thể bé, bé theo bản năng càng lui sâu vào lòng Nghiêm Dục Phong, bé đã mất hết ký ức căn bản không nhớ bất kỳ một ai, ngay cả chính mình cũng không biết, sợ người lạ đến gần, chỉ có thể tự nhiên mà ý lại vào người đầu tiên nhìn thấy là Nghiêm Dục Phong.

Nghiêm Dục Phong khẽ cười, tựa như rất thỏa mãn với việc tiểu đồng tây chỉ ỷ lại vào một mình y, y bèn dỗ dành: “Đừng sợ, sư phụ sẽ không làm Trần nhi bị thương.”

Liễu Thương Ly tức giận nói: “Đúng vậy! Cũng sẽ không ” ăn” người!” Cuối cùng còn giả bộ nhe răng nhếch miệng hù dọa bé, Hi Trần hoảng sợ khuôn mặt nhỏ nhắn gắt gao chôn trong ngực Nghiêm Dục Phong, chỉ hơi nghiêng mặt vừa thở hổn hển vừa dùng đôi mắt to xinh đẹp trừng mắt nhìn Liễu Thương Ly.

Nghiêm Diệc Tuyền nhân lúc Liễu Thương Ly kiểm tra Hi Trần, liền nhảy lên giường, vẽ mặt hưng phấn mà hỏi: “Tiểu phụ thân tiểu phụ thân! Ta là Tuyền nhi, người còn nhớ ta không?”

Hi Trần nghiêng đầu nhìn tiểu nam hài như chạm bằng ngọc trước mắt một hồi lâu, mờ mịt lắc lắc đầu, “Không. . . . Nhớ rõ. . . .”

Nhìn tiểu nam hài lộ vẻ thất vọng, Hi Trần cũng cảm thấy khổ sở, vắt óc suy nghĩ muốn nhớ lại quá khứ, nhưng ký ức vẫn là những mảng trống rỗng, bé đau đầu nhú đôi mi thanh tú, vẽ mặt thống khổ lấy tay ôm đầu.

“Đau quá. Ngộ. . . .”

“Tiểu oa nhi, đừng nghĩ nữa! Quá khứ của người cũng không quan trọng, quan trọng là ... Hiện tại!” Liễu Thương Ly an ủi bé, còn Nghiêm Dục Phong thì kéo tay Hi Trần xuống, để bàn tay to của mình xoa xoa huyết Thái Dương của Hi Trần, giúp cơn đau đầu của bé giảm dần.

Hi Trần ngẩng đầu nhìn Nghiêm Dục Phong, khó khăn mở miệng: “Ta. . . . Cái gì cũng. . . . Không nhớ rõ. Vì sao. . . . Lại như vậy. . . . ?”

Nghiêm Dục Phong thấp giọng an ủi nói: “Không sao, người đã quên tất cả cũng tốt, chúng ta. . . . cùng nhau làm lại một lần nữa!”

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Tại kinh thành, khắp phố phường vang vọng âm thanh khua chiêng gõ trống rung trời, một đoàn đón dâu dài thật dài chậm chạp đi từ đường phía nam sang đường phía bắc, nổi bật giữa đoàn người là một cỗ kiệu màu đỏ được trang trí hoa lệ, kiệu lớn đến nỗi phải cần đến mười tám đại hán tráng kiện mới có thể nâng lên được, đoàn người chậm chạp chạp chạp vừa đi vừa tấu nhạc vô cùng náo nhiệt, mãi tới khi đến trước một phủ lớn mới dừng lại.

Tất cả dân chúng trong kinh thành đều tụ tập ở ngã tư hai bên đường, nhìn ngó cảnh tượng long trọng khó gặp, mọi người thì thầm xì xào bàn tán, ngày hôm nay, là ngày đại hỉ của Duệ Vương gia hai mươi lăm tuổi Nghiêm Dục Phong!

Ba năm trước sau khi Duệ Vương gia dẫn quân dẹp yên loạn Hồi Hột tộc, thì đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung, chỉ có đại quân cùng một Đại tướng quân khải hoàn hồi kinh, khiến Hoàng Thượng nóng ruột đến mức gơ tay giậm chân, phái người tìm kiếm khắp nơi, nhưng đều không thể triệu về. Ba năm sau, Duệ Vương gia không tung tích này bỗng nhiên lại trở về kinh thành, mà càng kì lạ hơn là vừa trở về không bao lâu, liền muốn cưới một vị thê tử, mà. . . vị thê tử đó lại là nam!

Đây là việc kinh thế hãi tục chưa bao giờ xảy ra ở Thiên triều, dân chúng bàn tán sôi nổi, tất cả đều tụ tập chen chúc ở trước phủ Duệ Vương, chỉ vì muốn nhìn một chút vị Duệ Vương gia bất chấp thể diện hoàng thất kia, thậm chí mới hôm qua thôi, y bị Hoàng Thượng biếm thành thứ dân, mà vẫn kiên trì muốn cưới thê tử, mọi người đều tò mò muốn biết cuối cùng vị nam thê của y đáng vẻ như thế nào? Mới có thể khiến người luôn phong lưu như gió lại tàn ác như Nghiêm Dục Phong có thể dừng chân ổn định.

Nghiêm Dục Phong một thân hồng y, cao lớn tuấn vĩ đứng trước đại môn đỏ thẫm, khoe miệng nhếch lên tựa tiểu phi tiểu, đôi mắt lạnh lùng đầy mỉa mai hoặc nhìn chăm chăm vào kiệu hoa, thần sắc âm trầm khó dò, khiến người khác không biết y đang suy nghĩ cái gì.

Hỉ bà vui vẻ vén rèm che kiệu hoa lên, vô cùng cẩn thận, khúm núm dắt một bàn tay nhỏ bé trắng trẻo mềm mại bước ra. Tân nương tử phủ khăn hồng, hồi hộp để mặc hỉ bà dắt đi, nam nhân tiến lên, ôn nhu như nước nhận lấy bàn tay của tân nương từ tay hỉ bà, tân nương tử nhận thấy một bàn tay to thay thế nắm lấy tay mình, liền yên lòng để y nắm.

Nghiêm Dục Phong vẻ mặt tươi cười nhìn thê tử của mình, vui mừng vì bé hoàn toàn tin tưởng y. Nghiêm Dục Phong dịu dàng ôm nương tử đi vào đại đường (phòng lớn), ngoại trừ thân thuộc là Phong Minh và Lăng Ngữ Hàn ra, các vị tân khách sớm đã tụ họp ở trong phòng, kỳ thật Nghiêm Dục Phong không phát hỉ thiệp, nhưng tất cả tân khách không mời mà đến này đều là do cái gã có vẻ mặt tươi cười hơn hử, diện mạo tuấn nhã phong lưu thái tử Nghiêm Niệm Hiên mời đến, trong đó có không ít người của hoàng thất.

Nghiêm Dục Phong lạnh lùng liếc nhìn đường đệ Nghiêm Niệm Hiên vẻ mặt lưu manh đang tự ý ngồi trên ghế chủ vị, không biết hẳn lại muốn đến làm loạn cái gì?

Ổng tay áo bị tiểu nhân nhi khê kéo kéo, Nghiêm Dục Phong cúi đầu, thấy bàn tay nhỏ bé của thê tử đang nắm chặt tay áo y, cái đầu nho nhỏ dưới hồng khăn lắc lắc cảnh cáo y, Nghiêm Dục Phong chớp mắt liền minh bạch, là hàn ý trên người mình khiến tiểu thê tử hờn dỗi, bởi vì bé không thích y tỏ ra u ám tức giận, hàn ý nhanh chóng biến mất, y ngẩng đầu cố hướng Nghiêm Niệm Hiên nhếch miệng có chút thú vị.

“Hảo hảo! tân lang tân nương đã đến đủ, hôm nay đều do bản cung làm chủ hôn, khụ khụ!” Nghiêm Niệm Hiên vẻ mặt cà lơ phớt phơ lớn tiếng tuyên bố.

Hắn đằng hắng, lớn tiếng từ tốn nói: “Nhất bái thiên địa! Nhị bái cao đường! Phu thê giao bái!”

Nghiêm Dục Phong tàn ác trừng mắt nhìn Nghiêm Niệm Hiên, nhưng không thể không làm theo ý hắn, khi nhất bái cao đường, điệu bộ trưởng bối của hắn khiến Nghiêm Dục Phong chỉ muốn trực tiếp đá hắn ra ngoài.

“Được rồi! Đại công cáo thành, đưa vào động phòng!” Lời vừa nói xong, nhất thời nội đường thanh âm chúc mừng vang lên không ngừng, mọi người đều vỗ tay bắt tâng tâng cùng uống rượu mừng.

.

Nghiêm Dục Phong nắm tay thê tử xoay người muốn rời đi, Nghiêm Niệm Hiên lại kéo Nghiêm Dục Phong lại, “Ai ~ nghe ta nói đã Dục Phong, người làm tâng tâng. . . Phải ở lại để kính rượu các tâng khách a! Đừng vội vã muốn cùng tiểu thê tử của người vào động phòng như vậy chứ!”

.

Lời vừa nói, mọi người đều sợ tới mức cảm như hén, không dám có chút thở mạnh, gần trăm hai con mắt tới tới lui lui hết nhìn thái tử lại liếc trộm sang Nghiêm Dục Phong, không nghĩ cũng biết, từ trước đến nay Nghiêm Dục Phong làm việc hoàn toàn dựa trên cảm hứng của y, cưới một vị nam thê đã kinh thiên động địa cùng Hoàng Thượng ồn ào trở mặt, hiện tại thái tử còn nháo hồng việc. nếu lỡ mà đùa giỡn quá đáng, nói không chừng trong ngày đại hôn, Nghiêm Dục Phong cũng sẽ không kiêng kị mà đại khai sát giới mất!

.

Lăng Ngữ Hàn thấy vẻ mặt Nghiêm Dục Phong không tốt, vội vàng tiến lên hoà giải, “Khụ! Thái tử, ngài cũng biết tính tình Dục Phong, huống hồ hân cũng không uống rượu. . . . Hôm nay cũng đừng làm khó dễ hân nữa. . . . !”

.

Nghiêm Niệm Hiên liếc liếc mắt nhìn Lăng Ngữ Hàn, ra vẻ vẻ mặt tiếc hận nói: “Nga! Vậy được rồi! Người đã không thể uống rượu, vậy đành phải. . . để tiểu thê tử của người ở lại kính rượu, ta nghĩ các người là phu thê đồng tâm, vốn cùng nhất thể, Trần Nhi ở lại, người nhất định sẽ không để bụng chứ?”

.

Vừa nói xong, Phong Minh, Lăng Ngữ Hàn cùng các vị các tâng khách ai cũng đổ mồ hôi lạnh thay Nghiêm Niệm Hiên, bất cứ ai đều biết biết Nghiêm Dục Phong cơ hồ đối với thê tử bảo bối của y sủng đến tận trời, sao có thể để Hi Trần một mình rót rượu chịu sự trêu chọc? ! Thái tử. . . . Dám lớn mật đùa giỡn như vậy.

. . . .

.

Hi Trần khẽ nhéo bàn tay to của Nghiêm Dục Phong, bàn tay nhỏ bé lại nắm chặt tay y biểu lộ sự lảng, Trần nhi. . . . sẽ không uống rượu a!

.

Nghiêm Dục Phong nắm tay thật chặt, ánh mắt âm hiểm liếc Nghiêm Niệm Hiên, người kia trước sau vẫn mang vẻ vẻ mặt tươi cười hỉ hả, hoàn toàn bất chấp uy hiếp của Nghiêm Dục Phong .

.

Nghiêm Dục Phong từ từ nhắm hai mắt hít thở sâu, cố gắng nén cơn giận của chính mình, khom người nhẹ giọng nói bên tai Hi Trần: “Về phòng trước, một lát huynh sẽ về.”

.

Hi Trần đội hỉ khăn nên không nhìn thấy gì, nhưng bé biết nhất định bây giờ Nghiêm Dục Phong đang tức giận, chỉ có thể khe khẽ gạt đầu, thăm thì dặn dò: “Vây. . . . Huynh. . . . Đừng uống nhiều. . . .”

.

“Ai nha ~ Tiểu nương tử lo lắng cho phu quân kia! Sợ hân uống nhiều, đêm nay quá say không thể động phòng ~” Nghiêm Niệm Hiên cười ha ha , đến gần giữu cột Hi Trần, mọi người nghe thấy đều bật cười.

.

Hi Trần mắc cỡ đỏ mặt, cúi đầu, hồi hộp không biết phải làm như thế nào, may mắn bé đang phủ hồng khăn, nếu không nhất định bị mọi người cười chết!

.

Ánh mắt Nghiêm Dục Phong lạnh lẽo bắn về phía Nghiêm Niệm Hiên, vẻ mặt băng lạnh, dám để thê tử của y lâm vào tình cảnh khó xử như vậy, đúng là kẻ đệ nhất hỗn đản, chuyện này y sẽ nhớ kỹ!

.

Đem Hi Trần giao cho hỉ bà, sau khi để bé nhanh chóng thoát khỏi ánh mắt mọi người, Nghiêm Dục Phong mới xoay người đối mặt với Nghiêm Niệm Hiên vẫn đang hí híp mắt cười.

.

Bộ dáng Nghiêm Niệm Hiên tựa như thân thiết, tựa khuỷu tay lên vai Nghiêm Dục Phong, niềm nở nói: “Dục phong a! Hôm nay là ngày đại hỉ hiếm có của ngươi, là huynh đệ, ta thật sự vui mừng thay cho ngươi, ngươi cô đơn hai mươi mấy năm, hiện tại rốt cục cũng đã nghĩ xuôi, tuy rằng ngươi cưới không phải là nữ tử, bất quá cũng không sao, dù sao ngươi cũng có Tuyên nhi, tương lai có người kế tục, ta là hoàn toàn tôn trọng quyết định của ngươi, về phần phụ hoàng. . . . Ta sẽ lại giúp ngươi cầu tình. . . . Ngươi thì. . . .”

.

Chưa nói hết lời đã bị Nghiêm Dục Phong lạnh lùng chặn lại, “Không cần!” Hiên tại y thực sự thoải mái, không cần cùng hoàng đế đấu nữa.

.

Nghiêm Niệm Hiên ngượng ngùng nói: “Nga. . . . Được rồi! Việc này ngày sau bàn lại, hiện tại. . . .” Cầm lấy hai chén rót đầy rượu trong khay do hạ nhân bưng tới, cũng nháy mắt với hạ nhân kia một cái, đưa một chén cho Nghiêm Dục Phong.

.

“Nào! Chúc ngươi cùng Trần Nhi phu thê đồng tâm, trăm năm hảo hợp! Bản cung cạn trước!” Vừa nói xong liền hào sảng một ngụm uống cạn.

.

Nghiêm Dục Phong lạnh lùng nhìn Nghiêm Niệm Hiên, khi thấy Nghiêm Niệm Hiên cùng hạ nhân nháy mắt ra dấu, trong lòng liền biết cái tên đó nhất định giở trò quỷ ở đây. Nhưng Nghiêm Dục Phong vẫn ung dung thản nhiên khép mắt, uống cạn chỗ rượu mạnh kia, để xem vị đường đệ này đang muốn làm trò gì!

.

Nghiêm Niệm Hiên quan sát Nghiêm Dục Phong, sóng ngầm nổi lên mãnh liệt trong lòng hai người, các vị khách mời chỉ thấy thái tử cùng Nghiêm Dục Phong tình cảm rất tốt, giữa hai người chưa hề có khúc mắc

.

“Thật sáng khoái! Nữ nhi hồng ử mười hai năm này uống tốt chứ? Đây là hảo tửu do bản cung lén trộm từ trong cung mang đến đó! Các vị tân khách, hôm nay là ngày đại hỉ của đường huynh bản cung, các ngươi phải thay bản cung hảo hảo kính rượu, đêm nay không say không về a!”

.

Khuôn mặt tuần tú của Nghiêm Dục Phong càng lạnh lùng, chén rượu trong tay cơ hồ cũng bị bóp nát, hạ nhân nơm nớp lo sợ giúp y châm rượu, tay không ngừng run rẩy, sợ bị y giận cá chém thớt.

.

Tất cả các tân khách, từ hoàng thân quốc thích đến quan viên trong triều lần lượt tiến lên kính rượu chúc mừng, chén rượu trong tay Nghiêm Dục Phong không lúc nào được đầy quá lâu, hạ nhân càng không ngừng giúp y rót đầy.

Sau khi uống hết mấy chục chén rượu, Nghiêm Dục Phong dĩ nhiên đã ngấm men say, nhưng vẫn mạnh mẽ giữ bản thân bình tĩnh, duy trì tỉnh táo, mà trong cơ thể ẩn ẩn xuất hiện một cơn xáo động, y bắt đầu tâm phù khí táo*, dần dần lộ vẻ không kiên nhẫn.

(*tâm phù khí táo: phập phồng, thấp thỏm)

Phong Minh cùng Lăng Ngữ Hàn đều thấy không bình thường, Lăng Ngữ Hàn lặng lẽ đi đến cạnh Nghiêm Niệm Hiên, thấp giọng hỏi: “Thái tử. . . . Ngài có phải.”

Nghiêm Niệm Hiên cười cười, vẻ mặt thần bí nói: “Ngươi cũng nhìn ra? Ha hả. . . . Chén thứ nhất Dục Phong vừa mới uống. . . . Chính là bảo bối mà ta từ trong trong cung mang đến đó! Do Tây Vực tiến cống. . . . Hợp Xuân Tán. . . .”

Lăng Ngữ Hàn cùng Phong Minh biến sắc, bọn họ song song đồng cảm mà nhìn về phía Nghiêm Dục Phong đang càng lúc càng mất kiên nhẫn, lại vẫn phải liên tục ứng phó với rượu mời, Tiểu Trần Nhi. . . . Đêm nay sợ là bị “hại” đến thê thảm.

Sau khi Hi Trần tỉnh dậy, cùng mọi người ở trên Trường Bạch sơn dưỡng sức, Hi Trần trong hai năm đó được Liễu Thương Ly tận lực truyền thụ y thuật, cũng nhận lão làm nghĩa phụ, còn Nghiêm Dục Phong ngoại trừ ban ngày dạy nhi tử luyện kiếm, thì thời gian còn lại đều là thanh tâm quả dục.

Đám người Lăng Ngữ Hàn cả người tê dại nhìn Nghiêm Dục Phong, được tính của Hợp Xuân Tán rất mạnh, cho dù người khỏe mạnh nội lực thâm hậu cũng không cản được, huống chi. . . . Nghiêm Dục Phong cùng Hi Trần tình nồng ý mật như thế. . . . Hai người chỉ hy vọng Nghiêm Dục Phong có thể tự kiềm chế một chút. . . . Đùng để Trần Nhi biến thành không xuống được giường.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Phong Minh dìu Nghiêm Dục Phong bước chân liêu xiêu

đến trước tầm phòng, “Vương gia, ngài..... Không sao chứ?”

Nghiêm Dục Phong lắc đầu thật mạnh, muốn an thần tĩnh tâm mà lại càng thêm đau đầu, vì mấy chục chén nữ nhi hồng lót bụng nên bây giờ men rượu bốc lên mạnh mẽ, làm hấn choáng váng. bắt đầu xoay chuyển khí tức trong cơ thể, giảm nhẹ tác dụng của rượu, nhưng cỗ dục hỏa thiêu đốt thân thể này dù thế nào vẫn càng ngày càng mãnh liệt.

” Bảo toàn bộ cút đi cho ta! Đều tại tên Nghiêm Niệm Hiên đáng chết!” Nghiêm Dục Phong lạnh giọng ra lệnh, Phong Minh cười cười liền tuân lệnh đi ra.

Nghiêm Dục Phong đứng ở ngoài cửa hít thở thật sâu, áp chế cỗ dục hỏa kia, mở cửa đi vào trong phòng, xoay người, bất ngờ nhìn thấy tiểu thê tử của mình đang ngồi ngay ngắn trên giường lớn đỏ thắm tượng trưng cho ngày đại hạ.

Nghiêm Dục Phong nhếch khô miệng, chậm rãi tiến lên phía trước cầm lấy xuyến tử bên cạnh, nín thở nâng khăn hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ thoát tục liền lộ ra, Hi Trần then đỏ mặt cúi đầu, đôi mắt to thuần khiết chớp chớp, dù thế nào cũng không dám nhìn Nghiêm Dục Phong.

Nghiêm Dục Phong nhìn Hi Trần đầy tình cảm, một tay khéo léo nâng cằm của bé lên, khom người hôn lên môi bé, nhẹ nhẹ, khe khẽ tựa như chuồn chuồn lướt nước vừa chạm đã rời đi.

Bàn tay to đem mũ phượng Hi Trần đang đội tháo xuống, nghe thấy thanh âm Hi Trần hít thở đầy mệt mỏi, thấy bé xoay xoay cổ, dường như rất khó chịu, y liền nhíu mày, bàn tay to ôn nhu giúp bé xoa cổ, không vui nói: “Khó chịu như vậy sao không tự tháo xuống từ sớm?”

Hi Trần thỏa mãn hưởng thụ sự chăm sóc ôn nhu của phu quân, nghiêm nghị nói: “Không thể làm thế được! Nhũ mẫu nói, mũ phượng phải để tay phu quân của mình gỡ xuống mới may mắn!”

Nghiêm Dục Phong cười thầm trong lòng, chỉ là lời nói mê tín vô căn cứ, nếu chiếc cổ nhỏ nhắn khá ái của bé bị thương thì làm sao?

“Có đói bụng không?” Bận bịu từ sáng sớm đến bây giờ, hầu như không thấy bé ăn chút đồ ăn nào, bây giờ hẳn là rất đói bụng.

Hi Trần gật gật đầu, “Đói a! Người ta buổi sáng chỉ ăn một chút mứt quả, nhũ mẫu lại dặn thức ăn trên bàn nhất định phải chờ huynh trở về mới có thể ăn, bằng không không cất tương!” Có trời mới biết bé hiện tại sớm đã đói đến mức đã bụng dính vào da lưng.

“Đừng tin những lời nói vô căn cứ đó! Muốn làm cái gì, cứ việc làm cái đó.” Nghiêm Dục Phong bắt mãi lão thái bà kia, dám để bảo bối của y bị đói!

Nhanh chóng nhẹ nhàng ôm lấy Hi Trần, ngồi xuống trước một bàn đầy những đĩa thức ăn tinh xảo, mỗi món ăn đều có ý chúc mừng phu thê tân hôn tân hôn, mang hàm ý biểu tượng bách niên hảo hợp (trăm năm hạnh phúc), để Hi Trần an ổn ngồi trên đùi mình, nâng đĩa gấp một ít rau, muốn uy Hi Trần, lại bị cự tuyệt, Nghiêm Dục Phong hờn giận cau mày.

“Nhũ mẫu nói, phải uống rượu giao bôi trước rồi mới có thể ăn thứ khác!” Hi Trần quay đầu rót mỗi người một chén rượu, nghiêm túc dạy quy củ cho Nghiêm Dục Phong.

Trái một câu nhũ mẫu, phải một câu nhũ mẫu! Nghiêm Dục Phong sốt ruột đào đào mắt, trong đầu tính toán ngày mai nhất định phải thay đổi tư tưởng cổ hủ của lão thái bà kia!

Hi Trần e lệ đưa chén rượu cho Nghiêm Dục Phong, không dám nhìn y. Bé cất tiếng nhỏ như muỗi: “Uống rượu hợp cần, vợ chồng phải cả đời đồng cam cộng khổ, không chia không rời...”

Nghiêm Dục Phong khẽ cười, nhận chén rượu Hi Trần đưa, cánh tay hai người quấn lấy nhau, y liền thề: “Ta sẽ không để cho Trần nhi chịu khổ nữa, lại càng không xa rời Trần nhi!”

Sau khi cả hai nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh uống xong rượu hợp cần, Hi Trần nở một nụ cười tuyệt mỹ đầy hài lòng, khe khẽ đồng ý: “Trần Nhi cũng sẽ không xa rời Phong!”

Nghiêm Dục Phong tim có chút loạn nhịp, nhanh chóng ôm Hi Trần thật chặt, giọng như muốn bé hòa vào cơ thể mình, đôi môi tràn đầy mùi rượu phủ lên môi bé, bá đạo hút lấy hơi thở thơm mùi đàn hương từ miệng Hi Trần, nhắm nháp vị ngọt của bé, cùng chiếc lưỡi dính hương ngượng ngùng né tránh của bé đầy đùa, miệng tiểu gia hỏa cũng ngập tràn hương rượu, y sẽ không uống rượu nữa, chỉ sợ lát nữa sẽ say....

Hôm nay thật sự là uống nhiều! Cỗ nhiệt hỏa khô nóng trong cơ thể Nghiêm Dục Phong vẫn không xua đi được, nhưng vẫn không quên chuyện tiểu thê tử thực sự còn chưa dùng bữa, nhanh chóng chuẩn bị thức ăn, một miếng lại một miếng uy Hi Trần ăn. Nghiêm Dục Phong cười tà, đợi Hi Trần ăn no, sẽ liền đổi thành y ” ăn”! Ba năm nay chưa từng chạm vào bé, sớm đã khiến y phát điên rồi!

Hi Trần ngoan ngoãn để Nghiêm Dục Phong uy đồ ăn, bàn tay nhỏ bé cũng bận rộn gấp thức ăn lại cho trượng phu, hai người uy đi uy lại một hồi, nhưng phần lớn thức ăn đều là chui vào bụng Hi Trần.

“Ăn no chưa?” Đợi đến khi Hi Trần lắc đầu cự tuyệt thức ăn Nghiêm Dục Phong đang gấp, y mới nhẹ nhàng hỏi.

Mùi rượu từ trong hơi thở của Nghiêm Dục Phong phả ra, cùng với chén rượu hợp cần vừa uống khiến Hi Trần như có chút say, trước mắt có chút mơ hồ, trong cơ thể chệnh choáng men say, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của bé ửng đỏ, nhiệt độ cơ thể lên cao, bé chỉ nhẹ nhàng ân một tiếng, liền đem khuôn mặt nhỏ nhắn

vùi vào trong ngực Nghiêm Dục Phong cọ xát, hỉ phục bằng tư lự chạm vào liền có cảm giác lạnh lạnh thoải mái.

“Phong.... Trần Nhi nóng quá Lại thật chóng mặt... Hi Trần phát nhiệt, cánh tay nhỏ bé bắt giác vuốt ve nơi ngực áo Nghiêm Dục Phong.

Vì muốn kiềm chế dục hỏa của bản thân nên Nghiêm Dục Phong đã mất rất nhiều công phu, giờ phút này sao còn chịu nổi khiêu khích như vậy của Hi Trần, hơi thở càng nặng nề, một tay ôm lấy bé đặt lên giường.

Lưỡi ôn nhu mà cường ngạnh vói vào trong cái miệng nhỏ nhắn thơm ngọt của Hi Trần trên ghẹo chiếc lưỡi đình hương rụt rè, bé say rượu dần dần bắt được cảm giác quen thuộc kia, bắt đầu đáp lại Nghiêm Dục Phong.

Cảm nhận được phản ứng của giai nhân trong ngực, Nghiêm Dục Phong lại càng không kiêng nể gì nữa, khẽ cởi y phục của Hi Trần, mãi cho đến khi cả hai chấm dứt nụ hôn dài tình cảm mãnh liệt, Hi Trần mới phát hiện y phục đồ tắm trên người bé đã sớm bị lột sạch trơn, rơi tán loạn trên mặt đất.

‘ A !’ Hi Trần kinh hoàng thất thố* nhìn nam nhân quần áo vẫn chỉnh tề, lại nhìn thấy trong hắc mâu kia cất giấu ngọn lửa *** mãnh liệt, bé xấu hổ trốn tránh ánh mắt, không dám nhìn về phía nam nhân.

* kinh hoàng thất thố: kinh sợ mất hết bình tĩnh.

Phong..... Mặc y phục màu đỏ nhìn hết sức đẹp a! Thường ngày chỉ thấy y mặc xiêm y toàn một màu trắng hay đen, cả người thoát nhìn thanh thanh lãnh lãnh**, rất đẹp, nhưng không nghĩ tới Hôm nay mặc hồng y, nhìn vừa có vẻ đẹp của lửa lại vừa mang nét đẹp của băng, tuấn dật phiêu nhiên.

** thanh thanh lãnh lãnh: trong trẻo nhưng lạnh lùng

Nghiêm Dục Phong nhìn dáng vẻ thẹn thùng của nhân nhi dưới thân, trái tim băng lãnh nổi lên một loại tình cảm nào đó không thể gọi tên, tiểu gia hỏa bên dưới vì y mà cả người bên lên, chỉ vì y mới biểu hiện như vậy.

Không nén nổi cảm xúc, Nghiêm Dục Phong cúi người hôn nhẹ lên ngũ quan tinh tế của Hi Trần, lên lỗ tai cùng cái cổ mẫn cảm, rồi trở lại tiếp tục dây dưa cùng bé, Hi Trần bị khơi mào ***, khe khẽ rên rỉ, thanh âm động lòng người càng làm gia tăng ham muốn mãnh liệt trong cơ thể bùng bùng phẫn chấn của nam nhân.

“Trần Nhi, ta muốn ngươi.” Nam nhân cũng tự cởi y phục của mình, thanh âm khàn khàn mê hoặc tuyệt mỹ giai nhân dưới thân.

“Nhưng.... Chính là.....Trần nhi không biết.... Phải.... Phải làm thế nào... Hi Trần đỏ bừng mặt, trả lời lắp ba lắp bắp, nhũ mẩu từng nói qua với bé, đem tâm hôn vợ chồng phải động phòng, phải làm chu công chi lễ, nhưng khi hỏi bà, bà lại úp úp mở mở giải thích không rõ ràng.

Nghiêm Dục Phong cười cười, “Ngoan! Bảo bối sẽ biết ngay thôi!”, Y sẽ khiến tiểu gia hỏa nhớ lại cảm giác trước kia bằng chính thân thể mình.

Nghiêm Dục Phong không hề kiêng dè khẽ xoa lên cơ thể thon dài trắng mịn của Hi Trần, trải qua hai năm cẩn thận điều dưỡng, vốn chỉ cao đến ngực Nghiêm Dục Phong, thế mà giờ Hi Trần đã cao đến vai y, thân hình vừa có vẻ ngây ngô non nớt của thiếu niên lại vừa mang dáng dấp của người trưởng thành, càng thêm chín chắn động lòng người.

Nam nhân tuấn mỹ hạ từng cái, từng cái hôn lên khắp thân thể Hi Trần, lại càng không buông tha hai khóa thủ du xinh xắn trước ngực cùng phân thân đã ngăn đầu giữa hai chân, ngón tay thon dài tà mị đem hể thấy kỷ xảo của bản thân khiêu khích ham muốn của thiếu niên bên dưới.

” Ừm A ha Phong ĐỪNG Chạm Phong A! ” Thiếu niên non nớt sao chịu nổi kích thích như vậy, toàn bộ máu huyết tựa như dồn xuống hạ thân, nơi nào đó gần như muốn vỡ tung ra, Hi Trần đỏ mặt thở gấp, hai mắt mỹ lệ mờ nước, cắn môi dưới, sắp không chịu nổi những vuốt ve chơi đùa của nam nhân.

“Phong Đừng như vậy.... ưm Đừng A! ” Hi Trần thở gấp, những ngón tay thon dài của Nghiêm Dục Phong ôm quanh hình dạng phân thân đẹp đẽ mà lên xuống xoa bóp, cái lưỡi nghịch ngợm khẽ liếm vòng quanh vành tai mẫn cảm của Hi Trần, tay kia thì càn hung hăng càn quấy về nắn điểm nhỏ xinh xắn trên ngực bé, Hi Trần mẫn cảm mà run rẩy, trước mắt hiện một mảng trắng, cuối cùng không chịu nổi ưỡn thắt lưng, bắn ra, yếu ớt ngồi phịch xuống giường thở gấp.

Nghiêm Dục Phong tà tà cười, khẽ chạm lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng của Hi Trần, lấy tuyết liên cao từ trong tử ra, không chút tiếc rẻ mà lấy một lượng lớn được cao, tách hai chân thon dài xinh đẹp của Hi Trần, tìm đến nơi tư mật đang khép kín phía sau, ngón tay dính được cao khẽ chạm vào tiểu huyết vẫn đang đóng kín cửa, cố kìm nén một chút, cẩn cẩn dục dục đưa một ngón tay vào trong, từ từ khuấy động.

“Đau không?” Nghiêm Dục Phong ôn nhu hỏi, y chú ý thấy khi vừa mới tiến vào thì nhân nhi bên dưới hơi nhú mi.

Hi Trần lắc lắc đầu, không quá đau, nhưng khó thích ứng được cảm giác ngón tay co rút trong cơ thể, tiểu huyết theo động tác của ngón tay khẽ khép mở, phân thân vừa mới phát tiết lại bắt đầu ngắc đầu, Hi Trần chớp chớp mắt ngâm nga, cảm giác rất quen thuộc Tựa như loại chuyện này.... thật lâu trước kia cũng từng làm qua....

Thanh âm nhu nhu nhuỷ nhuỷ* của nhân nhi dưới thân, thiếu chút nữa làm Nghiêm Dục Phong không kìm nén được, dục hỏa trong cơ thể càng bùng phát mãnh liệt, y thống khổ cau mày, hơi thở nặng nhọc, trong đầu liên hiều chén rượu của Nghiêm Niệm Hiên kia thực có vấn đề. * nhu nhu nhuỷ nhuỷ: ôn nhu mềm mại Nghiêm Dục Phong cẩn cẩn môi, dù khó nhịn đến đâu cũng tuyệt không để thể tử của mình bị thương, ngón tay từ từ tăng thêm đến ba ngón, nhưng động tác đã không còn ôn nhu từ tốn như lúc đầu, nhanh chóng mà mãnh liệt ở trong cơ thể Hi Trần tàn sát bừa bãi, Hi Trần thở hổn hển vươn tay ôm lấy cổ Nghiêm Dục Phong, cắn môi tiếp nhận từng ngón tay của nam nhân.

Xác định bí huyết của tiểu thể tử đã mềm mại hơn, chuẩn bị cho bé tiếp nhận mình, Nghiêm Dục Phong rút ngón tay đang “dạo chơi” trong cơ thể bé ra, Hi Trần mở mắt nhìn về phía nam nhân, nam nhân đem dục vọng cực đại đã sẵn sàng tựa như gươm tuốt vỏ, nỗ giương dây chọc vào tiểu huyết mềm mại phía sau của Hi Trần, cọ xát nhưng không tiến vào.

“Phong.”Hi Trần lộ ra đôi mắt to ngập nước nhìn về phía Nghiêm Dục Phong cầu xin, tiểu huyết trống rỗng khép mở, cấp bách đợi chờ vật gì đó nhồi vào, nhưng nam nhân lại ác ý không chịu giúp bé.

Nghiêm Dục Phong tà tà cười, cất lên thanh âm trầm thấp dễ nghe, dụ dỗ Hi Trần: ‘Trần Nhi, yêu ta không?’

Hi Trần đầy mong mỏi nhìn vào đôi mắt ôn nhu thâm sâu của nam nhân, không chút do dự gật gật đầu, vẻ mặt tươi cười hồn nhiên hạnh phúc.

“Mau nói Trần nhi muốn huynh” Nghiêm Dục Phong tham lam, được voi đòi tiên, đem phân thân trưởng to đẩy mạnh lên phía trước một chút, rồi chậm rãi cọ xát trên chọc Hi Trần.

Xấu hổ đỏ mặt, dục vọng trong cơ thể không được thỏa mãn Hi Trần cúi đầu lí nhí nói: “Trần nhi.... Yêu huynh ... A!”

Lời vừa thoát khỏi miệng, trong nháy mắt bí huyết phía sau liền bị cái chày cứng rắn nóng như lửa nhồi vào, bé bật ra tiếng kêu đau đớn, hàm răng xinh xắn cắn môi dưới, đôi mắt to xinh đẹp đã ngập đầy nước mắt, đẩy đến nỗi chỉ trong nháy mắt thủy châu óng ánh kia đã rơi xuống.

“Thực xin lỗi. .. ” Vừa nghe ái ngữ của Hi Trần, Nghiêm Dục Phong cuối cùng không nhịn được mà ưỡn thắt lưng, nhanh chóng xông vào dưng đạo âm áp y đã tương tư bao lâu kia, cố gắng kìm chế bản thân mà ngừng động.

Ban đầu, Hi Trần khẽ mở miệng ủy khuất, lát sau lại nhìn Nghiêm Dục Phong vì cố kìm chế mà trán đổ đầy mồ hôi lạnh, trong đôi mắt thường ngày luôn hừng hờ giờ đây dục vọng thống khổ lại nóng cháy, hiện trên khuôn mặt tuần tú trắng nõn là một màu hồng khác thường, Phong như vậy Thật đẹp Bé then thùng cổ gượng dậy, khẽ hôn một chút lên môi Nghiêm Dục Phong, ngấm đồng ý muốn y tiếp tục.

Nhận được tín hiệu ngầm của tiểu thê tử, Nghiêm Dục Phong cuối cùng không còn cố kị thân thể tiểu nhân nhi nữa, nâng đùi Hi Trần ôm vòng quanh thắt lưng mình, hai tay đỡ lấy chiếc eo nhỏ nhắn của bé bắt đầu luật động mãnh liệt, đôi môi nóng bỏng quyến luyến dầy dụa trên thân thể trắng mịn của Hi Trần, in lại từng dấu vết của chính mình.

“Ừm Phong Ừm Chậm Chậm một chút.... Phong A ha ĐỪNG....” Hi Trần rên rỉ thở dốc, thân thể không theo kịp tiết tấu của Nghiêm Dục Phong, cặp đùi tuyết trắng mất dần khí lực, bủn rủn từ trên lưng Nghiêm Dục Phong rơi xuống.

Nghiêm Dục Phong đỡ lấy Hi Trần, để bé ngồi trên người mình, từ từ nâng lên hạ xuống, điên cuồng dồn sức không ngừng thúc sâu vào tiểu huyết khếp kín kia.

Vì tư thế này mà phân thân thô to của nam nhân chạm vào nơi sâu chưa từng thấy, Hi Trần không nhịn nổi khe khẽ rên rỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai cánh tay vòng quanh cổ Nghiêm Dục Phong, để mặc y hăng hái tàn sát bừa bãi thân thể mình.

“A.... Phong.... ĐỪNG Quá, quá nhanh”

Nghiêm Dục Phong chôn trong cơ thể Hi Trần trườn tống lại dựa vào trí nhớ tìm kiếm điểm mẫn cảm của Hi Trần, khi nghe thấy tiếng rên bực tức của Hi Trần, phân thân non nớt của bé đang cọ sát trên bụng lần thứ hai lại mạnh mẽ ngẩng đầu, Nghiêm Dục Phong cười tà, lại hung ác dồn sức đâm vào điểm mẫn cảm kia.

“ A đừng Phong ĐỪNG mà Chịu, chịu không nổi A! ” Nội thể mẫn cảm của Hi Trần bị Nghiêm Dục Phong tra tấn như vậy, toàn thân vì khoái cảm mà không ngừng run rẩy, đỉnh ngọc hành đã nhỏ lệ, bé kêu khóc xin tha, nhưng nam nhân tựa như không nghe thấy gì, ngón tay thon dài càng tà ác vuốt ve chơi đùa dục vọng đang khấn cấp muốn phát tiết của bé.

Hi Trần thở dốc rên rỉ, bé ngửa đầu, nam nhân tà mị liền mút lên bầu kết xinh xắn của Hi Trần, vừa ngậm mút, liếm, cắn, vừa thường thúc về mặt tuyệt sắc của thê tử xinh đẹp khi mây mưa hoan ái.

Khi dục vọng trong cơ thể kia đang muốn phát tiết xuất ra, thì bỗng chốc phân thân non nớt bị nam nhân nhanh chóng siết lấy, “ĐỪNG! Phong Đau quá....” Hi Trần khó chịu vặn vẹo, đưa tay đẩy đẩy bàn tay to của nam nhân, khẩn cầu van nài nam nhân đang tra tấn bé.

Nghiêm Dục Phong không ngừng luật động hạ thân, hơi thở nặng nề ở bên tai Hi Trần dự đoán nói: “Trần Nhi, nói lại lần nữa Yêu ta.”

Hi Trần rên rỉ khóc, trong lòng vô cùng tức giận, lúc này mà nam nhân vẫn phóng túng như thế, nhưng cũng không biết làm thế nào, đành phải ngoan ngoãn vâng lời : ” Trần nhi yêu Phong Mau Để Trần nhi a! ” Nếu không cho bé phóng ra, bé sẽ khó chịu đến phát điên mất!

Nghiêm Dục Phong khẽ cười, luật động dưới thân càng thêm mãnh liệt, y buông bàn tay giam cầm Hi Trần ra, để Hi Trần lần thứ hai hưng phấn mà bắn ra dục dịch, theo cao trào của bé bí huyết chặt chẽ co rút càng nhanh, làm cho Nghiêm Dục Phong cũng phóng thích ra dục vọng đã kiềm nén nhiều năm vào sâu trong u huyết mê người của tiểu thê tử.

Cao trào qua đi, Hi Trần toàn thân mệt mỏi yếu ớt gối đầu lên vai Nghiêm Dục Phong thở gấp, thân thể nhỏ bé non mềm trắng mịn vẫn run rẩy khe khẽ, Nghiêm Dục Phong chải vuốt mái tóc đen mềm mại của nhân nhi trong lòng, không để ý phân thân đã mềm đi vẫn đang chôn trong cơ thể Hi Trần chưa rút ra.

Hi Trần sau khi bình ổn hơi thở bản thân, bé thấp giọng hỏi: “Phong Đây Chính là động phòng ư?”

“Ừm, thích không?” Nghiêm Dục Phong hôn lên vầng trán lấm tấm mồ hôi của nhân nhi trong lòng.

Hi Trần xấu hổ không biết nên trả lời như thế nào, vội vàng khẽ gạt đầu qua loa cho xong.

Nguyên lai chuyện trên giường của phu thê Là tốt đẹp như vậy Thảo nào Lăng ca ca dặn dò bé phải cẩn thận, đừng mệt mỏi quá độ, tránh thoải mái đến mức không xuống được giường Thắt lưng bé hiện tại đã cảm thấy thật đau, nhất là nơi xấu hổ khó nói kia, bây giờ vẫn đang ngậm chặt lấy nam nhân

Hi Trần đỏ mặt, không tự nhiên mà di chuyển, ấp úng nói:

“Phong Đi ra....”

Nghiêm Dục Phong bị bé khê động như vậy, lửa nóng đang chon trong cơ thể bé nhanh chóng lại khôi phục. Hi Trần cảm thấy trong cơ thể có thay đổi, không nén nổi sợ hãi mà nhìn Nghiêm Dục Phong không muốn lại làm một lần nữa bé sẽ chết đó

Khuôn mặt tuần tú của Nghiêm Dục Phong vẫn bình tĩnh, xem ra xuân dược kia rất mạnh, không biết mất bao lâu dược tính mới có thể tiêu hết? Đêm nay, tiểu gia hỏa này nhất định phải trở thành vật hi sinh rồi, Nghiêm Niệm Hiên chết tiệt, nợ lần này ta sẽ nhớ thật kĩ!

Hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất của Hi Trần, thực xin lỗi Chúng ta Làm một lần nữa là được....” Cũng không để ý Hi Trần có nguyện ý hay không, Nghiêm Dục Phong đã nhanh chóng ở trong cơ thể Hi Trần thuần thực mà trừu tống, ngón tay thon dài khê về nắn thù du trước ngực bé, lại cúi người khê mát ngậm chơi đùa, nỗ lực khơi dậy *** của bé.

“Ồ Không muốn Người xấu Ừm Trần Nhi.... Một mỗi quá ừm Ừm ” Toàn thân Hi Trần sớm đã bủn rủn mà dần dần lại bị nam nhân khơi mào dục vọng, tuy miệng vẫn lảm bảm oán giận, nhưng thân mình bất giác lại phối hợp theo luật động của nam nhân.

Nghiêm Dục Phong thấy Hi Trần tuy là ngoài miệng nói không cần, nhưng thân thể lại thành thực đáp ứng đòi hỏi của mình, y khê cười, cơ thể tiểu gia hỏa vẫn còn nhớ rõ trước kia, động tác dưới thân không chút ngừng nghỉ, ngược lại càng ngày càng hung hăng tiến tới, càng muốn chiếm đoạt nhiều hơn nữa.

Trải qua biết bao gian khổ, thật vất vả mới đoạt được tiểu gia hỏa kia từ chỗ Diêm Vương về, rồi lại bị sư phụ hạ lệnh cấm, thực tế thân thể tiểu gia hỏa vẫn là ốm yếu, tuyệt không được phép động đến bé, nhịn nhiều ngày như vậy, đêm nay y không cần phải kiêng dè nữa, thậm chí toan buông tha ham muốn bản thân, muốn khẳng định tiểu gia hỏa kia thực sự thuộc về duy nhất mình y!

Không biết qua bao lâu, Hi Trần mệt mỏi không chịu nổi nằm sấp trên giường khấn cầu, bí huyết vì chứa quá nhiều nhiệt dịch của nam nhân theo động tác trừu tống mà tràn ra, dọc theo bắp đùi trắng nõn nhỏ giọt xuống giường, hình thành vết bẩn mờ mờ, nhưng dục vọng của nam nhân phía sau tựa như chưa từng thỏa mãn, từ đầu đến cuối không một lần đình chỉ luật động kịch liệt.

Hi Trần rốt cuộc chịu không nổi mà khóc kêu, nước nỡ nghẹn ngào rên rỉ, ngay cả khí lực để mắng chửi cũng không có, chỉ có thể để mặc nam nhân phía sau thao túng, bé tức tối nghĩ, đây không biết đã là lần thứ mấy của “Một lần cuối cùng”! Bé không bao giờ... Muốn cùng y động phòng nữa!

Cuối cùng Nghiêm Dục Phong cũng thỏa mãn mà bắn trong người Hi Trần, y điều đình hô hấp bản thân, mới cảm giác dược tính trong cơ thể đã tiêu tán, mở to mắt nhìn, trời đã sáng, y nhìn về phía tiểu thê tử bị mình tra tấn suốt một đêm, người sớm đã không chịu nổi mà ngủ mê mệt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn phủ đầy nước mắt, môi dưới cũng vì cả đêm không ngừng cắn môi kìm nén âm thanh kích tình mà chảy máu.

Nghiêm Dục Phong rút dục vọng đã niệm ra, nhân thần áy náy nhìn nơi tư mật bị y hung hăng tàn sát một đêm kia, nơi nóng chặt tiêu hồn đã sưng tấy vô cùng, thậm chí còn có tơ máu nhàn nhạt theo dục dịch của y từ từ chảy ra.

Nghiêm Dục Phong thở dài, lại khiến bé bị thương, y áy náy khê vuốt ve giữa đôi lông mày trong giấc ngủ vẫn nhíu lại của Hi Trần, không biết lần này là lần thứ mấy y nói câu xin lỗi.

Đứng dậy khoác y phục, liền nhanh chóng ôm bé đến Vân Tiêu Các, tỉ mỉ đem Hi Trần từ trong ra ngoài tẩy rửa sạch sẽ, từ đầu đến cuối Hi Trần chưa từng tỉnh lại, chỉ sợ thật sự đã mệt muốn chết rồi!

Nghiêm Dục Phong ôn nhu ôm Hi Trần, trái tim lạnh lùng hồ hững chưa bao giờ thỏa mãn như lúc này, “Đời đời kiếp kiếp, ngươi mãi mãi là người của ta!”

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Mấy ngày gần đây trong thành Hàng Châu bàn tán xôn xao, dân chúng đều nhao nhao thảo luận, chuyện Duệ Vương gia vốn ở kinh thành lại dời phủ tới Hàng Châu! Theo đồn đại là vì y ở trong cung cùng Hoàng Thượng ồn ào trở mặt, Hoàng Thượng tức giận đem y biếm thành dân thường, nguyên nhân là do Duệ Vương gia không để ý tới địa vị hoàng thất tôn quý của mình, dùng đại kiệu mười tám người khiêng cưỡi một tên nam nhân, nghe nói hôn lễ lại còn làm vô cùng xa hoa long trọng, thậm chí đến thái tử cũng tham dự lễ cưới, chọc hoàng đế tức giận đến thiếu chút nữa băng hà!

Hoàng Thượng giận Duệ Vương gia coi nhẹ tôn nghiêm hoàng thất, càng tức giận nhĩ tử của mình cứ nhiên dám đến góp vui, nên phế tước vị của Duệ Vương gia, biếm xuống làm thứ dân. Còn Duệ Vương gia sau khi bản thân bị phế bỏ tước vị, ngược lại càng vui mừng thoải mái, cả ngày mang theo thê tử mới cưới cùng hài tử đi dạo khắp kinh thành, tựa như sợ người ta không biết y vừa mới cưới một nam thê.

Nhưng mấy ngày sau đó, không biết thái tử khuyên nhủ hoàng đế như thế nào, hoàng đế lại hu tôn hàng quý* đến thăm phủ đệ của Nghiên Dục Phong, lại còn gặp mặt người khiến Nghiên Dục Phong vi phạm lễ giáo thế tục kiên quyết cưới về làm thê tử – Hi Trần.

(hu tôn hàng quý: người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp; hạ mình)

Lại càng không biết vì lý do gì, một ngày sau khi hoàng đế hồi cung, lần đầu tiên mặc kệ thể diện của đẳng chỉ tôn mà thu hồi lệnh đã ban ra, lại cho phép Nghiên Dục Phong quay về làm Duệ Vương gia, hơn nữa còn phong Hi Trần làm Nhạc hậu, nghe nói bởi vì Hi Trần là đệ tử chân truyền của thần y Liễu Thương Ly có y thuật trác tuyệt, chữa khỏi tâm bệnh lâu năm của hoàng đế, lại gỡ được khúc mắc nhiều năm giữa hai chú – cháu.

Những chuyện này, khiến dân chúng kinh thành đều thấy vô cùng kỳ lạ, họ càng muốn trông thấy nam Vương phi của Duệ Vương gia, nghe đồn y dáng vẻ thanh lệ xuất trần, tuyệt mỹ thoát tục, thích du ngoạn bốn phương, cứu giúp mọi người, có lòng tốt trị bệnh cho dân chúng, được Hi Trần ra tay cứu giúp, thuốc đến bệnh liền khỏi, thậm chí còn không thu phí xem bệnh, một truyền mười, mười truyền trăm, dân chúng nhao nhao chạy đến trước cửa Duệ vương phủ, cơ hồ muốn đập nát đại môn!

Nhưng khi Nghiên Dục Phong trở lại làm Vương gia không bao lâu, một ngày, y lấy lý do thân thể thê tử hư nhược, cần được điều dưỡng, liền mang một nhà lớn nhỏ thần không biết quỷ không hay mà di cư đến Hàng Châu, tại đây xây nên một tòa biệt trang Ngưng Trần sơn trang, so với phủ đệ trong kinh thành còn lớn hơn gấp năm lần, khiến người ta dù đi bộ ba ngày ba đêm cũng không đi hết.

Dựa vào tin vệt của các bách tính rảnh rỗi an nhàn không có gì làm, thì nguyên nhân Duệ Vương gia chuyển nhà là vì hoàng đế sai y làm chuyện hậu trường, ngoài mặt là mặc kệ sự tình trong triều, làm một cái nhân tản Vương gia, nhưng lại ngầm thay hoàng đế thị sát cuộc sống dân chúng, cũng giám thị luôn đám tiểu nhân gian tà có âm mưu chống đối triều đình.

Nhưng lại có tin vệt khác thì nguyên nhân là vì Duệ Vương gia vô cùng chán ghét hoàng đế cùng đám dân chúng kia động một chút là lại chạy đến phủ của y, lấy danh nghĩa cao đẹp là trị bệnh, nhưng căn bản là đến để đùa giỡn thê tử của y! Khiến y tức giận nghiêng răng ken két, nhưng lại không làm gì được hoàng thúc cùng đường huynh của mình, đành phải mang theo “vợ – con” cao bay xa chạy.

Lúc này, Nghiên Dục Phong tuần mỹ vô cùng đang cùng thê tử xinh đẹp tuyệt trần và hài tử Nghiêm Diệc Tuyên bình thần mà đi dạo thành Hàng Châu, nhìn hai kẻ một lớn một nhỏ đang vô cùng vui vẻ mà đông xem tây sờ, khuôn mặt luôn không chút biểu tình của y không khỏi nở một nụ cười ôn nhu.

.
Nghiêm Diệc Tuyền chỉ khi ở cùng một chỗ với Hi Trần, mới có thể lộ ra tính tình tiểu hài tử, nếu như cùng phụ thân mình ở một chỗ, sẽ chỉ lộ ra bộ dạng trưởng thành lạnh lùng, Nghiêu Dục Phong biết, bản thân mắc nợ hai tiểu gia hỏa kia quá nhiều, cho nên y liền đem hết khả năng ra mà dung túng cho bọn họ.

.
Ban đầu Hi Trần chẳng có mục đích gì chỉ đi xung quanh dạo chơi, đột nhiên nghe thấy một đạo thanh âm rao hàng, vẻ mặt liền hưng phấn mà chạy tới phía trước, Nghiêu Dục Phong cùng Nghiêu Diệc Tuyền cũng không cản tiểu đông tây nghịch ngợm này, bởi lẽ dựa vào danh tiếng của Hi Trần ở thành Hàng Châu, thì tuyệt đối không thể có người có thể khi dễ hay hãm hại bé.

.
“Giản đại thúc Giản đại thúc! Ta muốn mua ba chuối mút quả!” Hi Trần vừa vui vẻ chạy đến gần người đang rao hàng, vừa vớ túi tiền bên hông.

.
Người bán mút quả vừa thấy Hi Trần, liền cười toe toét, hân hoan nói: “Ai yêu ~~ Tiểu Bồ Tát sống của ta! Lần trước ngài trị bệnh đau lưng của ta, còn chữa khỏi phong hàn cho con ta, cũng không thu của ta nửa quan tiền, hiện nay ngài chịu ăn mút quả của ta, ta liền vui đến muốn đập đầu tạ ơn, sao còn dám lấy tiền của ngài? Đến đây! Ba xu này cho ngài, không thu tiền!”

.
Hi Trần không vui, không vươn tay đón lấy mút quả, bé khẳng khẳng nói: “Không được! Giản đại thúc ngài còn phải nuôi gia đình, không lấy tiền sao được? Mau nhận lấy đi!”

.
Người bán hàng cũng kiên quyết cự tuyệt, “Không được không được! Ngài là ân nhân cứu mạng của ta, cho dù cả nhà ta đều đói bụng, cũng tuyệt đối không thể thu tiền của ngài!”

.
Hai người còn chưa giằng co xong, Hi Trần nhú mày tức giận, cái miệng nhỏ nhắn đã mím lại, rất có nguy cơ khóc lớn giữa phố.

.
Một gã bán bánh bao thấy nước mắt Hi Trần sắp rơi xuống, liền chạy nhanh đến lên tiếng: “Ta nói lão Giản a! Người cũng mau nhận lấy tiền của Tiểu Bồ Tát đi! Người không thấy Vương phi sắp khóc sao? Nếu là khóc thật, chỉ e Vương gia sẽ tìm người tính sổ, ta xem đến tất cả dân chúng trong thành sẽ nhờ nước miếng cho người chết đuối luôn đó!”

.
Sắc mặt người bán mút quả cũng lộ vẻ hoảng sợ, nhìn quanh khắp nơi xem Vương gia có ở gần đó không, hắn vội vàng thỏa hiệp: “Hảo, được rồi. . . . Tiểu tổ tông của ta, ta sẽ lấy tiền của ngài! Đây! Ba xu mua mút quả.”

.
Lúc này Hi Trần mỉm cười đem bạc vụn trong tay đưa cho người bán hàng, tiếng nói thanh thúy tựa một cơn xuân phong, “Cám ơn đại thúc, bạc này ngài cầm lấy đi, mua chút được nữa cho hai bảo bối nhà ngài, bệnh rất nhanh sẽ khỏi, nếu có chuyện, ngài phải mau tới tìm ta nha!”

.
“Cái này. . . . Cái này. . . . Không được, ta cũng không thể lấy nhiều tiền như vậy! Mút quả chỉ cần năm đồng tiền, chỗ bạc vụn này. . . .”

Người bán hàng chưa nói xong, một đạo âm thanh thanh lãnh đã vang lên đánh gãy.

“Nhận lấy đi!” Không biết từ khi nào thì phụ tử hai người Nghiên Dục Phong đã đến bên cạnh, Nghiên Dục Phong lập tức thể hiện bản tính chiếm giữ vươn một tay đã ôm quanh eo Hi Trần.

Người bán khó xử nói: “Vương gia! Cái này. . . . Cái này. . . .”

“Người không nghe thấy thê tử ta nói sao?” Nghiên Dục Phong lạnh lùng hỏi lại.

Lúc này người bán hàng mới run rẩy mà nhận lấy bạc vụn của Hi Trần, dường như nước mắt đã muốn tuôn đầy mặt, hần càng không ngừng nói lời cảm tạ: “Cám ơn Vương gia, cám ơn Vương phi, một nhà Giản Đại Nông ta đều một mực ghi nhớ ân tình của các ngài!”

“Đại thúc đừng cảm tạ, chỉ là việc nhỏ mà thôi! Ngài mau trở về đi!” Hi Trần vui vẻ an ủi nói, đợi người bán hàng vừa cảm tạ vừa rời đi, mới quay đầu

“Phong! Tuyền nhi! Ta mua ba xiên mút quả, chúng ta mỗi người một xiên! Nhất định phải ăn nga!”

Hi Trần vui vẻ mà xoay xoay mút quả trong tay, không hề thấy vẻ mặt nhăn nhó trong giây lát của đôi phụ tử kia, bé đưa cho mỗi người một xiên, rồi vui vẻ liếm xiên mút trong tay mình, lớp đường bên ngoài càng liếm càng ngọt, quả mận bên trong lại chua chua, hương vị vừa chua lại vừa ngọt này khiến Hi Trần yêu thích không thôi, mỗi lần xuất môn trở về nhất định phải ăn mút quả mới hài lòng về nhà.

Về mặt đôi phụ tử cứng ngắc nhìn mút quả trong tay, cả hai đều không thích đồ ngọt, nhưng lần nào Hi Trần cũng đều chuẩn bị phần cho bọn hần, khiến bọn hần ăn cũng chẳng được, mà không ăn cũng chẳng xong.

Hi Trần cũng không thèm chú ý đến hai cha con kia nữa, thẳng bước tiến đến phía trước mà khám phá, ánh mắt Nghiêm Diệc Tuyền chợt lóe lên, lộ ra một tia cười gian, đem mút quả trên xiên tre rút ra, ném cho chú chó hoang nhỏ đang đói bụng đến mức không ngừng rên khê ở bên đường, rồi lập tức chào cha một tiếng, xong xuôi thì nhanh chóng đuổi theo Hi Trần.

Khuôn mặt tuần tú của Nghiên Dục Phong hiện vẻ bất đắc dĩ, nhìn hai người chạy tới chạy lui khắp nơi, càng lúc càng xa, đột nhiên vạt áo bị kéo kéo, y cúi đầu nhìn, liền thấy con chó hoang nhỏ vừa rồi đã giải quyết hết xâu mút quả của Nghiêm Diệc Tuyền, hiện giờ lại mở to đôi mắt đáng thương nhìn y. . . . Tay cầm mút quả, Nghiên Dục Phong cúi người, khẽ nhếch khóe miệng nói: “Muốn ăn sao?”

Tiểu thổ cầu vể mặt đầy chờ mong nhìn mút quả, nước miếng không kìm chế được mà chảy xuống, tựa như hiểu tiếng người, nó nằm xuống lấy lòng, vươn đầu lưỡi liếm liếm ngón tay Nghiên Dục Phong.

Nhìn cặp mắt ngập nước vô tội kia, Nghiên Dục Phong nhất thời cảm thấy thật vô cùng giống với ánh mắt Hi Trần trước khi mất trí nhớ, là ánh mắt khiến cho người ta yêu mến, đôi mắt tà mị lộ ra tia tính toán,

y thấp giọng nói: “Coi như tiểu cầu nhà ngươi mệnh hảo, sau này sẽ có nhiều lúc cần dùng đến ngươi” y quyết định mang nó hồi phủ, để nó phụ trách giải quyết đồ ngọt thô tử đưa cho y sau này.

.

Nghiêm Dục Phong đem chó nhỏ cùng miếng quả ném về phía sau cho Phong Minh, “Mang hồi phủ!” Rồi nhanh chóng bước về phía Hi Trần vừa rời đi, có nhi tử ở bên trông chừng, vắng mặt một lúc Nghiêu Dục Phong cũng không thấy lo lắng.

.

Phong Minh cười cười nhìn quyết định của chủ tử, xem ra, tương lai chủ tử còn phải nhìn sắc mặt của con chó nhỏ này mà sống! Hắn gãi gãi đầu chó nhỏ, vừa uy ăn đồ ngọt, vừa lẩm bẩm nói: “Ngươi a ~ cũng thật hảo mạng cầu!” Được ăn đến phi thường cao hứng, chú chó nhỏ hoàn toàn không để ý tới lời Phong Minh nói.

.

Hi Trần vui vẻ mà chạy tung tăng khắp nơi, thấy một cửa hàng rao bán dược liệu, bé tò mò bước đến xem hàng.

.

Hai năm trước sau khi tỉnh lại, có một ngày nghĩa phụ của Hi Trần – Liễu Thương Ly phát hiện bé đối với kì hoàng chi thuật rất hiểu kì cùng nhanh nhạy, liền dốc sức truyền thụ, chỉ trong hai năm ngắn ngủi, bé từ không biết chữ nào đã lần lượt đọc hết tất cả y thư, ném qua tất cả thảo dược, lợi hại hơn còn có thể nghĩ ra cách chữa khỏi bệnh nan y, được Liễu Thương Ly dốc sức truyền thụ cùng yêu quý.

.

Hi Trần chuyên tâm chọn thảo dược, chân bỗng nhiên bị ai nắm lấy, bé khó hiểu cúi đầu.

.

Chỉ thấy một tên khát cái bản thủ, quần áo rách nát đang dùng hai tay ôm lấy mắt cá chân bé, đầu tóc rối bù dơ bẩn không ngừng nâng lên cúi xuống, miệng phát ra những âm tiết “a a” đơn giản, nhìn xa hơn về phía trước, còn có ba người ở phía sau tên khát cái, tựa như là nằm sấp trên mặt đất, không thể nói thành tiếng.

.

Là xin cơm sao? Hi Trần tức khắc nổi lên thương cảm, hắn cúi người xuống, lại bị Nghiêu Diệc Tuyên ngăn cản, “Tiểu phụ thân, đừng tới gần bọn họ, nguy hiểm!”

.

Tiểu phụ thân tâm tư đơn thuần, không biết lòng người hiểm ác, ai biết chắc những người này là khát cái thật hay giả chứ?

.

Hi Trần nở nụ cười, vỗ vỗ tay Nghiêu Diệc Tuyên, “Không sao đâu.”

.

Hi Trần ngồi xổm, quan sát thân hình tên khát cái một chút, liền gọi: “Lão bá, ngài đã đói bụng phải không?”

.

Tên khát cái kia vừa nghe thấy tiếng Hi Trần, tựa như bị sét đánh, hắn từ từ ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt Hi Trần, liền lộ vẻ mặt không dám tin, tiếp theo là phần nộ, xấu hổ, rồi lại đến sợ hãi, từng loại thần sắc từ từ liên hiện ra trên mặt hắn, hắn run rẩy nhìn khắp nơi xung quanh, tựa như đang lo sợ thứ gì đó, ba người còn lại nhìn thấy bé cũng cúi đầu co rút thân thể bò trên mặt đất.

“Lão bá? Ngài không sao chứ? Bọn họ cũng là người nhà của ngài phải không?” Hi Trần thấy bọn họ hành động kỳ lạ, vẻ mặt hoang mang, chẳng lẽ lão bá này biết mình?

“A . . . A a . . . Ách. . . .” Lão khát vốn không để ý đến câu hỏi của Hi Trần, chỉ biết giãy dụa trên mặt đất muốn thoát khỏi nơi này.

“Ô? Từ từ! Lão bá, ngài không phải đang đói bụng sao?” Hi Trần vội vàng can hấn lại.

.

Hi Trần gấp gấp lấy hầu bao từ bên hông ra, tính toán số bạc bên trong, hắn là đủ bọn họ sống một thời gian.

.

Nghiêm Diệc Tuyền đảo mắt, “Tiểu phụ thân, đem tiền cho những tên khát cái này thật lãng phí, bọn họ có chút tiền thì liền đem tiêu sạch sẽ, nếu không thì cũng là bị người khác cướp mất, có ích gì chứ?”

.

“Nhưng mà. . . . Chúng ta không thể thấy chết mà không cứu a! Lão bá này. . . . Đã lớn tuổi mà vẫn phải ở trên đường. . . .Thật đáng thương. . . .” Hi Trần thương cảm nhìn lão khát cái, không biết vì sao, bé cảm thấy vị lão bá này rất quen, có lẽ không chừng bọn họ đã từng gặp mặt rồi.

.

Hơn hai năm nay, vô luận Hi Trần cố gắng như thế nào, ký ức ngày trước cũng không sao nhớ ra nổi, khiến bé thực vô cùng ảm ức, nhưng Phong lại không hề muốn bé nhớ ra quá khứ, chỉ cần bé làm chính mình là được.

.

Lão khát cái chăm chú nhìn Hi Trần thật lâu, thấy y phục bé hoa lệ, thanh tú tuyệt trần, lại không giống hạng phú gia công tử không coi ai ra gì, vẫn có tấm lòng thiện lương luôn nghĩ hết cách giúp đỡ người khác, lão khát cái tựa như nhận ra điều gì đó, xấu hổ cúi đầu.

.

Hi Trần không để ý đến những vết bẩn trên người lão khát mà mở lòng bàn tay hắn ra đặt hà bao vào, liền phát hiện ra chỗ cổ tay hắn có một vết sẹo mảnh dài rất sâu, lại nâng tay kia lên, Hi Trần lúc này mới hiểu rõ, khó trách tay hắn sao lại vô lực như vậy, gân tay có lẽ bị cắt bởi một lưỡi đao sắc bén?

.

Bọn họ đều bò trên mặt đất như vậy, có lẽ cả gân chân cũng đã bị đứt, không biết bọn họ đã gây ra thù oán gì, khiến người ta ra tay độc ác như vậy?

.

“Lão bá, ngài nhận chút ngân lượng này đi! Đủ cho một nhà các người sống tốt một thời gian, tay chân của ngài, có lẽ ta có cách chữa, nhưng cần chút dược liệu, ngài ở đây đợi ta, ta lập tức trở về, Tuyền nhi, người giúp ta ở đây chăm sóc họ.” Hi Trần giao phó xong, liền xoay người muốn rời đi, đã thấy Nghiên Dục Phong sớm đã đứng đằng sau.

.

“A! Phong, huynh tới thật đúng lúc, mấy người bọn hấn đều bị thương, di chuyển khó khăn, ta đi lấy chút dược, huynh giúp ta trông chừng bọn họ được không?” Hi Trần cũng không chờ Nghiên Dục Phong đồng ý, liền tự động chạy đi.

“Tuyền nhi, đi trông chừng tiểu phụ thân đi.” Nghiên Dục Phong bình thản giao phó, sau khi thấy Nghiên Diệc Tuyền rời đi, mới quay đầu lại nhìn mấy tên khất cái đang bò tựa như súc vật kia.

Y hừ lạnh một tiếng, “Hừ! Mấy người các ngươi. . . . Mệnh cũng thật tốt, có thể kéo dài chút hơi tàn đến bây giờ sao?”

Bốn tên khất cái vừa nghe thấy âm thanh của Nghiên Dục Phong, sợ tới mức tựa như sắp vãi ra quần, miệng càng không ngừng phát ra thanh âm “a a”, từ đó có thể nghe ra là bọn họ đang vô cùng sợ hãi, bốn người co lại một chỗ, liều mạng dập đầu, tựa như đang xin tha.

Nghiên Dục Phong từ từ cúi người, cất tiếng lạnh lẽo: “Năm đó. . . . Nếu không phải thê tử của ta liều mình thay người cầu tình, mấy tên súc sinh các ngươi há có thể sống đến bây giờ? Hiện tại. . . . Biết phải làm gì rồi chứ? Hừm?”

Lão khất cái nhục nhã không thôi, hận chính mình năm đó quá mức mê tín, tin lời thê tử cùng thầy tướng số, càng lúc càng sùng nữ nhi đến vô pháp vô thiên, mới dẫn đến kết cục nghèo túng thê thảm như ngày hôm nay, nói ra. . . . hết thấy đều là tự hấn gieo gió gặt bão, phạm tội phải chịu quả báo.

Nghiên Dục Phong đứng dậy, lấy mũi chân nâng cằm lão tên khất lên, từ trên cao nhìn xuống nói: “Bây giờ, người cầm ngân lượng trên tay mang theo mấy tên súc sinh này lập tức cút khỏi thành Hàng Châu, nếu để ta nhìn thấy người một lần nữa, sẽ không tốt bụng như ngày hôm nay đâu!”

Bốn tên khất cái tựa như nhận được đại xá vội vã tranh thủ bỏ cách xa Nghiên Dục Phong, không bao lâu sau, Hi Trần và Nghiên Diệc Tuyền cầm theo một chút thảo dược trở lại.

“Ồ? Phong, bọn họ đâu?” Hi Trần khó hiểu hỏi Nghiên Dục Phong.

Nghiên Dục Phong khinh miêu đạm tả nói: “Đi rồi.”

“Đi rồi? Nhưng mà. . . . Tay chân bọn họ đều đã bị chặt đứt nha!” Hi Trần vẻ mặt không tin nói.

“Bọn họ là kẻ lừa đảo, không phải là khất cái, Trần nhi đã hão tâm quá mức rồi!!” Nghiên Dục Phong vốn mưu kế cao sâu nói dối chưa bao giờ thấy chột dạ.

“Vậy sao. . . . ?” Hi Trần ủ rũ cúi đầu, bé cảm thấy những người kia dường như có chút quen biết mình, tìm ẩn ẩn nhói đau.

Nghiên Dục Phong thở dài, ôm chặt Hi Trần vào lòng, vui mừng vì tiểu thê tử vẫn dễ lừa như trước, nhưng cũng đau lòng vì bé sau khi mất trí nhớ tính tình dù không còn tự ti yếu đuối như xưa, nhưng vẫn giữ tính nết làm người tốt quá mức.

Từ khi nhận sư phụ làm nghĩa phụ, dựa vào hai năm được sư phụ tận tình chỉ dạy y thuật, tiểu đồng tây luôn dùng y thuật cứu người lấy đó làm đạo lý hàng đầu, hoàn toàn không biết lòng người hiểm ác.

“Sắc trời đã tối. . . . Chúng ta. . . . Về nhà đi. . . .” Nghiêm Dục Phong cúi đầu ôn nhu như nước nói với tiểu thê tử của mình.

Hi Trần ngẩng lên nhìn ánh mắt thâm tình của Nghiê n Dục Phong, biết đây mới là người bé nương tựa cả đời, bé hướng Nghiê n Dục Phong nở một nụ cười tuyệt mỹ, nhẹ nhàng nói: “Vâng”.

Nắm bàn tay Nghiê n Diệ c Tuyền bộ dạng đã lớn hơn mình một chút, mỉm cười để phu quân dẫn mình về nhà.

Một nhà ba người dọc theo đại lộ chậm rãi đi bộ, ánh mặt trời lúc hoàng hôn chiếu xuống khiến bóng ba người vừa nhỏ vừa dài, thảnh thơi truyền đến từng trận cười nhẹ nhàng dễ nghe.

TOÀN VĂN HOÀN

39. Chương 39

CHƯƠNG 39 PN1

Trời hè nắng chói chang, vào giờ nghỉ trưa yên tĩnh, trong khoảng sân rộng lớn vắng vẻ chỉ có tiếng ve kêu râm ran, bất kể là người hay động vật, tất cả đều đang trốn trong tổ của mình để tránh cái nóng như thiêu như đốt của vầng thái dương.

Đột nhiên, tiếng mở cửa vang lên truyền khắp không gian, trong không khí yên tĩnh không chút âm thanh của khoảng sân này thì thanh âm đặc biệt ấy thật bất ngờ.

Từ trong phòng một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần lộ ra nhìn ngó xung quanh, hết nhìn đông lại nhìn tây, sau khi khẳng định bốn bề đều vắng lặng, liền lộ ra dáng vẻ tươi cười tinh nghịch, bé lén la lén lút đi ra khỏi phòng.

“Tiểu hoàng oanh, ta sẽ đưa ngươi trở lại tổ của mình, đừng lo lắng.” Hai tay khum lại ôm lấy một chú chim hoàng anh nhỏ nhắn xinh xắn, thấp giọng trấn an, chim hoàng oanh tựa như hiểu tiếng người, hót lên hai tiếng vui vẻ.

Thân hình nhỏ nhắn rón ra rón rén đi đến dưới gốc cây đại thụ ở phía đông bắc, ngẩng đầu nhìn đại thụ cao chót vót như chạm vào mây, bé có chút sợ hãi nuốt nuốt nước miếng.

Đôi môi tươi hồng lẩm bẩm nói: “Tiểu hoàng oanh a tiểu hoàng oanh. . . . Lúc trước ngươi sao lại ngã xuống đây được a? Lại gãy một cánh cũng coi như là mạng của ngươi thực lớn.”

Chim hoàng oanh trong tay là bé nhất được dưới cây này mười ngày trước, lúc ấy bé đang ở trong lòng đình tập trung đọc sách thì bị tiếng chim hót yếu ớt gây chú ý, liền đứng lên đến cứu tiểu diệu nhi này, chữa khỏi vết thương của nó, rồi vụng trộm nuôi dưỡng, không để bất kì một ai biết, ngay đến phu quân của mình cũng không phát hiện ra.

Hôm nay, nhân lúc mọi người đều đang ngủ trưa, Phong và Tuyền Nhi thì xuất môn tuần tra tình hình hoạt động của các cửa hàng chi nhánh, bé mới có thể lén lút chuồn ra ngoài.

Nghĩ đến đây, những tức giận trong lòng không hèn mà trào lên! Đã nói bản thân mình đã hết bệnh rồi, không có gì đáng ngại, mà tất cả mọi người trong phủ vẫn coi bé tựa như là búp bê ốm yếu, chỉ muốn nhốt bé trong phòng, không cho đi ra ngoài, cả ngày không có việc gì ngoài thang thang được được, uống nhiều được đến mức muốn nôn đến chết luôn!

Cũng không nghĩ lại xem, bản thân bé cũng là một đại phu chứ bộ, hiểu rõ thân thể mình nhất đương nhiên chính là bản thân mình a! Quả là muốn làm tổn hại danh dự của bé và nghĩa phụ mà!

Chiếc mũi thẳng tắp xinh xắn tức giận hừ khê, mãi đến khi tiểu diệu nhi trong tay bắt mãi cất tiếng kêu to mới khiến suy nghĩ của bé quay về, bé ngượng ngùng nói: “Ách. . . . Xin lỗi a. . . . Tiểu hoàng oanh, nhất thời quên mất sự tồn tại của người, ta sẽ đưa người về nhà.”

Nhìn thân cây thô to đến ba đại nam nhân ôm cũng không xuể, Hi Trần hít sâu, cẩn thận đặt chim hoàng oanh vào trong ngực, bắt đầu ba chân bốn cẳng vụng về leo lên cây, tính toán muốn leo lên trên nhánh cây cao hơn hai trượng kia, tổ của tiểu hoàng oanh ở ngay chỗ đó.

Đến khi bàn tay nhỏ bé có thể chạm đến nhánh cây đó, Hi Trần đã hỏn hển hít thở, mồ hôi nhễ nhại, dùng hết sức lực, chân cuối cùng có thể dẫm lên trên cành cây kia, bé thận trọng đứng trên nhánh cây, hai tay cố hết sức bám lấy nhánh cây phía trên, bé cố gắng mở to mắt, không dám nhìn xuống phía dưới, chậm rãi di chuyển.

Thật vất vả, cuối cùng cũng tới tổ của tiểu hoàng anh, Hi Trần tươi cười lấy tiểu diệu nhi từ trong lòng ngực ra, khi đang muốn đặt nó vào lại trong tổ, đột nhiên, bé nghe thấy một tiếng thét nhỏ, dọa bé sợ đến mức thiếu chút nữa làm rớt tiểu hoàng oanh! Vội vàng cất tiểu diệu nhi vào trong ngực, hai tay nắm chặt nhánh cây, bé điều chỉnh hơi thở, tim vẫn đập loạn nhịp, cúi đầu muốn nhìn xem là ai quấy rầy hảo sự của bé.

“Ôi giờ ơi ~ tiểu vương phi của ta, tiểu tổ tông của ta a ~~ ngài sao lại leo lên cao như thế a? ! Ngài muốn hù chết nhũ mẫu sao? !” Một lão phụ nhân khuôn mặt hiền lành đáng vẻ phúc hậu đang đứng dưới gốc cây hô to.

Hi Trần co người, le lưỡi, chột dạ tựa như người làm chuyện xấu bị bắt quả tang, bé có chút lắp bắp nói: “Nhũ mẫu, ta. . . . Ta đang muốn đem tiểu hoàng oanh. . . . Đặt lại vào trong tổ của nó!”

“Cái gì? ! Tiểu tổ tông của ta a ~ loại việc nhỏ này giao cho hạ nhân khác làm là được rồi, ngài sao lại tự mình chạy đi làm chứ? Ngài leo lên cao như vậy, nếu té xuống, thì làm sao a? Nhũ mẫu ta biết ăn nói thể

nào với vương gia đây?” Về mặt lão nhũ mẫu bối rối, trong lòng nóng như lửa đốt, một bên lại lớn tiếng kêu to, gọi các hạ nhân khác tới.

“Nhũ mẫu, ta lập tức đi xuống, đừng lo lắng.” Trong lòng có chút bất mãn công việc vĩ đại của mình còn chưa thành công đã bị tóm gọn, nhưng cũng đã leo lên đến đây, dù nói thế nào cũng không thể buông tay a! Hi Trần tuy hơi yếu đuối nhưng cũng không phải là người vô dụng!

Trong lòng Hi Trần liền sinh ra một cổ hào khí kiên vãn*, bình tĩnh thầm nghĩ muốn mọi người nhìn bé với cặp mắt khác, bé cố hết sức mà vươn tay muốn đặt tiểu hoàng oanh vào trong tổ của nó, đáng tiếc dù chân đã đứng lên gần đầu ngọn cây, tay cố với cũng không đến được cái ổ đang ở trên cao cao kia.

*hào khí kiên vãn: khí phách vượt mây

“A ~ Tiểu Tường Tử, Tiểu Tường Tử! Người nhanh leo lên gần chủ tử đi! Ngàn vạn lần không thể để thân thể ngàn vàng của Vương phi bị ngã a!” Nhũ mẫu thấy Hi Trần phía trên bắt đầu lung lay như sắp ngã, đáng vẻ khiến mọi người hoảng sợ, không nhìn được liền thét lên, lo lắng nắm lấy thiếu niên bên cạnh hét to.

“A! Đến ngay đây!” Thiếu niên tay chân lớn dài lên tiếng, lạnh lẽo đến gần, leo lên cây.

Chỉ kém một tấc ! Hi Trần thật cẩn thận bước từng bước nhỏ tiến lên phía trước, cuối cùng cũng đem tiểu hoàng oanh thả về lại nhà rồi! Nhưng lại chỉ vì một bước nhỏ kia, khiến cho đầu ngọn cây nhỏ dài không thể chống đỡ được sức nặng, ” rắc” một tiếng liền gãy!

“Á. . . . !” Dưới chân bỗng nhiên không còn điểm để đứng Hi Trần vì thế mà té xuống, tai có thể nghe thấy rõ ràng tiếng gào khản của mọi người cùng tiếng thét chói tai của nhũ mẫu.

Bây giờ xong rồi! Nhất định là rất đau! Hi Trần sợ hãi, lấy hai tay che kín khuôn mặt nhỏ nhắn, đợi chờ đón nhận đau đớn.

Nếu như bị Phong biết bé vì trèo cây mà té, mong chắc chắn sẽ nở hoa, không chừng có thể còn bị cấm chừng ba tháng, không được đến được lô, nếu thảm hơn một chút. . . . đến mất quả cũng không được ăn a!

Khi Hi Trần đang từ từ tính toán nếu không chết thì lúc trượng phu hồi phủ sẽ dùng gia pháp nào để phạt mình, thì giật mình tựa như đã qua một lúc thật lâu. Sao vẫn chưa có rơi xuống? ! Hi Trần khó hiểu buông tay, chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn xuống, phát hiện bản thân chỉ cách mặt đất chưa đến vài thước.

“Hô. Nguy hiểm thật a! Tiểu Tường Tử người thật lợi hại, như vậy cũng có thể đỡ. . . . Á..!” Gánh nặng trong lòng được giải trừ, Hi Trần liền mở miệng cười, may mắn cái mạng nhỏ của mình còn giữ được, cảm kích hướng Tiểu Tường Tử nói lời cảm ơn, không ngờ vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy một đôi mắt tuyệt đẹp quen thuộc nhưng mà lúc này lại hàm chứa tức giận.

Mọi người phía sau đồng loạt kêu lên đầy sợ hãi: “Vương gia!”

.
Hi Trần nuốt nước bọt, khiếp sợ nói: “Phong. . . .”
.

Hi Trần u ám liếc nhìn Tiểu Tường Tử vô tội đứng một bên, hấn sao vậy không nhanh tay nhanh chân bắt được bé chứ, ít nhất còn có thể giả vờ như việc này chưa từng xảy ra, bây giờ thì xong rồi. . . . bị Phong bắt được, người không bị gãy khúc nào, bất quá mong chắc chắn sẽ bị đánh nát luôn. . . . , nếu mà như vậy, chẳng thà để bé ngã trọng thương còn hơn, ít nhất còn có thể kéo dài thời gian cho mong không bị đánh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Trần lộ vẻ đau khổ.
.

“Ta mới xuất môn một lát, ngươi liền biến ta thành cái sọt* sao?” Ngoài giọng nói thanh thanh lãnh lãnh, không khó để nghe ra chủ nhân giọng nói đang nổi trận lôi đình, nếu như y trở về chậm một chút, tiểu gia hỏa này còn có thể khỏe mạnh như bây giờ sao?

(ý của anh Phong là Hi Trần biến ảnh thành cái sọt để hứng trái cây rơi tự do – là bé)

Hi Trần đang suy đoán vì sao phu quân lại trở về sớm đến vậy? Bé đảo mắt khắp nơi tìm cứu binh, nhìn thấy đứng phía sau cách Nghiêm Dục Phong không xa Nghiêm Diệc Tuyền đang lộ dáng vẻ bất đắc dĩ cùng vẻ mặt không chút cảm thông, tựa như đang tức giận tiểu phụ thân sao lại ngốc nghếch như thế? Ngay cả cây cũng leo không xong. Thậm chí đến cả Phong Minh đại ca cũng làm ra vẻ như không thấy, đứng khoanh tay thản nhiên nhìn quanh bốn phía thưởng thức phong cảnh.
.

Bĩu môi giận dữ, Hi Trần quay đầu nhìn những người khác trong phủ, chỉ thấy tất cả mọi người đều im lặng không nói, nhất gan quay đầu trốn tránh, vẻ mặt thông cảm mà nhìn bé, ngay cả nhũ mẫu yêu thương bé nhất cũng đang vừa tức giận vừa đau lòng nhìn bé.
.

Không có viện binh cầu xin hộ, Hi Trần đành phải bày ra bộ dạng tươi cười như muốn lấy lòng, cười khan mấy tiếng, đáng trống lảng nói: “Ách. . . . Ha hã. . . . Phong. . . . huynh hôm nay. . . . Sao lại về sớm vậy. . . . ?”
.

“Không trở về? Chẳng lẽ đợi ngươi ngã gãy chân gãy tay rồi mới về hay sao? !” Hai tay đang ôm Hi Trần bỗng nhiên siết chặt, lo lắng trong lòng khó thể hiện bằng lời.
.

Biết nam nhân hiện nay đang giận mình, Hi Trần lặng im không dám nói nữa, bàn tay nhỏ bé vuốt ve ngực Nghiêm Dục Phong như muốn lấy lòng, cố gắng làm yên lòng y mà nói: “Trần nhi biết rồi mà! Phong, huynh đại nhân đại lượng, đừng tức giận được không? Lần sau, Trần nhi sẽ không dám ... nữa.”
.

“Còn có lần sau sao? !” Nghiêm Dục Phong tức giận gầm lên, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia một chút hối cải cũng không có, liền quay người ôm Hi Trần đi vào phòng, tiểu đồng tây này, không bị phạt sẽ không biết nghe lời mà!
.

Hi Trần bị y mắng, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhăn lại, đáng thương tự nhủ, cuộc sống sau này sẽ không dễ chịu rồi.
.

“Vương, Vương gia!” Nhũ mẫu nín Nghiêm Dục Phong lại.
.

Nghiêm Dục Phong dừng bước, thản nhiên hỏi: “Chuyện gì?”

Cho dù chủ tử khi tức giận sẽ không quan tâm đến họ hàng thân thích, luôn luôn khiến người khác tim đập loạn sợ hãi, nhưng lão nhũ mẫu lại luôn coi Vương phi vừa vui vẻ vừa đơn thuần thiện lương như bảo bối không nỡ làm bị thương, nàng lấy hết can đảm mà “can gián” : “Khụ. . . . Vãn. . . . Vãn xin Vương gia. . . . Hạ thủ lưu tình. . . . Vương phi thân thể tôn quý. . . . Không chịu đựng được. . . . Đòn nặng. . . .”

Nghiêm Dục Phong hừ lạnh, “Ta giáo huấn thế tử còn đến phiên các người quản sao? Không trông giữ chủ tử cho tốt, các người còn khó thoát hình phạt!”

“Không được phạt bọn họ!” Tưởng Nghiêm Dục Phong muốn phạt nặng những người khác, Hi Trần dưới tình thế cấp bách liền thốt ra.

“Bản thân người còn khó bảo toàn, lại muốn cầu tình thay người khác sao?” Nghiêm Dục Phong cúi đầu về mặt không vui, trừng mắt nhìn bé.

Hi Trần nhìn gương mặt lạnh lùng của nam nhân, trong lòng không khỏi khiếp sợ, nhưng thấy những người hầu vô tội sau lưng Nghiêm Dục Phong, cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, bé nói lớn tiếng đầy khí phách: “Ta. . . . Tự làm tự chịu, muốn phạt thì phạt mình ta là được rồi! Nhũ mẫu bọn họ không có sai, huynh đừng tàn bạo không để ý lý lẽ như thế!”

Khắp thiên hạ, dám ở trên đầu Nghiêm Dục Phong vuốt râu cũng chỉ có mình Hi Trần, nhưng dám trước mặt rất nhiều hạ nhân làm y đánh mất uy nghiêm như vậy, lại nói y tàn bạo không biết đến lý lẽ! Nghiêm Dục Phong nghiêng răng, gương mặt càng thêm lạnh lùng, nhanh chóng ôm Hi Trần tiến vào phòng, đá mạnh đem cửa đóng lại!

“Nhũ mẫu, làm sao vậy? Vương gia bây giờ tựa hồ tức giận đến không nhỏ a?” Một gã hạ nhân lo lắng hỏi.

“Đúng vậy! Nhũ mẫu, Vương phi liệu có. . . .” Tiểu Tường Tử cũng khẩn trương hỏi.

“Yên tâm đi! Tuy Vương gia có tức giận, nhưng sẽ không ra tay quá nặng đâu. . . .” Vừa nhìn thần sắc không tốt của Vương gia, kỳ thật trong lòng nhũ mẫu cũng có chút lo lắng, nhưng vẫn là có chút tự tin mà an ủi mọi người.

Toàn sơn trang từ trên xuống dưới, thậm chí cả thành Hàng Châu, có người nào lại không biết Vương gia yêu Vương phi đến khắc cốt ghi tâm, sủng từ trong cốt tủy? Mỗi lần Vương phi gây họa, không phải đều nhắm một mắt mở một mắt hay sao? Lần này nhiều lắm là bị mắng một hai câu thì sẽ lại không có việc gì nữa, chỉ cần không để bản thân bị thương, Vương gia vẫn luôn dung túng Vương phi quấy phá.

Nhưng gần nhất Vương phi tựa hồ được thể lần tới, không để ý đến thân thể gầy yếu, luôn làm ra những chuyện khiến người ta lo lắng sợ hãi, lần trước mới vừa vì cứu mấy con vật nhỏ mà bị lão đạo đến ngã chống vó, vì một con rùa đen nhỏ không thể động đậy mà rơi xuống ao, bị nhiễm phong hàn không nhẹ, bệnh vừa khỏi, lại bị Vương gia dạy dỗ vài cái thước vào mông.

.
Khi đó, mọi người ở ngoài phòng nghe lén quá trình “chồng dạy vợ” không khỏi vì tiếng khóc vô cùng đáng thương của Vương phi mà thương cảm ôm mặt rơi lệ.

.
Nghiêm Diệc Tuyền đứng bên cạnh im lặng không lên tiếng chăm chú nhìn sâu vào cửa phòng vẫn đóng chặt, thở dài lắc đầu, hướng Phong Minh đứng bên nói: “Minh thúc, xem ra tối nay lại chỉ có hai chúng ta dùng bữa.”

.
Tiểu phụ thân đáng thương, chắc chắn ngày mai lại không bước chân ra khỏi phòng được.

.
“Đúng a! Hình như lâu lắm rồi cả nhà chưa có cùng nhau dùng bữa a!” Phong Minh tuy bất đắc dĩ nói, nhưng trong lòng không khỏi vui mừng, tính tình của Hi Trần hoạt bát nghịch ngợm vẫn hơn.

.
Phong Minh quay đầu nói với nhũ mẫu: “Nhũ mẫu, sai trù phòng chuẩn bị chút thuốc bổ đi! Cường gân hoạt huyết. . . . Khụ. . . . Còn có chút. . . . Tư âm bổ dương nữa. . . .” Nói hết lời, khuôn mặt Phong Minh đã đỏ hồng xấu hổ.

.
“Dạ, Phong tổng quản.” Nhũ mẫu nhìn thần sắc Phong Minh, liền che miệng cười trộm, trong lòng cũng đoán được bảy tám phần, tính toán đến trù phòng lấy chút bổ được tráng dương, để bồi bổ thân thể Vương phi.

.
Sau khi đập cánh cửa đóng lại, Nghiêm Dục Phong vô cùng tức giận ôm Hi Trần đến bên giường, ngồi xuống mép giường, rồi xoay ngược thân thể Hi Trần lại, làm bé nằm sấp trên đùi mình, bàn tay to dễ dàng chế ngự Hi Trần đang không ngừng giãy giụa.

.
“Nói! Lúc này phải đánh mấy cái?” Nghiêm Dục Phong cất tiếng lạnh lùng hỏi.

.
Hi Trần nghe vậy liền ngừng giãy giụa, gương mặt sợ hãi thoáng nhìn Nghiêm Dục Phong, thấy y mím môi giận dữ, đến trên trán cũng nổi đầy gân xanh, biết nam nhân đã quyết tâm, Hi Trần không thêm biện hộ dư thừa nữa, hôm nay định sẽ bị phạt, bé cam chịu mà cúi đầu.

.
Hít một ngụm khí lớn nín thở, bàn tay nhỏ bé căng thẳng nắm chặt ống quần Nghiêm Dục Phong, âm thanh nhỏ bé lại ngập ngừng vang lên: “. . . . Đánh. . . . Mười, mười cái. . . . ?” Lần trước cũng đánh mười cái, tội lần này cũng không nặng như lần trước, cho nên mười cái hẳn là đủ rồi. . . .

.
“Ân?” Giọng nói thấp trầm của Nghiêm Dục Phong liền tăng âm lượng, bàn tay to đang áp chế Hi Trần lại dùng thêm lực, trong giọng nói lộ rõ ý không đồng tình, lần trước là nhiễm phong hàn, nằm vài ngày liền không có việc gì, nhưng lần này, nếu bé thực sự té xuống, từ nơi cao đến hai trượng kia, không ngã chết thì nhất định cũng bị gãy tay gãy chân, không chừng còn khiến lục phủ ngũ tạng bị tổn thương, phỏng chừng lần này phải là nguy hiểm hơn cái nằm vài ngày sao? !

Hi Trần cắn cắn môi, rất không can đảm mà đổi giọng: “Hai, hai mươi cái. . . . Phong. . . . Nương, nương tay. . . .” Trong thanh âm êm ái đã chứa đựng thỏa hiệp cùng một chút ghen ngạo, thầm than thở vì sao mình lại có phu quân bá đạo nghiêm khắc như vậy?

Giữa lúc bé đang tự thương hại chính mình, móng liền đau đớn, khiến bé không kìm nổi mà hét to, thân thể bị đau, nước mắt liền tràn ra, bé cất tiếng ghen ngào, muốn khóc hét lên, lại bị giọng nói thanh lãnh của nam nhân ngăn lại.

“Không được khóc! Người phải biết bản thân vì sao lại bị phạt!” Nghiêm Dục Phong hoàn toàn không vì nước mắt của thê tử bảo bối mà mềm lòng, bàn tay to vẫn đánh mạnh xuống cái móng nhỏ, lực đạo ra tay không chút lưu tình, thậm chí so với lần trước còn mạnh hơn, e là vô cùng tức giận!

Hi Trần cố nén nước mắt, không dám khóc thành tiếng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt ống quần nam nhân, răng cắn chặt môi dưới, mỗi khi móng bị đánh một cái, rên rỉ khó nén liền từ cái miệng nhỏ nhắn đang cắn chặt tràn ra ngoài.

Nghiêm Dục Phong đánh mười cái liên tiếp, mới dừng tay một chút, cảm thấy tiểu gia hỏa trên đùi đã hoàn toàn không lên tiếng, nhưng dựa vào cảm giác cơ thể không ngừng run rẩy cùng ống quần bị nắm chặt, Nghiêm Dục Phong liền biết là thê tử rất đau.

Tiếng khóc nhỏ bé yếu ớt kia thực khiến tim hắn đau đớn không thôi, bắt đầu dĩ vãng dài, cuối cùng đau lòng, không nỡ xuống tay nữa, lật thê tử lại, bế lên đùi mình, lúc tiếng kêu đau đớn truyền ra, y vội vàng ôm lấy tiểu gia hỏa tiểu tử kia, để hai chân bé tách ra vòng quanh thắt lưng mình.

Nghiêm Dục Phong nâng cầm Hi Trần lên, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ đầy vẻ ủy khuất, nước mắt sớm đã yên ắng mà chảy đầy mặt, môi dưới cơ hồ bị cắn đến xuất huyết, từ miệng tràn ra từng tiếng từng tiếng nức nở, hắn đau lòng cúi đầu khe hôn đôi môi bị Hi Trần giằng vò đến loạn thất bát tao kia, liếm đi vết máu mờ mờ ở đó.

“Biết sai lầm rồi sao?” Thanh âm đã nhẹ nhàng không ít, không còn hung ác như trước đây.

Hi Trần gật gật đầu, bàn tay nhỏ bé lau nước mắt, ghen ngào nói: “Biết, đã biết. . . . Ô. . . .”

“Sai ở chỗ nào?” Bàn tay to kéo cánh tay nhỏ đang tự ngược đãi mắt mình hỏi, dịu dàng lau nước mắt.

“Hic. . . . Trần nhi không nên. . . . Leo lên cây. . . . hic. . . . Không nên mắng Phong. . . . hức hức. . . .” Bé nức nở nhận lỗi.

“Còn gì nữa?”

“. . . . Trần nhi. . . . Không bao giờ ... Dám. . . . hic. . . . Làm chuyện nguy hiểm hic. . . . Trần nhi sẽ nhớ. . . . người ta đến giúp. . . .”

.

“Thật sự biết sai rồi?”

.

“Vâng. . . . Trần nhi. . . . hic. . . . Thật sự biết sai rồi. . . . Phong. . . . Không đánh đòn nữa. . . . Đau quá. . . . hic. . . .” Hi Trần đã khóc đến không ra hơi, nhưng hai mươi cái vẫn chưa đánh xong, bé sợ trượng phu vẫn muốn tiếp tục.

.

Nghiêm Dục Phong đem Hi Trần ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ trên lưng bé trấn an, bản thân sao lại nhẫn tâm đánh thê tử bảo bối chứ, nếu không phải vì bé toàn làm chuyện tổn hại bản thân, thì y nữ lòng nào giáo huấn bé nghiêm khắc để bé nhớ kỹ, nếu không thì khó bảo toàn một ngày nào đó y thực sự sẽ mất bé. Trải qua chuyện kinh tâm động phách ba năm trước kia đã khiến y chịu đựng quá nhiều rồi!

.

“Ngoan, đừng khóc.” Bàn tay to di chuyển đến mông Hi Trần, nhẹ nhàng xoa xoa, lại khiến Hi Trần phát ra một trận âm thanh đau đớn.

.

Nghiêm Dục Phong vội vàng hỏi: “Làm sao vậy? Rất đau sao?”

.

Nhìn Hi Trần ủy khuất khe gật đầu, Nghiêm Dục Phong nhanh chóng cởi xiêm y hạ thân của thê tử ra, để bé cúi đầu nằm sấp trên giường, tinh tế xem xét vết thương, nhìn cái mông nhỏ trước kia bạch nõn xinh đẹp mà nay bị đánh đến sưng đỏ vô cùng, tay y khẽ chạm vào vết thương, chỗ vết thương nóng đến phồng tay, tiểu thê tử khẽ rên một tiếng, không tự chủ mà co rúm người lại.

.

Về mặt Nghiêm Dục Phong vừa áy náy lại đau lòng, thầm trách bản thân tức giận lại không để ý đến lực đạo, khiến thân thể bảo bối bị thương đến như vậy, theo vết thương kia, ngày mai nhất định sẽ bị tím bầm, có lẽ qua nhiều ngày cũng không thể xuống giường.

.

Hắn lấy tuyết liên cao từ trong tủ ra, cẩn cẩn thận thận mà xoa lên vết thương, động tác ôn nhu tựa như sợ tiểu bảo bối bị đau.

.

Hi Trần chôn khuôn mặt nhỏ nhắn trong chăn khe khẽ rên rỉ, lúc Nghiêm Dục Phong xoa thuốc lên vết thương của bé, không nén nổi sợ đau mà run rẩy, Nghiêm Dục Phong khẽ thở dài, trong lòng đau đớn cúi xuống khẽ thổi lên mông tiểu thê tử, muốn an ủi nơi bị thương nghiêm trọng của bé.

Nghiêm Dục Phong dịu dàng thổi thổi, chỉ thấy tiểu thê tử mẫn cảm co rụt người, Hi Trần lúng ta lúng túng xấu hổ, ngượng ngập thò tay ra kéo áo khoác đắp lên chỗ vết thương của mình, nhưng lại bị Nghiêm Dục Phong lấy tay cản lại, y tà tà cười, đôi môi gợi cảm tà mị hướng bờ mông của thê tử thổi nhẹ.

.

“Ừm. . . . Phong. . . . Không muốn. . . . Ngứa. . . .” Sau khi bôi tuyết liên cao xong, từ chỗ vết thương ban đầu nóng đến phát bồng lên truyền đến cảm giác thoải mái, nhưng khi phu quân hướng nơi đó ôn nhu mà thổi thổi, bàn tay to còn dịu dàng khẽ xoa xoa lên đó, khiến chỗ vừa thương được không khỏi lạnh lạnh buốt buốt, nhưng cũng ngứa ngứa nóng nóng, một hồi rung động lan khắp thân thể, khiến Hi Trần bất giác mà rên rỉ một tiếng, thanh âm vừa thoát ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Trần vì thẹn mà không ngừng đỏ, mặt lại vùi xuống càng sâu, không dám ngẩng đầu lên.

.

Nghiêm Dục Phong thấy phản ứng đáng yêu của bảo bối, khẽ cười ra tiếng, hất xoay người nằm lên giường, nghiêng người nằm cạnh Hi Trần, một bên dùng bàn tay thần bí trêu chọc thân hình nhỏ bé mẫn cảm của tiểu nhân nhi, một bên ở bên tai bé thầm thì: “Có cảm giác rồi sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Trần lại đỏ lên, bé thẹn quá hóa giận nói: “Chán ghét. . . . Đừng, đừng nói. . .”

Nghiêm Dục Phong ngoan ngoãn chấp hành lệnh của vợ, y im lặng không nói, mà trực tiếp dùng hành động để thể hiện, ôm lấy thê tử, để hai chân bé tách ra ngồi trong lòng y, lưng dựa vào trước ngực của y, qua dáng điệu này, xuân quang ha thân tiểu thê tử liền lộ rõ trước mắt, y nhìn không sót chút nào.

“Phong. . . . Đứng nhìn. . . . !” Hi Trần cần cần môi dưới, lúng túng không biết phải làm như thế nào, bản thân mình lúc này nửa người trên quần áo vẫn nghiêm chỉnh, nhưng nửa người dưới lại không có đến một mảnh vải che, chỗ nào đó bị phu quân nhìn *** tà như vậy, phân thân non nớt xinh đẹp bắt đầu run rẩy mà ngẩng đầu, bé muốn duỗi tay ra để che dấu nơi xấu hổ của bản thân, nhưng lại bị một tay của Nghiêm Dục Phong giữ lại, giam trước ngực mình.

Đôi môi Nghiêm Dục Phong dán bên tai Hi Trần, khiêu khích nóng bỏng, “Đừng che, nơi đẹp như thế, che đi chẳng phải đáng tiếc sao?”

Cuối cùng, chiếc lưới tà mị lại cần lấy vành tai xinh xắn của Hi Trần mà liếm hút, ngậm mút vành tai non mềm ầu.

Tình dục nổi lên làm mờ hai mắt Hi Trần, bé khê rên rĩ, thân thể mềm mại vì ham muốn không được thỏa mãn mà vụn vẹo, lắc lắc đầu nguầy nguậy, bé không ngờ lại có thể dễ dàng nghe thấy lời nói đầy tình sắc này từ miệng Nghiêm Dục Phong, phu quân của mình trước mặt người khác vẫn luôn lạnh lùng, thanh cao, kiêu ngạo, kiệm lời ít nói, nhưng khi vào trong phòng, lại tựa như biến thành người khác, lúc nào cũng nói những lời khiến bé mặt đỏ tim đập thành thịch, hai bé luôn muốn niêm phong cái miệng của y lại.

Nghiêm Dục Phong khẽ cười, mở hai chân của Hi Trần ra, bàn tay to với những ngón tay thon dài khớp tay nổi rõ ôm quanh phần thân Hi Trần chậm rãi chuyển động, là nam nhân, lại vốn có kinh nghiệm chuyện phòng the phong phú, Nghiêm Dục Phong thập phần hiểu rõ những điểm nhạy cảm của tiểu thê tử, ngón tay thần thức xoa bóp trên dưới, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng nắm bóp tiểu cầu no tròn nhạy cảm bên dưới.

“A ...Phong...Ân...A...” Hi Trần hơi mở miệng, tiếng rên rỉ kiều mị dễ nghe từ trong miệng thoát ra, bàn tay nam nhân tao cho bé khoái cảm vô tận, hai chân vô thức càng mở rộng hơn.

Bé nướa đầu, tựa đầu lên vai nam nhân, khiến nam nhân thừa cơ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của bé, vươn lưỡi quét lên môi, răng, đùa giỡn, trêu chọc chiếc lưỡi nhỏ nhắn, động tác vuốt ve trong tay nam nhân cũng từ từ tăng tốc, ý đồ khiến thê tử đạt đến cực hạn cao trào.

Không biết từ lúc nào, Nghiêm Dục Phong đã buông một tay đang áp chế Hi Trần ra, bàn tay dính tuyết liên cao tiến đến u huyệt âm mật của Hi Trần, quét cao được lên nếp gấp của tiểu huyệt, chậm chậm ma sát

một hồi lâu lại khôn khéo dùng lực, đâm vào dững đạo chật hẹp đang nhanh chóng co rút kia, một tay vẫn tiếp tục trêu chọc phân thân phía trước của Hi Trần.

“Ha...A...A...Phong...Nhanh lên...Ân...Phong...A...”

Tiểu thê tử đã hạ lệnh, làm phu quân tốt sao có thể khiến bé thất vọng, tay Nghiêm Dục Phong hoạt động càng lúc càng nhanh, Hi Trần đến nói cũng không nói ra lời, chỉ có thể phát ra thanh âm rên rỉ đứt quãng, dục vọng trong cơ thể dâng lên mong chờ được nhanh chóng giải phóng.

“Ân...A a...Phong...!” Khi Nghiêm Dục Phong dùng thêm chút lực vuốt ve xoa nắn lên xuống, Hi Trần cố thẳng thắt lưng, đem dục dịch bắn ra ngoài, dính đầy bàn tay nam nhân, tiểu huyết phía sau lúc đạt đến cao trào thì càng siết chặt hơn, cơ hồ muốn kẹp bị thương ba ngón tay nam nhân đang tàn sát bờ bãi trong cơ thể mình.

Còn đang điều tiết hơi thở sau khi đạt đến cao trào, Hi Trần thở gấp tựa lưng vào ngực Nghiêm Dục Phong, đôi mắt thất thần ngơ ngác nhìn xa xăm, ý thức sắp phiêu đảng lại vì bị những ngón tay trong cơ thể trêu chọc mà quay trở về.

“Phong...” Hi Trần quay đầu lại, đôi mắt long lanh ngập nước phủ kín một tầng *** thâm sâu, nhiệt hỏa thúc vào bên hông, bé biết rõ Phong đã cực độ nhẫn nại, tuy dục vọng phía trước đã được thỏa mãn, nhưng nơi kia trên cơ thể bị ngón tay nam nhân khiêu khích vẫn trống rỗng, khuôn mặt bé phỉếm hồng khê điểm đầu, ngấm ra hiệu cho Nghiêm Dục Phong.

Nghiêm Dục Phong vốn khôn ngoan sắc sảo nhanh chóng thoáng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Hi Trần, hành động cấp tốc đem y phục trên người cả hai thoát sạch, lật người Hi Trần ngược lại, để bé đối mặt với y, khóa ngồi trên người y, cẩn cẩn dục dục không chạm cái móng bị thương của bé.

Đột nhiên hai người lại lỏa thân mà đối mặt với nhau, Hi Trần then thùng không biết nên giấu mặt vào nơi nào mới được, chỉ có thể tựa như con đà điểu nhỏ cố gắng cúi thấp đầu, nhưng khi cúi xuống, lại nhìn thấy dục vọng cực đại đang trướng to tích tụ chờ phóng thích, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn trong nháy mắt hồng rực tựa như sắp xuất huyết.

“Trần nhi, tự mình ngồi xuống.” Nghiêm Dục Phong hấp giọng thì thâm đầy mỉa hoặc bên tai thê tử.

Hi Trần vừa nghe thấy liền mở lớn mắt nhìn nam nhân tuấn tú tà mị, muốn bé...tự mình tới?! Bé...Bé sẽ không a?

“Người phải tự động mới được, nếu không nơi này sẽ bị thương nữa.” Nam nhân hảo tâm giảng giải, bàn tay to không chút hổ thẹn mà sờ soạng cái móng sung đỏ của bé.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Trần đầy tức giận, thủy mâu ngập nước trừng lớn nhìn nam nhân, móng mình bị thương còn không phải là do y hại sao! Đánh mạnh như vậy, một chút nề tình cũng không có, vừa nãy khi y xuống tay, sao tự bản thân y không cân nhắc trước đi?

.
Nghiêm Dục Phong thấy phản ứng của thê tử, trong lòng hiểu rõ, nhưng sẽ không vì vậy mà hối hận, y nhắm mắt khước miệng khẽ nhếch lên, ngón tay thon dài đầy vết chai vuốt ve chơi đùa phân thân vừa mới phát tiết của Hi Trần, một tay khác vẫn đâm chọc ra vào trong tiểu huyết chật hẹp vừa được làm mềm một chút, hoàn toàn không hề có ý định giúp Hi Trần một phen.

.
“Không muốn sao?”

.
Hi Trần thấy nam nhân kiên quyết vô tình không muốn giúp bé, mà cơ thể bé giờ đây đang trống rỗng cấp bách đợi chờ nam nhân thỏa mãn. Vì thế, Hi Trần hung hăng trừng mắt nhìn phu quân đang cười đến chướng tai gai mắt của mình, rồi ủy khuất cắn cắn môi, một tay vịn vào lưng nam nhân, một tay run rẩy đỡ lấy dục vọng to lớn cực đại nóng như lửa kia, bé sợ sệt hít hít mũi, từ từ hạ thấp thân thể, nơi tư mật dù đã được làm mềm vẫn chịu không được phân thân so với ngón tay còn thô to hơn rất nhiều kia, hơn nữa từ trước đến nay bé luôn thụ động tiếp nhận nên hoàn toàn không biết phải làm như thế nào.

.
Dù đã mở rộng cửa hậu huyết hết cỡ, nhưng dục vọng thô trưởng của nam nhân mới chỉ vào được một nửa đã bị kẹt lại, Hi Trần không chỉ thấy đau ở tiểu huyết, đến cả cái mông vừa bị đòn cũng ần ần truyền đến từng trận đau nhức, bé đau đến mức không dám di chuyển nữa, hai mắt ngấn lệ nhìn nam nhân xấu xa, hiện tại tuy trong cảnh ăn nhờ ở đậu, có việc cầu xin không dám oán thán, nhưng vẫn không thể thích ứng tốt được với tư thế này, Hi Trần nghẹn ngào cầu xin: “Phong... Giúp..... giúp trần nhi đi mà...”

.
Nhìn dáng vẻ đáng thương đến vậy của giai nhân trong lòng, cuối cùng tim Nghiêm Dục Phong cũng dao động, cánh môi bao phủ cái miệng nhỏ nhắn của Hi Trần nhẹ nhàng an ủi, nâng đỡ cái eo mảnh mai, dùng lực thúc mạnh lên phía trước, tiếng thét đau đớn của Hi Trần chìm trong miệng nam nhân, còn phân thân thô to thì lại chôn sâu vào trong tiểu huyết nóng bỏng chật hẹp của Hi Trần, nhưng tuyệt đối không có chút động chạm đến cái mông bị thương của bé.

.
Sau khi tiến vào trong cơ thể Hi Trần Nghiêm Dục Phong vẫn không hề chuyển động, để thê tử từ từ thích ứng với sự tồn tại của y, đợi Hi Trần hít thở bình thường.

.
“Tự mình động.” Nam nhân chỉ giúp một chút việc lúc này, còn tiếp theo thì hoàn toàn không có ý định can thiệp.

.
“Đừng...Phong...” Hi Trần yếu ớt làm nũng, bé biết rõ là nam nhân muốn phạt mình, giận bé không tự lượng sức mình, luôn làm những chuyện nguy hiểm.

.
“Không muốn? Vậy quên đi.” Noi xong liền đem vật cương cứng nóng như lửa kia rút ra.

.
Hi Trần vội vàng ngăn động tác của nam nhân lại, thầm bực bội vì tiểu xảo của bản thân bị nhìn thấu, phu quân đáng ghét tựa như hồ ly đắc đạo vậy, bé khẽ cắn môi, khó khăn mà di chuyển, hai bàn tay vịn vào vai nam nhân, nâng thắt lưng di chuyển lên xuống, trúc trắc vụng về cố hết sức không đụng đến vết thương trên mông, nhưng chuyển động lâu như thế mà vẫn không nắm được điểm mấu chốt, thắt lưng thì đã mỏi nhừ, chân cũng muốn nhũn ra.

Bé từ bỏ không động đậy nữa, hai tay vòng quanh cổ nam nhân, gục đầu chôn trong ngực y, mềm giọng nói: “Phong... Người ta mệt quá...Không động được nữa rồi...” Cảm giác tê ngứa trong cơ thể càng lúc càng mãnh liệt, bé bắt giác co rút chặt hậu huyệt muốn cầu xin nhiều hơn nữa.

“Sau này còn tự tiện trèo cây nữa hay không?” Bị tiểu huyệt của thê tử siết chặt kích thích Nghiêm Dục Phong vẫn không thay đổi sắc mặt, hồ hững hờ.

“Không...Không dám trèo nữa...” Hi Trần ử rử nói, nếu biết trước cứu tiểu hoàng anh phải trả giá đắt đến như vậy, thì lúc trước nên để Tiểu Tường Tử đưa nó về tổ, hà tất bản thân phải sắm vai anh hùng? Thực sự là tự mình chuốc lấy cực khổ mà!

“Còn muốn làm chuyện nguy hiểm nữa hay không?” Dục vọng cực đại thông thả ung dung chuyển động từng chút một trên chọc.

“Không dám, không dám nữa...Phong...Nhanh lên một chút...” Hi Trần bị cảm giác trống rỗng không được thỏa mãn trong nội bích giày vò lệ châu từng giọt từng giọt long lanh rơi xuống, bé nghẹn ngào khóc lóc cầu xin tha thứ.

Lúc này Nghiêm Dục Phong mới hài lòng đỡ lấy cái eo nhỏ nhắn mà từ từ động lên xuống, vừa bá đạo lại vừa ôn nhu chừng mực, không chạm đến mộng của Hi Trần.

“Ân...A a...A ha...Phong...Phong...”

Hi Trần ôm chặt Nghiêm Dục Phong, để mặc y quất xuyên lên xuống thân thể mình, điểm mẫn cảm trong cơ thể mình bất ngờ bị kích thích, khiến bé lại nổi lên dục vọng một lần nữa, bé rên rỉ trầm thấp, tiếng ngậm nga từ trong miệng thoát ra phả nhiệt khí nóng bỏng lên ngực Nghiêm Dục Phong, khiến dục vọng của Nghiêm Dục Phong càng thêm mãnh liệt, động tác dưới thân cũng càng thêm thần tốc.

“A... Phong...A ha a...Trần nhi, Trần nhi... không được...A!” Hai mắt Hi Trần phiếm hồng, toàn thân căng thẳng chờ đợi tiến đến cao trào, Nghiêm Dục Phong thấy thế, hừ nhẹ một tiếng, tăng tốc độ luật động của mình, cuối cùng sau vài cú thúc mạnh mẽ cũng phun trào, hai người cùng bắn ra dục dịch một lúc.

Sau trận mây mưa kịch liệt như vậy, thân thể Hi Trần bủn rủn không thể động đậy, đến nỗi khí lực giữ vững cơ thể của mình cũng không có, bé yếu ớt mà ngã xuống, thấy vậy Nghiêm Dục Phong cẩn thận đỡ bé nằm sắp xuống giường.

Thân thể Hi Trần vốn không khỏe mạnh cho lắm, chưa từng trải qua tình trạng như vậy, cả người ướt đầm mà cơn buồn ngủ lại đột ngột kéo đến, bé ấp úng mở miệng, muốn nói cái gì đó, mà mí mắt bắt giác đã đóng xuống, mơ màng thấy Chu Công*. (thấy Chu Công = đã ngủ) (<http://quymonquan.wordpress.com/m%E1%BB%A5c-l%E1%BB%A5c-dam-m%E1%BB%B9-hoan/lien-tinh/>” t “__blank)

Nghiêm Dục Phong bình ổn hơi thở của mình, giúp cả hai làm chút chuyện thanh tẩy qua loa một phen, thấy vết thương trên tiểu môn của thê tử không còn gì đáng ngại, cũng nằm xuống bên cạnh bé, bàn tay vuốt ve theo đường nét của ngũ quan tinh tế, khẽ hôn lên vầng trán bóng mịn trắng nõn của bé.

.

Trước khi rơi vào giấc ngủ sâu, Nghiêm Dục Phong trầm nghĩ, sáng mai tỉnh dậy, nhất định phải phải thêm nhiều người trông chừng tiểu gia hỏa này mới được, hẳn vừa vắng mặt, tiểu gia hỏa này luôn có cách khiến trong trang một trận gà bay chó sủa, người ngã ngựa đổ, mỗi lần nhìn thấy tiểu thê tử vui vẻ gây họa khắp chốn, Nghiêm Dục Phong không khỏi tưởng niệm bé trước khi mất trí nhớ, bé khi đó, so với hiện tại thì ngoan ngoãn hơn nhiều lắm!

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lien-tinh>